

- Làm sao mà ngủ được chứ.
- Không ngủ được chỉ vì ngày người bước lên đấu trường?
- Còn phải hỏi nữa. Hẳn huynh đã thấy cái chết của Môn chủ Kiếm môn như thế nào rồi.
- Hôm đó ta không có mặt ở đấu trường.
- Hê... không có mặt à? Hèn chi.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài:

- Đệ không sống được bao nhiêu lâu nữa đâu. Đệ có thể đếm được từng ngày sống của mình.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu:

- Sao người bi quan vậy?
- Phải biết nhìn vào sự thật chứ. Đệ sao có thể đánh lại cái tên thô tả Kiếm thủ Đông đảo đó chứ. Y chỉ cần rút kiếm ra là đệ tè ra quần rồi chứ đâu cần đợi đến lúc y đặt kiếm ngay trên đỉnh đầu đệ.
- Người tự cho mình là người thông minh nhất kia mà.
- Thông minh thì thông minh nhưng sao lúc này cái thông minh của đệ như thế bị cái chết của Trình Bang tước đi cả rồi.

Thiệu Ân buông tiếng thở ra:

- Ta hỏi người, người có điều gì cần gởi gắm lại với ta không? Ta nói thế nếu người tin vào ta thì nói.
- Quen biết huynh cũng tạm gọi là có chút thân. Hôm nay mới nghe huynh hỏi một câu lọt lỗ tai. Nhưng đệ nói thật nhé, nếu như có lời trần trối thì Đồng Tiểu này cũng không gởi gắm Lưu Tuyết Liên cho huynh đâu.
- Ta không phải là kẻ hạ đẳng.

Đồng Tiểu ve cằm nhìn Thiệu Ân. Đôi chân mà chàng nhúu lại nhìn Dương Thiệu Ân bằng ánh mắt hiếu kỳ rồi ôn nhu nói:

- Đệ sợ.

Thiệu Ân chặn lời Đồng Tiểu:

- Người sợ gì?

- Đệ sợ trời lại với Dương huynh điều tâm huyết của mình thì huynh cũng chẳng làm gì được.

- Người không tin ta?

- Tất nhiên là tin đấy chứ.

- Vậy hãy nói đi, ta hứa sẽ làm cho người.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Thật chứ?

- Ta rất xem nặng lời nói của mình

- Hê... có phải gởi Bạch đạo của huynh luôn coi trọng lời nói?

- Đúng!

Đồng Tiểu gượng cười rồi nói:

- Thế thì tốt quá, Đồng Tiểu này đã có thể yên tâm bước vào cuộc giao đấu hoặc đón nhận cái chết tiểu ra quần từ tay Thập Tứ Lang rồi.

Chàng nhìn lại Dương Thiệu Ân:

- Theo Dương huynh, Hắc đạo và Bạch đạo là thế nào?

- Hắc đạo là những ma đầu, Bạch đạo là những người biết trọng chính đạo.

Thiệu Ân vừa thốt dứt câu, Đồng Tiểu buông ngay một câu cộc lốc:

- Tào lao...

Thiệu Ân sượng cả mặt khi phải nghe câu nói này của chàng.

Đồng Tiểu giả lả cười. Chàng từ tốn nói:

- Chẳng có gì để phân biệt như huynh cả. Ví như cái gã Thang Hữu Thung đó. Y có phải là người giữ đạo chính nghĩa không, hay chỉ có cái vẻ bề ngoài đạo mạo, còn sau lưng thì suýt tí nữa đã tính cái... cái đáng giá ngàn vàng của Á Di rồi.

- Gã họ Thang đó không đáng là người trong giới Bạch đạo.

- Chỉ mình huynh nói như vậy thôi, chứ giới Bạch đạo thì luôn nghĩ Thang trại chủ là đạo mạo đáng kính.

Đồng Tiểu le lưỡi:

- Eo ôi... Phong thái của y như vậy mà vẫn kính chứ. Ngay cả Kiếm chủ Kiếm môn, bình nhật là một anh hùng hảo hán, xem thường cái chết cũng tè cả ra quần khi bị rơi vào tử lộ. Nói cho cùng Bạch đạo hay Hắc đạo cũng thế thôi. Cũng là con người. Cái khác giữa thiện và ác chính là cái tâm chứ đâu phải là Hắc đạo hay Bạch đạo. Nếu như Dương huynh đồng ý với đề ở điểm này, thì đề mới có thể nói lời trấn trối cho huynh nghe. Bằng như không đồng ý thì thôi vậy.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu rồi khẽ gật đầu:

- Ta đồng ý với ngươi.

Đồng Tiểu xoa tay nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh thấy đề sắp chết rồi nói cho vui lòng đề đây à?

- Ngươi có cái đúng của ngươi.

- Nói như thế còn nghe được.

Đồng Tiểu xoa trán:

- Nếu như Đồng Tiểu này phải chết trên đấu trường võ lâm, thì điều

tâm huyết mà đệ muốn gửi lại cho Dương huynh...

Bỏ ngang câu nói, Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân. Y nhìn trả lại Đồng Tiểu, nghiêm giọng nói:

- Điều gì?

- Những nô nhân Hắc đạo phải được tự do. Họ cũng là con người. Đó là tâm nguyện của đệ.

Mặt Thiệu Ân sa sầm.

Y buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Thiệu Ân, Đồng Tiểu miễn cưỡng hỏi:

- Dương huynh không thừa nhận lời sau cùng của đệ?

- Ta biết nói với người thế nào nhỉ?

Thiệu Ân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta có mối thù với giới Hắc đạo của người. Mà chỉ có cái chết mới xóa được mối thù đó trong tâm tưởng của Dương Thiệu Ân này mà thôi.

- Huynh có thể nói cho đệ nghe được không? Có thể khi bộc bạch, Dương huynh sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu. Y suy tư một lúc rồi nói:

- Lúc ta lên năm tuổi, cái tuổi đáng ra phải có rất nhiều tiếng cười và sự hồn nhiên, nhưng chính vào cái tuổi đó, ta là chứng nhân của một hành động vô sỉ. Bảy gã cao thủ Hắc đạo đã cưỡng hiếp mẹ ta cho đến chết. Dấu ấn đó luôn đọng trong đầu Dương Thiệu Ân ta với lời thề.

Y buông tiếng thở dài.

Đồng Tiểu nói:

- Huynh thề sẽ giết sạch giới Hắc đạo?

- Đúng như vậy.

- Oan có cội, nợ có nguồn. Có những người khác đâu nhúng tay vào chuyện đó chứ.

Dương huynh có quyền trả thù nhưng không phải bất cứ ai thuộc giới Hắc đạo đều đáng kể cho huynh ra tay lấy mạng họ. Sự trả thù trả hận của Dương huynh không có mục đích.

Cuộc trả thù này không làm vui đi những uất hờn trong tâm tưởng huynh mà ngược lại chỉ tiếp tục tạo ra những oan nghiệt trên võ lâm thôi.

Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân, nhướn mày nói:

- Vô hình trung Dương huynh trở thành một sát nhân vương. Một Ngọc Diện Tử Sát giết người không gớm tay.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thích nghe những lời chỉ huẩn này. Ta thề tất cả giới Hắc đạo phải là nô nhân. Nhưng khi gặp ngươi... có một cái gì khiến ta phải chùn tay.

Đồng Tiếu mỉm cười:

- Biết chùn tay là tốt rồi.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười của y đập vào mắt Đồng Tiếu tạo ra trong chàng cái gì đó rất mơ hồ về sự gần gũi. Nhưng trong cái cảm giác đó vẫn có một đường ranh xa cách giữa hai người với nhau.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Đồng Tiếu, ta có một điều muốn hỏi ngươi.

- Cứ hỏi.

- Tại sao ngươi có cơ hội giết ta để trả thù cho Đồng thúc phụ của

người, thế sao người lại không ra tay?

- Vì chuyện đó mà huynh mò đến gặp Đồng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng!

Đồng Tiếu nhướn mày hất mặt nói:

- Chứ bộ giới Hắc đạo của ta không có hảo hán anh hùng, không có người trượng phu ư?

Đồng Tiếu này làm như vậy chẳng qua để chứng minh cho Dương huynh thấy giới Hắc đạo của đệ cũng đều là những anh hùng mã thượng.

Đồng Tiếu nhún vai:

- Tất nhiên đệ cũng hận Dương huynh đây. Đệ không phủ nhận điều đó đâu. Nếu như huynh có chữ hận trong tâm bởi vì có những kẻ bỉ ổi của giới Hắc đạo gieo vào tâm huynh thì ngược lại đệ cũng có chữ hận đối với người lấy mạng thúc phụ của đệ chứ. Nhưng đệ không lợi dụng cơ hội người ta ngã ngựa để thực hiện sự trả thù của mình. Nói cách nào đó, đệ không phải là kẻ tiểu nhân.

- Người tự cho mình là kẻ trượng phu?

- Đúng!

- Ta hy vọng người sẽ vượt qua thử thách để bước vào giới Bạch đạo của ta.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không không... Đồng Tiếu vượt vũ môn Thập Tứ Lang lần này không có ý để được Thượng tôn Minh chủ cho đầu nhập vào giới Bạch đạo của Dương huynh đâu. Đệ đã có dòng máu Hắc đạo thì luôn nghĩ mình là người của Hắc đạo. Nếu đệ bước chân vào giới Bạch đạo cũng vì một việc khác thôi.

- Mục đích của ngươi là gì?

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lộ.

- Ý của ngươi thì đâu thể nói là thiên cơ.

Đồng Tiểu ngắt ngang câu nói của Thiệu Ân:

- Sai! Ảnh hùng tạo ra thời vận của mình, mà thời vận chính là thiên cơ.

- Ta quá đỗi ngạc nhiên khi nghe ngươi thốt câu này.

- Dương huynh sẽ còn nhiều điều ngạc nhiên hơn nữa, nếu như Đồng Tiểu này còn sống, đệ nghĩ mình luôn đem đến những điều ngạc nhiên cho mọi người mà. Và cái điều ngạc nhiên hôm nay, đệ muốn Dương huynh nhận lấy.

- Điều gì?

Đồng Tiểu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Đến kỷ lâu với đệ chứ?

- Ngay bây giờ ư?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tất nhiên rồi.

- Theo ta nghĩ, lúc này ngươi nên tịnh tâm để tìm cách đối phó với Thập Tứ Lang thì hơn.

Đồng Tiểu chỉ vào trán mình.

Thiệu Ân nheo mày:

- Ngươi muốn nói gì?

- Sự thông minh của Đồng Tiểu đã tỏ ra rõ ràng.
- Chính vì thế ta muốn người phải suy nghĩ.
- Vì muốn suy nghĩ ra phương kế đối phó với Thập Tứ Lang nên đệ mới mò đến kỹ lâu.

Hy vọng ở đó có sự thông minh của đệ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đó chỉ là chốn...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Đừng nghĩ thế... Trước cái chết, người ta thường muốn gieo giống đó mà.

Thiệu Ân thở dài, lắc đầu.

Đồng Tiểu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Sao? Dương huynh đi không?

Thiệu Ân suy nghĩ rồi nói:

- Được, ta đi với người.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai mảnh môi Đồng Tiểu.

* * *

Hai người rời biệt lâu, thả bộ đến Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan thì tòa Vạn Hoa lâu đã nổi tiếng đối với những người thích tìm lạc thú qua đêm. Chính vì sự nổi tiếng đó mà Vạn Hoa lâu lúc nào cũng tấp nập khách thập phương lai vãng tìm đến. Ai mà không muốn vào Vạn Hoa lâu, bởi trong Vạn Hoa lâu là những trang kiều nữ xinh như mộng, đẹp như trong tranh, và lại còn nổi tiếng về những tiểu xảo để giữ khách lưu lại Vạn Hoa lâu. Đồng Tiểu kéo Thiệu Ân dừng lại trước cửa Vạn Hoa lâu.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu:

- Người đổi ý?

- Đệ đâu có bỏ qua cơ hội được vui thú chứ. Đệ chỉ muốn nói với Dương huynh một câu trước khi bước vào Vạn Hoa lâu.

- Người muốn nói gì?

- Đã vào Vạn Hoa lâu thì Đồng Tiếu và Dương huynh xem như nhau. Chúng ta sẽ không nói đến Hắc đạo hay Bạch đạo. Đã vào đây thì chúng ta là những con người bình thường.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta đồng ý.

Đồng Tiếu nhướn mày nói:

- Xòe tay phải ra đi.

Thiệu Ân xòe tay phải ra.

Đồng Tiếu vỗ vào tay Thiệu Ân.

Thiệu Ân cau mày:

- Người làm vậy có ý gì?

- Một lời nói qua hành động đó mà. Đệ thường hay làm như vậy khi tò còn để chòm.

Chàng giả lả cười, cùng với Thiệu Ân bước vào Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan, ai mà chẳng biết mặt Thiệu Ân. Dù sao y cũng là nghĩa tử của vị võ lâm Minh chủ, với sự liên hệ đó thì đương nhiên mọi người phải kính Thiệu Ân chứ, huống chi y còn là Ngọc Diện Tử Sát, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Mặc dù kính Thiệu Ân nhưng vẫn có những ánh mắt xét nét nhìn y, bởi lẽ Thiệu Ân đi chung với Đồng Tiếu, mà Đồng Tiếu là người duy nhất của Hắc đạo còn được tự do trên chốn võ lâm. Đã là người duy nhất của Hắc đạo, lại đi chung với kỳ tài của

Bạch đạo, huống chi ai cũng biết cuộc phó hội của Đồng Tiếu với Thập Tứ Lang.

Hai người vừa bước vào Vạn Hoa lâu thì một trung phụ hồi hải đón họ. Trung phụ đơn đã nói:

- Vạn hoa lâu rất vinh hạnh được đón tiếp nhị vị thiếu gia.

Vừa nói trung phụ vừa liếc nhìn Thiệu Ân. Chẳng biết vì sao trung phụ lại liếc nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt sắc như dao. Có lẽ bởi dụng mạo khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân, một dung mạo mỹ nam tử mà bất cứ nữ nhân nào bắt gặp cũng đều tơ tưởng đến.

Trung phụ đồng đánh nói:

- Nhứt Chi Hoa ma ma sẽ gọi vị cô nương nào bồi tiếp nhị vị thiếu gia.

Thiệu Ân nói:

- Tại hạ thích uống rượu. Hãy chăm sóc cho Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nói:

- Uống rượu ngắm mỹ nhân cũng là một cái thú. Xem chừng cái lạc thú đó còn thanh tao hơn là chui vào những gian thư phòng hỉ học.

Thiệu Ân nhìn qua chàng trong khi Nhứt Chi Hoa bật cười thành tiếng. Vừa cười Nhứt Chi Hoa vừa nói với Đồng Tiếu:

- Công tử, lạc thú cao nhất cõi đời này chính là hỉ học đó.

Đồng Tiếu nhìn Nhứt Chi Hoa:

- Hây... ma ma nói rất đúng. Lạc thú cõi đời này chính là hỉ học bởi vì tạo hóa sinh ra nam nhân tất phải có nữ nhân. Có nữ nhân thì không thể thiếu nam nhân được.

Chàng vỗ vai Thiệu Ân:

- Hôm nay Dương huynh phải hỉ học thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thích chuyện đó.

- Hê... Đừng bỏ qua cơ hội chứ. Thời gian không dừng lại chờ Dương huynh đâu. Đến lúc nào đó khi tóc bạc, da nhăn, gối mỏi, chân chồn, Dương huynh muốn trèo cũng không nổi.

Nhút Chi Hoa chen vào câu nói của Đồng Tiểu:

- Công tử nói hay ghê.

Mụ nũng nịu nói:

- Công tử hãy nhìn xem, vừa thấy Dương công tử thì những mỹ nữ của Vạn Hoa lâu cứ chăm chăm nhìn người.

Nhút Chi Hoa chắt lưỡi:

- Ai cha, xem ra ai cũng muốn hầu Dương công tử cả.

Đồng Tiểu cau mày:

- Tất cả đều muốn hầu Dương huynh, thế ai là người hầu Đồng công tử?

Chàng chỉ Nhút Chi Hoa:

- Chẳng lẽ ma ma hầu tại hạ?

Chàng nói đến đây thì từ trên cầu thang, một lão già lồm khồm được một ả kiều nữ dìu xuống. Mặc dù được ả kiều nữ dì, lại thêm một cây gậy để chống, thế mà sau mỗi bước đi, chân của lão cứ run lẩy bẩy, những tưởng sắp đổ lăn ra sàn gạch.

Cảnh tượng đó khiến Đồng Tiểu cứ trở mắt nhìn. Chợt chàng phá lên cười khanh khách như rất đắc ý với cảnh của lão già. Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Vạn Hoa lâu của Nhút ma ma đúng là chốn bồng lai tiên cảnh, già không bỏ, nhỏ không tha.

Nhứt Chi Hoa không tỏ vẻ giận hờn mà còn đắc ý nói:

- Ai đến Vạn Hoa lâu của Nhứt Chi Hoa cũng thế thôi. Công tử không biết lão đó chứ Nhứt Chi Hoa thì biết. Lão từng là Danh y đệ nhất của Hàm Đan nhưng vào Vạn Hoa lâu cũng trèo không nổi, đi không xong.

Mụ nói rồi cười phá lên.

Thiệu Ân cau mày nhìn Nhứt Chi Hoa, trong khi Đồng Tiểu thì cứ đăm đăm nhìn ả kiều nữ đang diu lão thần y đệ nhất Hàm Đan.

Đồng Tiểu lầu bầu nói:

- Mỹ nữ quả lợi hại... Quả là lợi hại.

Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu vô tình bắt được ánh mắt của Thiệu Ân. Chàng giả lả cười, vừa cười Đồng Tiểu vừa nói:

- Hê... Dương huynh là một cao thủ... Vậy huynh biết mỹ nữ có thứ binh khí gì lợi hại như vậy không?

Thiệu Ân cau mày:

- Ta không hiểu ý người.

- Có bao giờ Dương huynh đi không nổi như đệ nhất danh y kia không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không bệ rạc như lão.

- Đệ đâu nói Dương huynh bệ rạc.

Chàng mỉm cười:

- Ảnh hùng khó qua ả mỹ nhân bởi vì mỹ nhân có một thứ binh khí cực kỳ lợi hại.

Hai cánh môi Đồng Tiểu mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tàng kiếm giai nhân.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không hiểu người nói những nói cuội gì.

- Nếu như Dương huynh muốn biết thì phải thử mới được. Có thử mới biết sự lợi hại của Tàng kiếm giai nhân như thế nào, không thử thì chỉ đứng ngoài tò mò, làm sao biết sự lợi hại đó.

Chàng vỗ vai Thiệu Ân:

- Thôi, đừng giả vờ nữa. Đã vào Vạn Hoa lâu rồi.

Không để Thiệu Ân có lời nào, Đồng Tiểu nhìn lại Nhứt Chi Hoa:

- Một gian biệt phòng, một bàn đại yến thịnh soạn và hai nàng kiều nữ đẹp nhất Vạn Hoa lâu, nếu không muốn nói là đẹp nhất trấn Hàm Đan này.

Thiệu Ân khoát tay:

- Người có thích cứ tự nhiên còn ta thì không.

- Hây... Huynh sao thế... Hay Dương huynh sợ mất đi đôi ngọc hành?

Thiệu Ân đỏ mặt:

- Ta không thích thế thôi.

Đồng Tiểu ghé miệng nói vào tai Thiệu Ân, rồi nhìn mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Người dụng xảo kế?

- Không phải xảo kế mà dụng đến Tàng kiếm để đối phó với Kiếm thủ Thập Tứ Lang.

Mẫu Đơn Chi Hoa

Mẫu Đơn Chi Hoa ngồi trên tràng kỷ. Nàng vận bộ xiêm y trắng toát đủ để giá bạch lập phát ánh sáng rọi xuyên qua tôn tạo những đường nét của cơ thể. Xiêm y của nàng được may rất khéo léo với sự chủ ý có mục đích nửa che, nửa khoe để tạo nên sức quyến rũ lạ kỳ đối với nam nhân. Nàng ngồi trên tràng kỷ mà mắt thì cứ chăm chăm nhìn về phía chiếc mâm đồng trên có mười lạng vàng ròng.

Nàng nghĩ mong lung về số kim lượng. Với nàng số kim lượng đó quá lớn mà nàng có nằm mơ cũng không tưởng mình có được số kim lượng to tát như vậy.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn mâm vàng đặt trên bàn mà thầm nghĩ:

- “Gã Đồng công tử này hẳn là người hào phóng. Y hào phóng như vậy chắc là có rất nhiều kim lượng. Y chưa biết mình mà lại hào phóng như vậy xem ra y cũng đáng mặt là một thượng khách của Vạn Hoa lâu. Thảo nào Nhứt Chi Hoa ma ma không ưu ái gã.”

Nàng lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Chẳng biết cái gã này như thế nào chỉ. Chân diện ra sao. Nếu gã là một xú nam tử, mặt như ma như quỷ... cũng không sao. Cho gã người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, nhưng có số kim lượng này trét vào mặt thì Mẫu Đơn Chi Hoa, gã cũng đáng là một trang mỹ nam tử.

Nàng nhẩm nói hết ý thì cửa gian thượng phòng cũng dịch mở. Đồng Tiểu bước vào.

Nụ cười hiện trên hai cánh môi chàng. Mẫu Đơn Chi Hoa tiếp nhận nụ cười đầy ẩn ý của Đồng Tiểu. Ngoài số kim lượng để trên bàn, giờ đến nụ cười thật duyên, thật đôn hậu đập vào mắt, lòng dạ Mẫu Đơn Chi Hoa như mở cờ. Nàng nhìn Đồng Tiểu mà không tin được một gã công tử hào phóng lại là một trang nam nhân có sức quyến rũ qua nụ cười gọi mời đó.

Mẫu Đơn Chi Hoa đứng lên, chạy ào đến ôm lấy Đồng Tiểu:

- Thiếp yêu chàng quá... thiếp yêu chàng quá. Chàng đúng là mẫu nam nhân thiếp đi tìm.

Mẫu Đơn Chi Hoa những tưởng đầu sự đơn đả của mình sẽ khiến Đồng Tiểu phấn khích, nhưng ngược lại chàng cứ đứng trơ ra như pho tượng vô tri vô giác, hai mắt mơ to thao láo nhìn nàng.

Sự dửng dưng của Đồng Tiểu khiến Mẫu Đơn Chi Hoa thoáng chút sượng sùng:

- Chàng sao vậy? Chàng có phải là Đồng công tử không? Phải Đồng công tử mà thiếp đang chờ không?

Đồng Tiểu thở hắt ra:

- Chính ta là Đồng công tử, nhưng nàng thì không phải là cây kiếm mà ta đang chờ đợi.

Cây kiếm mà ta cần giống như nàng chắc Đồng Tiểu này chỉ còn mỗi một con đường duy nhất là tẽ cả ra quần.

Mẫu Đơn Chi Hoa sững sờ nhìn Đồng Tiểu:

- Chàng nói gì thế? Cái gì là kiếm chứ?

Đồng Tiểu kéo Mẫu Đơn Chi Hoa lại tràng kỷ.

Nàng nũng nịu dựa vào Đồng Tiểu giả lả nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa sẽ chịu chàng ngay...

Nàng đẩy Đồng Tiểu xuống tràng kỷ, nhưng chàng gạt tay nàng.

Đồng Tiểu nói:

- Nàng ngồi xuống đây.

Mẫu Đơn Chi Hoa ngồi xuống. Nàng vệt ngoại y của mình cốt để Đồng Tiểu thấy được đôi tuyết lê căng phồng, đầy vung lộ ra trên

chiếc yếm hồng mỏng manh.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Chưa phải lúc.

Bước lại bên chiếc bàn đặt mâm vàng ròng, Đồng Tiểu chỉ vào mâm vàng ròng:

- Nàng thích mâm vàng ròng này không?

Mẫu Đơn Chi Hoa tủm tỉm cười:

- Nó thuộc về thiếp chứ?

- Tất nhiên nó phải thuộc về nàng. Nhưng để có được mâm vàng ròng này, nàng phải nhất nhất nghe theo lời của ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa e thẹn, nũng nịu nói:

- Thiếp sẽ luôn nghe lời chàng... Thậm chí chịu chàng bất cứ điều gì chàng muốn.

Đồng Tiểu nheo mày, chàng gắt giọng nói:

- Nàng đẹp quách đi ánh mắt đon đả đưa tình lả lơi đó có được không?

Dung diện Mẫu Đơn Chi Hoa sa sầm lại, Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa, nàng không chỉ có được mâm kim lượng này mà còn có nhiều hơn nữa.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa. Điềm nộ cười mỉm, Đồng Tiểu ôn nhu từ tốn nói:

- Nàng biết vì sao ta chọn nàng không?

Mẫu Đơn Chi Hoa lắc đầu.

Nhìn Đồng Tiểu ve cằm, nàng nói:

- Chàng chọn thiếp phải chăng thiếp là mỹ nữ đẹp nhất của Vạn Hoa lâu?

Đồng Tiểu buột miệng đáp lời ngay khi Mẫu Đơn Chi Hoa vừa dứt lời:

- Nếu chỉ vì nàng đẹp thôi thì ta chẳng thèm chọn nàng đâu. Nhìn chung nàng cũng là một trang mỹ nhân đó nhưng sắc đẹp thôi thì chưa đủ. Nếu vì sắc đẹp thì Đồng Tiểu cần gì nàng và cũng chẳng cần mất số kim lượng lớn thế này, thậm chí sẽ thưởng thêm cho nàng nếu như xong việc. Ta chọn nàng vì lý do khác.

- Vậy chàng chọn thiếp vì lý do gì.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Bồn thiếu gia đã gặp Danh y đệ nhất trấn Hàm Đan Tự Quách Dụng tiên sinh rồi. Sau khi tham khảo lão, bồn thiếu gia mới chịu nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Chàng nói đến lão già danh y họ Tự đó à? Mặc dù lão đã có bồi bổ thêm Tục sâm nhưng khi giao tình với Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn đi không nổi đó.

Nàng liếc mắt đưa tình Đồng Tiểu:

- Nhưng lão cũng ghê lắm. Dù vậy Chi Hoa vẫn thắng lão.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Ta biết, nhưng đó chỉ là một mặt.

- Nếu chàng muốn, thiếp sẽ làm cho chàng đi không nổi luôn.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không, bồn thiếu gia không muốn như Tự Quách Dụng thần y đâu. Ngược lại ta muốn hai đầu gối của ta vững chắc kìa.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Hê... Mà nàng đã làm những gì khiến cho lão danh y họ Tụ kia run gôi, chồn chân vậy?

Mẫu Đơn Chi Hoa liếc Đồng Tiếu:

- Để thiếp làm cho chàng nhé.

Vừa nói Mẫu Đơn Chi Hoa vừa đứng lên toan lột xiêm y nhưng Đồng Tiếu đã vội ngăn:

- Không không, tất nhiên là bổn thiếu gia rất muốn biết nàng đã làm gì với lão danh y kia chồn chân bằng thực tế, nhưng không phải lúc này. Nàng nói cho ta biết được rồi.

- Chàng chỉ muốn nghe thôi ư?

- Muốn nghe thôi, nghe đã đủ rồi. Còn chuyện gì sắp tới thì ta sẽ nói sau với nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bước đến vòng tay qua cổ Đồng Tiếu. Nàng ghé miệng vào tai chàng nhỏ nhẹ nói như rót mật vào thính nhĩ. Nàng vừa nói thỉnh thoảng lại dùng lưỡi liếm vào vành tai của Đồng Tiếu. Mỗi lần Mẫu Đơn Chi Hoa làm như vậy thì Đồng Tiếu lại nổi đầy gai ốc.

Nàng nói xong, Đồng Tiếu phá lên cười. Chàng hơi đẩy Mẫu Đơn Chi Hoa ra rồi nói:

- Được lắm! Chỉ nghe nàng nói thôi, mà đầu gôi ta đã muốn sụm rồi đây.

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lễn, nũng nịu nói:

- Nam nhân nào mà không như vậy. Tất cả nam nhân sinh ra là đã có cái thừa ra rồi, tất phải đi tìm cái thiếu để bù vào chứ. Chỉ cần họ khai tướng dụng binh là sẽ bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng, căn quân ngay lập tức. Họ càng tức thì càng khởi tướng dụng binh, thế là càng thua liểng xiểng. Cuối cùng tướng nhỏ cũng chết, tướng lớn thì đi hồng nôi.

Đồng Tiếu đập tay xuống mặt bàn:

- Hay lắm!

Chàng nhìn lại Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng cho ta xem cái gì khiến nàng có thể bắt được tướng của Tụ Quách Dụng, cho dù lão đã cạn hơi mọn sức phải dùng đến Tục sâm Mẫu Đơn Chi Hoa nguyền mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Chàng cũng sẽ bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng cho mà xem.

Nàng vừa nói vừa lột bỏ trang phục mình. Một tòa thiên nhiên nguy nga đồ sộ với những đường nét cân đối, đầy đặn. Tất cả mọi góc ngách đều toát ra sức quyến rũ lạ kỳ.

Đôi tuyết lê trắng ngần, dong dỏng, ngồn ngộn sức sống với hai điểm nút đỏ au. Chỉ mới nhìn qua thể pháp của nàng ta thôi, Đồng Tiểu buộc phải nghĩ thầm:

- “Cho dù tượng cũng phải nhảy xổ đến để sở hữu tám thân kia chứ đừng nói là người. Mới chỉ thấy thôi, chứ nếu như Mẫu Đơn Chi Hoa dụng đến những phương cách mà nàng ta nói với mình... Thảo nào lão danh y Tụ Quách Phụng chửi gây mà vẫn muốn đi không nổi”.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn Đồng Tiểu:

- Chàng thấy thiếp thế nào?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đẹp... đẹp lắm.

Nàng bước lại trước mặt Đồng Tiểu, cả đôi tuyết lê vào người chàng, nói:

- Thiếp sẽ khiến chàng đi không nổi như Tụ Quách Dụng.

Đồng Tiểu hơi đẩy nàng ra và nói:

- Thấy nàng thôi bốn thiếu gia đã không muốn đi nổi rồi. Nhưng bây giờ không phải là lúc ta đòi hỏi nhiều ở nàng.

Đồng Tiểu lấy túi gấm trút ra ba hạt dạ minh châu:

- Thêm ba hạt dạ minh châu này nữa cho nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bá cứng lấy cổ Đồng Tiểu. Những tưởng đâu nàng muốn Đồng Tiểu hòa nhập vào tấm thân lửa lò, phơi phơi của nàng. Đồng Tiểu đẩy nàng ra:

- Nàng nghe ta nói đây.

Đồng Tiểu nhìn ra ngoài cửa rồi quay lại nói với Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng vận lại trang phục đi.

Mẫu Đơn Chi Hoa sững sờ:

- Chàng sao vậy?

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Hây... Ta đã nói rồi... Lúc này ta chưa muốn mỗi gối chồn chân mà.

Đồng Tiểu nói rồi bước ra cửa, trong khi Mẫu Đơn Chi Hoa vận lại trang phục. Chàng đẩy cửa nhú đầu nhìn ra quan sát sau khi đoán chắc không có người nào, mới đóng cửa quay lại. Đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa, Đồng Tiểu nghiêm giọng nói:

- Ta hỏi lại lần nữa, nàng có muốn phát tài không?

- Thiếp muốn chứ.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tốt! Bỏn thiếu gia không có nhiều thời gian, mà muốn nàng phải cực kỳ thông minh.

Thông minh như ta nè.

- Ý chàng muốn gì?

- Kể từ hôm nay, ta sẽ đưa nàng rời khỏi Vạn Hoa lâu một thời gian.

Nàng sẽ không còn là kiều nữ ở Vạn Hoa lâu nữa, mà phải trở thành một trang thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng. Nàng phải tập lại phong thái của mình. Bỏ ngay cái ánh mắt lơ đãng đưa tình, và đừng có đủ đờn theo kiểu các nàng kiều nữ trong Vạn Hoa lâu.

- Vậy Mẫu Đơn Chi Hoa sẽ làm gì?

Đồng Tiểu kéo nàng đến, ghé miệng vào tai nàng thì nói:

- Tai vách mạch rừng... Nàng phải nghe cho kỹ lời ta nói.

Chàng nói thật nhỏ đủ cho Mẫu Đơn Chi Hoa nghe. Nghe Đồng Tiểu nói, Mẫu Đơn Chi Hoa cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau. Nàng cười đến độ nước mắt trào ra khóe mắt. Nghe nàng cười Đồng Tiểu cũng phải thích thú.

Chàng ngồi xuống ghé nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa ôm bụng cười. Đồng Tiểu mỉm cười theo nàng.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Nàng làm được chứ?

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn lên Đồng Tiểu tùm tùm như cố nén tiếng cười vào trong, khẽ gật đầu.

- Thiếp cứ tưởng mình sẽ tiếp chàng, không ngờ... nhưng thiếp sẽ làm được mà... Y sẽ moi gỏi chồn chân như chàng muốn thôi... Thậm chí...

Nàng không nói được hết câu mà lại phá lên cười khanh khách.

Lần này nghe tràng tiểu ngạo của Mẫu Đơn Chi Hoa, đôi chân mày của Đồng Tiểu phải nhíu lại.

Chờ cho nàng ngưng được tràng tiểu ngạo, Đồng Tiểu mới đứng lên bước đến bên Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Ta đoán chắc nàng sẽ phát tài. Thậm chí có thể tậu được một kỹ lâu cho riêng mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa bá lấy cổ Đồng Tiểu:

- Thiếp sẽ làm được, chàng yên tâm đi.

Nàng ghì chặt lấy Đồng Tiểu, áp môi mình vào miệng chàng. Hai cánh môi mọng ướt những sương rướm mật của Mẫu Đơn Chi Hoa ngấu nghiến lấy đôi môi Đồng Tiểu như thể muốn cho chàng biết bản lĩnh gợi tình của nàng như thế nào.

Mặc dù đã có chủ đích trước nhưng Đồng Tiểu cũng phải ngộp thở bởi nụ hôn đầy chất gợi dục của Mẫu Đơn Chi Hoa. Chàng gần như tê cứng cả người khi chiếc lưỡi ẩm ướt của nàng thọc qua miệng chàng làm một chuyện đi sục sạo trong những âm thanh gừ gừ như con mèo cái đi hoang tìm được bạn tình.

Đồng Tiểu phải đẩy nàng ra, nếu không sợ khó mà kiềm chế được lòng dục đang từ từ bùng phát trong nội thể mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa nói:

- Chàng thấy thế nào?

Đồng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Ta hy vọng mình không chùn gối khi ra khỏi gian biệt phòng này.

Mẫu Đơn Chi Hoa phá lên cười, ôm cứng lấy chàng lần nữa. Nhưng lần này Đồng Tiểu chủ động đẩy nàng ra, và nói:

- Tất cả nữ nhân trên thế gian này đều giống như nàng thì e rằng không còn gã nam nhân nào tự cho mình là anh hùng hảo hán.

Đồng Tiểu vỗ vai Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Bỏn thiếu gia chuẩn ngay thôi... Nếu không...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói đi thẳng về phía cửa. Dừng chân ngay ngưỡng cửa, Đồng Tiểu nhìn lại Mẫu Đơn Chi Hoa. Chàng nheo mắt điểm nụ cười mỉm:

- Nàng nhớ lời ta nói chứ?
- Yêu điệu thực nữ... Quân tử hảo cầu.
- Đúng, nhưng khi bắt tướng thì không phải là yêu điệu thực nữ đó.
- Chàng yên tâm, khi Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng thì tướng sẽ bại thôi.
- Tướng nhỏ bại, tướng lớn đi cũng không nổi.
- Mẫu đơn biết.

Nàng lại bật cười thành tiếng.

Đồng Tiểu sực nhớ cái gì đó liền lấy trong ngực áo ra hai hoàn được đặt lên bàn.

- Ta gởi hai viên này cho nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu.

Đồng Tiểu chỉ mâm vàng có ba hạt dạ minh châu:

- Hãy giữ lấy phần của ta. Xong việc xem như nàng đã phát tài, phát vận.
- Nhưng có được hầu hạ chàng không?

Đồng Tiểu bật cười rồi nói:

- Nếu vẹn mỹ, vẹn toàn thì đến lượt bọn thiếu gia. Bây giờ ta có thể nói kẻ chiến thắng chính là ta chứ không phải là nàng đâu.
- Thiếp thích là người chiến bại nhưng chỉ với một mình chàng thôi.

Đồng Tiểu gượng cười, nói:

- Được, nhưng phải là người chiến thắng trước đó. Nhớ bắt tướng của y.

- Chàng không phải lo.

Đồng Tiểu gật đầu rồi bước thẳng ra ngoài.

Đồng Tiểu đi rồi, Mẫu Đơn Chi Hoa gom tất cả số kim lượng cho vào túi gấm. Nàng nhón lấy hạt dạ minh châu đưa lên ngang tầm mắt quan sát. Chiêm ngưỡng một lúc rồi đưa lên mũi ngửi. Nàng ngửi hạt dạ minh châu mà ngỡ như có mùi thơm từ trong hạt ngọc tỏa ra xông vào mũi nàng.

Mắt của Mẫu Đơn Chi Hoa sáng hẳn lên. Nàng tủm tỉm cười nói:

- Mình sẽ có một tòa Bách Hoa lâu chẳng thua kém gì Vạn Hoa lâu của Nhứt Chi Hoa ma ma.

Bầy tình mỹ kế

Tòa biệt lâu của Thập Tứ Lang lưu ngụ tọa lạc trên một ngọn đồi, chung quanh là những thảm cỏ xanh mượt. Y chẳng khác nào một thượng khách được tất cả những đặc quyền ưu ái của võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Mặc dù chẳng có vòng rào bảo vệ, hay bất cứ một gia nô này, hay một gã vệ sĩ, nhưng tòa biệt lâu lại quá bình lặng.

Với cái chết của Môn chủ Kiếm môn Trình Bang thì chẳng ai muốn quấy nhiễu gã kiếm thủ Đông đảo, cho dù y là cái gai trong mắt quần hùng Bạch đạo.

Hoàng hôn đang buông dần xuống, khi tiết trời vừa mới lập đông. Mặc dù chưa có những bông tuyết trắng xuất hiện trong buổi hoàng hôn, nhưng cái giá rét vẫn tạo cho người ta một cảm giá xấp xỉ và u ám. Không gian mặc dù tĩnh lặng, nhưng cái tĩnh lặng đó càng khiến cho bầu không gian thêm xám xịt hơn.

Chấp tay sau lưng, Thập Tứ Lang dõi mắt nhìn về vàng Thái dương đang chìm dần xuống đường chân trời. Khuôn mặt lạnh lùng của gã lộ những nét trầm tư suy tưởng. Đôi mắt him híp, một mí toát ra hai luồng uy quang như thể muốn bắt lấy vàng thái dương vào hai con ngươi của y.

Thập Tứ Lang đang trầm tư suy nghĩ. Ý tưởng trong đầu y thì chỉ có một mình y biết, nhưng ánh mắt đầy quyền uy như muốn thâm tóm lấy vàng thái dương đang chìm xuống thì lại biểu lộ một ham muốn đầy chất thất vọng.

Băng Phương Vũ bước đến bên Thập Tứ Lang. Hai tay nàng chập lại đặt đúng vào giữa vùng hạ đẳng, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã chuẩn bị thả chim câu đưa tin.

Tứ Lang gật đầu:

- Tốt. Sau khi ta lấy mạng Đồng Tiểu thì hãy thả chim câu.
- Thừa vâng. Mấy ngày qua chủ nhân có điều chi suy nghĩ, Phương Vũ cảm nhận người có phần bồn chồn.

Nhìn lại Phương Vũ, Tứ Lang nói:

- Nàng đã để mắt đến ta.
- Phương Vũ có chức phận chăm sóc chủ nhân.
- Được, ta có phần bồn chồn khi nghĩ đến Đồng Tiểu. Y có cái gì đó rất bí ẩn.

Phương Vũ hơi cúi đầu xuống. Nàng nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã được mật báo của...

Tứ Lang khoát tay:

- Ở đây không tiện nói tên người đó. Ta biết nàng đã thăm dò thân phận của Đồng Tiểu.
- Thừa vâng.
- Y là người như thế nào?
- Phương Vũ nói ra hẵn chủ nhân cũng không ngờ được à.
- Ta tin nàng.

Cúi đầu với tất cả vẻ thành kính, Băng Phương Vũ ôn nhu nói:

- Theo sự biết được của Băng Phương Vũ, Đồng Tiểu chỉ là một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, võ công thấp kém, không đáng là đối thủ của chủ nhân. Nhưng y là một kẻ gian trá khó lường.

Thập Tứ Lang khoanh tay trước ngực:

- Võ công thấp kém mà lại là kẻ gian trá ư?

Phương Vũ gật đầu.

Thập Tứ Lang cười khẩy:

- Cho dù tên công tử đó có gian trá cách mấy thì cái chết cũng đã dành cho hắn. Hắn chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là phải chết bởi kiếm của Tứ Lang ta.

- Phương Vũ có một suy nghĩ.

Tứ Lang nhìn lại nàng:

- Hãy nói.

Nàng nhìn lên Thập Tứ Lang với vẻ e dè, ngần ngại, rồi mới cất tiếng.

- Chủ nhân nên suy nghĩ mà từ chối cuộc tỷ đấu này.

Đôi chân mày rậm rạp của Thập Tứ Lang nhíu lại:

- Tại sao ta lại từ chối cuộc giao đấu của Đồng Tiếu. Nàng dè chừng sự gian trá của hắn à?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cho dù Đồng Tiếu có gian trá cách mấy thì y cũng chẳng làm gì được chủ nhân. Đây là một cuộc tỷ kiếm quang minh chính đại, nhưng có một điều Phương Vũ phải suy nghĩ, đó là võ công của Đồng Tiếu quá ư là thấp kém, không đáng mặt giao thủ với chủ nhân. Chủ nhân có thắng được y cũng không có chút danh dự gì, nếu không muốn nói là còn bị giới võ lâm Trung Nguyên xem thường nữa. Chính điều đó buộc Băng Phương Vũ phải suy nghĩ lại.

Thập Tứ Lang cười khẩy rồi nói:

- Ta hiểu ý nàng, nhưng ta đã có cách khiến giới võ lâm Trung Nguyên phải bĩ mặt. Ta cũng hứa sẽ làm nhục tên công tử đó trước mặt mọi người. Y phải thốt ra những lời van xin, thậm chí khóc rống lên để cầu xin sự độ lượng và khoan dung của Thập Tứ Lang. Một vài cảnh mà giới võ lâm Trung Nguyên sẽ chẳng bao giờ quên.

Nói rồi Thập Tứ Lang cất tiếng cười khàn khạch. Nghe gã cười, Bằng Phương Vũ chỉ biết im lặng.

Tiếng cười của Tứ Lang còn phát ra từ cửa miệng gã thì một ánh chớp bạc cắt một đường thẳng như tia chớp vụt đến mặt gã. Ánh chớp bạc đó nhanh nhưng Thập Tứ Lang nhanh hơn. Y phản xạ nhanh ngoài sự tưởng tượng của bất cứ ai khi chứng kiến cảnh này.

Hữu thủ của y vung ra với ngón chỉ búng thẳng vào ngọn ám tiễn hình cánh sao.

- Cách...

Ngọn ám tiễn bật ra, ghim xuống đất.

Ngọn ám tiễn thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư. Tất cả có năm ngọn ám tiễn hình sao nhưng chẳng ngọn nào có thể vượt qua được chỉ pháp của Thập Tứ Lang, tất cả đều bị bật lại ghim xuống đất, xếp thành một đường thẳng.

Sau khi cản phá những ngọn ám tiễn đó, Tứ Lang mới nói:

- Bằng hữu hãy ra mặt đi.

Một người vận bạch y võ phục, che mặt từ sau bờ tường bước ra. Đôi mắt bạch y nhân vừa to vừa sáng rọi vào Tứ Lang.

Thập Tứ Lang nhìn bạch y nhân:

- Tại sao bằng hữu lại hành thích ta.

Bạch y nhân định nhãn nhìn Tứ Lang, cất tiếng the the như cô đôi giọng đê y không nhận ra mình:

- Ta không muốn tôn giá đầu với Đồng Tiểu.

- Không muốn cuộc giao đấu ấn chứng kiếm chiêu của tại hạ với Đồng Tiểu xảy ra nên các hạ muốn hành thích tại hạ.

- Ta muốn người chết.

- Các hạ có biết hành vi của các hạ sẽ làm bỉ mặt giới võ lâm Trung Nguyên không?

Thậm chí các hạ sẽ chết trước dọn đường cho Đồng Tiếu.

Bạch y nhân cao ngạo nói:

- Các hạ là một kiếm thủ cao thâm nhưng chưa chắc đã thắng được ta.

- Thập Tứ Lang ta đang chờ đợi một câu nói đó.

Y chìa tay qua Băng Phương Vũ. Băng Phương Vũ trịnh trọng đặt thanh trường kiếm vào tay y. Rơi ánh mắt him híp, với hai luồng uy nhân sát nhân vào bạch y nhân, Thập Tứ Lang trầm giọng nói:

- Nếu các hạ đánh bật thanh trường kiếm của Thập Tứ Lang ta rơi xuống đất, sẽ không có cuộc giao thủ nào xảy ra.

Bạch y nhân nghiêm giọng:

- Ta rất sẵn lòng bồi tiếp kiếm chiêu của tôn giá.

Hân hạnh được tiếp các hạ.

Tay của Thập Tứ Lang vừa đặt vào đốc kiếm, y chưa kịp rút ra thì Đồng Tiếu xuất hiện.

Thập Tứ Lang cau mày nhìn Đồng Tiếu.

Y trầm giọng nói:

- Người đó là sát thủ của túc hạ phái đến?

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không... Không... Chuyện này xảy ra ngoài ý muốn của Đồng Tiếu. Tôn giá khoan rút kiếm. Kiếm rút ra thì khó trở lại vào vỏ. Đó là lệ của một kiếm thủ.

Đồng Tiếu ôm quyền xá Tứ Lang nói tiếp:

- Đối thủ của tôn giá là tại hạ chứ không phải cái gã hồ đồ này.

Chàng nhìn lại bạch y nhân. Đôi chân mày của Đồng Tiểu nheo lại khi đối nhãn với bạch y nhân. Đôi mắt của gã đập vào đôi nhãn quang của Đồng Tiểu. Chàng nhận ra đôi mắt rất quen. Đôi mắt mà chàng không thể nào quên được.

Đồng Tiểu cau mày nói:

- Hóa ra là Tuyệt Liên. Tại sao nàng đến quấy rối Thập Tứ Lang tôn giá. Bộ muốn chết hả?

Tuyệt Liên miễn cưỡng lột bỏ khăn lụa che mặt.

Tứ Lang cau mày nhìn Tuyệt Liên.

Tuyệt Liên miễn cưỡng nói:

- Sao huynh lại cản tay Tuyệt Liên.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Huynh không cản tay nàng, hễ chờ đến khi tôn giá rút kiếm ra khỏi vỏ thì nàng biến thành khúc cây bị bỏ làm hai.

- Tuyệt Liên may ra còn có thể là đối thủ của Thập Tứ Lang, còn huynh...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hê... chưa đến ngày bước vào đấu trường thì đừng có nói nhảm nói càn.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Thôi đừng nói nữa... mau tạ lễ với Tứ Lang tôn giá đi.

Tuyệt Liên lắc đầu:

- Không, chỉ khi nào y rút lại lời giao ước tỷ đấu với huynh, Tuyệt Liên mới tạ lỗi với gã.

Tứ Lang lên tiếng:

- Nếu Đồng công tử đây không đến kịp thì kiếm của Thập Tứ Lang ta đã rút ra khỏi vỏ.

Ta nghĩ có lẽ bây giờ cô nương không đứng đó đâu.

Đồng Tiểu quay lại nói với Tứ Lang:

- Thập Tứ Lang tôn giá miễn thứ cho. Phạm khi nữ nhân đã yêu thì không muốn cho người yêu của mình chết đâu. Họ đâu thể cho ý trung nhân của mình chết được. Chết rồi lấy ai mà thế vào, chết rồi thì mất một nửa đời của mình, nên Tuyết Liên mới mạo phạm đến tôn giá.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đồng Tiểu thay Tuyết Liên tạ lỗi với tôn giá.

Nói rồi Đồng Tiểu ôm quyền xá Tứ Lang.

Chàng xá rồi lại nhìn Tuyết Liên:

- Nàng về đi cho ta nhờ.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội vì huynh...

Đồng Tiểu cướp lời nàng:

- Ta biết... Ta biết nàng vì ta, nhưng chính vì nàng quá vì ta mà suýt chút nữa ta phải đưa đám cho nàng đó. Ta không cần nàng vì ta đâu...

Chàng xua tay:

- Về đi cho huynh nhờ...

Tuyết Liên thở dài. Nàng nhìn lại Thập Tứ Lang rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Chờ cho Tuyết Liên đi hẳn rồi, Đồng Tiểu mới nhìn lại Tứ Lang.

Chàng điếm nụ cười cầu tình.

Tứ Lang lần Băng Phương Vũ nhìn chàng.

Tứ Lang nghiêm giọng nói:

- Nếu Đồng công tử có ý đến đây để xin ta rút lại lời nói, xin ta hoàn cuộc giao đấu thì hãy tự cắt lấy đầu của mình dâng cho Thập Tứ Lang ta.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không... không... tại hạ đâu có ý đến gặp tức hạ để xin tức hạ rút lại lời giao ước tỷ đấu. Và cũng không có ý đến để xin tức hạ hoãn lại cuộc giao đấu giữa tại hạ và tức hạ.

Đồng Tiểu này không có ý đó.

Tứ Lang trầm giọng nói:

- Đồng công tử đến đây với mục đích gì?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ đến đây lần này với hai mục đích. Thứ nhất là để xem coi Băng Phương Vũ còn ở đây hay không. Bởi vì tại hạ cứ ngong ngóng chờ đến ngày giao đấu đặng có thể nắm tay nàng đưa về biệt trang của mình.

Vừa nói chàng vừa nhìn Băng Phương Vũ.

Sắc diện Phương Vũ ửng hồng.

Chân diện Tứ Lang thì sa sầm. Gã gằn giọng nói:

- Ta không nói hai lời. Mục đích thứ hai của ngươi là gì?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Mục đích thứ hai của tại hạ là muốn thăm chứng dũng lược của tôn giá. Tại hạ nghe nói tất cả những kiếm thủ Đông đảo đều là những

người có dùng lượt, xem cái chết tợ lông hồng. Đối với họ, cái chết chỉ là giấc ngủ chẳng đáng quan tâm. Có đúng như vậy không à?

- Đó là cách sống của những kiếm thủ Đông đảo.

- Nói thì dễ nhưng chứng thì khó, tại hạ thỉnh mời tôn giá du lãm cùng với tại hạ. Hẳn tôn giá đã biết tại hạ là người gian trá khó lường, thủ đoạn cực kỳ lợi hại. Nếu tôn giá có đủ dũng lược thì mới dám đi cùng với tại hạ. Bởi bất cứ lúc nào tôn giá cũng có thể chết đó.

Tứ Lang cau mày:

- Nếu Thập Tứ Lang ta không nhận lời...

- Những lời dân đãi về kiếm thủ Đông đảo đều là những lời nói dối, không đáng tin.

- Đồng công tử đã suy tính kỹ, thấy mình không phải là đối thủ của ta nên tìm cơ hội phải không?

- Tôn giá nói rất đúng. Nếu như tại hạ cùng tôn giá bước vào một cuộc giao đấu thì chắc chắn kẻ chết phải là tại hạ rồi. Không chỉ chết mà còn tiếp nhận sự khùng bố từ thanh kiếm của tôn giá, nên mới tìm đến lần này hy vọng có cơ hội lấy mạng tôn giá trước khi cuộc giao đấu đó xảy ra.

- Biết bản thân không có bản lĩnh, sao lại tìm đến, Đồng công tử có cơ hội chạy trốn kia mà.

Đồng Tiêu lắc đầu:

- Không, không... chạy trốn làm sao mà được. Chạy trốn là tự kết liễu mình rồi. Trung Nguyên bao la nhưng không có chỗ dành cho người chạy trốn. Tôn giá hiểu cho tại hạ.

Nhưng nếu không chạy trốn thì buộc phải đối mặt với thanh kiếm tàn khốc của tôn giá, nên tại hạ mới có mục đích đến đây thỉnh tôn giá du lãm cùng với mìnhặng tìm cơ hội lấy mạng tôn giá đó.

Chàng nheo mắt với vẻ hóm hỉnh:

- Nói như thế thôi, mặc dù tại hạ gian trá thật, thủ đoạn thật nhưng không nỡ lấy mạng tôn giá giữa ban ngày đâu. Hay tôn giá sợ ma chẳng dám du lãm cùng với đôi thủ của mình.

Đồng Tiểu ve cảm:

- Hê... tôn giá đừng gieo ấn tượng xấu vào đầu tại hạ nhé.

Đôi chân mày Tứ Lang nhíu lại:

- Ai có thể khẳng định Thập Tứ Lang này sợ Đồng công tử.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Vậy tại hạ xin mời tôn giá.

- Được, ta nhận lời, để xem Đồng công tử giờ thủ đoạn gì với Thập Tứ Lang này.

Chàng xoa tay:

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước sự nhận lời của tôn giá.

Chàng bước qua bên, ôm quyền nói:

- Mời tôn giá.

Băng Phương Vũ toan lên tiếng cản Tứ Lang lại thì Đồng Tiểu nhanh miệng nói với nàng:

- Hê... tiểu thư... có thú đi cùng với tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá không? Nếu tiểu thư hứng thú, tại hạ rất hân hạnh được mời tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa điểm một nụ cười ma mãnh. Nụ cười của Đồng Tiểu đập vào mắt Băng Phương Vũ khiến nàng thẹn thùng, trong khi Thập Tứ Lang lại lộ vẻ bất nhẫn.

Y quay lại nói với Băng Phương Vũ:

- Nàng không phải theo ta...

Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống:

- Chủ nhân bảo trọng.
- Ta biết phải làm gì.

Hai người rời tòa biệt lâu của Thập Tứ Lang. Đồng Tiểu không quên trước khi rời bước nhìn lại Băng Phương Vũ và tặng cho nàng một nụ cười cầu tình trông thật hóm hỉnh. Tiếp nhận ánh mắt và nụ cười của Đồng Tiểu, nàng chỉ miễn cưỡng đặt tay vào ngực trái hơi cúi đầu xuống.

Ra khỏi biệt lâu, Tứ Lang nói:

- Đồng công tử định đưa ta đi đâu.

Đồng Tiểu quệt mũi rồi nói:

- Ở Hàm Đan này có rất nhiều thắng cảnh mà khách thập phương đều muốn chiêm ngưỡng. Nhưng lúc này đưa tôn giá đi ngoạn cảnh thì không hợp chút nào. Tôn giá là nam nhân, tại hạ cũng là nam nhân, sắp đến hai người lại giao đấu với nhau. Chẳng có hứng thú gì để thăm thú tiêu dao.

- Tất cả những cảnh đẹp của Hàm Đan, ta đã được Thượng tôn Minh chủ cho thăm qua rồi.

- Tôn giá là thượng khách của Trung Nguyên, Thượng tôn Minh chủ phải lấy lễ thượng khách đãi tôn giá chứ. Nếu bây giờ tại hạ đưa tôn giá tiêu dao ngắm phong cảnh Hàm Đan thì thường quá.

- Đồng công tử dẫn ta đi uống rượu chứ. Uống rượu công tử mới có cơ hội hạ độc ta.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Uống rượu à? Tại hạ dám khẳng định với tôn giá rằng rượu của Hàm Đan chẳng có chỗ nào ngon hơn rượu trong biệt lâu của tôn giá.
- Ta có mang rượu từ Đông đảo đến.

- Ô... Nếu có cơ hội tại hạ phải mượn tôn giá một vò rượu Đông đảo. Nhưng lúc này...

Đồng Tiểu dừng bước nhìn Thập Tứ Lang:

- Phàm khi người ta uống rượu, phải là những người đồng cảm tri âm. Tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá sắp tới là hai đối thủ một mất một còn. Có cái con khỉ gì để nói. Uống rượu cũng bằng thừa.

- Thế thì Đồng công tử dẫn ta đi đâu?

- Tại hạ sẽ đưa tôn giá đến nơi cần đến.

- Đó là đâu?

- Mẫu Đơn lâu.

- Nơi đó có gì nào?

Đồng Tiểu giả lả cười.

Thấy chàng cười, Thập Tứ Lang cau mày hỏi:

- Đồng công tử cười cái gì?

- Tại hạ cười vì tự nhủ không biết kiếm thủ Đông đảo có đủ dũng lược vào Mẫu Đơn lâu không?

- Nơi đó có cạm bẫy mà Đồng công tử đã bày sẵn à?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tại hạ còn chưa dám bước vào, thì sao nói tại hạ bày sẵn cạm bẫy chờ tôn giá.

- Vậy nơi đó có gì?

- Chúng ta đến đó rồi sẽ biết.

* * *

Tòa Mẫu Đơn lầu tọa lạc ven bờ sông, chung quanh bao bọc bằng những vườn hoa bạt ngàn cách ly với bên ngoài. Tòa lầu không đồ sộ, nguy nga tráng lệ, nhưng lại có những nét hữu tình, thơ mộng.

Dẫn Thập Tứ Lang đến trước cửa Mẫu Đơn lầu, Đồng Tiểu nói:

- Nếu tôn giá nghĩ trong Mẫu Đơn lầu là cạm bẫy chết người thì tôn giá có thể quay về.

Bằng như không sợ thì cứ bước vào.

Tứ Lang nhìn Đồng Tiểu:

- Các hạ không vào với ta à?

Đồng Tiểu lắc đầu nói:

- Không.

- Tại sao không?

Đồng Tiểu lưỡng lự một chút rồi nói:

- Tại hạ kỳ vọng vào tòa Mẫu Đơn này. Hy vọng tòa Mẫu Đơn lầu sẽ khiến tôn giá không nỡ rút kiếm với tại hạ.

- Đồng công tử đừng kỳ vọng vào điều đó. Cho dù đây là một cái bẫy thì Thập Tứ Lang cũng quay trở ra, dụng kiếm chẻ đôi các hạ trong ngày giao đấu.

- Tại hạ hy vọng đó chỉ là lời nói.

- Ta đã được Bằng Phương Vũ cảnh báo công tử là người gian trá khó lường.

- Nên tôn giá chỉ biết đứng ngoài sự gian trá mà không dám bước vào đối mặt với sự gian trá đó.

- Thập Tứ Lang này không dám ư?

Y nói rồi đẩy cửa bước vào tòa Mẫu Đơn lầu.

Bốn chiếc chân đèn đặt ở bốn góc đại sảnh hắt ánh sáng vào một thiếu nữ xinh, nhưng mình đang quỳ ngay chính diện đại sảnh. Nàng quỳ trong tư thế của một thiếu nữ Đông đảo.

Hai tay chỗi xuống sàn gạch, đầu những ngón tay chụm vào nhau. Mặt hơi ngẩng lên đủ cho Thập Tứ Lang thấy được chân diện nàng.

Đồng Tiếu đóng cửa lại. Tứ Lang chẳng màng đến đèn đỏ mà đặt tay vào đốc kiếm. Y thả bước chậm rãi đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa.

Y đứng giang chân trước mặt nàng, nhặt nhéo nói:

- Nàng là ai?
- Mẫu Đơn Chi Hoa, muội muội của Đồng huynh.
- Bào muội của Đồng Tiếu?

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu rồi úp mặt xuống trước mũi giày của Thập Tứ Lang.

Tứ Lang nói:

- Tại sao nàng phải quỳ dưới chân ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa từ từ ngẩng mặt nhìn lên. Dung diện tuyệt sắc của nàng đập vào mắt Thập Tứ Lang. Đôi mắt ngây thơ, sóng mũi dọc dừa xinh xắn, và chiếc miệng với hai cánh môi ướm mọng lọt thỏm vào hai con người của gã. Nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa, bất giác Tứ Lang lập lại lời nói của mình trong sự vô thức.

- Tại sao nàng quỳ gối dưới chân ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa im lặng, một lúc sau mới lên tiếng:

- Mẫu Đơn Chi Hoa thay Đồng huynh cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Nàng chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, Thập Tứ Lang đã biết nàng định nói gì. Tay y từ từ buông ra khỏi đốc kiếm.

Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn ngẩng mặt nhìn Tứ Lang. Dung mạo của Mẫu

Đơn Chi Hoa quá đẹp, đẹp đến độ Thập Tứ Lang cũng phải chùn lòng bởi lời nói này của nàng.

Y mím hai cánh môi:

- Đồng Tiểu nhờ nàng?
- Mẫu Đơn tự nguyện thỉnh cầu đại ca cho Mẫu Đơn thay người cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Thập Tứ Lang cúi xuống nâng cằm Mẫu Đơn Chi Hoa. Nàng không hề phản ứng lại hành động của gã.

- Nàng biết Đồng Tiểu sẽ chết bởi kiếm của ta chứ?
- Đồng đại ca biết, Mẫu Đơn biết, vì thế Mẫu Đơn quỳ trước tôn giá...

Thập Tứ Lang khẽ gật đầu:

- Bây giờ thì ta mới biết Đồng Tiểu là con người như thế nào. Y đúng là kẻ gian trá mặt dày, mày dạng, làm tất cả mọi chuyện cốt để giữ mạng mình.

Thập Tứ Lang vừa nói vừa đỡ Mẫu Đơn Chi Hoa đứng lên. Y nhìn nàng nói:

- Nàng lấy cái gì để cầu xin ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhỏ nhẹ nói:

- Bất cứ điều gì Thập Tứ Lang tôn giá đòi hỏi nơi Mẫu Đơn Chi Hoa.

Giọng nói lẫn ánh mắt của nàng khiến cho Thập Tứ Lang phải xúc động. Y buông tiếng thở dài:

- Tại sao nàng vì hấn?
- Bào huynh. Một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Nàng vừa nói vừa kéo ngoại y của mình xuống. Đôi vai trần với làn da trắng như bông bưởi của nàng lọt vào hai con ngươi của Thập Tứ

Lang.

Tứ Lang đặt tay lên đôi bờ vai của Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng chấp nhận hy sinh?

- Chấp nhận.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Thập Tứ Lang:

- “Đồng Tiểu, ta không ngờ người có thể gian trá như vậy. Để cả bào muội của mình đổi lấy lòng trắc ẩn ca Thập Tứ Lang. Nhưng người đã quên, lời nói của một kiếm thủ Đông đảo phát ra thì không có lòng trắc ẩn. Người đã mất tất cả, từ danh dự đến vị muội muội của mình.”

Gã vừa nghĩ vừa từ từ lột bỏ ngoại y của Mẫu Đơn Chi Hoa. Chiếc yếm hồng mỏng tanh không đủ che hết đôi tuyết lê căng tròn của nàng, mà còn tạo thêm sức quyến rũ gọi mới đôi với Thập Tứ Lang.

Thập Tứ Lang chiêm ngưỡng thể pháp của Mẫu Đơn Chi Hoa. Trong bụng y nao nao một thứ cảm giác thật khó tả khi tiếp nhận những đường cong từ cơ thể nàng đập vào mắt mình.

Tứ Lang cười nốt chiếc yếm trên người nàng. Đôi gò bồng đảo như hai quả tuyết lê lọt thỏm vào mắt Thập Tứ Lang. Một sức quyến rũ, một hấp lực lạ thường khiến Tứ Lang khó kiềm chế được mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn đứng nhìn gã. Đôi thu nhãn của nàng thật ướt át xuân tình như sự thuần khiết, ngây thơ và khuất phục trước gã. Chính ánh mắt đó càng khiến cho Thập Tứ Lang thấy phấn khích. Một sự phấn khích mà gã tự cho mình có cái quyền như vị chủ nhân đối với một nô nữ trung thành biết hầu hạ.

Y cười nốt chiếc váy trên người nàng. Chiếc váy tuột xuống hai gót chân của Mẫu Đơn Chi Hoa. Thập Tứ Lang nhìn vào mắt nàng rồi từ từ rời nhãn quang rơi lần xuống bên dưới.

Y cảm nhận huyết lưu bỗng chốc trở nên rạo rực một cách lạ thường. Y đặt tay vào đôi tuyết lê, vuốt ve mơn trớn rồi lần tay xuống bên

dưới. Y cảm nhận tất cả sự run rẩy, và rạo rực nơi nàng. Chính sự rạo rực và run rẩy đó khiến Thập Tứ Lang càng phấn khích hơn. Chợt ôm xúc lấy Mẫu Đơn Chi Hoa, bế nàng lên đưa đến tròng kỷ.

Y chủ động chiếm hữu nàng. Y nghe những tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ cửa miệng xinh xắn của Mẫu Đơn Chi Hoa để rồi tạo nên sự hùng hổ dữ dội trong y, cho đến khi mệt lã nằm lẫn ra bên cạnh nàng.

Thập Tứ Lang những tưởng đâu mình là kẻ chiến thắng, nhưng sự bất ngờ và ngạc nhiên lại đến với y. Nàng bắt đầu ra tay để y bày binh bố trận và rồi tiếp tục ngụp lặn trong sự hoang lạc do nàng mang đến.

Thập Tứ Lang gần như bị cuốn vào một cơn lốc khoái cảm của những đợt giao tình mà y không sao có thể hình dung được. Y bị cuốn đi trong kho khoái lạc dồn dập. Hết đợt sóng này lại đến đợt sóng khác, nhưng y vẫn chấp nhận buông mình vào những đợt sóng triền miên đó. Một cuộc chiến đấu thật sự, mà tất nhiên kẻ chiến bại là y.

* * *

Đồng Tiểu đứng bên ngoài Mẫu Đơn lâu. Chàng nhìn về phía cửa tòa Mẫu Đơn với nỗi hồi hộp lo âu. Một canh giờ trôi qua, rồi hai canh, đến ba canh, cửa tòa Mẫu Đơn lâu vẫn đóng im ỉm.

Đến lúc này thì Đồng Tiểu mới điểm một nụ cười mỉm. Chàng nhủ thầm:

- “Người đã trúng kiếm của Đồng Tiểu rồi. Kiếm của người mãi mãi chẳng bao giờ rút ra khỏi vỏ. Người đã rút kiếm rồi còn kiếm đâu nữa mà rút chứ.”

Đồng Tiểu quay bước rời Mẫu Đơn lâu với nụ cười bí ẩn trên hai cánh môi của chàng.

Băng Phương Vũ

Mặc dù đã đưa được Thập Tứ Lang vào bẫy tình do mình sắp xếp nhưng Đồng Tiểu vẫn không chút lo canh cánh bên lòng. Khi vầng thái dương mọc lên, báo hiệu bình minh đến thì cũng là lúc chàng và Thập Tứ Lang bước vào đấu trường. Đứng bên cửa sổ nhìn vầng trăng tròn, Đồng Tiểu lại mong mỗi cho đêm cứ dài vô tận, ngày đừng bao giờ đến.

Chàng muốn điều đó bởi không biết bẫy tình do mình dựng ra có đúng như chàng tính hay không.

Cửa biệt phòng của chàng chợt mở ra. Nghe tiếng cửa phòng dịch chuyển, Đồng Tiểu quay nhìn lại. Băng Phương Vũ bước vào phòng chàng, nhưng không phải một mình nàng mà còn có cả Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu.

Nụ cười mỉm hiện lên môi Đồng Tiểu. Chàng giả lả nói:

- Dương huynh và Băng Phương Vũ cô nương tìm tại hạ có chuyện gì không, Đồng Tiểu không bỏ trốn đâu.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Đồng Tiểu, mấy ngày qua Băng Phương Vũ cô nương không thấy Thập Tứ Lang tôn giá. Nên đã báo cho Thượng tôn Minh chủ. Minh chủ phái Thiệu Ân và Băng Phương Vũ đến gặp ngươi. Bởi Thập Tứ Lang rời biệt lâu cùng ngươi.

Đồng Tiểu thở phào một tiếng nghĩ thầm:

- “Không ngờ Mẫu Đơn Chi Hoa có tuyệt kỹ như vậy. Mình đã chọn không làm người.”

Chàng vừa nghĩ vừa nhảm tính ra Thập Tứ Lang đã ngủ trong Mẫu

Đơn lâu những mười ngày rồi. Mười ngày gã không thò mặt ra ngoài thì còn gì là một kiếm thủ nữa.

Đồng Tiểu cảm thấy nhẹ hẫng cả người.

Đồng Tiểu nhìn Băng Phương Vũ từ tốn nói:

- Phương Vũ tiểu thư hãnh nghĩ tại hạ đã hại Thập Tứ Lang tôn giá đề né tránh cuộc giao thủ ấn chứng kiếm ngày mai.

- Chủ nhân đã đi cùng với công tử, nhưng không thấy quay về.

Đồng Tiểu quệt mũi:

- Không biết tại hạ trả lời cho cô nương thế nào đây.

Băng Phương Vũ nghiêm giọng nói:

- Thật ra công tử đã làm gì chủ nhân.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhướng lên:

- Phương Vũ cô nương nói thế oan cho tại hạ rồi. Hãnh cô nương đã biết võ công của tại hạ xoàng xĩnh như thế nào rồi. Tại hạ có thể làm gì được Thập Tứ Lang tôn giá.

Đồng Tiểu mỉm cười, lầu bầu nói:

- Tứ Lang tôn giá đi đâu nhỉ.

Phương Vũ cau mày lộ vẻ bất nhẫn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ngày mai đã đến thời hạn giao thủ ấn chứng kiếm chiêu. Chủ nhân đi cùng với công tử, giờ công tử lại nói chẳng biết chủ nhân đi đâu.

Đồng Tiểu nhìn lại nàng:

- Cô nương cho rằng tại hạ là người giám sát Thập Tứ Lang tôn giá mãi sao?

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ coi, Thập Tứ Lang đi đâu nhỉ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta sao biết được.

Đồng Tiểu gãi đầu. Chàng nhìn lại Phương Vũ từ tốn nói:

- Hay Thập Tứ Lang dám đi uống rượu đâu đó.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chủ nhân không uống rượu Trung thổ. Rượu Đông đảo chỉ có ở biệt lâu.

Đồng Tiểu gãi cằm:

- Vậy y đi đâu? Hay là Thập Tứ Lang đi ngắm cảnh?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cảnh ở Đông đảo đẹp hơn Trung Nguyên. Người không thích làm kẻ nhàn du ngắm cảnh.

- Vậy sao Thập Tứ Lang tôn giá lại mất biệt tâm vậy?

Đồng Tiểu nhìn lại nàng, giả lả cười rồi nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh có thể ra ngoài một chút được không?

Thiệu Ân gật đầu, rồi quay bước. Nhưng bước đến ngưỡng cửa, Thiệu Ân quay lại nói với Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, nghĩa phụ không muốn cuộc đấu ngày mai hoãn lại, hay có cái gì đó xảy ra cho Thập Tứ Lang trước khi chưa bước vào cuộc giao đấu.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Ta đã suy nghĩ đến điều này.

Chờ Thiệu Ân bước ra và đóng cửa lại rồi, Đồng Tiểu mới nhìn Phương Vũ:

- Mấy ngày nay Tứ Lang tôn giá không có ở biệt lâu à?

Phương Vũ gật đầu:

- Không.

Đồng Tiểu gãi đầu lâu nhàu nói:

- Y đi đâu nhỉ? Không thích uống rượu Trung Nguyên, cũng không thích làm kẻ nhàn du sơn ngoạn cảnh. Vậy Tứ Lang tôn giá thích cái con khỉ gì?

Chàng vừa nói vừa bất giác nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Cô nương biết Tứ Lang tôn giá thích cái gì không?

Phương Vũ cau mày:

- Phương Vũ không biết.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Cô nương là người kề cận Thập Tứ Lang tôn giá mà không biết Thập Tứ Lang tôn giá thích cái gì à? Cô nương thật hời hợt quá.

Nói rồi Đồng Tiểu nheo mày lộ vẻ suy nghĩ. Hai cánh môi chàng lép nhép nhưng không thốt thành lời.

Phương Vũ quan sát chàng, từ tốn cúi đầu nói:

- Phương Vũ biết công tử biết chủ nhân đã làm gì, đang ở đâu. Xin công tử hãy nói cho Phương Vũ biết.

Đồng Tiểu thở hắt ra rồi nói:

- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng dùng ngón tay gãi cằm nhìn Phương Vũ từ đầu đến chân. Ánh

mắt của Đồng Tiểu khiến Băng Phương Vũ đỏ mặt thẹn thùng. Đồng Tiểu chột nhìn qua nàng. Thái độ và hành vi của chàng khiến Phương Vũ càng thẹn thùng hơn.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử có ý gì?

Đồng Tiểu dừng trước mặt nàng, từ tốn nói:

- Tại hạ hỏi thiệt cô nương ghen.

- Công tử cứ hỏi.

- Tại hạ hỏi để có thể tìm ra nơi Thập Tứ Lang tôn giá đang ẩn mình, nhưng cô nương phải trả lời thành thật cho tại hạ đó.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật cho công tử biết.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tốt! Nếu tiểu thư không trả lời thành thật, tại hạ chẳng thể nào tìm ra Thập Tứ Lang tôn giá đâu.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật.

Đồng Tiểu quệt mũi nhìn vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng ánh mắt soi mói của Đồng Tiểu, sắc diện Phương Vũ đỏ hồng, thẹn thùng. Nàng từ từ cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Cô nương đã ở bên Thập Tứ Lang bao nhiêu lâu rồi.

Nàng nheo mày:

- Có ý gì mà công tử hỏi Phương Vũ câu hỏi đó.

- Nếu như cô nương không trả lời thì tại hạ chẳng biết tìm Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu.

- Phương Vũ đã hầu hạ chủ nhân đã một năm.

Đồng Tiểu ve cầm gậy gù:

- Một năm có dư, có thiếu không?

- Phương Vũ không tính từng ngày.

- Vậy cũng được. Trong một năm hầu hạ Thập Tứ Lang tôn giá, cô nương có...

Chàng gái đầu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới nhìn Đồng Tiểu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ý của công tử nói là có gì?

Nặn một nụ cười giả lả và bí hiểm, Đồng Tiểu hỏi nàng:

- Ý của tạ hạ là cô nương và Thập Tứ Lang tôn giá có gì không đó.

- Có gì là có gì?

- Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Không cháy thành ngọn thì cũng cháy âm ỉ.

Phương Vũ cướp lời chàng:

- Phương Vũ không hiểu ý của công tử đang nói gì.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Nói đến đây rồi mà cô nương không hiểu. Ý của tạ hạ muốn biết cái ngàn vàng của cô nương đã bị Thập Tứ Lang tôn giá lấy mất chưa đấy mà.

Mặt của Bạng Phương Vũ đỏ bừng như than hồng. Nàng rít một luồng chân khí thật sâu rồi từ tốn nói:

- Chuyện đó có liên quan gì đến sự mất tích của chủ nhân.

- Phương Vũ cô nương đừng nói tại hạ nhiều chuyện, hỏi những câu hỏi không đâu. Để biết Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu, tại hạ cần phải biết rõ ngọn ngành rồi mới suy ra Thập Tứ Lang tôn giá đang ở đâu.

Băng Phương Vũ then thùng nói:

- Phương Vũ chỉ là một nô nhân hầu hạ Thập Tứ Lang chủ nhân.

Đồng Tiểu khoát tay ngăn nàng:

- Tại hạ không muốn hỏi thân phận của cô nương mà muốn biết cô nương có còn cái đáng giá ngàn vàng không thôi.

Mặt Phương Vũ đỏ như gấc. Răng trên nàng cắn chặt vào môi dưới những tưởng môi sẽ đứt lìa. Nàng thở hắt ra rồi nói:

- Vẫn còn.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Lạ thật.

- Công tử nói lạ là lạ gì?

- Tại hạ lấy làm lạ, phàm nam nữ đi chung với nhau từ Đông đảo vào tận Trung Nguyên, đường xa như vậy, tất có cái gì với nhau chứ. Chẳng lẽ Thập Tứ Lang tôn giá là gỗ là đá, còn tiểu thư thì không biết thèm sao.

Phương Vũ nhắm mắt lại. Nàng nghiêm giọng nói:

- Đạo giáo Đông đảo rất nghiêm. Mật tiết hạnh là mật nhân phẩm. Nhân phẩm không còn thì chết còn hơn.

- À... Hóa ra đạo lý Đông đảo khe khắc như vậy. Vì đạo lý đó mà cô nương vẫn giữ mình trong trắng.

- Phương Vũ phải biết giữ tiết hạnh của mình.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Nói thì như thế, nhưng ai mà chứng minh được lời của cô nương. Hay cô nương có thể cho tại hạ tận mắt sở thị cái tiết hạnh của cô nương được không?

Câu nói này của Đồng Tiểu thốt ra khiến nàng mở trừng mắt nhìn chàng. Phương Vũ gần giọng nói:

- Công tử định miệt thị Băng Phương Vũ đó à?

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không, tại hạ nào dám.

- Sao công tử lại nói ra lời nói vừa rồi.

- Ô... Thì tại hạ chỉ nói vậy thôi nào có ý bậy bạ. Nhưng nếu tại hạ thắng Thập Tứ Lang tôn giá thì cô nương thuộc về tại hạ... Cô nương...

Nàng khoát tay cướp lời chàng:

- Chừng nào Phương Vũ thuộc về công tử thì công tử có quyền định đoạt số phận của Phương Vũ.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tính như vậy cũng được.

- Chủ nhân đang ở đâu?

Đồng Tiểu bước đến cửa sổ nhìn ánh trăng. Phương Vũ bước đến sau lưng chàng, ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết công tử đang giữ chủ nhân.

Đồng Tiểu quay ngoắc lại:

- Tại hạ giữ Thập Tứ Lang làm cái quái gì? Tại hạ đang suy nghĩ y đang ở đâu đây.

Chàng xoa trán:

- Không uống rượu, không ngoạn cảnh du sơn, lại không tơ tưởng đến mỹ nữ đang ở bên cạnh mình. Gã này là cái quái gì nhỉ. Gã thích cái gì nhỉ, phàm nam nhân thì thích mỹ nhân, sao lại có thể thờ ơ với Băng Phương Vũ cô nương.

Chàng thở dài:

- Phương Vũ cô nương đẹp như thế này. Tại hạ vừa mới thấy thôi đã rỏ cả nước miếng, thế mà y lại không màng đến. Lạ thật! Không biết Thập Tứ Lang có phải là kẻ biến thái không?

Phương Vũ nheo mày:

- Biến thái là sao?

Đồng Tiểu cười khẩy rồi nói:

- Biến thái là gã có cái gì đó lập dị khác thường đó mà. Ví dụ như tại hạ không phải là kẻ biến thái, nên thấy cô nương liền rỏ nước miếng. Còn Thập Tứ Lang tôn giá, bề ngoài giống tại hạ, nhưng lại chẳng giống bề trong. Y là nam nhân thấy nam nhân lại rỏ nước miếng lắm chứ.

Phương Vũ lắc đầu:

- Thập Tứ Lang chủ nhân không là kẻ biến thái.

Đồng Tiểu cướp lời nàng.

- Sao cô nương biết.

Phương Vũ đỏ mặt:

- Làm một kiếm thủ thượng thặng, chủ nhân không phải là kẻ biến thái như công tử nói.

Đồng Tiểu chề môi:

- Chủ nhân của cô nương thì cái gì cũng tốt cả. Vậy còn Đồng Tiểu này thì sao? Hẳn là người không tốt ư?

Nàng lộ vẻ bối rối.

Đồng Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trăng đang từ từ chìm xuống.

Chàng băng quơ nói:

- Một đêm dài sắp qua rồi.
- Ngày mai đã đến thời điểm phỏ hội.

Nhìn lại Phương Vũ, Đồng Tiểu nghiêm giọng:

- Tại hạ biết rồi, cô nương không cần nhắc nhở.
- Cho đến bây giờ chủ nhân vẫn chưa quay về.
- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng nhủ thầm:

- “Ta đợi xem một lúc nữa rồi dẫn nàng đến Mẫu Đơn lâu. Hy vọng Mẫu Đơn Chi Hoa làm được việc của nàng ấy.”

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài rồi quay lại nhìn vào mắt Băng Phương Vũ:

- Câu hỏi này của tại hạ có thể dẫn đến chỗ của chủ nhân cô nương.

Giọng chàng có phần nghiêm khắc, bất giác khiến cho Băng Phương Vũ cũng lộ vẻ trang trọng.

- Đó là câu hỏi gì?
- Tại hạ nghĩ... Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên có mục đích. Hãy cho tại hạ biết mục đích của Thập Tứ Lang.

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết ẩn ý của công tử.
- Thật ra cô nương không muốn nói.

- Theo Phương Vũ biết thì chủ nhân vào Trung Nguyên lần này cốt chỉ kiểm chứng kiếm thuật Đông đảo.

Nàng vừa thốt dứt câu thì Đồng Tiểu buông luôn một câu:

- Đồ con khỉ.

Nghe câu nói này của Đồng Tiểu, mặt Phương Vũ sượng chín, đỏ rần. Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Sao công tử lại chửi Băng Phương Vũ?

Gượng cười, Đồng Tiểu nói:

- Tại hạ không có ý chửi nàng, nhưng vì nàng xem tại hạ như một đứa con nít lên hai lên ba, nên tại hạ mới buột tuông ra một câu nói vớ vẩn như vậy.

- Phương Vũ nghĩ sao nói vậy, không để công tử phải suy nghĩ mong lung.

- Tất nhiên tại hạ không suy nghĩ mong lung rồi.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sinh ra trên đời này có bao nhiêu thứ để lo. Nào là lo cái ăn, cái uống, Lo cái mặt, cái ngủ. Lo mình có nhà có ruộng hay không. Con lập thê tử. Có nương tử thì phải lo cho nương tử. Có thê nhi thì phải lo cho thê nhi. Có chữ đầu mà lại chăm chăm vào kiếm chiêu, kiếm thức. Đói ăn kiếm được không? Xách kiếm đi nhong nhong từ Đông đảo vào Trung Nguyên để tìm đối thủ ẩn chứng kiếm chiêu để coi ai cao thấp rồi giết người vô cớ... Không chừng thiên hạ lại là những thằng điên, những thằng khùng đó.

Chàng nói dứt câu nhướn mày nhìn Băng Phương Vũ:

- Chủ nhân Thập Tứ Lang của cô nương có phải là thằng khùng không?

Chân diện Phương Vũ đỏ rần.

Đồng Tiểu bồi tiếp một câu nữa không để cho nàng kịp có thời gian suy nghĩ về câu nói của mình:

- Nếu Thập Tứ Lang tôn giá của cô nương không phải là thẳng khùng thì y có mục đích gì khi đến Trung Nguyên lần này.

Băng Phương Vũ im lặng.

Đồng Tiểu thở ra:

- Cô nương không dám thổ lộ với tại hạ mục đích của Thập Tứ Lang tôn giá ư? Nếu cô nương không nói tại hạ khó tìm ra tung tích của Thập Tứ Lang tôn giá.

Phương Vũ nhìn chàng. Nàng lưỡng lự, rồi nghiêm giọng nói:

- Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt gửi chim thư đưa tin thỉnh mời Kiếm chủ Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhíu lại:

- Chung Hảo Kiệt thỉnh mời Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

Đồng Tiểu vỗ vào trán mình:

- Chung Hảo Kiệt Minh chủ có ý gì mời Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên mở cuộc huyết đấu này đến cuộc huyết đấu khác.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Băng Phương Vũ:

- Cô nương có chứng tích không?

Nàng lưỡng lự rồi gật đầu:

- Có Đồng Tiểu thở ra rồi nói:

- Nàng muốn gặp chủ nhân Thập Tứ Lang của nàng không?

Phương Vũ gật đầu:

- Nếu không muốn tìm lại Thập Tứ Lang chủ nhân thì Phương Vũ không đến đây.

Đồng Tiểu ve cầm:

- Được! Nàng trao cho ta chứng tích mình chứng võ lâm Minh chủ thỉnh cầu Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên. Tại hạ hứa sẽ đưa nàng gặp Thập Tứ Lang.

Phương Vũ nhìn thẳng vào mắt Đồng Tiểu như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Đồng Tiểu cau mày khi tiếp nhận ánh mắt của nàng.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Nàng hình như không tin ta.

- Đồng công tử là kẻ gian trá, nhiều thủ đoạn, không đáng tin.

- Nàng không tin cũng được nhưng không có chứng tích kia thì Thập Tứ Lang của nàng cũng đừng hòng tìm thấy.

Đồng Tiểu ve cầm:

- Ta cũng chẳng cần chứng tích kia làm gì, mà chỉ cần Thập Tứ Lang nói ra cũng được.

Hắn không nói thì sẽ bị cực hình của ta. Cô nương có biết cực hình của ta dành cho Tứ Lang như thế nào không?

Phương Vũ lộ vẻ lo lắng.

Đồng Tiểu bồi tiếp:

- Ta sẽ cho người bắt tướng hắn. Bầm dập con tướng của hắn.

Phương Vũ cau mày hỏi:

- Bắt tướng là gì?

- O... Nàng không biết. Mà đúng thôi, nàng là nữ nhân, đâu có tướng đâu mà bắt. Để ta giải thích cho nàng biết nhé.

Phương Vũ gật đầu.

Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Nàng là nữ nhân tất không biết chỗ nhược của nam nhân. Chỗ nhược tối kỵ nhất của nam nhân chính là... chính là chỗ kín của nam nhân đó. Cái chỗ đó tại hạ gọi là ông tướng nhỏ.

Phương Vũ bặm môi để nén tiếng cười chực bật ra ngoài. Nàng đỏ mặt nhìn Đồng Tiếu.

Chàng nhướn mày nói tiếp:

- Ta sẽ dùng một con chó già. Một có chó không có răng, ngoạm lấy ông tướng nhỏ và cả cặp tinh hoàn của Thập Tứ Lang. Thử coi y có chịu được không. Tất nhiên y phải khai sạch sành sanh những gì y biết. Còn giờ nàng trao chứng tích cho Đồng Tiếu...

Đồng Tiếu cười gượng rồi nói:

- Khi mặt trời lên, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng sẽ có cơ may lấy lại chứng tích đó.

- Công tử khẳng định chủ nhân vẫn còn sống.

- Vẫn còn.

- Lời nói của công tử có đáng tin không?

Đồng Tiếu đưa tay qua khỏi đầu:

- Ta xin thề, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng vẫn còn bình an, chẳng mất một cọng râu nào. Nếu như gã có mệnh hệ gì mất mạng thì Đồng Tiếu phò thác cái mạng này cho Băng Phương Vũ. Nếu sai lời, trời không dung đất không tha. Còn đúng như lời Đồng Tiếu thì Băng

Phương Vũ sẽ là thê thiếp của Đồng Tiếu. Cái ngàn vàng của nàng cũng thuộc về Đồng Tiếu.

Phương Vũ sa sầm mặt Đồng Tiếu nhượng mày:

- Nàng đồng ý chứ.

Phương Vũ bối rối.

Đồng Tiếu cau mày:

- Như thế mới huề... Hay nàng chỉ muốn ta giao cái mạng này cho nàng. Còn nàng thì chẳng mất gì cả. Lời thề của ta là một cách đánh cược đó. Nếu nàng đồng ý thì giao chứng tích kia cho ta và ta sẽ dẫn nàng đi gặp Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng.

Phương Vũ thở dài:

- Phương Vũ sẽ giao bức thư của Chung minh chủ cho công tử.

- Sau khi nàng gặp Thập Tứ Lang sẽ giao thêm cái kia không?

Phương Vũ nhìn chàng, gượng nói:

- Phương Vũ không biết giao cái gì nữa cho công tử.

- Thì giao cái của nàng cho ta đó.

Nàng đỏ mặt.

Đồng Tiếu xoa tay nhượng mày:

- Thôi được rồi, tại hạ có thể cho cô nương nợ. Khi nào cô nương muốn giao thì cứ khều tại hạ, tại hạ sẽ biết ngay mà tiếp nhận nó.

Phương Vũ sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng lấy một bức thư trong chiếc khăn lụa giặt ngang thắt lưng.

Đồng Tiếu toan mở bức thư đó ra xem thì Băng Phương Vũ cản lại:

- Công tử không được xem. Khi nào Phương Vũ gặp được Thập Tứ Lang chủ nhân, công tử mới được quyền sở hữu bức thư kia.

Đồng Tiểu nhìn nàng, nhún vai nói:

- Nàng không tin tại hạ, nhưng tại hạ thì lúc nào cũng tin nàng.

Nói rồi, Đồng Tiểu cho bức thư vào ngực áo mình.

Phương Vũ nói:

- Công tử đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân chứ?

- Ta giữ lời mà.

Hai người rời thư phòng của Đồng Tiểu. Trong khi Đồng Tiểu rất ung dung, thì Băng Phương Vũ lại rất bồn chồn. Vẻ lo lắng bồn chồn của nàng không qua được mắt của Đồng Tiểu.

Chàng nhìn Băng Phương Vũ:

- Nàng lo lắng cho Thập Tứ Lang.

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Đồng Tiểu thở ra rồi nói:

- Ta chưa từng thấy một nô nữ nào như nàng.

Phương Vũ cũng không trả lời Đồng Tiểu.

Dừng bước, Đồng Tiểu nhìn vào mắt Băng Phương Vũ:

- Nàng thích cách sống của một nô nữ.

Phương Vũ nhìn Đồng Tiểu nhưng vẫn giữ thái độ im lặng. Sự im lặng của nàng khiến Đồng Tiểu bức bối. Chàng gất gỏng nói:

- Nàng không trả lời ta, ta không đi nữa.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Chẳng ai muốn làm kiếp nô nữ cả.

- Không muốn? Thế tại sao nàng lại lo lắng cho chủ nhân của mình. Nếu Tứ Lang chết thì nàng được giải thoát kia mà. Tại sao nàng lại lo lắng cho gã.

- Đồng công tử không biết. Nếu như Thập Tứ Lang chủ nhân có mệnh hệ gì thì Băng Phương Vũ không thể quay về Đông đảo.

Đồng Tiểu cau mày:

- Tại sao nàng không quay về được.

- Chỉ quay về với Thập Tứ Lang chủ nhân.

- Đó là cái lệ của Đông đảo.

- Không phải lệ, mà là đạo của người Đông đảo.

Đồng Tiểu thở dài, nghiêm giọng nói:

- Vậy ta hỏi nàng nhé. Nếu như vào ngày mai... Thập Tứ Lang giao thủ với ta. Y là kẻ bại thì nàng ra sao?

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhíu lại:

- Chẳng lẽ nàng cũng không được về Đông đảo.

Phương Vũ gật đầu.

Đồng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Nàng sẽ lưu lại Trung thổ?

Phương Vũ lắc đầu:

- Không.

- Vậy nàng đi đâu.

- Theo hầu Thập Tứ Lang chủ nhân.

Mắt Đồng Tiểu mở to hết cỡ bởi câu nói này. Chàng ngập ngừng hỏi:

- Theo hầu Thập Tứ Lang là sao... Chẳng lẽ nàng sẽ tự kết liễu mình để theo y?

Nàng im lặng không đáp lời Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu sa sầm mặt, gằn giọng hỏi:

- Có đúng như vậy không?

Phương Vũ khẽ gật đầu.

Đồng Tiểu nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tại sao phải làm như vậy. Đó là đạo của người Đông đảo à?

Phương Vũ nhìn Đồng Tiểu. Đôi mắt của nàng ánh lên cái nhìn mơ hồ và sắc như báu kiếm lia vào mặt Đồng Tiểu:

- Đúng.

Nàng vừa dứt lời, Đồng Tiểu nghiêm giọng gạt ngang:

- Đẹp quách cái đạo chết tiệt đó đi. Ta không muốn nàng chết vô lý như vậy.

- Công tử không phải là người của Đông đảo.

- Nhưng ta vẫn là con người như nàng, cùng một kiếp hạ nhân. Thập Tứ Lang đi tìm chân giá trị tối thượng của kiếm thuật. Hắn có chết thì mặc xác hắn. Cứ gì hắn chết nàng phải theo hầu hắn chứ. Đúng là vô lý. Nếu hắn chết thì nàng có thể hầu ta mà.

Phương Vũ không đáp lời chàng.

Đồng Tiểu thở dài khi thấy Phương Vũ im lặng.

Nghe tiếng thở dài của chàng, nàng buột miệng hỏi:

- Sao công tử lại quan tâm đến sự sống chết của Phương Vũ.
- Ta không muốn thấy nàng chết một cách lãnh nhách như vậy. Một cái chết vô nghĩa.

Một cái chết hỏi ra vì sao chết, vì sự trung thành với chủ nhân, những tưởng đâu gã chủ nhân đó đáng để cho nàng chết, ai dè chỉ là một chàng khùng, xách kiếm chạy rong tìm người để giết.

Đồng Tiểu le lưỡi:

- Nàng hầu hạ ta còn hay hơn hầu hạ Thập Tứ Lang đó.

Phương Vũ lờm Đồng Tiểu:

- Hãy đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân.
- Nàng hãy hứa với ta đừng chết một cách tầm xàm, lãnh nhách.
- Chết hay không chết là sự định đoạt của Phương Vũ. Công tử không nên chen vào chuyện này.

Giọng của Phương Vũ có phần khe khắc và quyết đoán khiến Đồng Tiểu cũng phải sững sờ. Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Được, tuy nàng quyết định vậy. Nếu ngày mai nàng tự vận chết theo chủ nhân Thập Tứ Lang khùng khùng điên điên thì Đồng Tiểu hứa sẽ khắc một dòng chữ trên mộ bia nàng. Dòng chữ đó tại hạ ghi cho mọi người biết nàng cũng khùng như chủ nhân của nàng. Một bên là thẳng khùng, một đằng là con điên.

Nói rồi Đồng Tiểu sai bước đi tiếp.

Chàng cùng Bạng Phương Vũ thả bước đi tiếp. Hai người vừa đến trước cổng Mẫu Đơn lâu thì nghe tiếng gọi sau lưng:

- Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn sang Phương Vũ, thở ra nói:

- Người tại hạ không muốn gặp lại phải gặp ở đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì Thang Hữu Tung xầm xập chạy tới. Y nhìn Bằng Phương Vũ, nhếch môi đưa cả hàm răng nhóp nhép.

Đồng Tiểu nhìn Thang Hữu Thung rồi nói:

- Đêm khuya thế này mà cũng chạm mặt Trại chủ. Phàm những kẻ đi đêm như Trại chủ là có ý đồ không tốt.

Thang Hữu Thung cười hềnh hếch, rồi nói:

- Người đưa giai nhân Đông đảo đi đâu vậy. Phải chăng cũng như lần trước.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hê... Trại chủ đừng nghĩ bậy đấy nhé.

Bằng Phương Vũ nói:

- Đồng công tử, thời gian không còn nhiều.

- Vậy nàng có thấy Thang trại chủ chặn đường ta không? Nếu nàng đuổi được gã Trại chủ háo sắc này đi thì ta sẽ dẫn nàng đến chỗ đó ngay.

Đồng Tiểu vừa nói dứt câu, Phương Vũ quay ngoắc lại Thang Hữu Thung. Nàng đặt tay vào ngực trái, hơi cúi đầu xuống nhỏ nhẹ nói:

- Mời tôn giá tránh đường cho Phương Vũ và Đồng công tử.

Thang Hữu Thung nhìn Phương Vũ bằng ánh mắt háo hức. Y nhe răng cười rồi nói với Đồng Tiểu:

- Ta đang cần một tỳ thiếp như cô nương đây. Lần này ta trả cho người một nén vàng ròng.

Đồng Tiểu cau mày:

- Nàng nghe hấn nói chứ? Hấn đòi lột đồ nàng, đưa về sơn trại để nàng hầu hạ hấn đó.

Còn chờ gì mà không đuổi gã chứ.

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiểu thì Phương Vũ bước đến, động tác của nàng thật uyển chuyển, nhưng Đồng Tiểu phải há hốc miệng. Ngọc thủ của nàng vươn ra, thao tác nhanh và chính xác cực kỳ. Có thể nói tay nàng vừa chạm tới tay của Thang Hữu Thung thì y đã bị nhấc bổng lên lộn qua người nàng rồi rơi huych xuống đất.

- Bịch...

Cả thân pháp bồ tượng nặng gần trăm cân của Thang Hữu Thung va thẳng xuống đất mà gần như y chẳng có sự phản xạ nào. Đồng Tiểu buột miệng thốt:

- Ý...

Võ công mà Băng Phương Vũ thi triển, Đồng Tiểu chỉ biết há hốc mồm, ngây mặt ra nhìn. Trong khi đó Thang Hữu Thung nằm dài dưới đất chẳng thể nào nhấc mình lên được.

Gã thều thào nói:

- Thang mỗ bị gãy xương sống rồi.

Phương Vũ nhìn chàng nói:

- Công tử, chúng ta đi.

Đồng Tiểu bất giác rung mình khi nghĩ mình cũng có thể giống như Thang Hữu Thung.

Chàng miễn cưỡng nói.

- Nàng đừng có đối xử với ta như Thang Hữu Thung Trại chủ đó.

- Phương Vũ không bao giờ có hành vi xúc phạm đến công tử.

Dùng ngón tay vê cằm, Đồng Tiểu nói:

- Ta quá ư bất ngờ với võ công của nàng. Đó là công phu gì vậy.

- Bí thuật nhu công.
- Võ công đặc dị của Đông đảo.

Nàng gật đầu.

Đổng Tiếu le lưỡi rồi nói:

- Nàng có thể truyền cho ta không?
- Khi nào Phương Vũ là nô nữ của công tử.
- Nhất định nàng phải là nô nữ của Đổng Tiếu.

Chàng nói rồi đi thẳng vào Mẫu Đơn lầu. Phương Vũ đứng dưới bậc tam cấp quan sát Đổng Tiếu.

Chàng áp tai vào cửa rồi dịch nhẹ cửa Mẫu Đơn lầu. Hai người len vào trong tòa Mẫu Đơn tối mịt chẳng có chút ánh sáng. Đổng Tiếu nắm lấy tay Phương Vũ.

Nàng toan rút tay lại nhưng chàng đã nắm chặt:

- Hây, ta sợ ma lắm.

Phương Vũ miễn cưỡng để Đổng Tiếu nắm tay mình. Bất thành linh tiếng cười khanh khách của Mẫu Đơn Chi Hoa từ trong một gian phòng phát ra. Nghe tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa, Đổng Tiếu như mở cờ trong bụng nhưng lại giả vờ hoảng sợ ôm chặt lấy Phương Vũ.

Phương Vũ cố đẩy chàng ra.

- Công tử...

Chàng vờ như không nghe mà cứ ôm xiết lấy nàng. Đổng Tiếu kịp phát hiện tay nắm vào thắt lưng mình liền buông ngay ra. Chàng giả lả nói:

- Ta sợ ma lắm.

- Đó không phải là tiếng cười của ma. Công tử đừng sợ.
- Có nàng, ta bớt sợ phần nào.

Chàng đưa Phương Vũ đến căn phòng có ánh sáng. Từ trong gian phòng đó tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa lại vọng ra. Đồng Tiểu dùng ngón tay khoét lấy một cái lỗ trên vách giấy. Chàng ghé mắt nhìn vào.

Trong gian biệt phòng, Thập Tứ Lang đang nằm duỗi dài dưới sàn gạch, còn Mẫu Đơn Chi Hoa thì cõi lên trên người gã. Hai người hoàn toàn trong tình thế lỏa lồ, chẳng có lấy một mảnh vải che thân.

Chàng nhìn lại Phương Vũ:

- Thập Tứ Lang tôn giá đang bị bắt tướng?
- Bắt tướng là gì?

Đồng Tiểu chỉ vào cái lỗ vừa xoi trên vách giấy:

- Nhìn đi rồi biết.

Nàng nhìn qua cái lỗ. Hoạt cảnh trong thư phòng đập vào mắt Phương Vũ. Mặt nàng đỏ bừng. Nàng lắc đầu nhìn lại Đồng Tiểu. Đồng Tiểu vừa ve cằm vừa nói:

- Thì ra mấy ngày qua chủ nhân của nàng đi ăn chả. Xem chừng Thập Tứ Lang tôn giá cũng biết nhiều trò chứ. Vị cô nương này Đồng Tiểu có nghe tiếng. Nàng ta là mỹ nữ đẹp nhất Vạn Hoa lâu, với những xảo thuật mà nam nhân phải rụng rốn.
- Thập Tứ Lang kiếm thủ không phải là người như vậy.
- Nàng còn nói như vậy nữa. Đã thấy cả rồi. Nam nhân là phải như thế chứ. Nếu không như vậy thì thiếu quách đi cho rồi.

Đồng Tiểu nắm lấy tay Phương Vũ. Chàng cầm tay nàng, Đồng Tiểu nhận ra hơi nóng hầm hập.

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Nàng sao vậy. Chúng ta quay về thôi, đừng kinh động đến Thập Tứ Lang.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa kéo Phương Vũ đi. Nàng như người bị mất hồn bước theo chàng.

Điểm một nụ cười mỉm, Đồng Tiểu dẫn Phương Vũ rời tòa Mẫu Đơn lâu. Bước ra bên ngoài hai người vẫn còn nghe tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa đập vào tai họ.

Tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa như thể tước đi phần hồn của Phương Vũ, khiến nàng như cái xác không hồn bước bên cạnh Đồng Tiểu.

Nàng nhảm nói như một người vô thức:

- Y không còn là kiếm thủ.

Giáo trường dị đấu

Chiếc kiệu hoa do tám gã phu lực lưỡng khiên, đi thẳng một mạch vào đấu trường.

Tất cả mọi con mắt của giới võ lâm Bạch đạo đều đổ dồn vào cỗ kiệu đó.

Nhưng có lẽ người chú ý quan tâm đến cỗ kiệu nhất chính là Đồng Tiểu. Chàng chấp tay sau lưng, trong bộ trang phục lam y thư sinh, trông thật nho nhã. Nhìn cỗ kiệu đang tiến vào đấu trường, chàng nghĩ thầm:

- “Thập Tứ Lang đi không nổi, nên mới dùng kiệu. Thế thì tốt cho ta rồi.”

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Đồng Tiểu vẫn không quên liếc trộm Băng Phương Vũ.

Nụ cười mỉm đặc ý hiện ra trên mặt chàng khi thấy chân diện của Phương Vũ sa sầm với những nét thất vọng và nổi loạn.

Rèm kiệu vén lên, Thập Tứ Lang bước xuống. Sự bệ rạc của gã đập ngay vào mắt Đồng Tiểu. Đôi mắt khác hẳn với những ngày trước đây của một kiếm thủ thượng thừa. Nó không còn nét tinh anh, sáng ngời mà thay vào đó là hai hốc mắt trũng sâu thâm đen. Những tưởng y vừa qua một cơn bạo bệnh khủng khiếp, nay mới gượng dậy nổi.

Nhìn Đồng Tiểu bằng đôi mắt thâm đen, đục ngầu, răng trên của Thập Tứ Lang cắn vào môi dưới. Đồng Tiểu thấy rõ ràng y đang rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.

Điều đó chứng tỏ y đang bước đi bằng ý chí và nghị lực của mình.

Lần trước khi bước vào đấu trường, tay Tứ Lang luôn đặt lên đốc kiếm đeo bên hông, lần này thì không. Hai tay chống hai bên hông,

mặc cho thanh trường kiếm đung đưa qua lại sau mỗi bước chân. Trông bộ dạng của y thật là nực cười.

Đồng Tiểu nhìn Thập Tứ Lang:

- Không biết chân y có rung rẩy như lão Tụ Quách Dụng không?

Vừa nghĩ Đồng Tiểu vừa liếc trộm Băng Phương Vũ. Vô tình nàng cũng nhìn chàng.

Như thể theo một phản ứng tự nhiên, nụ cười giả lả lại hiện ra trên miệng chàng.

Nụ cười đó đập vào mắt Thập Tứ Lang. Chẳng biết nụ cười của Đồng Tiểu tác động gì đến vị kiếm thủ Đông đảo mà khiến gã cắn răng vào môi dưới đến độ tươm máu.

Thập Tứ Lang chẳng giữ được phong thái lịch lãm như đã từng có khi bước vào đấu trường, giao thủ với Môn chủ Kiếm môn Trình Bang. Gần như y chẳng có chút quan tâm gì đến cục trường, và ngay cả Chung Hảo Kiệt, y cũng không màng đến, dù là một lời nói khách sáo, hay một động thái khom người chiếu lệ.

Y bước đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Đồng công tử đã chuẩn bị rồi chứ.

Đồng Tiểu quan sát Tứ Lang từ đầu đến chân:

- Tất nhiên đã bước vào đấu trường, tại hạ đã chuẩn bị. Thập Tứ Lang tôn giá cũng đã chuẩn bị rồi ư?

Câu nói của Đồng Tiểu như một lời nhắc nhở đối với Tứ Lang, nên y mới đặt tay vào đốc kiếm.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Trước khi bước vào cuộc ấn kiếm, tại hạ có mấy điều muốn hỏi tôn giá.

- Cú hỏi Y buông câu cụt lủn đó bằng chất giọng lạc hẳn đi.

Nghe chất giọng của Tứ Lang, Đồng Tiểu có thể đoán ra tâm trạng của y lúc này như thế nào rồi. Chàng ôm quyền ôn nhu nói:

- Tại hạ được đệ nhất danh y Tụ Quách Dụng chỉ giáo, phàm những người đa dâm quá độ, phí sức trong một ngày một đêm thì hai đầu gối sẽ nhức mỏi, đứng không vững. Còn nếu như được dụng Tục sâm để thỏa mãn dục tính thì đau nhức trong xương cốt, đi không nổi. Đã đi không nổi còn bị thêm chứng thổ tả.

Chàng lắc đầu chắc lưỡi:

- Ai chà... Tại hạ không biết trong nội thể của Thập Tứ Lang kiếm thủ bây giờ thế nào?

Sắc diện Tứ Lang từ từ đỏ ửng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Đồng các hạ đáng là danh y.

Đồng Tiểu nói:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi thể trạng của các hạ ra sao thôi. Nếu như đúng với lời nói của tại hạ, các hạ có thể nhận thua, rồi sau đó cùng với Băng Phương Vũ rời Trung thổ. Cả hai chúng ta dĩ hòa vi quý tốt lắm chứ.

Tứ Lang lắc đầu:

- Đã bước vào đấu trường thì phải có kẻ thắng người bại. Kẻ chết người sống. Đâu có chuyện dĩ hòa vi quý.

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Tôn giá đúng là kẻ cố chấp, không biết câu thiên thời địa lợi, nhân hòa. Tại hạ nói ra câu này để tôn giá suy xét cùng tận. Chẳng qua Đồng Tiểu này cũng chỉ vì Băng Phương Vũ cô nương, muốn cho cô ấy có đường quay về Đông đảo.

Vẻ lưỡng lự hiện trên mặt Thập Tứ Lang. Y từ từ thở ra nhưng rằng

trên căn vào môi dưới.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Tôn giá còn chờ gì nữa mà chưa nhận thua tại hạ. Nói thật với tôn giá. Tôn giá đã bị tại hạ đưa vào bẫy, đã bị bắt tướng mà không biết thôi.

Tứ Lang hừ nhạt, gằn giọng nói:

- Đồng Tiểu, cho dù hôm nay Thập Tứ Lang có bại dưới tay ngươi thì ta cũng là kẻ chiến thắng.

Đồng Tiểu cau mày:

- Sao tôn giá nghĩ vậy?

- Nếu ta không phải là kẻ chiến thắng thì ngươi đã không bỏ ổi dâng cả bào muội của mình cho ta, để hy vọng một sinh lộ.

Đồng Tiểu nhướng mày. Chàng ve cằm nhìn Thập Tứ Lang tủm tỉm cười:

- Tại hạ hỏi thật tôn giá nhé. Mười ngày qua tôn giá bị Mẫu Đơn Chi Hoa chiếu tướng bao nhiêu lần. Đêm qua, tại hạ và Phương Vũ đến Mẫu Đơn lâu, thấy tôn giá nằm dài dưới đất... Có lẽ...

Chàng bỏ lưng câu nói giữa chừng nhìn Tứ Lang một lúc rồi nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa hẳn đã khiến cho tôn giá kiệt sức, mỏi gối, chân run, tứ chi bủn rủn, còn hơi đâu mà dụng đến kiếm.

Đồng Tiểu tủm tỉm cười nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa hẳn rất vừa mắt tôn giả, nên người mới...

Thập Tứ Lang nạt ngang:

- Im.

Đồng Tiểu nhướng mày nói:

- Tôn giá sợ tại hạ nói ra sự thật của người trong lúc này chứ gì? Chuyện đó là chuyện bình thường mà. Đâu có gì đáng dẫu.

Chàng ôm quyền:

- Dù tại hạ có thắng tôn giá, cũng phải ôm quyền bái phục. Bái phục vì nhận ra tôn giá là người kiên định, dẫu đến sức cạn lực kiệt vẫn giữ chữ tín của mình.

Chàng chắc lưỡi nói tiếp:

- Mười ngày song đấu với Mẫu Đơn Chi Hoa, đệ nhất kiều nữ Vạn Hoa lâu, thua xiềng liềng, thậm chí chẳng còn hơi sức mà cỡi ngựa, thế mà vẫn ngang nhiên bước vào đấu trường.

Bái phục... bái phục...

Sắc diện Thập Tứ Lang xanh tái:

- Người nói gì? Mẫu Đơn Chi Hoa là kiều nữ?

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Đúng rồi, tại hạ phải đích thân đi tuyển lựa cho tôn giá đó.

- Nàng không phải là bào muội của người?

- Chỉ cần có kim lượng bỏ ra thì nàng sẽ là bào muội thôi.

Thập Tứ Lang rống lên:

- Ta giết người.

Y vừa rống vừa rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Ngay cả cách rút kiếm của gã cũng trông thật nực cười. Không có được một chút cái thần của một kiếm thủ. Trông cách rút kiếm của Thập Tứ Lang, người ta những tưởng y không phải là một kiếm thủ.

Phương Vũ buông tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Mặc dù thủ đốc kiếm bằng cả hai tay, nhưng tay y vẫn cứ run bần bật, lưỡi kiếm những tưởng tuột xuống đất.

Nhìn Tứ Lang bệ rạc như vậy, Đồng Tiểu lắc đầu cười mỉm:

- Nếu tôn giá muốn thì cứ tự nhiên. Rượu mời, tôn giá chê, mà muốn uống rượu phạt.

Tứ Lang nghiêng rằng. Mặc dù y cảm nhận rõ môn một lực cạn hơi kiệt trong nội thể mình. Y gượng đứng mà hai đầu gối cứ buông buột. Không chỉ hai đầu gối mà cả hai ống quyển cũng buột nhói khó chịu cực kỳ, nhưng lại không thể nào chấp nhận sự bí mật của Đồng Tiểu. Nụ cười tủm tỉm trên miệng chàng càng tạo ra sự phần nộ trong y.

Tứ Lang rít giọng nói:

- Người đứng là kẻ gian trá bỉ ổi nhất trên đời.

Gã nói rồi rống lên một tiếng, dồn tất cả sức lực còn lại phát động kiếm chiêu. Mặc dù biết Thập Tứ Lang đã trúng nguy kế đa đâm hai xác phạm của mình nhưng Đồng Tiểu đâu dám xem thường kiếm chiêu của y, dù y có lực tàn sức kiệt đi nữa thì cũng là một kiếm thủ tối thượng, còn chàng cũng chỉ có hai môn công phu bập bẹ là Tục Hóa Cốt và Vạn bộ di tướng.

Thấy Thập Tứ Lang phát động kiếm chiêu, Đồng Tiểu liền thi triển Vạn bộ di tướng.

Thanh trường kiếm ngời ngời ánh kiếm, sáng quắc chụp tới chàng. Lưỡi liềm không còn chút sát khí nào nhưng cũng đủ cho Đồng Tiểu gây buột cột cột sống.

Đồng Tiểu né tránh được chiêu kiếm đó một cách dễ dàng với thuật Vạn bộ di tướng.

Mặc dù tránh được kiếm chiêu của đối phương nhưng Đồng Tiểu lại chẳng có công phu nào dùng để phản kích.

Tứ Lang dựng kiếm công huyệt đối phương, rút kiếm lại đưa thẳng qua khỏi đầu. Mặt y chợt đánh lại sượng sùng.

Đồng Tiểu bất giác bịt lỗ mũi nhìn Tứ Lang.

Nhân hai luồng tinh nhãn xoi mói của Đồng Tiểu, Tứ Lang đỏ rần mặt. Đồng Tiểu chỉ vào mặt y:

- Y... Tôn giá... Tôn giá y...

Thập Tứ Lang gào lên:

- Sát...

Cùng với tiếng gào, y lao đến Đồng Tiểu bằng những bước chân chệch choạc. Đồng Tiểu liền thi triển Vạn bộ di tướng, bỏ chạy quanh đầu trường. Tứ Lang thấy nhập nhoạng trước mặt mình năm sáu bóng người thoáng qua thoáng lại bỏ chạy, mà chẳng biết công vào cái bóng này. Những chiếc bóng kia chẳng khác nào miếng mồi ngon như con cá đuối, buộc Thập Tứ Lang phải rượt theo Đồng Tiểu, mà quên hẳn mình đang trong tình trạng nào.

Chỉ khi y nghe được tiếng cười huyên náo của quần hào Bạch đạo mới dừng bộ, thì Đồng Tiểu cũng dừng bước. Chàng quay ngoắc lại nhìn Tứ Lang. Đồng Tiểu buột một câu như gáo nước lạnh tạt vào mặt Tứ Lang:

- Tôn giá đúng là một thằng khùng, hãy nhìn lại mình coi, váy của tôn giá bốc mùi rồi kìa.

Mặt Tứ Lang đực hần ra.

Y đảo mắt nhìn quanh, tất cả quang cảnh thị trấn, người nào cũng đưa tay bịt mũi, cất tiếng cười khàn khạch. Những tràng cười của quần hùng Bạch đạo đập vào thính nhĩ Thập Tứ Lang biến thành muôn vàn mũi tên hình chi chít ghim vào tim vào óc gã.

Đồng Tiểu nói:

- Tôn giá xách kiếm rượt tại hạ, ị ra cả váy rồi... Còn muốn rượt tại hạ nữa ư?

Chàng nhăn mặt, lắc đầu nói:

- Tôn giá từ Đông đảo vào Trung thổ để tìm người tỷ thí ẩn chứng

kiếm chiêu chứ đâu phải làm thằng hề vác kiếm chạy rong, vừa chạy rong vừa ị ra vấy. Còn thua một đứa con nít lên ba lên bốn.

Đồng Tiểu bịt mũi:

- Thối không chịu nổi.

Chàng hất tay:

- Còn đứng ra đó nữa, quăng kiếm mà đi rửa đi.

Thập Tứ Lang nhắm mắt lại. Sắc diện của y tái nhợt, tái nhợt. Y không còn gì để có thể thốt ra lời được. Danh dự của một kiếm thủ Đông đảo, uy vũ của kiếm thủ Thập Tứ Lang bị chính tay y chôn vùi trong cuộc giao đấu này. Y đang biến thành một trò cười cho giới võ lâm Trung thổ.

Y đang biến thành một thằng hề. Nếu bây giờ đất nứt ra, y chui xuống được, y cũng sẵn sàng.

Hai hàm răng của Tứ Lang đánh lộn cộp vào nhau. Bất thành linh y quăng thanh trường kiếm trong tay mình xuống đất, rồi từ từ quỳ trên hai gót chân mình.

Định nhả vào Đồng Tiểu, Tứ Lang buông ra một lời bằng ngôn phong của Đông đảo, Đồng Tiểu nghe mà chẳng hiểu gì.

Chàng nhìn lại Băng Phương Vũ. Nàng đang gục mặt nhìn xuống mũi hài mình. Tất cả những gì đang diễn ra tại cục trường như từng gáo nước sôi phủ xuống khắp người nàng.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Tại hạ không biết ngôn phong Đông đảo.

Tứ Lang nghiêng răng rít giọng nói bằng ngôn phong Trung thổ:

- Ta hận ngươi.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tự tôn giá chuốt hận vào mình. Tại hạ không có ý. Đến lúc này tôn giá vẫn còn cơ hội quay về Đông đảo.

- Quay về Đông đảo? Quay về với cái nhục trăm năm không rửa được. Quay về Đông đảo?

Y vừa nói vừa đưa tay trái về phía Đồng Tiểu, còn tay mặt rút ngọn tiểu dao giắt bên hông. Y nhìn Đồng Tiểu gần như không chớp mắt:

- Phải chi ngươi là một kiếm thủ.

Y nói rồi tự vung ngọn tiểu dao đâm thẳng vào bụng mình, kéo rọc xuống chân diện.

Lục phủ ngũ tạng trào ra ngoài.

Giới võ lâm Bạch đạo thét lên:

- Giết gã đi... Giết gã đi.

Thập Tứ Lang vẫn định nhãn nhìn Đồng Tiểu. Hành động tự kết liễu của Thập Tứ Lang khiến Đồng Tiểu như bị hóa thành tượng, đứng trân trân, chỉ biết dõi mắt nhìn y. Tả thủ của Tứ Lang từ từ nắm lại hình quả đấm.

- Cách...

Một âm thanh khô khốc phát ra từ tay gã đập vào thính nhĩ của Đồng Tiểu. Chàng vừa nghe âm thanh đó phát ra biết có kỳ biến nhưng chẳng biết đó là kỳ biến gì. Khi Đồng Tiểu thấy một mũi tên sáng ngời từ trong ống tay áo rộng thùng thình của Tứ Lang bắn về phía mình thì y chỉ còn nghĩ đến một điều duy nhất:

- “Mình chết chung với gã rồi.”

Chàng gần như không có phản xạ gì, nhưng trước khi mũi tên kịp ghim vào chấn tâm của chàng thì ai đó đã đẩy chàng qua bên khiến cho mũi phi tiễn chệch mục đích mà chỉ ghim vào bả vai của chàng thôi.

Đồng Tiểu nhãn mặt:

- Ôi...

Chàng thốt ra câu này thì cũng kịp nhận ra người cứu mình chẳng ai khác mà chính là Băng Phương Vũ.

Tứ Lang trợn tròn hai mắt nhìn Băng Phương Vũ. Y từ từ gục xuống trút hồn ra khỏi xác.

Giới võ lâm Bạch đạo nhau nhau hấn lên. Tất cả đồng thanh xướng:

- Giết ả ma di đó luôn. Giết ả ma di đó luôn.

Không màng đến sự huyên náo của quần hùng Bạch đạo, Phương Vũ quỳ xuống, ngược mặt về phía vàng thái dương, rồi rút ngọn tiểu đao giấu trong ống tay áo mình toan lập lại hành động giống như Thập Tứ Lang, tự kết liễu mình, nhưng Đồng Tiểu kịp giữ tay nàng lại.

Phương Vũ nhìn chàng bằng ánh mắt khe khắc, nghiệt ngã.

Đồng Tiểu nói:

- Nàng không thể chết.

Máu vẫn tuôn ra ướt đầm bả vai trái của Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu gằn giọng nói:

- Nàng chết ai sẽ rửa cái nhục này.

Giới võ lâm Bạch đạo vô cùng phấn khích rống lên.

- Đồng Tiểu, ngươi hãy giết ả ma di đó đi. Giết ả đi! Ngươi còn chờ gì nữa. Giết ả ma di đó, giết ả ma di đó.

Một gã đại hán xăm xăm bước vào. Y thủ nguyên đại đầu đao:

- Ngươi không giết, ta giết. Lũ man di Đông đảo phải chết ở đấu trường võ lâm Trung Nguyên.

Đồng Tiểu trượt ngọn tiểu dao trên tay Phương Vũ. Nàng vẫn quỳ dưới đất không có chút biểu hiện hay sợ hãi gì.

Đồng Tiểu rít một nguồn chân khí, cố nén cái đau nơi bả vai trái, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, ở đây còn có Thượng tôn Minh chủ. Quốc thì có quốc pháp, nhà có gia uy, võ lâm cũng có giới luật, tôn ti của nó. Thượng tôn võ lâm Minh chủ Chung tiền bối đang có mặt ở đây. Thượng tôn võ lâm Minh chủ chưa phán quyết, ai là người dám vượt qua giới qui võ lâm tự cho mình cái quyền được định đoạt.

Chàng quắc mắt gào lên:

- Ai...

Giới võ lâm bất giác im lặng như tờ. Lời nói của Đồng Tiểu như một cơn mưa rào trút xuống nhưng cái đầu đang nóng bức, cuồng ngạo chỉ lăm lăm đòi lấy mạng Băng Phương Vũ sau khi Thập Tứ Lang tự kết liễu.

Chờ cho mọi người im lặng, một lúc lâu Đồng Tiểu nói tiếp:

- Sự định đoạt phải thuộc về võ lâm Minh chủ. Lời nói của tại hạ là chân ngôn chính đạo. Ai không phục thì cứ bước ra.

Chỉ có sự im lặng đáp lời chàng.

Đồng Tiểu mỉm cười. Chàng lia mắt nhìn qua quần hào rồi mới thả bước đến trước Chung Hảo Kiệt.

Những lời nói của Đồng Tiểu, tất nhiên khiến cho Chung Hảo Kiệt phải đặc ý, gật đầu với sự thỏa mãn trong tâm mình, nhưng không nói ra mà thôi.

Chung Hảo Kiệt Minh chủ vẫn chễm chệ ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng chờ Đồng Tiểu bước lên.

Chàng ôm quyền xá Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, theo ý Minh chủ xử như thế nào?

Nhìn vào mắt Đồng Tiểu, Thượng tôn Minh chủ như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Đồng Tiểu nặn nụ cười giả lả để đáp lại ánh mắt soi mói của Chung Hảo Kiệt.

Hào Kiệt vuốt chòm râu đen nhánh rồi nói:

- Theo ý của Đồng Tiểu sẽ xử như thế nào?

- Tiểu sinh không dám qua mặt Minh chủ, nên muốn thỉnh ý của người trước ý bốn nhân.

À kia là hạng man di, đã khuấy động sự bình yên của võ lâm nên khiến cho mọi người phẫn nộ. Để trấn an mọi người, bốn nhân nghĩ người nên chịu theo ý họ.

Đồng Tiểu ôm quyền từ tốn nói:

- Ý của Minh chủ tiểu sinh không dám phản bác lại, nhưng...

Chàng mỉm cười.

Nụ cười của chàng khiến đôi chân mày rậm của Minh chủ Chung Hảo Kiệt nheo mắt lại.

Lão gằn giọng nói:

- Nhưng gì?

Đồng Tiểu ve cằm, từ tốn nói:

- Băng Phương Vũ có trao cho tiểu sinh một phong thư niêm kín. Tiểu sinh đã gửi cho một người thân tín. Rất thân tín với lời căn dặn. Nếu một khi Băng Phương Vũ cô nương chết, hoặc Đồng Tiểu chết thì hãy công bố phong thư đó cho mọi người biết.

Thượng tôn Minh chủ biến sắc, lão vuốt râu từ từ đứng lên.

Đồng Tiểu nhìn thẳng vào lão gần như không chớp mắt. Chàng nghe tiếng tim của mình đập thành thịch. Đồng Tiểu nghĩ thầm trong đầu:

- “Chẳng biết phong thư trong ngực áo mình có nội dung gì nhỉ?”

Chung Hảo Kiệt vượt râu suy nghĩ rồi phá lên cười khanh khách. Mặc cho lão cười, Đồng Tiểu vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng giá.

Thượng tôn Minh chủ bước ra đầu trường, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, các vị trường bối. Đồng Tiểu công tử đã làm được việc lớn. Một việc lớn mà tất cả những người khác không làm được. Thay mặt võ lâm trong cương vị võ lâm Minh chủ, bốn nhân trao quyền định đoạt ngày hôm nay cho Đồng công tử.

Y nhìn lại Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, ngươi hẳn rất hoan hỷ chứ?

Đồng Tiểu ôm quyền xá:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích. Vậy Minh chủ có cái thứ nào để trao cho tiểu sinh, để sau này còn thay thế Minh chủ à.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đồng Tiểu. Lão lấy tám kim bài lệnh chủ đặt vào tay chàng:

- Ngươi đáng để cho bốn tọa phải nhìn đến đó.

- Đa tạ Minh chủ đã cho tiểu sinh một câu nói đúng với ý của người.

- Đừng khách sáo quá như vậy, bốn tọa đã bắt đầu thấy thích thú với ngươi rồi đó.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt bỏ đi thẳng.

Lão đi rồi quần hùng võ lâm nhao nhao hẳn lên:

- Đồng tiểu tử, giết ả man di đó đi.

Quần hùng chẳng khác nào bày thú hoang trong sự phấn khích tột

cùng, nhao nhao đòi Đồng Tiểu phải lấy mạng Phương Vũ.

Chàng khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng rồi nói:

- Chư vị trước nhất đồng ý cho tại hạ quyết định số phận của Băng Phương Vũ.

Mọi người nhao nhao lên:

- Đồng ý... Đồng ý.

Đồng Tiểu lia mắt nhìn qua quần hào, im lặng, rồi trịnh trọng nói:

- Đây là đấu trường, tại hạ sẽ dụng nguyên tắc của đấu trường để quyết định.

Chàng bước lên trước mặt gã đại hán:

- Tục danh của các hạ là gì?

- Vạn đao Hạng Xiềng.

Đồng Tiểu lập lại câu nói của Hạng Xiềng. Chàng khẽ gật đầu, rồi lớn tiếng nói với quần hùng.:

- Để cho người Đông đảo khâm phục, khẩu phục. Tại hạ quyết định để cho Hạng Xiềng túc hạ đây giao thủ với Băng Phương Vũ. Các vị nhìn Phương Vũ cô nương xem. Cô ấy đúng là yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Đã là thực nữ thì anh hùng hảo hán nào mà không thích. Đúng không?

Chàng nhìn lại Hạng Xiềng:

- Hạng túc hạ nếu thắng được Băng Phương Vũ cô nương, tại hạ cho túc hạ được quyền định đoạt số phận của nàng.

Hạng Xiềng gật đầu:

- Được! Hạng mỗ rất hoan hỷ được nhận đặc ân của Đồng công tử. Nhất định Hạng mỗ sẽ mời Đồng công tử đến Hạng gia để được bồi tiếp.

- Hy vọng tại hạ sẽ đến đó.

Chàng mỉm cười bước đến đỡ Băng Phương Vũ đứng lên. Đồng Tiểu nhìn vào mắt nàng, nghiêm giọng nói:

- Phương Vũ, tại hạ không muốn thấy một lần nữa người Đông đảo bị nhục đâu.

Phương Vũ nghe chàng nói, quay lại nhìn chàng với ánh mắt khô hoảnh. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phương Vũ sẽ không cho công tử thấy điều đó lần thứ hai nữa.

Đồng Tiểu mỉm cười gật đầu, chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Gã họ Hạng đòi bắt nàng làm thê thiếp cho gã đó. Tại hạ biết nàng đâu có muốn chuyện đó. Gã họ Hạng kia thì đâu có so bì được với tại hạ, đúng không nào?

Nói rồi chàng khẽ gật đầu.

Phương Vũ từ từ quay mặt nhìn lại Hạng Xiềng. Vẻ mặt của nàng chẳng biểu lộ cảm xúc nào. Nó tro tro như thể một chiếc mặt nạ vô hồn vô cảm.

Hạng Xiềng dần đến ba bộ đôi mắt với Phương Vũ. Y trịnh trọng nói:

- Nếu kiếm của tên Thập Tứ Lang man di mọi rợ có thể chẻ đôi thể pháp của Môn chủ Trình Bang thì đao của Hạng mỗ cũng có thể chém ngang tiểu yêu của ả...

Gã nói rồi đắc ý với câu nói đó, cất tiếng cười hềnh hếch. Mặc cho gã cười, Phương Vũ vẫn không chút biểu lộ cảm xúc gì ra mặt. Nàng vẫn giữ sự im lặng không màng đến câu nói của đối phương.

Thấy nàng im lặng, Hạng Xiềng nhướn mày nói:

- Ồ hiểu lời của ta không?

Phương Vũ đặt tay phai lên ngực trái, hơi khom người xuống với vẻ

thành bái. Nàng ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết ngôn ngữ Trung Nguyên. Tất cả những gì Hạng tôn giá nói, Phương Vũ đều hiểu.

- Thế thì tốt.

Gã nói rồi múa tít thanh đại đầu đao, thét lớn một tiếng thị uy, lướt đến phát ngọn đại đao chém ngang thắt lưng nàng, đúng như lời hấn nói. Phương Vũ bước dịch về sau nửa bộ để lưỡi đao phạt ngang qua trước vùng tiểu yêu mình.

Tiếng khí đao phát ra đập vào thính nhĩ Đồng Tiểu, khiến chàng bồn chồn. Đồng Tiểu nghĩ thầm:

- “Không biết ta tính toán đúng hay sai đây. Nếu Phương Vũ có mệnh hệ gì ta ân hận lắm.”

Công huyệt đối phương một đao, Hạng Xiềng tràn bộ, trở ngược tay đao biến thế, từ trên chém sả xuống như một người bỏ củi. Phương Vũ bước lách qua trái, vừa đủ để cho ngọn đại đao chém trượt qua hông nàng. Mặc dù vận trang phục Đông đảo, rất gò bó nhưng thao tác của Phương Vũ cực kỳ uyển chuyển, và chính xác. Nhìn nàng né tránh những chiêu công của Hạng Xiềng, những tưởng như đã biết được chiêu thức của đối phương sắp dụng ra để công nàng.

Tránh được chiêu đao thứ hai, Phương Vũ xoay nửa vòng, hữu thủ chộp vào tay đao của đối phương, kéo y đến trước, chân nàng đá nhẹ vào chân trụ của Hạng Xiềng.

Hạng Xiềng như thể bị nhấc lên khỏi mặt đất, lộn đúng một vòng trong không trung rồi nện lưng xuống, mà không có chút phản xạ nào. Cả tấm lưng khổng lồ của Hạng Xiềng nện xuống đất cùng với âm thanh khô khốc phát ra.

- Rắc...

Tay đao của họ Hạng đã bị gãy đôi, ngọn đại đao tuột khỏi tay gã lăn lông lốc.

Hạng Xiềng rống lên với tất cả sự đau đớn tột cùng.

- A...

Tiếng rống của Hạng Xiềng khiến quần hùng Bạch đạo sững sờ đứng thừ ra như tất cả đã bị biến thành tượng đá.

Phương Vũ thả tay Hạng Xiềng, bước đến bên Đồng Tiếu.

Chàng mỉm cười với nàng:

- Tại hạ thích môn võ công này quá.

Quần hùng Bạch đạo thừ ra nhìn Đồng Tiếu và Phương Vũ. Hạng Xiềng lồm cồm đứng lên. Hữu thủ cầm đao của gã giờ như bị bẻ quặt ra sau lưng, khiến cho y nghiêng hẳn qua bên phải.

Đồng Tiếu nói:

- Hạng các hạ có thể đầu nhập Cái bang được rồi.

Chàng nói rồi nắm tay Băng Phương Vũ dẫn nàng rời đấu trường.

Đi bên cạnh Đồng Tiếu, chân diện của Phương Vũ vẫn giữ vẻ đăm đăm lạnh lùng. Cứ như cái chết của Thập Tứ Lang đã tước đi phần hồn trong thể xác nàng. Tất nhiên Đồng Tiếu nhận ra điều đó. Chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Ai cũng có một số phận. Nàng phải chấp nhận số phận của Thập Tứ Lang Kiếm chủ.

Tự y đã đi tìm số phận đó.

Phương Vũ đáp lời chàng bằng chất giọng mơ hồ:

- Một số phận nhục nhã.

Bướm vờn hoa nở

Phương Vũ từ sau bức bình phong bước ra. Nàng không còn vận bộ trang phục truyền thống của người Đông đảo, mà thay vào đó là bộ xiêm y màu hồng nhạt, có những đường hoa văn, trông nàng khác hẳn, không ai còn có thể nhận ra nàng là người Đông đảo.

Đồng Tiểu từ từ đứng lên, nhìn Phương Vũ gần như không chớp mắt.

Chàng nhảm nói:

- Ôi chao ơi! Sao đẹp thế này. Trên thế gian này còn ai đẹp hơn nàng không nhỉ?

Thốt ra câu nói đó bất giác Đồng Tiểu lại liên tưởng đến Lưu Tuyết Liên. Chàng nghĩ thầm:

- “Vẫn còn có Lưu Tuyết Liên. Nếu như Đồng thiếu gia có được hai nàng nằm hai bên, chắc hẳn ta còn bệ rạc hơn cả Thập Tứ Lang khi bước vào đấu trường.”

Nghĩ đến đó bất giác Đồng Tiểu thò tay xuống nắm hai đầu gối mình.

Phương Vũ bước đến trước mặt chàng. Nàng nhìn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu mỉm cười đi quanh Phương Vũ. Chàng vừa đi vừa chắc lưỡi, rồi nhìn nàng nói:

- Tại sao nàng đẹp như vậy chi?

Đôi lưỡng quyền của Phương Vũ ửng hồng e thẹn. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phương Vũ chịu theo ý của Đồng công tử.

- Tại hạ phải thừa nhận chưa từng thấy ai đẹp như Bạng Phương Vũ. Trong bộ xiêm y này, nàng làm cho trái tim Đồng Tiểu muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chợt Đồng Tiểu buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Nàng đẹp như thế này, tại hạ khó mà giữ được nàng.
- Sao công tử lại nói vậy?

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ không có được bộ mặt khôi ngô mỹ nam tử như Dương Thiệu Ân, lại là kẻ hủ lậu thuộc giới Hắc đạo. Một ngày nào đó lỡ như nàng gặp được một trang công tử khôi ngô tuấn tú, thì Đồng thiếu gia này mất nàng rồi.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chỉ có cái chết đến với Phương Vũ thì Đồng thiếu gia mới mất Phương Vũ.

Đồng Tiểu phản kích hẳn lên:

- Thật như vậy chứ?

Phương Vũ gật đầu.

- Đúng như vậy.

Đồng Tiểu xoa tay. Chàng vừa xuýt xoa vừa nói:

- Đồng Tiểu ơi, người sinh ra nhằm giờ linh hay sao mà tốt phúc như thế này.

Vừa ve cằm, Đồng Tiểu vừa nhìn Băng Phương Vũ. Đôi lưỡng quyền của nàng lại e thẹn ửng hồng khi tiếp nhận hai luồng tinh nhãn của Đồng Tiểu.

Phương Vũ ôn nhu nói:

- Đồng thiếu gia muốn gì ở Phương Vũ?
- Nàng hỏi ta muốn gì à?

Phương Vũ gật đầu.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Khó nói lắm.

- Thiếu gia, bây giờ Phương Vũ đã là nô nhân của thiếu gia rồi. Bất cứ điều gì thiếu gia muốn, Phương Vũ cũng chịu theo ý của thiếu gia.

- Nàng tự nguyện ư?

Nàng gật đầu.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Ta nói thật nhé... ta chỉ...

Chàng ngáp ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Ta chỉ muốn hôn nàng thôi.

Phương Vũ buông thẳng hai cánh tay. Đôi thu nhãn sáng long lanh của nàng từ từ nhắm lại với vẻ chấp nhận và chờ đợi.

Đồng Tiểu không khỏi bồi hồi khi dung diện của Phương Vũ lọt vào hai con ngươi của chàng. Dung diện của Phương Vũ buộc chàng phải nghĩ thầm:

- “Sao Phương Vũ lại an phận như vậy chứ?”

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Đồng Tiểu lại vung tay qua vùng tiểu yêu của Phương Vũ.

Tim chàng đập như trống trận khi cảm nhận thể pháp của Phương Vũ run nhẹ trong vòng tay của mình. Nàng vẫn nhắm mắt với vẻ chờ đợi không một chút phản kháng lại ý muốn của chàng.

Đồng Tiểu nói:

- Ta hôn vào môi nàng được không?

- Thiếu gia có quyền sở hữu.

Mặc dù nàng nhắm mắt chờ đợi, nhưng giọng nói lại không có chút biểu cảm gì. Chính giọng nói của Phương Vũ làm cho chàng có phần hụt hẫng. Mặc dù hụt hẫng nhưng trong tận tâm tưởng của Đồng Tiểu vẫn rộn ràng ham muốn đặt môi lên môi nàng. Chàng gần như không thể kiềm chế được sự ham muốn đó.

Vòng tay Đồng Tiểu theo một bản năng thôi thúc từ trong tận cùng thần thức mình, kéo Phương Vũ sát vào người. Chàng áp mặt vào mặt nàng. Đôi môi của Đồng Tiểu gần chạm vào hai cánh môi đang hé mở chờ đợi của Băng Phương Vũ, thì vô tình mắt chàng nhìn vào tấm gương đặt sau lưng nàng. Đồng Tiểu nhận ra tay của Phương Vũ cầm ngọn tiểu đao hờm sẵn chực chờ bổ xuống gáy mình.

Lưỡi tiểu đao sáng ngời hiện ra trong tấm gương đồng, nó lọt thỏm trong bàn tay thanh mảnh của nàng trông tựa như một con rắn đang chuẩn bị cho một cú mổ chết người.

Đồng Tiểu nhỏ nhẹ nói:

- Nàng giết ta chứ?

Phương Vũ không trả lời Đồng Tiểu.

Chàng nói tiếp:

- Vì cái chết của Thập Tứ Lang mà muốn giết ta?

Phương Vũ cũng không trả lời chàng.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, nhưng tay vẫn không buông vùng tiểu yêu nhỏ nhắn của Băng Phương Vũ:

- Nàng muốn ta chết như Thập Tứ Lang. Chết bởi một nữ nhân mình say đắm. Đúng, anh hùng khó qua ả mỹ nhân. Đồng Tiểu này đã đưa Thập Tứ Lang của nàng vào bẫy mỹ nữ, để y đánh mất bản lĩnh của một kiếm thủ mà chuốc lấy cái nhục trăm năm không gội rửa được. Nay nàng muốn buộc ta phải chết như Thập Tứ Lang. Cũng chết trong

tay một mỹ nhân mà mình đăm đuổi. Nhưng xét cho cùng, Tứ Lang hơn Đồng Tiểu này nhiều... bởi vì Thập Tứ Lang còn được mười ngày để chôn vùi sinh lực mình trong vòng tay mỹ nữ, còn ta thì chỉ có mỗi một nụ hôn. Mà hôn thì chẳng biết có được gì không để rồi mất mạng. Nụ hôn này mắc quá.

Phương Vũ mở mắt nhìn chàng:

- Thiếu gia nói gì thế?
- Ta đang nói với nàng, và nói với ngọn tiểu dao trên tay nàng đang chực chờ tước mạng ta.

Mặt Phương Vũ sa sầm, đánh lại:

- Sao thiếu gia biết có ngọn tiểu dao sau lưng thiếu gia?
- Tầm gương đồng sau lưng nàng phản chiếu cánh tay đang cầm ngọn tiểu dao chực đâm vào gáy của ta kìa.
- Vậy là thiếu gia đã biết. Đúng, Phương Vũ chờ cho thiếu gia hôn mình, rồi sẽ đâm ngọn tiểu dao vào đại huyệt thiên linh cái, lấy mạng thiếu gia đó. Thế thiếu gia còn muốn hôn nữa không?

Đồng Tiểu nhìn vào mắt nàng:

- Nàng muốn trả thù cho Thập Tứ Lang?
- Và cả người Đông đảo, thiếu gia đã khiến cho Thập Tứ Lang từ một kiếm thủ thượng thặng thành ra người không ra người, ngợm không ra ngợm.

Giọng nói của nàng vừa đánh vừa gọn lại nhát nhẽo đến độ trong xương sống của Đồng Tiểu xuất hiện một luồng chân khí băng hàn chạy dọc từ trên xuống dưới.

Chàng từ tốn nói:

- Nàng đã thấy rồi. Tứ Lang bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng mới biến thành con người như vậy. Nàng đã từng cứu ta khỏi mũi phi tiễn của

Thập Tứ Lang, giờ sao muốn giết ta.

- Phương Vũ muốn tự tay mình kết liễu thiếu gia. Kẻ gieo sự nhục nhã cho kiếm đạo Đông đảo.

- Nàng nói vậy sai rồi. Người gieo nhục cho kiếm đạo Đông đảo không phải là tại hạ mà chính là Thập Tứ Lang. Y đã tự đi tìm cái nhục đó mặc dù đã được cảnh báo tại hạ là kẻ gian trá và có rất nhiều thủ đoạn.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài:

- Khi ta chết nàng có thể quay về Đông đảo.

- Không, kết thúc tại đây.

- Nàng sẽ giết ta?

- Đúng!

- Những cái chết lẫm nhách, vô nghĩa.

Nhìn vào mắt nàng, Đồng Tiểu khẽ lắc đầu. Chàng từ tốn nói:

- Sao còn chưa xuống tào đao lấy mạng tại hạ. Chứ cầm tiểu đao hờm sẵn như thế mỗi tay lắm.

- Còn chờ thiếu gia hôn Phương Vũ.

- Nếu như ta không hôn nàng.

- Dao sẽ không hạ xuống.

- Nhưng nếu ta hôn nàng.

- Tiểu đao sẽ ghim vào tử huyết của Đồng thiếu gia.

- Ta chết vì một nụ hôn.

- Đúng.

- Nụ hôn này đắt giá quá.

Chàng lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Mặc kệ! Có chết thì ta cũng hôn. Cái gì đã thêm mà không ăn, chết thành con ma chết thêm, khó đầu thai lắm. Ai mà thoát khỏi cái chết, thôi thì ăn trước để chết khỏi thêm.

Nói rồi Đồng Tiểu liếm hai mép mình.

Phương Vũ đỏ mặt, bặm môi, nếu không đã bật ra tiếng cười. Nhưng hai cánh môi của nàng chưa kịp mím lại thì đôi môi của Đồng Tiểu đã áp chặt vào. Mới đầu nàng không có chút phản ứng gì, ngoài một chút cảm xúc biểu lộ qua trái tim đập hơi loạn nhịp. Nhưng rồi thời gian trôi qua, trôi rất mau trong tâm thức Phương Vũ để hai cánh môi nàng hé mở, tạo nên một lực hút, hút lấy môi của chàng dán sát vào hơn.

Phương Vũ đâu biết rằng Đồng Tiểu hôn nàng là sợ ngọn tiểu dao kia ghim phập xuống tử huyết của mình, nên cô kéo dài nụ hôn đó ra. Thậm chí chàng muốn dùng nụ hôn kia để bức hơi của Phương Vũ chết. Trong khi đó nụ hôn dài vô tận của Đồng Tiểu lại khiến Phương Vũ bị níu vào một dòng chảy cảm xúc. Một thứ cảm xúc khiến nàng mù cả người quên hẳn đi những ý niệm vốn vẫn tồn tại trong tâm thức, một ý niệm trả thù. Ý niệm đó như bị dòng chảy cảm xúc xóa nhòa, rồi tan vỡ.

Nụ hôn của Đồng Tiểu gần như bất tận, rút lấy tất cả mọi nguồn sinh lực có trong lòng nàng. Nụ hôn khiến nàng chỉ muốn buông xuôi, thả lỏng toàn thân thể để tiếp nhận cảm xúc say đắm và dòng nhiệt huyết cuộn chảy trong kinh mạch, đến khi một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ, nàng mới lấy lại chút ý niệm hoang sơ thuộc về chữ hận.

- Keng...

Âm thanh đó được tạo ra bởi ngọn tiểu dao đã tuột khỏi tay nàng rơi xuống sàn gạch biệt phòng.

Đôi môi của nàng và Đồng Tiểu mới rời nhau. Hai người đối nhãn với nhau. Nàng muốn nói ra điều gì đó mà lại không thể thốt thành câu.

Bên đây Đồng Tiểu cũng chẳng khác gì nàng. Họ đã nói với nhau bằng ánh mắt. Ánh mắt đã có thể thay cho những lời nói ẩn dấu trong tận cùng tâm tưởng của hai người. Họ nhìn nhau một hồi lâu và như thể chẳng còn gì để nói nữa, thì Phương Vũ bất ngờ ôm chặt lấy cổ Đồng Tiểu. Đôi cánh môi nàng háo hức đi tìm cảm xúc vừa mới có được.

Hai cánh môi ướt mọng xuân tình vừa dán vào đôi môi của Đồng Tiểu với tất cả niềm háo hức thì có tiếng gõ cửa. Nàng vội buông Đồng Tiểu ra, vẻ thẹn thùng hiện lên chân diện nàng.

- Đồng huynh.

Chàng mỉm cười, nắm lấy tay nàng toan kéo vào sát mình. Nàng lắc đầu chỉ ra cửa.

Tiếng gõ cửa lại đập vào thính nhĩ Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu lầu bầu nói:

- Chẳng đúng lúc chút nào.

Chàng quay ra cửa gắt giọng nói:

- Ai?

Tiếng Thiệu Ân cất lên:

- Người làm gì vậy? Mở cửa cho ta.

Đồng Tiểu buông luôn một câu:

- Không có Đồng Tiểu ở trong phòng.

Lời còn đọng trên miệng chàng thì Thiệu Ân đẩy cửa bước vào. Y nhướng mày nhìn Đồng Tiểu:

- Người nói người không có trong phòng mà trả lời ta.

Vừa nói Thiệu Ân vừa nhìn Băng Phương Vũ. Nàng đặt tay phải vào ngực trái hơi cúi xuống biểu lộ sự thành bái với Thiệu Ân.

Thiệu Ân bước đến bên Đồng Tiếu:

- Người đã là người của Bạch đạo rồi, nên không muốn tiếp ta phải không.

Đồng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Ai nói không muốn tiếp nào? Chỉ tại vì huynh đến không đúng lúc thôi.

Thiệu Ân mỉm cười. Một nụ cười rất gợi tình. Y liếc trộm về phía Băng Phương Vũ nhưng chỉ nhận được chân diện lạnh lùng băng giá của nàng.

Nhìn lại Đồng Tiếu, Thiệu Ân nói:

- Ta có chuyện mới đến đây.

- Có chuyện gì? Hệ trọng không? Đừng nghĩ đệ có võ công tối thượng khắc chế Thập Tứ Lang, rồi huynh định học võ công của đệ.

- Võ công của người, ta không dám học.

Y ngồi xuống ghế nhìn Đồng Tiếu nói:

- Ta chỉ muốn nói riêng một mình với người thôi.

- Dương huynh ngại Băng Phương Vũ? Huynh yên tâm. Phương Vũ là người nhà của đệ.

- Nhưng...

Phương Vũ nói:

- Phương Vũ sẽ ra ngoài, đặng Đồng huynh và Dương công tử được tự nhiên.

Nàng nói rồi rời bước khỏi biệt phòng của Đồng Tiếu. Đóng cửa lại, Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Dương huynh thấy Băng Phương Vũ thế nào?

- Người đã biến nàng thành người Trung thổ.

- Chẳng có biến với hóa gì đâu. Chẳng qua nhập gia tùy tục thôi mà. Phương Vũ vận phục trang Đông đảo chỉ khiến cho những con mắt tò mò thêm đề tâm đến. Giờ thì Phương Vũ đã thành người Trung thổ, chẳng còn ai để mắt đến nữa.

Đồng Tiểu bước đến quầy, bung một vỏ rượu đem tới đặt lên bàn.

Chàng nói với Thiệu Ân:

- Thổ phồn tửu! À không, rượu đặc chủng Đông đảo đấy chứ.

Vừa nói chàng vừa rót rượu ra chén. Rượu trong suốt, bốc mùi thơm nồng nồng.

Bưng chén rượu, Đồng Tiểu nói với Thiệu Ân:

- Rượu của Tứ Lang đưa đến, giờ thì kính y trước. Mời huynh.

- Mời.

Hai người cạn chén. Men rượu nóng hừng hực trôi đến đâu Đồng Tiểu cảm nhận đến đấy. Chàng đặt chén rượu xuống bàn khen:

- Ngon thật!

Thiệu Ân đặt chén xuống bàn, nhìn Đồng Tiểu nói:

- Ta đến đây vì nghĩa phụ.

- Thượng tôn Minh chủ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Nghĩa phụ có nhờ ta...

Đồng Tiểu khoát tay chặn lời Thiệu Ân. Chàng ôn nhu nói:

- Thượng tôn Minh chủ là của chung, còn nghĩa phụ là của riêng huynh, chẳng can dự gì đến Đồng Tiểu này.

Câu nói này của Đồng Tiểu khiến chân mày Thiệu Ân nhú lại với những nét bất nhẫn.

Y miễn cưỡng nói:

- Ta vì người mà đến đây.

Đồng Tiểu cau mày:

- Thế mà đệ cứ ngỡ huynh vì đệ mà mò đến chứ. Nếu vì Thượng tôn Minh chủ mà huynh phải đến thì huynh đến không đúng lúc chút nào.

Thiệu Ân thở dài:

- Ta đến lúc nào mới đúng lúc?

- Người ta đang có giai đoạn yêu nhau, huynh thò cái mặt vào, đúng lúc sao được.

Nhưng dù sao thì chuyện cũng vỡ lẽ rồi.

- Ta biết người chẳng thích thú gì với sự có mặt của ta.

- Nhất là trong lúc này.

Chàng chuốc rượu ra chén. Vừa chuốc rượu, Đồng Tiểu vừa nói:

- Nói vậy thôi, đệ biết Dương huynh đến vì mục đích gì rồi.

- Người biết rồi à?

- Thừa thông minh để biết. Đệ từng tự cho mình là người thông minh nhất trên đời này mà. Nếu không thông minh thì cái mạng này đã ngẻo từ lâu lắm rồi.

Mặt Thiệu Ân sượng lại khi nghe Đồng Tiểu nói câu này. Y miễn cưỡng nói:

- Ta muốn người vì ta một lần. Xem như ta mang nợ người. Và ta sẽ trả lại món nợ đó.

- Trao lại cho Dương huynh bức thư của Thập Tứ Lang có liên quan đến Thượng tôn Minh chủ?

Thiệu Ân bung chén rượu nhìn Đồng Tiểu khẽ gật đầu:

- Ta sẽ đáp lại người cái ân này.

Đồng Tiểu xoa tay ve cằm:

- Tốt quá.

- Người đồng ý chứ.

Đồng Tiểu dốc chén rượu uống cạn, rồi chấp tay sau lưng bước đến mở toang cửa biệt phòng. Thấy hành động của chàng, Thiệu Ân cau mày nghĩ thầm:

- “Y đuổi mình ư.”

Mở cửa rồi, Đồng Tiểu quay lại nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh biết bức thư đó là bản mạng của đệ chứ?

- Ta sẽ bảo đảm tính mạng cho người.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không cần đâu. Đồng Tiểu này thích tự giữ cái mạng của mình hơn là giao nó cho ai khác, nhất là giao vào tay Dương Thiệu Ân. Huynh giết người nhanh lắm.

- Nói như vậy là người có ý từ chối.

- Dương huynh có nghe đệ từ chối với Dương huynh chưa.

Đồng Tiểu rút phong thư có niêm từ ngực mình chìa ra đến cho Thiệu Ân thấy, rồi tra vào ngực mình:

- Nó đang nằm yên trong ngực áo đệ đây.

- Hãy trao nó cho ta.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Giờ thì chưa được.
- Người muốn gì? Kim lượng?
- Kim lượng? Món đó đệ cần lắm. Nhưng có một thứ đệ thích hơn.
- Hãy nói.

Đồng Tiểu mím môi. Mặt chàng có vẻ đắn đo và suy nghĩ, rồi nhìn lại Thiệu Ân:

- Nếu huynh nói với Minh chủ phóng thích tất cả những nô nhân đang có tại Tổng đàn võ lâm. Đệ sẽ trao bức thư đó cho huynh. Bằng như huynh từ chối.

Đồng Tiểu chỉ ra cửa:

- Cửa biệt phòng của đệ đã mở sẵn.

Thiệu Ân dốc chén rượu trút vào miệng như cố che giấu vẻ ngượng ngùng của mình.

Y đặt chén xuống bàn rồi từ từ đứng lên. Nhìn Đồng Tiểu, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Đồng Tiểu, ta sẽ thỉnh cầu với nghĩa phụ chuẩn y lời thỉnh cầu của người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh. Rất mong Dương huynh có thể thỉnh cầu cao kiến của Minh chủ.

Thiệu Ân đáp lời chàng:

- Ta sẽ xin ý của nghĩa phụ, nhưng cho người biết, bất cứ sự gian trá nào cũng phải trả giá đắt.
- Hờ một chút là nói Đồng Tiểu này gian trá. Trên đời này ai là người

không gian trá nào. Dương huynh hỏi nghĩa phụ của huynh xem, có ai không gian trá không. Nếu gian trá mà không hổ thẹn với mình cũng nên gian trá đó.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Người sẽ hối tiếc nếu bày trò thủ đoạn với ta.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Huynh vừa nói đang mang ân đệ. Ân chưa đáp mà vội dùng ngôn phong đao to búa lớn rồi.

Chàng ve cằm:

- Nghĩ cũng lạ. Dương huynh chỉ có được một cái khôi ngô tuấn tú mỹ nam tử cùng với mấy cái trò múa tay, múa chân thế mà Thục Á Di lại để đôi thu nhân cho huynh. Lá mùa thu hắt đã che hết nhãn quang của thị rồi.

Thiệu Ân đỏ mặt.

Y miễn cưỡng ôn nhu nói:

- Ta mong không có sự gian trá trong việc này.

- Đệ hứa với huynh không có sự gian trá. Còn kẻ nào gian trá thì phải trả giá.

Đồng Tiểu tiễn Thiệu Ân ra đến cửa, rồi mới quay lại. Chàng bung cả vò rượu, đứng trầm ngâm suy nghĩ, rồi dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu xuống bàn, Đồng Tiểu nói:

- Không biết ai mới là kẻ gian trá.

Tam nhân bất định nhân

Cửa phòng của Đồng Tiểu dịch mở, một người vận hắc y bó chên như những gã thích khách lén vào. Y rón rén đi trên những đầu ngón chân nhẹ bước đến tròng kỷ. Vén tấm rèm, gã nhìn Đồng Tiểu đang nhắm mắt, hả họng ngáy vang trời.

Gã đạo chích gỡ nhẹ ngực áo chàng. Phong thư lộ ra đập vào mắt gã. Đồng Tiểu chột trở mình. Chàng mở bừng mắt. Ngay lập tức gã đạo chích điểm vào tĩnh huyết.

Đồng Tiểu nằm đơ ra trên tròng kỷ.

Gã đạo chích nhón lấy phong thư trên ngực chàng. Đồng Tiểu nói:

- Hê... Người lấy cái gì không lấy mà lại lấy ngay cái bản mạng của bản thiếu gia. Mất phong thư đó xem như bản thiếu gia tiêu đời. Trả lại cho ta đi.

Bỏ phong thư vào ngực áo mình, gã đạo chích rọi hai luồng nhãn quang nham hiểm vào mặt Đồng Tiểu. Gã muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Y bỏ đi thẳng ra cửa. Đồng Tiểu ngoái đầu nhìn theo điểm một nụ cười mỉm. Gã thích khách hẳn không thể nào ngờ được Đồng Tiểu chỏi tay ngồi lên như thể chẳng hề bị điểm huyết. Chàng thò tay vào ngực áo rút ra một cái chén rượu, đem đến đặt lên bàn.

Đồng Tiểu nói:

- Phương Vũ, nàng ra được rồi đó.

Phương Vũ từ sau bức bình phong bước ra.

Đồng Tiểu nói:

- Nàng có thể nhận ra được gã đó chứ?

Phương Vũ gật đầu:

- Huynh hãy nhìn xuống sàn gạch tự biết.

Đồng Tiểu nhìn xuống sàn gạch. Dấu giày của gã thích khách vẫn còn để lại rõ mòn một trên sàn gạch biệt phòng. Đồng Tiểu xoa tay.

- Phương Vũ, chúng ta phát tài rồi. Cứ theo kế hoạch ta bày ra với nàng mà hành sự.

Nhất định gã ôn dịch kia sẽ thò mặt đến đây.

Đồng Tiểu nắm lấy tay Phương Vũ:

- Ta sẽ gặp lại nàng chứ?

Phương Vũ gật đầu:

- Phương Vũ sẽ đợi huynh.

Đồng Tiểu liếm mép:

- Ta hôn nàng một lần nữa được không?

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, Phương Vũ nói:

- Họ sẽ sớm quay lại mà. Phương Vũ phải đi đây. Huynh bảo trọng.

Nàng nói rồi mở cửa sổ, rời biệt phòng của Đồng Tiểu. Chàng đóng cửa sổ xoa tay lên trán, quay lại tròng kỷ nằm duỗi dài như người bị điềm huyết.

Đồng Tiểu lau bầu nói:

- Ít ra cũng đòi năm trăm lượng để làm lộ phí.

* * *

Trở lại gã đạo chích đã đột nhập vào biệt phòng của Đồng Tiểu, sau khi lấy được phong thư, y hời hả bỏ đi không để ý đến bất cứ điều gì khác. Rời biệt phòng của Đồng Tiểu, y thi triển khinh thuật siêu phàm, đi luôn một mạch đến tòa biệt lâu của Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Lột bỏ vuông lụa đen che mặt, phơi chân diện Thục Tùng

Nhẫn, với tất cả nét phẫn khích hồ hởi.

Tùng Nhẫn gõ cửa biệt phòng của Chung Hảo Kiệt.

Giọng Hảo Kiệt cất lên:

- Vào đi.

Tùng Nhẫn đẩy cửa bước vào. Y ôm quyền xá Chung Hảo Kiệt:

- Thuộc hạ đã hoàn thành chức phận Minh chủ giao.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa rút phong thư trao cho Chung Hảo Kiệt bằng hai tay với vẻ thành kính. Nhìn phong thư được niêm kín, Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Trang chủ hành sự rất tốt. Gã tiểu tử thúí đó có nghi ngờ không?

Tùng Nhẫn ôm quyền nói:

- Thuộc hạ hành sự bất ngờ, khi y phát hiện thì y đã bị điểm huyết.

- Tên tiểu tử này một ngày còn sống, một ngày bốn nhân thấy bất an. Thục trang chủ hãy chuẩn bị cùng với Dương Thiệu Ân đến tiền hôn gã về cõi a tỳ.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Thục Tùng Nhẫn định quay bước thì Chung Hảo Kiệt gọi lại:

- Khoan đã.

Tùng Nhẫn dừng bước. Hảo Kiệt nói:

- Đợi bốn nhân xem qua phong thư này đã.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa xé phong thư ra xem.

Đôi chân mày lão cau lại. Sắc diện biến qua màu tái nhợt. Chung Hảo Kiệt nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ xem đi.

Lão vừa nói vừa lắc cổ tay, phong thư như một cánh bướm bay qua nhẹ đáp trên tay họ Thục. Lia mắt nhìn qua bức thư đó, Thục Tùng Nhẫn biến sắc tái nhợt. Y quỳ xuống cầm phong thư run rẩy:

- Thuộc hạ bất tài, Minh chủ tha mạng.

Chung Hảo Kiệt rít giọng nói:

- Đồ vô dụng, tên tiểu tử thúì Đồng Tiểu này...

Lão từ từ thở ra, rồi chợt bật cười nói:

- Thục trang chủ đọc cho ta nghe.

- Minh chủ, thuộc hạ không dám.

- Bỏn nhân muốn người đọc.

- Dạ.

Tùng Nhẫn nhìn lại bức thư, ngập ngừng đọc:

- “Phàm trên thế gian này thì có người khôn kẻ dại. Nhưng kẻ dại thường hành sự lấy cái hồ đồ mà không biết người thông minh như thế nào. Kẻ dại thường dùng xảo kế, gian trá, nhưng càng gian trá chừng nào thì càng bị mặt chừng nấy. Ai đọc bức thư này thì kẻ đó dại khờ gian trá, tổ cha kẻ nào đọc bức thư của Đồng thiếu gia. Chết quách đi cho rồi. Hắn phải chết, bởi vì bức thư của bỏn thiếu gia đã được tẩm kịch độc. Không chết trước thì chết sau.

Muốn sống thì phải đến gặp bỏn thiếu gia.

Đồng Tiểu di bút.”

Thục Tùng Nhẫn ngẩng mặt nhìn lên. Sắc diện của gã tái nhợt, tái nhợt như người bệnh nặng đang trở bệnh đến thời kỳ phải chết. Tùng Nhẫn lập bập nói:

- Minh chủ, thuộc hạ sẽ quay lại.

Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt chau mày:

- Đủ rồi, tên tiểu tử đó không ngờ lại gian manh, túc trí như vậy. Hắn đoán được hành động của ta.

Lão nói đến đây thì cảm nhận các đầu ngón tay bắt đầu ngứa. Hảo Kiệt nhìn lại Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ có cảm giác gì không?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Những đầu ngón tay của thuộc hạ tự dưng ngứa ngứa.

- Gã tiểu tử này cũng lắm trò giễu cợt bọn nhân.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa vận công trực chất độc. Nhưng lão càng vận công thì mặt càng trở nên trang trọng. Giải tỏa nội lực trực độc, Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bọn nhân buộc phải giáp mặt tên tiểu tử đó. Hắn đúng là kẻ...

Lão bỏ lửng câu nói giữa chừng thay bằng những cái lắc đầu.

Chung Hảo Kiệt nói với Tùng Nhẫn:

- Thay trang phục cùng với ta đến gặp tiểu tử Đồng Tiếu. Xem như bọn nhân nhường hắn một keo này.

Chung Hảo Kiệt và Thục Tùng Nhẫn miễn cưỡng vào biệt phòng của Đồng Tiếu.

Hảo Kiệt nói:

- Đồng Tiếu...

Từ sau tám rèm, Đồng Tiếu nói:

- Tiểu sinh biết thế nào Minh chủ cũng đến, đang ngong ngóng Minh chủ.

Hảo Kiệt cau mày:

- Sao ngươi biết ta đến đây.
- Bởi tiểu sinh vừa bị bọn đạo chích đột nhập vào biệt phòng của mình. Y vừa lấy báu vật của tiểu sinh vừa điểm huyết tiểu sinh nữa. Cái tên đạo chích ôn dịch không kính trọng người trưởng tôn, ngang nhiên xâm nhập võ lâm Tổng đàn mà trộm.

Chung Hảo Kiệt chau mày:

- Tiểu tử nói thế có ý gì? Ngươi bị trộm đạo viếng, nghĩa là bốn nhân ư?
- Không, không, tiểu sinh đâu dám nghĩ tiên bối. Tiểu sinh chỉ tức cái gã đạo chích ôn dịch nào đó, không biết kính trọng Minh chủ thôi
- Thôi được rồi, nói cho ta biết ngươi mất những gì nào?
- Trước tiên Minh chủ giải huyết dùm tiểu sinh.

Đồng Tiểu ngưng lời một chút rồi nói tiếp:

- Và tiểu sinh cũng mạo phạm nhờ Minh chủ tìm dùm cho một bộ trang phục.
- Bốn nhân phải đi tìm trang phục cho ngươi sao?
- Tiểu sinh rất ít khi gặp chuyện này... nên tè cả ra quần. Chẳng lẽ bạn quần ướt đầm ra gặp Minh chủ sao. Như thế thì thất kính quá.

Chung Hảo Kiệt nhìn Thục Tùng Nhẫn:

- Phiền Trang chủ tìm cho tiểu tử họ Đồng này một bộ trang phục khác.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền:

- Tuân lệnh Minh chủ.

Thục Tùng Nhẫn vừa bước ra khỏi biệt phòng thì Đồng Tiểu cũng vén

rèm bước xuống khỏi tràng kỷ. Chung Hảo Kiệt cau mày khi thấy chàng chẳng có chút biểu hiện gì bị điểm huyết. Lão nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử, sao ngươi nói dối bỗn nhân.

Chàng ôm quyền:

- Tiểu sinh có gan bằng trời cũng đâu dám nói ngoa với Thượng tôn Minh chủ. Tiểu sinh nói như thế là có ý muốn đuổi cái gã đạo chích Trang chủ Phi Yến thiên trang Thục Tùng Nhẫn thôi à.

Chung Hảo Kiệt nhú đôi chân mày:

- Dựa vào đâu ngươi nói Thục trang chủ là kẻ đạo chích xâm nhập vào biệt phòng của ngươi.

Đồng Tiểu xoa trán mình, tùm tùm cười nói:

- Tiểu sinh chẳng dám giấu gì Minh chủ. Tiểu sinh có linh cảm rất lạ thường. Một khi linh cảm của tiểu sinh mách bảo thì y như rằng chuyện đó xảy ra. Nếu như tiểu sinh không có linh cảm, hẳn giờ này mọi chuyện đã khác rồi.

Nói rồi chàng chỉ xuống sàn biệt sảnh.

Chung Hảo Kiệt nhìn xuống. Mặt lão sa sầm lại khi thấy những dấu giày của Thục Tùng Nhẫn.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Minh chủ, dấu giày của gã đạo chích để lại giống hệt với dấu giày của tên đạo chích ôn dịch kia...

Đồng Tiểu nhìn lên bàn.

- Chết rồi.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Ngươi phát hiện được gì?

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh không dám giấu Minh chủ... chiếc tráp của tiểu sinh...
- Chiếc tráp có gì?

Đồng Tiểu mếu máo nói:

- Tôn giá là võ lâm Minh chủ mình xét cho tiểu sinh. Nhất định Thục trang chủ đã cuỗm chiếc tráp của tiểu sinh rồi.
- Ta muốn biết trong đó có gì?
- Dạ, trong đó có sổ ngân phiếu trị giá người ngàn lượng và còn...
- Còn thứ gì trong tráp đó nữa?
- Còn túi phấn thơm mà Thục Á Di tiểu thư gửi cho tiểu sinh nữa ạ. Thục trang chủ sao lại hồ đồ đột nhập vào đây lấy đồ của tiểu sinh. Minh chủ, bộ Thục trang chủ có tật hay ăn trộm à?

Chàng chặc lưỡi:

- Cái lão này tệ thật. Lấy chi mà lại lấy sạch sành sanh không chừa cho tiểu sinh chút gì.

Hảo Kiệt vuốt râu mỉm cười nói:

- Ngươi có làm không?
- Có làm gì nữa mà làm, tôn giá nhìn xuống sàn gạch thì biết gã trộm đạo kia là ai mà.

Tiểu sinh quả là quá ư bất ngờ với hành động này của Thục trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn ôm mớ trang phục bước vào. Lão gắt gỏng nói:

- Đồng tiểu tử, ngươi phỉ báng ta cái gì?

Chàng nhìn lại Tùng Nhẫn:

- Trang chủ, tiểu sinh hỏi thật nhé... Trang chủ có vào biệt phòng tại hạ không?

- Ta chỉ vào cùng với Minh chủ thôi.

- Vậy dấu giày của gã đạo chích đột nhập vào biệt phòng của tiểu sinh giống hệt với dấu giày của Trang chủ đó. Hay Thục trang chủ mang lộn giày của gã đạo chích kia.

Chung Hảo Kiệt lườm Thục Tùng Nhẫn.

Y bối rối, ấp úng nói:

- À... Ta có bước vào biệt phòng của người. Nhưng không lấy gì hết. Còn gã đạo chích thì điếm huyết người kia mà.

Chàng lơ mắt nhìn lão:

- Đúng là ngu.

Tùng Nhẫn tái mặt:

- Người...

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh không có nói Trang chủ là đạo chích à. Chẳng lẽ một Phi Yến thiên trang chủ đường đường, oai phong lại đột nhập vào biệt phòng của tiểu sinh để ăn cắp sao. Trang chủ chắc mang lộn giày của ai đó rồi.

Chàng xoa trán cau mày, nhìn Chung Hảo Kiệt, nói tiếp:

- Mà cũng lạ thật. Tôn giá thử nghĩ dùm tiểu sinh coi. Sao giày của tên đạo chích thúi tha kia lại biết Thục trang chủ mang lộn. Chẳng lẽ Hắc đạo và Bạch đạo hòa hợp rồi sao?

Chung Hảo Kiệt khoát tay:

- Tiểu tử, không có phân bua nữa. Bồn nhân sẽ bồi hoàn những gì người đã mất.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đa tạ Minh chủ. Tên đạo chích thúi tha này thật là may, nhận được sự hào phóng của Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt mím môi.

Lão nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ lui ra được rồi đó. Trang chủ không lui ra kéo Đồng công tử lại cho bốn nhân thông đồng với Trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn lườm Đồng Tiểu. Lão ôm quyền xá Chung Hảo Kiệt:

- Thục mỗ cáo lui.

Lão miễn cưỡng quay bước bỏ đi thẳng ra ngoài.

Thục Tùng Nhẫn lui bước rồi. Chung Hảo Kiệt đến bên cửa sổ. Lão khoanh tay trước ngực dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên.

- Người đã đọc qua bức thư đó chưa.

- Tiểu sinh chưa đọc qua, nhưng biết nó có quan hệ với tôn giá.

- Sao người biết.

- Nếu không quan hệ đến tôn giá thì tôn giá đâu có quan tâm đến nó chứ.

- Người có đầu óc suy diễn khá thông minh đó. Nếu như bốn nhân đồng ý những lời đòi hỏi của người.

- Tiểu sinh sẽ giao bức thư đó lại cho tôn giá.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Đồng Tiểu. Hai luồng uy nhân của Chung Hảo Kiệt rọi vào Đồng Tiểu, khi nhận ra nó, chàng có cảm tưởng là cặp mắt của loài cá mập, chực nuốt lấy con mồi. Đồng Tiểu không khỏi bồn chồn khi buộc phải đối nhãn với Chung Hảo Kiệt.

Đồng Tiểu nói:

- Chừng nào tôn giá mới thực hiện lời giao ước này.
- Ngày mai.
- Tiểu sinh còn có một ngày để sống.
- Đúng là người không nên đánh cược với số phận của mình. Tiểu tử có những tố chất mà ta rất thích. Nhưng tiếc...
- Tiểu sinh không quên cội nguồn.
- Người ta cũng nên biết tất cả những gì tồn tại trên cõi nhân sinh này đều thay đổi, kể cả con người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ Minh chủ chỉ giáo. Tiểu sinh biết tất cả đều thay đổi nên mới nghĩ Hắc đạo cũng như Bạch đạo.

Mặt Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Tiểu tử muốn lập lại con đường trước đây của song thân người ư?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu sinh không muốn lập lại những gì mẫu thân và phụ thân đã đi trước mà muốn kế tục nó, đi tiếp và hoàn thành những cái gì mà song thân đã làm.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, nhìn Đồng Tiểu nói:

- Người rất thông minh, nhưng không biết lượng sức mình. Người muốn thay đổi vận mệnh võ lâm à?
- Tiểu sinh không có ý lớn như vậy đâu. Vận mệnh võ lâm thuộc về võ lâm. Tiểu sinh chỉ tiếp nối chí nguyện của song thân thôi.
- Bốn nhân nghĩ người chẳng bao giờ làm được điều đó. Người nên chấp nhận với những gì mình đang có.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, một nước cờ sai có thể hủy hoại cả tương lai của mình. Bồn nhân có thể đảm bảo với ngươi một tương lai mà những người khác phải thèm thuồng. Ngươi có thể thay Thục Tùng Nhẫn, và hơn thế nữa. Đổi lại bồn nhân không muốn thất vọng về ngươi.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ, tiểu sinh thích được đi trên đôi chân của mình. Cho dù đó là đôi chân đất.

Trán Chung Hảo Kiệt thoát nhả lại. Lão vuốt chòm râu đen nhánh:

- Thôi được, ai cũng có quyền định đoạt chọn cho mình một con đường để đi. Tiểu tử cũng có quyền quyết định chọn cho mình một con đường. Bồn nhân không ép ngươi theo ý của bồn nhân.

Lão nhìn Đồng Tiểu, điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của Chung Hảo Kiệt rất đôn hậu, nên không muốn nói là nụ cười của một vị đại thiện bồ tát có lòng quảng đại bao dung, nhưng khi nó lọt vào đôi ngươi của Đồng Tiểu thì chàng lại có cảm giác rờn rợn, gai buốt cả ngươi.

Mặc dù có cảm giác đó, nhưng Đồng Tiểu vẫn đáp lại Chung Hảo Kiệt cũng bằng nụ cười không kém phần cầu hòa.

Hảo Kiệt nói:

- Ngày mai...

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ, lần trước Thục Tùng Nhẫn Trang chủ cũng đã từng hứa với tiểu sinh thả những nô nhân Hắc đạo lực tàn sức kiệt, nhưng sau đó thì âm thầm cho sát thủ giết tất cả.

Không biết với Minh chủ, chuyện đó có lặp lại không?

Đôi chân mày Hảo Kiệt nheo lại. Lão điểm nụ cười mỉm:

- Bồn nhân không hứa với ngươi sẽ làm thay đôi bộ mặt võ lâm. Nhưng ta hứa sau ba ngày...

Lão nương mảy nói tiếp:

- Tiểu tử đồng ý chứ. Nếu người nghĩ con đường người chọn có thể đem đến cho bọn nô nhân Hắc đạo sự tự do thì người phải chấp nhận. Còn như đó là sự hồ đồ, chỉ đem đến cái chết thì người nên đổi ý. Lúc này vẫn còn kịp.

- Cái gì cũng có giá của nó mà, tiểu sinh chấp nhận sự nghiệt ngã của Minh chủ.

Hảo Kiệt gật đầu:

- Người có chí lớn, nhưng người sẽ hối tiếc bởi chí lớn đó.

Lão nói rồi quay bước đi thẳng ra khỏi biệt phòng.

Đồng Tiểu bung vò rượ bước đến bên cửa sổ. Chàng dốc vò rượ tu một ngụm dài, dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Chàng nghĩ thầm:

- “Chấp nhận thử thách. Không biết mình có đủ lực để vượt qua thử thách này không?”

Chàng cảm nhận như đôi vai mình bị kéo xuống bởi hai ngọn thái sơn đè nặng phía trên. Đồng Tiểu buông một tiếng thở ra, dốc vò rượ tu một ngụm dài. Đồng Tiểu miên man suy nghĩ đến những ngày sắp tới của mình. Chàng có thể đưa tất cả mọi người vào chỗ chết, cũng có thể làm thay đổi bộ mặt của võ lâm.

* * *

Với vẻ mặt trầm tư, Đồng Tiểu nhìn dòng nô nhân Hắc đạo lần lượt được Thục Tùng Nhân mở còng chân đi qua trước mặt mình. Mặc dù không có sự hiện diện của Chung Hảo Kiệt, nhưng chàng vẫn cảm thấy đâu đó có ai đang theo dõi chàng.

Một gã nô nhân cúi mặt bước đến, Thục Tùng Nhân tháo còng chân. Y vẫn cúi mặt nhưng ôm quyền xá Đồng Tiểu. Nếu gã không có mái tóc bạc trắng thì khuôn mặt non choẹt của gã không thể nói là một lão già đã vượt quá ngũ tuần.

- Đa tạ công tử.

Đồng Tiểu ôm quyền xá lão. Chàng nheo mày khi nhận ra ngay trên chóp mũi của lão có một nốt ruồi khá to.

Đồng Tiểu hỏi:

- Lão trượng tước danh là gì?

- Bằng hữu Hắc đạo gọi lão là... là...

Lão ngậm ngừng rồi nhỏ giọng nói:

- Xảo Tà Giang Hào.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Giang tiên bối có nốt ruồi đẹp quá.

- Lão hủ không thích nốt ruồi đó, nhưng lại không dám phá nó đi.

- Cái gì trời đã cho mình, phá nó đi uổng phí lắm.

- Chính vì có cùng ý nghĩ như thiếu gia mà lão hủ không dám phá nốt ruồi trên chóp mũi của mình. Mới đầu lão thấy kỳ nhưng nhìn lâu đâm ra quen. Nếu không có nốt ruồi đó, không biết mặt lão hủ như thế nào. Không chừng khó coi lắm.

Đồng Tiểu gật đầu, chàng nhỏ giọng:

- Lão trượng muốn trả ân cho tại hạ không?

- Ân phóng thích của thiếu gia rất lớn. Lão hủ không biết trả lời như thế nào.

- Tại hạ đã chuẩn bị từ trước rồi.

Đồng Tiểu lấy ra một nén bạc đặt vào tay lão. Chàng từ tốn nói:

- Lão trượng sau khi rời khỏi đây, đến tử điểm Lưu gia, đặt cho tại hạ một vò rượu hai cân.

Xảo Tà Giang Hào nhận nén bạc từ tay Đồng Tiểu:

- Lão hủ sẽ đến đó đặt cho thiếu gia.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Lão bảo trọng. Tại hạ nhờ lão nói với mọi người. Tất cả chỉ có được ba ngày để tìm chốn mai danh ẩn tích. Chỉ có ba ngày thôi. Sau ba ngày, mọi người đều có thể quay lại kiếp nô nhân của mình.

- Lão hủ sẽ nói với mọi người.

Xảo Tà Giang Hào dợm bước, thì Thục Tùng Nhẫn gọi lại:

- Đứng lại.

Thục Tùng Nhẫn bước đến bên Xảo Tà Giang Hào. Lão nhìn Giang Hào, gằn giọng nói:

- Đồng tiểu tử đưa cái gì cho lão.

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Thục trang chủ đã lấy của bốn thiếu gia tráp ngân phiếu ngàn lạng bạc, giờ thiếu gia cho lão có một nén bạc cũng đòi lấy luôn ư?

Thục Tùng Nhẫn nhìn chàng:

- Bốn Trang chủ không hỏi người.

Xảo Tà Giang Hào đưa nén bạc ra. Lão cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Đồng thiếu gia cho lão nén bạc này.

Thục Tùng Nhẫn cầm nén bạc đưa lên ngắm nghía.

Đồng Tiểu nói:

- Thục trang chủ thêm nén bạc đó lắm hả. Được, bốn thiếu gia tặng luôn cho Thục trang chủ đó.

Chàng vừa nói vừa rút tấm lệnh bài Minh chủ:

- Thiếu gia tặng cho lão tấm lệnh bài này. Nếu không có kim lượng làm lộ phí thì cứ bán quách đi. Nhưng nhớ đặt sẵn cho bốn thiếu gia một nàng Phi Yến tại Lưu gia điểm đó nhé.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu bất ngờ vỗ vai lão:

- Trang chủ cứ giữ lấy mà dùng để mua giày. Tại hạ không đòi lại đâu. Cứ xem như là số kim lượng cầu hôn của tại hạ đây mà.

Tùng Nhẫn đỏ mặt:

- Bốn Trang chủ cần gì nén bạc vụn của người chứ.
- Không cần một nén bạc vụn mà cần những một tráp ngân phiếu.

Chàng nhăn mặt chắc lưỡi nói:

- Nếu muốn gả ái nữ cho tại hạ, Trang chủ phải thôi lại đó. Không tin Trang chủ cứ về hỏi lại Thục tiểu thư, Thục tiểu thư cũng chỉ đáng có một nén bạc thôi.

Tùng Nhẫn nghiêng răng:

- Một ngày nào đó người...

Đồng Tiểu cướp ngay lời Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ sẽ thấy Thục trang chủ quản lý Phi Yến thiên trang. Lúc đó không biết tại hạ gọi Trang chủ bằng gì. Lão nhạc gia cũng không được. Lão Tổng quản cũng không xong. Thôi thì gọi đại là đạo chích nhé. Trang chủ đồng ý không?

Tùng Nhẫn giận đến tái mặt. Giận cá chém thớt, Thục Tùng Nhẫn quắc mắt nhìn lại Xảo Tà Giang Hào.

- Còn đứng đó nữa... đi đi.

Xảo Tà Giang Hào ôm quyền xá Tùng Nhẫn, nhỏ giọng nói:

- Nô nhân cáo từ.

Lão liếc trộm Đồng Tiểu rồi mới thả bước chậm rãi rời khu tử địa nô nhân.

Xảo tà đi rồi, Đồng Tiểu bất giác rung mình bởi cảm nhận rõ mồn một có ai đó đang nhìn sau lưng mình. Chàng miễn cưỡng nhìn lại phía sau. Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt đang khoanh tay nhìn chàng bằng đôi mắt của loài cá mập tàn nhẫn và háo ăn.

Chàng gượng cười, ôm quyền xá:

- Minh chủ đến từ phía sau, tiểu sinh không phát hiện, nên không kịp thỉnh giá. Mong Minh chủ miễn thứ.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, mỉm cười nói:

- Bốn nhân chỉ đến xem tiểu tử hoan hỷ như thế nào thôi.

- Hôm nay tiểu sinh rất vui vì làm được một việc đại nhân, đại nghĩa.

Hảo Kiệt nhìn chàng:

- Gã nô nhân khi nãy là ai mà xem ra người ưu ái hơn những người khác vậy.

- Một Hắc đạo nô nhân bình thường, và là người tiểu sinh tin tưởng trao cho một trọng trách lớn à.

Đôi chân mày Chung Hảo Kiệt nhíu lại. Lão đánh giọng, chậm rãi nói:

- Người có thể cho bốn nhân biết trọng trách lớn đó hay không?

- Nói ra thì mất hay. Nhưng nếu Minh chủ muốn biết, tiểu sinh không dám giấu. Minh chủ muốn biết tiểu sinh trao cho lão trượng đó trọng trách gì thì xin mời Minh chủ đến Lưu gia điểm.

- Phải chăng người muốn cho bốn nhân thấy người đã làm được việc lớn:

- Phàm ai mà làm được việc lớn, trong sự hoan hỷ đều muốn mở đại yến mà. Nếu Minh chủ là tiểu sinh thì cũng có hành động giống như vậy, không khác chút nào.

- Nhưng bốn nhân lại có ý khác.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ có ý gì...

Điềm nụ cười giả lả, Chung Hảo Kiệt nói:

- Bốn nhân nghĩ gã nô nhân vừa rồi hẳn là người người muốn gặp. Y có thể là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Y là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Lạ thật! Vậy người trong Tử Địa Vô Minh là ai?

Hảo Kiệt vuốt râu nói:

- Người biết điều đó hơn bốn nhân.

Đồng Tiểu chắc lưỡi nói:

- Nếu người đó là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì tiểu sinh phải rượt theo thôi.

Hảo Kiệt nói:

- Để làm gì?

- Nếu như gã nô nhân vừa rồi là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì người trong Tử địa U Minh là người giả. Mà người giả thì thanh kiếm tiểu sinh đem về dâng nạp cho Minh chủ là thanh kiếm giả. Tiểu sinh phải chuộc lỗi với Minh chủ.

Chàng xoa trán:

- Tiểu sinh những tưởng đâu mình làm được việc lớn, hóa ra chẳng

làm được việc gì cả.

Chàng ôm quyền:

- Tiểu sinh phải rượt theo Giang Hào đây.

Chung Hảo Kiệt cản chàng lại:

- Người không cần cuống lên như vậy. Bồn nhân có thể cho người biết Vạn Kiến Sư Giang Hào trong Tử địa U Minh là giả, còn thanh kiếm Vô Minh lại là thật.

Đồng Tiểu cau mày:

- Có chuyện đó nữa à.

- Trên đời này có những điều rất lạ. Thật giả bất minh cũng là điều lạ.

Đồng Tiểu gật đầu.

- Minh chủ nói rất đúng. Thật giả bất minh có như thế tiểu sinh mới tồn tại được.

Chàng ôm quyền:

- Minh chủ có thích cùng tiểu sinh đến Lưu gia điểm không?

- Để có người thấy bồn nhân đến đó bồi tiếp tiểu tử.

Lão vỗ vai chàng, ôn nhu nói:

- Dù có thông minh đến đâu thì cũng có lúc sơ suất, đúng không nào.

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Nhân vô thập toàn. Vạn Kiến Sư Giang Hào lẩn mặt lâu lắm rồi. Nhưng lần này có sự thông minh của tiểu tử, lão chẳng còn cách nào khác phải chường mặt ra.

Y vỗ vào vai chàng lần nữa:

- Bốn nhân cũng đang cần Giang Hào. Nhưng đúng ra cần cái xác của lão.

Nói rồi, Chung Hảo Kiệt quay lưng chậm rãi bước đi.

Đồng Tiểu nhìn theo. Chàng nghĩ thầm:

- “Người rình rập ta ư?”

Ve sầu thoát xác

Phương Vũ đóng cửa thư phòng, nhìn lại Xảo Tà Giang Hào. Nàng đặt tay vào ngực trái khẽ khom người xuống nhỏ nhỏ nói:

- Bểng Phương Vũ tham kiến tiên sinh.
- Cô nương là người Đông đảo phù tang.
- Vâng, Phương Vũ là người Đông đảo phù tang. Còn tiên sinh đây là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa khoát tay Giang Hào nói:

- Không, lão chỉ là nô nhân Hắc đạo. Tục danh của lão là Xảo Tà Giang Hào.

Phương Vũ nhìn lão ôn nhu nói:

- Nếu tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì Phương Vũ không phải là người Đồng huynh phái đến đây để chờ tiên sinh. Nếu như tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì không bao giờ biết Phương Vũ là người Đông đảo.

Nàng bước đến trước mặt Giang Hào:

- Tiên sinh đừng ngại, chỉ có mình Đồng huynh và Phương Vũ biết tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào thôi.

Giang Hào suy nghĩ rồi nói:

- Đúng, lão phu chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Sao Đồng công tử biết lão phu?
- Điều này thì chỉ có Đồng huynh biết.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Đồng huynh làm tất cả mọi việc cốt để gặp Vạn Kiến tiên sinh. Đồng huynh có những điều cần muốn hỏi tiên sinh.

Giang Hào chấp tay sau lưng:

- Lão chỉ nghĩ Vạn Kiến Sư Giang Hào đã chết lâu rồi. Còn chẳng là một cái xác của Giang Hào với tục danh là Xảo Tà Giang Hào. Không ngờ Đồng công tử buộc lão phải sống lại. Cô nương có biết Đồng công tử gặp ta vì việc gì không?

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết, nhưng Đồng huynh nói phải gặp tiên sinh. Chỉ có tiên sinh mới có thể giúp được Đồng huynh. Bởi vì tiên sinh nắm giữ những bí mật của huynh ấy. Chính vì thế huynh ấy cần gặp tiên sinh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nheo mày. Lão suy nghĩ rồi nói:

- Nếu như Đồng công tử muốn gặp lão hủ thì nhất định Chung Hảo Kiệt cũng biết được một chút về ta rồi. Cô nương, chúng ta không thể ở đây được.

Phương Vũ lo lắng nhìn lão:

- Tiên sinh đến Lưu gia điểm...

- Người của Chung Hảo Kiệt có mặt khắp mọi nơi. Lão hủ e mình phải xuất đầu lộ diện.

Khi lão hủ lộ diện thì chỉ nhận được một cái chết thê thảm từ sự trừng phạt của Chung Hảo Kiệt. Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Phương Vũ nheo mày. Nàng có vẻ đắn đo suy nghĩ rồi nhìn Giang Hào nói:

- Tiên sinh, Đồng huynh dặn Phương Vũ chờ huynh ấy ở đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Không thể được đâu. Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ mò đến. Trước đây Chung Hảo Kiệt có thể nghi ngờ, nhưng bây giờ lão có thể khẳng định lão hủ là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Phương Vũ:

- Cô nương biết Đồng công tử cần gì ở lão phu không?

Phương Vũ lấy mặt ngọc thạch có sợi dây đưa đến cho Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Đồng huynh muốn tiên sinh nhìn qua sợi dây có mặt ngọc này. Đón lấy sợi dây có mặt ngọc thạch, Giang Hào nhìn sơ qua rồi hỏi Phương Vũ.

- Sao cô nương có mặt ngọc thạch này.

- Nó là của Đồng huynh. Di vật mà mẫu thân của huynh ấy để lại.

Vạn Kiến Sư Giang Hào sững sờ. Lão buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ Đồng công tử là hậu nhân của Thánh Cô Tiên Tử và Lâm Chi Khanh, Giang Hồ Kỳ Hiệp.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Lão hủ sao lại không nhận ra điều đó. Chung Hảo Kiệt biết bí mật đó chứ.

- Tất cả giới võ lâm Bạch đạo đều biết, tất nhiên Chung tôn giá phải biết.

- Chung Hảo Kiệt biết?

Lão lẩm nhẩm như thế nói với mình:

- Chung Hảo Kiệt biết... Đồng công tử là hậu nhân của Thánh Cô và Giang Hồ Kỳ Hiệp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây thôi.
- Tiên sinh, còn Đồng huynh?
- Cô nương, hãy nghe lão phu nói đây, sinh mạng của lão phu giờ như ngàn cân treo đầu sợi tóc. Một khi Chung Hảo Kiệt đến đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Lão không có cơ hội được tồn sinh đâu.
- Phương Vũ ở bên cạnh lão tiên sinh. Tiên sinh không phải lo. Đồng huynh đã căn dặn Phương Vũ phải bảo vệ tiên sinh. Không để cho bất cứ ai hại tiên sinh.
- Ai cũng có thể nói như vậy cả, nhưng lực bất tòng tâm. Cô nương, chúng ta phải đi ngay mới được. Chậm trễ không kịp đâu.

Phương Vũ bối rối nói:

- Đồng huynh bảo Phương Vũ cùng với tiên sinh chờ ở đây, huynh ấy sẽ tìm đến. Không có Đồng huynh, Phương Vũ không biết đưa tiên sinh đi đâu.

Phương Vũ nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiên sinh, dù muốn hay không muốn cũng chờ Đồng huynh.

Nàng vừa nói dứt câu thì một người lẻn vào thư phòng. Phương Vũ và Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn người đó.

Phương Vũ bước lách qua che trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nàng gằn giọng nói:

- Sao lão lại tự tiện vào thư phòng của ta.

Lục chi thân thấu Quãng Ngụ ôm quyền xá, rồi nói:

- Phương Vũ cô nương đừng hiểu lầm. Lão phu là người của Đồng thiếu gia.

Giang Hào bước lên ngang với Phương Vũ:

- Lão Lục chỉ, lão còn nhận ra ta không?

Lục Chỉ Thần Thâu Quãng Ngụ nhìn Giang Hào:

- Làm sao ta không nhận ra lão quỷ được. Ta nhớ lão lắm nhưng lão không biết có nhớ ta không?

- Có nhớ thì ta cũng nén vào trong chứ đâu có thể nào nói ra được.

Lục Chỉ Thần Thâu lấy trong ngực áo ra một tịnh rượu:

- Trong người của lão Quãng chỉ còn một tịnh rượu này. Không thể dùng nó thi thổ tử lượng với lão quỷ, nhưng có thể dùng nó để tiễn lão đi.

Nói rồi Lục Chỉ Thần Thâu mở tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt qua tay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Quãng Ngụ hỏi:

- Lão quỷ uống đi.

Giang Hào gật đầu dốc tịnh rượu uống cạn.

Đặt tịnh rượu xuống bàn, Giang Hào nói:

- Lâu lắm rồi Vạn Kiến Sư Giang Hào này mới được uống rượu với tri kỷ.

Giang Hào nhìn Quãng Ngụ:

- Sao lão sáu ngón biết ta ở đây?

- Đồng công tử nhờ ta đến đưa người rời khỏi Lưu gia điểm này. Nói thì dễ nhưng không dễ đâu. Lúc này toàn bộ Lưu gia điểm đã bị cao thủ của Chung Hảo Kiệt vây kín rồi. Một con ruồi cũng không bay ra

được chứ đừng nói đến người.

- Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra ta?

Quãng Ngụ vuốt râu khẽ gật đầu:

- Đúng! Nhưng ta có cách đưa lão rời khỏi chỗ này. Lão rời khỏi Lưu gia điếm rồi, Đồng công tử sẽ đưa lão đi.

Giang Hào nói:

- Một con ruồi bay ra không lọt thì lão đưa ta ra bằng cách nào?

Lục Chỉ Thần Thâu Quãng Ngụ vuốt râu nói:

- Người làm nô nhân lâu quá nên quên mất ta có tuyệt nghệ gì rồi sao?

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhướng mày:

- Lão quỷ định dụng thuật dịch dung?

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Đúng! Ta là người còn người sẽ là ta. Đây là thuật ve sầu thoát xác. Người đừng nghĩ nhiều, và đừng lo lắng. Thời gian không cho người đắn đo đâu. Đây là thuật ve sầu lột xác.

Người hiểu rồi chứ?

- Ta không quen Thánh Cô.

- Thế thì làm theo ta. Đồng công tử cần người chứ chưa cần đến ta.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lưỡng lự rồi nói:

- Ta không nở để bằng hữu mình...

Lục Chỉ Thần Thâu Quãng Ngụ khoát tay không cho Giang Hào nói. Lão nghiêm giọng gằn từng tiếng:

- Lão quỷ bỏ đi cái cổ tặc quân tử rơm của lão đi. Lão Quãng ta có

thay lão làm nô nhân một thời gian. Ta tin Đồng công tử sẽ đưa ta ra để cùng tiếp tục đấu tửu lượng với ngươi. Nếu ngươi lọt vào tay Chung Hảo Kiệt, ta đâu còn đối thủ nữa.

- Lão Quăng ngươi hứa với lão hủ này... Lão nhất định phải sống chứ.

- Ta hứa.

- Vậy thì được rồi.

Lão Quăng và Vạn Kiến Sư Giang Hào bước vào sau bức bình phong. Một lúc sau vừa uống xong một tuần trà thì hai người bước ra. Giờ thì Phương Vũ chẳng còn nhận ra ai là Giang Hào, còn ai là Quăng Ngụ.

Trong bộ lột trường bào, cũng có cái mụn ruồi ngay chóp mũi. Lão Lục nói:

- Phương Vũ cô nương cứ tự nhiên xem lão như Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhớ đừng để mắt đến bàn tay của lão.

- Tiểu nữ biết.

Lão nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Bây giờ ngươi là ai? Khi ngươi để tay lên bàn nhớ cho Chung Hảo Kiệt thấy bàn tay ngươi. Bàn tay có sáu ngón.

Giang Hào nhìn lão Quăng Ngụ:

- Ta hiểu mà.

Ba người ngồi vào bàn. Vạn Kiến Sư Giang Hào đặt hai bàn tay lên bàn như thể phô trương bàn tay có sáu ngón cho mọi người thấy. Giang Hào gật đầu:

- Ngươi làm được đó.

Lục Chỉ Thần Thâu Quăng Ngụ trang trọng nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Ta nói một lần nữa, ngươi là Lục Chỉ Thần Thâu Quăng Ngụ.

Giang Hào im lặng không đáp lời Quãng Ngụ.

Có tiếng gõ cửa, Phương Vũ nhìn sang Quãng Ngụ. Lão khẽ gật đầu.

Nàng lên tiếng:

- Ai?

Tiếng của Đồng Tiểu cất lên:

- Ta đây, nàng mở cửa đi.

Phương Vũ mở cửa.

Đồng Tiểu bước vào nhưng không phải một mình chàng mà còn có Chung Hảo Kiệt, Thiệu An và cả Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Đồng Tiểu chỉ từng người nói với Chung Hảo Kiệt:

- Phương Vũ hẳn Minh chủ đã biết rồi.

Hảo Kiệt nhìn Phương Vũ. Lão vuốt râu nói:

- Thập Tứ Lang vừa mới chết bởi tay Đồng công tử, Bểng Phương Vũ cô nương lại chọn ngay y làm chủ nhân của mình. Cô nương thay lòng đổi dạ nhanh quá. Nếu sau này gặp lại Mộc Thật Thác Mai, bốn nhân không biết phải nói thế nào?

Phương Vũ đứng lên, đặt tay vào ngực trái của mình rồi khẽ cúi đầu xuống:

- Tôn giá cứ nói tất cả sự thật. Thập Tứ Lang không còn là một kiếm thủ Đông đảo.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Cô nương đã thay đổi quá nhiều.

- Phương Vũ rất cảm kích khi nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Nàng nói rồi ngồi lại chỗ của mình.

Đồng Tiểu chỉ Vạn Kiến Sư Giang Hào, mỉm cười nói:

- Tôn giá chắc chưa biết người này. Đây là Lục Chỉ Thần Thâu Quãng Ngụ. Quãng thúc thúc của tiểu sinh.

- Bỏn nhân có nghe nói đến lão...

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa nhìn xuống bàn tay của Giang Hào. Lão vuốt râu mỉm cười:

- Kẻ nào có sáu ngón tay, kẻ đó thường hành nghề đạo chích.

Lão nhìn lại Đồng Tiểu:

- Tiểu tử, ngươi nên xem lại dấu giày của Lục Chỉ Thần Thâu Quãng Ngụ đó.

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Nếu ngân phiếu của tiểu sinh mà bị Quãng thúc thúc trộm thì tiểu sinh rất hân hạnh à.

Chàng nhìn sang Lục Chỉ Thần Thâu Quãng Ngụ:

- Còn đây là vị nô nhân Xảo Tà Giang Hào, mà Minh chủ cho là Vạn Kiến Sư Giang Hào ẩn tích mai danh.

Chàng ôm quyền nói:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi tiên sinh, người là Xảo Tà Giang Hào hay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vẫn ngồi một chỗ, lão Quãng nhìn Đồng Tiểu:

- Cồng tử, lão là Xảo Tà Giang Hào, chứ nào phải là Vạn Kiến Sư nào đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Nói như thế nhưng lão phu rất sẵn lòng không dám cãi lại nếu Minh chủ Chung Hảo Kiệt cho lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiểu chau mày, chàng lắc đầu:

- Tiểu sinh không tin, Vạn Kiến Sư Giang Hào đã bị chết tại Tử địa U Minh, sao còn có Vạn Kiến Sư thứ hai nữa.

Chàng ve cầm nhướn mày nói:

- Bộ tiên sinh thích cái danh Vạn Kiến Sư Giang Hào lắm à?
- Lão phu đâu dám cho mình là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Ai cũng có tên có tánh, lão hủ nào dám lại lụy danh của người khác gán cho mình.

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá nghe rồi chứ.

Đồng Tiểu nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ, ta nhờ Giang Hào tiên sinh báo với nàng bày đại tiệc để hoan hỷ tiếp đãi Chung Hảo Kiệt Minh chủ, sao không thấy cái gì vậy?
- Phương Vũ đã đặt tiểu nhị rồi à.
- Mau bảo tiểu nhị dọn lên đi.

Đồng Tiểu vừa nói vừa nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh:

- Nhanh tiện có Triệu cô cô ở đây, tiểu sinh phiền cô cô nhắc tiểu nhị. Có lẽ gã tiểu nhị đó đã quên khi thấy Minh chủ, cô cô và Dương huynh đây bất ngờ đến. Phàm tiểu nhân mà thấy đại nhân thì chẳng còn nhớ gì cả.

Hảo Kiệt nhìn lại Triệu Vị Thanh:

- Đồng công tử đã nhờ nàng, hãy giúp cho y đi.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn Đồng Tiểu. Chàng giả lả cười nói:

- Minh chủ đã lệnh, cô cô còn đứng đó. Cái phân của cô cô là phải hầu hạ người khác mà.

Ngọc Diện Hồ Ly trở ra khỏi thư phòng.

Đồng Tiểu nói:

- Minh chủ hử đã hóa giải được sự tò mò rồi phải không?

Chung Hảo Kiệt nhìn Quãng Ngụ một lúc rồi nói:

- Nếu như bốn nhân gọi Xảo tà lão quỷ là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Lão có đồng ý với bốn nhân không?

Lão Quãng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Chung Hảo Kiệt rồi từ từ cúi mặt nhìn xuống.

Thái độ của Lục Chỉ Thần Thâu Quãng Ngục chẳng biết tác động thế nào đến Chung Hảo Kiệt mà lão bất giác ngửa mặt cười khanh khách. Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa cười với Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử, ngươi thông minh lắm, nhưng vì quá thông minh, ngươi đã đi sai một nước cờ.

Câu nói này khiến cho Đồng Tiểu giật thót bụng. Chàng ngỡ đâu Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra sự trao đổi giữa Quãng Ngụ và Vạn Kiến Sư Giang Hào mà mở to mắt nhìn lão.

Đồng Tiểu ngập ngừng hỏi:

- Tiểu sinh có đánh cờ với Minh chủ đâu mà Minh chủ nói tiểu sinh đi sai một nước cờ.

Minh chủ thích đánh cờ lắm à. Tiểu sinh không phải là kỳ phùng địch thủ ngang tài ngang sức với Minh chủ đâu.

Chung Hảo Kiệt tủm tỉm cười rồi nói:

- Bốn nhân không nói ngươi đánh sai một nước cờ mà ngươi đã không qua được mắt của bốn nhân.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhíu lại. Chàng nhủ thầm:

- “Lão quỷ này có ý gì mà nói lập lờ, lập lững. Lão muốn làm mình

phân tán, hay bấn loạn. Thế thì lão làm rồi.”

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ve cằm.

Chàng lâm nhâm nói như cố cho Chung Hảo Kiệt phải nghe từng lời nói của mình:

- Qua mắt Minh chủ... Qua mắt Minh chủ là cái con khỉ gì. Minh chủ đâu có đui mà qua mắt Minh chủ.

Chàng nhìn sững vào Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ bảo tiểu sinh qua mắt Minh chủ. Bộ nhãn lực của Minh chủ suy kém rồi à?

Tiểu sinh đâu có thấy thị lực của Minh chủ kém cỏi đâu. Ngược lại còn sáng quắc, toát ra cái thần mà tiểu sinh phải sợ đó. Chàng chắc lưỡi:

- Mà cũng có thể lắm. Phàm người cao niên thì mắt mờ. Dù võ công cao thâm đến đâu cũng mờ mắt. Ai cũng vậy thôi, cho dù thị lực của Minh chủ có kém thì tiểu sinh cũng không dám qua mắt Minh chủ.

Hảo Kiệt cau mày:

- Tiểu tử, ngươi đừng nói vờ, giả lả nữa. Bọn nhân biết ngươi đang muốn gì.

- Tiểu sinh muốn nghe Minh chủ nói.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Sai.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Thế ngươi muốn gì nào.

- Thế Minh chủ nói xem, tiểu sinh cần gì ở Giang Hào mà muốn lão

chứ. Huống chi tiểu sinh đã từng gặp Giang Hào. Thậm chí còn cho lão một dao để giải cứu Dương huynh đây. Cái tiểu sinh cần không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng mỉm cười.

Hảo Kiệt nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Vậy ngươi cần gì?
- Lời hứa của Minh chủ.
- Bốn nhân không quên lời nói của mình. Nhưng có một điều bốn nhân muốn nói với ngươi.
- Tiểu sinh nghe đây.
- Bốn nhân mời Xảo Tà Giang Hào nô nhân về Tổng đàn võ lâm để tiếp như một thượng khách. Tiểu tử có thú thì tháp tùng với lão Xảo tà.

Đồng Tiểu cau mày suy nghĩ rồi nhìn Chung Hảo Kiệt nói:

- Sao Minh chủ chỉ mời Xảo tà tiên sinh mà không mời tất cả mọi người.
- Vì lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa nhìn lại Quãng Ngụ:

- Lão có đồng ý theo bốn nhân về làm thượng khách ở võ lâm tiếng đàn.

Lão Quãng nhìn lên rồi từ từ cúi mặt xuống mới buông tiếng thở dài như thể chấp nhận định số của mình. Lão miễn cưỡng nói:

- Nô nhân không dám trái lời Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nhìn lại Dương Thiệu An:

- Dương Thiệu Ân, hãy ở lại đây bồi tiếp Đồng tiểu tử, còn ta sẽ đích thân đưa Vạn Kiến Sư Giang Hào về Tổng đàn võ lâm để bồi tiếp y.

Đồng Tiểu nhìn Quảng Ngụ:

- Hê... Tiên sinh có thật là Vạn Kiến Sư không vậy?

Lục Chỉ Thần Thâu im lặng.

Chính lúc đó Đồng Tiểu phát hiện ra Vạn Kiến Sư Giang Hào nắm hai bàn tay mình lại.

Chàng giật thót ruột, cắn răng vào môi dưới với vẻ hồi hộp, vì sợ Giang Hào sẽ tự bộc bạch thân phận mình.

Đúng như Đồng Tiểu dự đoán, Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng lên toan mở miệng thì Đồng Tiểu cướp lời lão:

- Quảng thúc thúc, thì ra thúc thúc biết Vạn Kiến Sư Giang Hào nhưng lại giấu Đồng Tiểu.

Chàng lắc đầu:

- Thúc thúc tệ quá. Vậy mà trước đây Đồng Tiểu mất hết hai hạt đậu minh châu cho thúc thúc.

Chàng đổi giọng gần gần:

- Phương Vũ, nàng đập cho lão thúc thúc ôn dịch này một trận coi.

Phương Vũ hơi ngơ ngác với lời nói của Đồng Tiểu, nhưng chàng đã trừng mắt nhìn nàng.

Ánh mắt của Đồng Tiểu như một mệnh lệnh, buộc Phương Vũ hành động. Nàng đá vào chân Giang Hào, đồng thời chụp lấy tay lão. Bằng một thế công cực kỳ uyển chuyển, nàng vật lộn ngã dài xuống sàn gạch.

Đồng Tiểu nhìn lại lão Quảng:

- Tiên sinh, có thật tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào?

Lão Quãng gật đầu:

- Chính lão hủ.

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, phải giữ lấy lời hứa. Tiểu sinh sẽ đến tìm Minh chủ và Giang tiên sinh.

Lão buông tiếng thở dài:

- Đồng công tử không cần tìm lão hủ.

Nói rồi lão Quãng cúi mặt lầm lũi đi ra cửa phòng.

Đồng Tiểu gọi theo:

- Vạn Kiến Sư tiên sinh.

Lão Quãng không dừng bước mà vẫn tiếp tục bỏ đi.

Đồng Tiểu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ...

Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Vạn Kiến Sư tự biết số phận của mình như thế nào. Số phận của lão sẽ được định đoạt sau ba ngày. Bồn nhân hy vọng đến lúc đó tiểu tử sẽ có mặt. Những ngày sắp tới lão sẽ nhớ tiểu tử lắm đó.

- Tiểu sinh sẽ đến Tổng đàn võ lâm làm thượng khách chung với Vạn Kiến Sư tiên sinh.

- Bồn nhân chờ tiểu tử.

Hảo Kiệt nói dứt câu, chấp tay sau lưng đi ra cửa. Đến cửa, lão dừng lại nói:

- Đồng tiểu tử, người chỉ có ba ngày thôi.

- Tiểu sinh không bao giờ quên lời giao ước đó.

Hảo Kiệt bỏ đi rồi, Đồng Tiểu mới từ từ thở ra. Chàng nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh muốn ở lại uống rượu với đệ à?

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Ta ở lại để trả người món nợ cũ.

Bóng tình sắc hận

Uống được một tuần rượu, Thiệu Ân mới nhìn Đồng Tiếu, từ tốn nói:

- Ta muốn người chứng kiến bất ngờ.

Đồng Tiếu còn chưa hiểu ý của Thiệu Ân, thì gã vươn trảo thộp tới lấy hữu thủ của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đồng Tiếu giật mình:

- Huynh.

Mọi người còn đang bàng hoàng trước hành động của Thiệu Ân thì gã bất ngờ lia ngang tả thủ ngay trên bàn tay của Giang Hào. Tất cả mọi chuyện diễn ra cực nhanh, nhanh đến độ Đồng Tiếu không hề có chút phát hiện được Thiệu Ân đã sử dụng binh khí gì, và cũng chẳng hề có chút phản xạ gì ngay cả Vạn Kiến Sư Giang Hào, lẫn Phương Vũ cũng hoàn toàn thụ động ngồi thừ ra.

Ngón tay thừa của Vạn Kiến Sư đứt lìa, rơi xuống mặt bàn, nhưng lại chẳng có giọt máu nào rỉ ra. Thiệu Ân buông hữu thủ của Vạn Kiến Sư, thản nhiên nhặt lấy ngón tay giả, mỉm cười, đấy đúng là một nụ cười hòa hoãn, một nụ cười của Dương Thiệu Ân, một nụ cười cầu tình mà bất cứ nữ nhân nào tiếp nhận hẳn đều tơ tưởng, mơ mộng sẽ có được nụ cười đó mãi mãi thuộc về mình.

Cầm lấy ngón tay giả của Vạn Kiến Sư Giang Hào, Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu:

- Người nói cái này là gì?

Đồng Tiếu ngồi thừ ra. Chàng im lặng, chỉ lấy mắt nhìn Thiệu Ân.

Băng Phương Vũ đứng lên, mắt nàng nhìn thẳng vào Dương Thiệu Ân.

Đặt tay phải vào vùng chấn tâm, nàng nhu hòa nói:

- Phương Vũ muốn thỉnh cầu chiêu thức của Dương công tử.

Dời mắt qua Băng Phương Vũ, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Ta đã hiểu ý của nàng. Hẳn nàng không muốn Đồng thiếu gia của mình hao hơi tổn sức, nhưng cuối cùng vẫn phải giao nộp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nhìn lại Đồng Tiểu:

- Người có muốn ta giao thủ với Băng Phương Vũ không?

Đồng Tiểu như thể bước ra khỏi giấc mơ hoang tưởng. Với những ác mộng khiến chàng bàng hoàng. Vừa thấm mồ hôi trán chàng vừa miễn cưỡng nói:

- Chúng ta vẫn là người nhà của nhau chứ?

Chàng bung chén rượu gượng cười nói:

- Nếu huynh còn coi Đồng Tiểu này là người nhà, hãy uống với đệ chén rượu này.

Thiệu Ân bung chén rượu của mình từ tốn nói:

- Mời.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén rượu xuống bàn, Đồng Tiểu từ từ thở ra:

- Huynh sẽ làm gì khi phát hiện sự tráo trở của đệ?

- Theo ý người ta phải làm gì?

Quệt mũi như thể đã trở thành thói quen, Đồng Tiểu nói:

- Đệ biết Dương huynh sẽ không làm khó đệ. Nếu như huynh muốn làm khó thì đã bộc bạch sự phát hiện của mình cho Minh chủ biết rồi. Nhưng huynh vẫn không bộc bạch.

Chúng tỏ huynh có ý khác.

Chàng ve cầm:

- Đệ đoán thử ý của Dương huynh nhé.

- Người đoán xem.

- Tại Tử địa U Minh, Dương huynh đã có thể mất mạng vào tay đệ, nhưng đệ không giết huynh mà lại lấy mạng lão giả giả dạng Giang Hào tiên sinh. Nên bây giờ huynh muốn đáp lại đệ bằng đặc ân này.

- Người nói đúng.

Chàng ôm quyền:

- Đệ chỉ còn biết ôm quyền đa tạ Dương huynh.

- Ta và người xem như chẳng ai nợ ai, người không cần phải đa tạ ta.

Thiệu Ân từ từ đứng lên. Đồng Tiểu, Phương Vũ, lẫn Giang Hào đều tròn mắt nhìn vào y. Đồng Tiểu hồi hộp nghĩ thầm:

- “Gã có thể đổi ý bất cứ lúc nào.”

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, ôn nhu hỏi:

- Ta có mấy điều muốn hỏi người.

- Đệ rất sẵn lòng trả lời những câu hỏi của huynh:

- Tại sao người không lấy mạng ta ở Tử địa U Minh, khi trong người vẫn mang nặng mối hiềm khích với ta.

Bưng chén rượu uống cạn, Đồng Tiểu mới từ từ đứng lên. Nhìn Thiệu Ân, chàng từ tốn nói:

- Đệ cùng với Dương huynh đi tìm thanh kiếm Vô Minh. Đệ nhận lời Minh chủ đi tìm thanh kiếm ở trong tay Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhưng tất cả mọi sự tình diễn ra trong suốt thời gian đó, từ cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên, đến Mục Nhân Sử Khiển, và sau đó là cuộc

giáp mặt với lão nhân trong Tử địa U Minh, tạo cho đệ một thứ linh cảm rất lạ kỳ.

- Linh cảm gì?

- Người nào đó muốn đệ giết Dương huynh.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhúu lại:

- Người có linh cảm đó.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Chính vì linh cảm đó mà đệ có cơ hội rồi cũng không xuống tay lấy mạng Dương huynh để trả thù cho Đồng thúc phụ.

Chàng ve cằm, nói tiếp:

- Đệ có một cố tật, cái gì người ta muốn thì đệ làm trái lại.

Thiệu Ân bất giác buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ nghiệm lại cái linh cảm của người.

Nói dứt câu Thiệu Ân quay bước ra cửa. Đồng Tiểu gọi giật lại:

- Dương huynh.

Y dừng bước, Đồng Tiểu hỏi:

- Sao huynh biết kẻ tráo người của đệ.

Không nhìn lại Đồng Tiểu, Thiệu Ân nói:

- Ta đã ở bên người một thời gian khá lâu để hiểu con người của người.

- Không ngờ huynh cũng là một người thông minh.

- Đủ có thể đi cùng với người trong quãng thời gian còn lại.

Nói rồi Thiệu Ân bước thẳng ra cửa mà không ngoái đầu nhìn lại. Rồi

biệt phòng của Đồng Tiểu, Thiệu Ân đem theo những nghi vấn về những gì Đồng Tiểu đã nói với y. Y cảm nhận có cái gì đó nặng trĩu trong lòng mình. Một cảm giác buồn nôn và chán ngán. Y linh cảm đang có một sự thay đổi rất lớn, sự thay đổi mà thoáng có bóng dáng tử thần. Linh cảm đó càng lúc càng hiện rõ trong tâm tưởng của Thiệu Ân.

Bước vào gian đại đường chính sảnh của Tổng đàn võ lâm, Thiệu Ân gặp ngay Chung Hảo Kiệt đứng chấp tay sau lưng, có vẻ như đang chờ y quay về.

Thiệu Ân bước đến ôm quyền xá:

- Nghĩa phụ.

Nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt lạnh lùng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Đồng Tiểu đã nói gì với con?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Y chẳng nói gì cả.

Lão vuốt râu khẽ gật đầu:

- Thế cũng được, Thiệu Ân, tạm thời nghĩa phụ gác chuyện gã Đồng tiểu tử đó qua một bên. Ta chờ con ở đây để muốn nói với con một việc hệ trọng hơn chuyện của gã Đồng tiểu tử kia.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ, đó là chuyện gì?

Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ phát hiện ra có một số người trong giới Bạch đạo muốn chiếm quyền Minh chủ. Những người này liên kết với bọn Hắc đạo nô nhân vừa được phóng thích để chống lại nghĩa phụ.

Lão bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài:

- Muốn dập lửa thì phải dập nó ngay từ lúc còn nhen nhúm, không để có cháy rồi mới dập.

Nhìn lại Thiệu Ân, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Con hiểu ý ta chứ?

- Con hiểu.

Bước lại trước mặt Thiệu Ân, Chung Hảo Kiệt nhìn y, ôn nhu nói:

- Sự nghiệp võ lâm là sự nghiệp của con. Một ngày nào đó khi ta gác kiếm qui ẩn khỏi giới võ lâm, không màng đến những chuyện thị phi, thì người kế nghiệp của nghĩa phụ chẳng ai khác mà chính là Dương Thiệu Ân. Con sẽ thay nghĩa phụ chấn dất giới võ lâm. Một sứ mệnh chẳng dễ dàng chút nào. Để làm được sứ mệnh đó thì ngay bây giờ con phải biết dập tắt ngọn lửa còn nhen nhúm kia.

Thiệu Ân nhìn vào mắt Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Những người đó là ai? Nghĩa phụ có thể cho con biết không?

- Hiện giờ nghĩa phụ chưa có chứng tích gì để khẳng định những kẻ phản bội. Nhưng có một chỗ khởi đầu mà con phải bắt đầu mọi việc từ đó.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ hãy cho con biết.

- Con hãy bắt đầu từ Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn là người thân tín với nghĩa phụ. Y có thể phản bội nghĩa phụ được sao?

Điểm một nụ cười đầy ẩn ý, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra. Nghĩa phụ không sợ đối thủ đứng trước mặt mình, nhưng lại sợ kẻ thân tín đứng bên cạnh mình.

Con hiểu ý của ta chứ?

- Con hiểu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu. Lão đặt tay lên vai chàng. Sự thân thiện của Chung Hảo Kiệt không tạo cho Thiệu Ân cảm giác được ưu ái mà ngược lại y cảm nhận có cái gì đó bất ổn ngay trong hành động của nghĩa phụ mình.

Hảo Kiệt giả lả nói:

- Triệu Vị Thanh luôn đề tâm đến con. Con đối với Triệu Vị Thanh cô nương như thế nào?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Một sự gượng ép, con không đề tâm đến cô ta.

Điểm một nụ cười mỉm, Hảo Kiệt nói:

- Tùy con vậy, nghĩa phụ không muốn chen vào những chuyện riêng tư của con. Nhưng cho dù con không thích Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh thì cũng đừng quá lạnh lùng với cô ta.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Cho dù Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh có được nghĩa phụ cải đổi cuộc đời trở thành người của giới Bạch đạo thì trong mắt Thiệu Ân, cô ấy vẫn là người của Hắc đạo. Con không thể xóa được ranh giới Bạch đạo và Hắc đạo trong tâm tưởng mình.

- Vì hận thù?

Y gật đầu:

- Con luôn nghĩ đến huyết thù của mẫu thân. Nếu có thể được, con sẽ bắt tất cả bọn Hắc đạo phải quay lại kiếp nô nhân của mình.

Hảo Kiệt mỉm cười:

- Một nam tử hán đại trượng phu như con phải có ý chí sắt đá.

Lão vỗ tay lên vai Thiệu Ân:

- Nghĩa phụ đã không chọn lầm con.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ nghĩa phụ đã khen ngợi. Con sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt vuốt râu, gật đầu:

- Phải biết mình đang đứng ở đâu và phải làm gì mới có thể làm tròn sứ mạng của người chẵn dất võ lâm.

Lão vỗ vai Thiệu Ân một lần nữa, rồi ôn nhu nói:

- Ngọc Diện Hồ Ly mặc dù khởi thân từ giới Hắc đạo, nhưng giờ đã là người của Bạch đạo. Cô ta sẽ giúp con nhiều trong những ngày sắp tới. Con đừng quá lạnh nhạt với Ngọc Diện Hồ Ly. Hãy đến với cô ta. Hãy cho cô ta chút tình.

Lão mỉm cười:

- Đừng để cho chữ tình của nữ nhân biến thành sự cuồng loạn. Điều đó xảy ra chỉ khiến con bất lợi mà thôi.

- Con sẽ làm theo những gì nghĩa phụ nói.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, mỉm cười:

- Con có thể đi được rồi.

* * *

Thiệu Ân vừa bước vào biệt lâu của Triệu Vị Thanh, nàng vội vã bước ra đón. Vẻ hớn hởi, vui tươi hiện rõ trên chân diện nàng. Triệu Vị Thanh nói:

- Thiếp không ngờ chàng đến đây.

Nhìn Triệu Vị Thanh, nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của

Thiệu Ân. Nụ cười của y như nuốt chửng lấy ánh mắt say đắm của Ngọc Diện Hồ Ly. Có lẽ trong ánh mắt nàng lúc này thì chỉ có một người duy nhất là nam nhân còn hiện hữu trên cõi đời này, đó chính là Dương Thiệu Ân. Sự xuất hiện của Thiệu Ân chẳng khác nào như một cơn mưa rào trút xuống sự khô cằn trong tâm thức của Ngọc Diện Hồ Ly. Chỉ cần thấy Dương Thiệu Ân thôi, nàng đã mãn nguyện rồi, đã cảm thấy một sức sống tuông chảy trong nội thể của mình.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Nàng có chờ ta không?

Không một chút e dè, nàng gật đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp không những chờ mà còn mong mỗi chàng.

Thiệu Ân bước đến ngồi xuống chiếc đôn, Vị Thanh đon đả nói:

- Để thiếp hầu rượu cho chàng.

Thiệu Ân nhìn nàng mỉm cười gật đầu:

- Được.

Vị Thanh chuốt rượu ra chén, trịnh trọng đặt vào tay Thiệu Ân. Y bung chén rượu với vẻ thản nhiên, nếu không muốn nói là thờ ơ với vẻ đon đả của nàng.

Thiệu Ân nhìn Ngọc Diện Hồ Ly ôn nhu nói:

- Nàng đoán ra vì sao ta đến với nàng không?

Vị Thanh miễn cưỡng lắc đầu:

- Thiếp không biết mục đích của chàng.

Thiệu Ân đứng lên, đứng trước mặt Vị Thanh:

- Nghĩa phụ không muốn ta thờ ơ với nàng, bởi vì người biết nàng có tình sâu nặng với ta.

Đôi lưỡng quyền Vị Thanh e lệ ửng hồng. Nàng lí nhí nói:

- Lúc nào thiếp cũng nghĩ đến Dương Thiệu Ân.

Dương Thiệu Ân nhún vai nói:

- Ngoài ta ra nàng không nghĩ đến một người nào sao?

- Không, chỉ một mình Dương Thiệu Ân thôi. Thiếp sẽ làm tất cả chỉ vì muốn có chàng.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt chén xuống, rồi đặt bàn tay lên vai Ngọc Diện Hồ Ly.

Nàng ngẩng mặt nhìn y với vẻ chờ đợi.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Có một trong số người trong giới Bạch đạo muốn chống lại nghĩa phụ. Nàng sẽ giúp ta tìm những người đó chứ.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm bất cứ điều gì chàng muốn.

- Sự yêu cầu của ta đặt ra quá lớn. Có thể nàng phải hy sinh cả bản thân.

- Nếu được chết vì chàng, thiếp cũng rất sẵn lòng. Thiếp không một chút hối tiếc hoặc từ nan.

Thiệu Ân lắc đầu. Y lột bỏ ngoại y của Vị Thanh như người ta lột bỏ vỏ một quả chuối.

Thả chiếc ngoại y của nàng xuống sàn gạch, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta đâu muốn nàng phí hoài mạng sống của mình.

- Cho dù phải chết thì thiếp cũng sẵn lòng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng không chết mà ngược lại có đặng những thứ mà người khác ham muốn, nhất là nữ nhân.

Vừa nói Thiệu Ân vừa cởi nốt dây lụa thắt lưng của Triệu Vị Thanh.

Y nói:

- Ta muốn biết người kẻ có ý chống lại nghĩa phụ qua Trang chủ Thục Tùng Nhân. Nàng biết cách phải làm gì để lấy danh sách của những người có ý kháng lại nghĩa phụ. Kể cả chứng cứ.

Vị Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm được.

Thiệu Ân mỉm cười, cởi nốt tất cả những gì còn lại trên người nàng. Nàng chẳng khác nào một con tằm bị Thiệu Ân bắt chui ra khỏi vỏ kén để phơi tằm thân trước mặt gã.

Y bế nàng lên khỏi sàn gạch đưa đến tròng kỷ.

Chẳng cần phải nói, hay biểu lộ sự then thùng e dè, mà đúng ra là nỗi trông ngóng chờ đợi bấy lâu nay, Vị Thanh vòng tay bá cổ Thiệu Ân trong khi vẫn cứ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt khôi ngô tuấn tú với những đường nét mà ngay cả trong giấc ngủ nàng cũng nằm mơ thấy nó.

Thiệu Ân đặt nàng xuống tròng kỷ thì Vị Thanh kéo y xuống. Môi nàng vội vã đi tìm môi của gã với tất cả sự rạo rực, dồn dã, âm ỉ mà nàng đã chờ, đã đợi bao ngày nay. Lần trước Thiệu Ân chấp nhận sự giao tình với nàng bằng tất cả sự e dè, lẩn lnh lùg và thụ động, nhưng lần này y khác hẳn. Y chủ động đi tìm khoái cảm trên thể pháp của Vị Thanh.

Chính sự chủ động đó tạo cho nàng một cảm giác say tình cuồng nhiệt. Cảm giác cuồng nhiệt say tình biểu lộ hẳn ra ngoài bằng tất cả cảm xúc như ôm, ghệt, ngấu nghiến, và sau cùng là những tiếng rên rỉ đầy chất khoái lạc ngọt ngào.

Vị Thanh ôm ghì lấy hắn, xiết chặt vào mình trong khi đôi tuyết lê căng phồng những tưởng muốn vỡ tung ra khỏi dòng sinh lực cuộn trào chảy trong nó.

Nàng là người đi khi sự bùng nổ kéo đến để rồi lịm dần vào miền hoang lạc mà nàng cố bầu vịu, giữ lại nó cả trong giấc ngủ của mình. Chẳng còn những tiếng rên, chẳng còn cái gì tồn đọng trong nàng ngoại trừ những cảm xúc ngọt ngào mà Thiệu Ân mang đến, để nàng không ngừng tuôn ra những câu nói tình tứ với tất cả sự tôn thờ chữ tình:

- Thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng nhiều lắm.

Nàng vừa nói vừa bầu mười ngón tay vào lưng Thiệu Ân, ghệt y chặt hơn vào người mình. Trạng thái của Ngọc Diện Hồ Ly cứ như sợ Thiệu Ân sẽ tan mất vào không khí khi y nằm gọn trong vòng tay khát khao của mình. Nàng muốn có y mãi mãi trong vòng tay của nàng. Có như thế thì Thiệu Ân mới vĩnh viễn thuộc về nàng. Mà nàng thì không lúc nào là không hồi hộp khi nghĩ đến một ngày nào đó nàng mất y.

Nữ nhân ai mà không ích kỷ, nhất là đối với chữ tình. Cho dù Triệu Vị Thanh có là một dân nữ, nhưng với chữ tình, nhất là những mối tình do nàng gieo dặt ra thì nàng càng ích kỷ hơn những người khác. Nàng chỉ muốn nó thuộc về mình, về mỗi một mình nàng mà thôi.

Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói vào tai nàng:

- Nàng còn nhớ những gì ta nói chứ.

Nàng gật đầu như một đứa trẻ ngớ ngẩn rồi lại nhắm mắt tiếp tục hưởng thụ những gì đang có trong tầm tay mình. Nàng không muốn mất cảm giác hoang lạc đang có.

Mầm móng võ lâm

Đứng chấp tay sau lưng, trong đầu Thiệu Ân là một mớ hỗn độn hư ảo, không thể nào phân biệt được. Cuối cùng còn đọng lại một câu hỏi: “Ai đứng sau những vụ sắp đặt để Đồng Tiểu có cơ hội lấy mạng y. Điều đó có ý nghĩa gì? Phải chăng những kẻ muốn chiếm quyền võ lâm của Minh chủ, muốn giết y để chặt đi cánh tay phải của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt.”

Thiệu Ân lắc đầu xua ý tưởng đó ra khỏi đầu mình.

Thục Tùng Nhẫn bước vào. Lão đóng cửa biệt phòng nhìn Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp chờ lão hủ?
- Phải, tại hạ đang chờ Trang chủ.

Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân e dè. Nhận ra ánh mắt đó, Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Trang chủ thích món quà cống nạp của tại hạ chứ?

Vẻ mặt Phi Yến thiên trang chủ hơi ngượng ngùng rồi nói:

- Món quà của Dương thiếu hiệp khiến bản Trang chủ bất ngờ. Nếu không muốn nói là ngạc nhiên nữa.

Nụ cười cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y chỉ chiếc ghế có vành tựa:

- Mời Trang chủ.

Hai người ngồi đối diện với nhau. Tự tay Thiệu Ân bung vò rượu chuốc ra chén. Y trang trọng nói:

- Tại hạ kính Trang chủ.

- Chén rượu này lão phu không bao giờ quên, vì nó là chén rượu của Dương thiếu hiệp.

- Trang chủ khách sáo rồi. Rượu nào cũng là rượu, chỉ rượu ngon hay rượu dở thôi. Nếu rượu không ngon tại hạ mời Trang chủ thì đó có phải vẫn là rượu không?

- Nhưng lão phu biết, rượu mời của thiếu hiệp là rượu ngon.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhướng lên:

- Sao Trang chủ biết rượu của tại hạ là rượu ngon.

- Thiếu hiệp đã cho một món quà khiến lão phu ngạc nhiên, tất rượu cũng làm cho lão phu phải ngạc nhiên.

- Vậy tại hạ xin được mời Trang chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén rượu xuống bàn, Thục Tùng Nhẫn phấn khích nói:

- Đúng là hảo tửu. Nếu lão phu này đoán không lầm thì rượu này chính là “Thiên bôi nhứt điểm tửu”.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ phải bái phục kiến văn của Trang chủ. Sao Trang chủ đoán ra đây là vò Thiên bôi nhứt điểm tửu.

- Tất cả những hảo tửu có trên thế gian này khi uống vào trôi tụt xuống cổ, tạo ra cảm giác nóng lan tỏa khắp kinh mạch, nhưng Thiên lôi nhứt điểm tửu có chỗ đặc dị hơn những thứ rượu tầm thường. Khi lão phu uống rượu, rượu trôi xuống cổ, nhưng trên đầu lưỡi vẫn cảm nhận được hơi nóng của rượu, vị chua của rượu và cả mùi thơm của rượu nữa. Vò rượu này chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó của...

Thục Tùng Nhẫn bỏ lửng câu nói giữa chừng như thể không dám thốt ra.

Thiệu Ân tiếp lời lão:

- Thiên bôi nhút điểm tửu chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó lại thuộc về Thượng tôn Minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ. Trang chủ không dám nói ra suy nghĩ của mình, đúng vậy không? Ở đây chỉ có tại hạ và Trang chủ. Trang chủ đừng ngại. Với lại vò rượu này, nghĩa phụ đã tặng cho tại hạ. Nghĩa phụ ban cho tại hạ trước khi tại hạ bước vào một sứ mạng của người giao phó.

Thiệu Ân đứng lên:

- Thục trang chủ hẳn thích Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh chứ?

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, với bộ mặt sượng sượng nhìn Thiệu Ân:

- Nàng ta đúng là một mỹ nữ và biết cách chịu đựng lão phu. Khi Ngọc Diện Hồ Ly đến gặp lão phu, đúng là lão phu cũng không ngờ. Nàng ta đã tự nguyện.

Thiệu Ân cướp lời lão:

- Mỹ nữ tự nguyện trao thân, Trang chủ không từ chối.

Lão vuốt râu nhìn Thiệu Ân, ôn nhu nói:

- Lão phu là con người bằng xương bằng thịt. Lão phu đâu thể từ chối được. Nếu như lão phu bằng đá thì may ra. Lão phu chỉ nói may ra thôi, chứ tượng đá gặp tình huống như lão cũng không thể ngồi yên được.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Tại hạ rất thích nghe những lời thẳng thắn đó. Tại hạ chỉ sợ Thục trang chủ thất vọng, sợ Triệu Vị Thanh không tạo được hứng thú nơi người.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền nói:

- Hây... lão phu đã mất nương tử từ lâu, ngay khi Thục Á Di còn nhỏ. Mặc dù lão phu cũng từng đến kỹ lâu nhưng thú thật chưa bao giờ

được những khoảng khắc kỳ tuyệt như ở gần Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vĩ Thanh cô nương.

Thiệu Ân phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Tại hạ biết Trang chủ phòng không gồi chiếc đã lâu nên mới cống nạp mỹ nhân cho Trang chủ.
- Lão phu đành phải mang ân của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhướn mày lắc đầu:

- Trang chủ đừng nói vậy. Tại hạ đâu muốn Trang chủ mang ân mình đâu, mà là có ý muốn hòa hợp giữa chúng ta.

Thiệu Ân quay lại ngồi xuống đối diện với Thục Tùng Nhẫn.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Chàng nhận ra trong ánh mắt của Phi Yến thiên trang chủ có cái gì đó dè chừng khi phải đối mặt với mình.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi gợi tình của Thiệu Ân. Như thể tiếp nhận nụ cười tình đó, Thục Tùng Nhẫn không kiềm chế được mà miễn cưỡng hỏi:

- Hãn thiếu hiệp có ý gì đó, mà... trao cho lão phu mỹ nữ lẫn hảo tửu.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vâng, Trang chủ đã đoán ra ý của tại hạ.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền:

- Thiếu hiệp cần gì ở bốn Trang chủ.

Chuốt rượu ra chén, Thiệu Ân vừa rót vừa từ tốn nói:

- Hãn Thục trang chủ biết Chương môn phái Tung sơn Tạ Kiêng, Bang chủ Cái bang Khưu Chí Viễn, Võ Đang Chân Tử Giác Hải đạo trưởng, và Phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư. Và còn rất nhiều anh hùng hào kiệt của giới võ lâm Bạch đạo nữa, như Trung Nguyên thần kiếm đại hiệp Hưu Linh Cương.

Chẳng biết câu nói này của Thiệu Ân tác động thế nào đến Thục Tùng Nhẫn, mà mặt lão bất giác sa sầm. Lão nhìn chàng miễn cưỡng nói:

- Tất cả những người thiếu hiệp vừa nhắc đến đều là những cao nhân kỳ hiệp của giới Bạch đạo. Những người mà Minh chủ rất kính trọng. Nếu không muốn nói là ngưỡng mộ nữa là khác.
- Họ đều là cao nhân tất nghĩa phụ phải ngưỡng mộ.

Bưng chén rượu Thiệu Ân nói tiếp:

- Tại hạ mời Trang chủ.

Bưng chén rượu, Tùng Nhẫn nói:

- Thiếu hiệp có ý gì khi nhắc đến tên những người đó.

Xoay chén rượu đúng một vòng trong lòng bàn tay, Thiệu Ân mới đặt xuống bàn. Y hơi chồm về trước một chút:

- Tại hạ có cảm nhận Thục trang chủ đang lo lắng.

Thục Tùng Nhẫn im lặng.

Thiệu Ân nhìn quanh rồi quay lại nói với Phi Yến thiên trang chủ:

- Ở đây chỉ có Trang chủ và tại hạ, không có đệ tam nhân, Trang chủ không cần phải lo lắng như vậy.
- Lão phu không có gì lo lắng, nhưng lại hồi hộp đối với những gì thiếu hiệp sắp nói ra với lão phu.

Hai cánh môi Thiệu Ân nhếch lên một nụ cười giả lả. Nụ cười kia đập vào mắt lão họ Thục, không làm cho lão phẫn khích mà trái lại càng lộ vẻ hồi hộp lo âu hơn.

Y nhìn thẳng vào mắt Tùng Nhẫn:

- Trang chủ đã biết tại hạ sắp nói ra điều gì à? Tại sao lại hồi hộp?

Răng trên của Thục Tùng Nhẫn bặm vào môi dưới. Lão suy nghĩ rất

căng thẳng, rồi ôn nhu nói:

- Lão phu nghĩ điều thiếu hiệp sắp nói ra có liên quan đến lão phu.

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng! Không chỉ liên quan thôi mà Trang chủ còn là người trong cuộc.

- Thiếu hiệp có thể nói cho lão phu biết được không?

Thiệu Ân đứng lên. Y chấp tay sau lưng, định nhấn rọi vào mắt Thục Tùng Nhẫn, từ tốn nói.

- Thục trang chủ có thể giải thích cho tại hạ biết vì sao Trang chủ lại nói với Triệu Vị Thanh, chúng ta sắp có một Minh chủ mới.

Chân diện của Thục Tùng Nhẫn đánh lại. Những nét khấn trương lộ rõ lên mặt lão. Hai cánh môi của họ Thục bặm khít lại với nhau như thể muốn giữ không cho lời nói bật ra khỏi cửa miệng.

Thiệu Ân nhượng mảy:

- Trang chủ không giải thích được à? Nếu như Trang chủ không giải thích được thì tại hạ sẽ đem chuyện này nói với Thượng tôn Minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ.

Sắc diện của Thục Tùng Nhẫn chuyển sang tái nhợt. Lão buông tiếng thở dài, lí nhí nói:

- Thiếu hiệp hẳn đã biết cả rồi.

- Có thể tạm gọi là đã biết nhưng tại hạ muốn nghe Trang chủ nói.

Vừa nói Thiệu Ân vừa chuốt rượu ra chén của mình và của Thục Tùng Nhẫn. Y chỉ chén rượu của Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Chén rượu này có thể là chén rượu mới, nhưng cũng có thể là chén rượu phản đối của Trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thiếu hiệp, vì sao lão phu nói câu đó, bởi vì người thiếu hiệp vừa nói tới tên có ý truất phế chức vị Minh chủ của Chung Hảo Kiệt Minh chủ hiện thời.

Thiệu Ân bung chén của mình lên, từ tốn nói:

- Tại hạ xin được mời Thục trang chủ chén rượu này.

Thục Tùng Nhẫn bung chén rượu mà tay hơi run. Y lí nhí nói:

- Thiếu hiệp sẽ không trình tấu với Thượng tôn Minh chủ?

Thiệu Ân nhìn lão điểm một nụ cười mỉm rồi dốc chén uống cạn. Y đặt chén xuống bàn chờ cho Thục Tùng Nhẫn uống cạn số rượu trong chén, mới lên tiếng:

- Nếu chuyện này đến tai nghĩa phụ, không biết người sẽ như thế nào nhỉ?

- Minh chủ sẽ không cho một người nào có cơ hội chuộc lỗi.

Thiệu Ân đứng lên:

- Thục trang chủ chắc chắn những người kia có ý đồ chứ?

- Lão phu chỉ mơ hồ đoán biết như vậy thôi.

Thiệu Ân cau mày:

- Tại sao Trang chủ chỉ đoán biết mà không chắc chắn.

- Lão phu không dám đoán chắc. Bởi nói ra thì chẳng khác gì dòn mọi người vào chỗ chết.

Thiệu Ân khẽ gật đầu. Y khoanh tay trước ngực:

- Tại hạ muốn thẩm chứng lời nói của Trang chủ.

- Thiếu hiệp phải thẩm chứng lời nói của lão phu thì hãy thẩm chứng những người kia.

Lão phu chỉ biết, nếu như việc lớn xảy ra, họ muốn Thục Tùng Nhẫn này cùng tham gia với họ.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn bằng hai luồng uy nhân sắc như bảo đao, bảo kiếm.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Sao họ muốn Trang chủ đứng về phía họ.
- Việc của lão phu và Phi Yên thiên trang, thiếu hiệp đã biết rồi.

Thiệu Ân gật đầu:

- Nếu như họ đặt thẳng đề nghị với Trang chủ.
- Họ chưa dám, nhưng lão phu biết tất những người đó đều có chí lớn nhưng họ còn ngần ngại chưa nói ra. Dù sao vẫn còn Thượng tôn Minh chủ.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Họ phải ngại ngần vì tự lượng sức dù có hợp lực, liên kết họ cũng không phải là đối thủ của nghĩa phụ. Huống chi họ cũng đã nhận qua nhiều ân sủng của nghĩa phụ.
- Thiếu hiệp nói rất đúng, tất cả những người đó đều nghĩ như thiếu hiệp, ngoài ra họ còn cho Minh chủ Chung Hảo Kiệt là một ma đầu, không thể thống lĩnh võ lâm được.
- Tất cả cũng chỉ đều là một cái cơ. Tuy nhiên tại hạ muốn gặp họ.
- Lão phu sẽ để cho thiếu hiệp có cơ hội gặp những người đó.

Nhìn thẳng vào mắt Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân nói:

- Đừng nói Trang chủ là người ngoài cuộc.
- Lão phu chỉ liên lạc, tuyệt nhiên không phải là người ngoài cuộc.
- Tại hạ tin Trang chủ. Nhưng không biết Trang chủ có tin tại hạ

không?

- Lão phu tin thiếu hiệp.

Thiệu Ân chuốc rượu ra hai chén của mình và của Thục Tùng Nhân. Y cầm chén rượu xoay một vòng trên lòng bàn tay mình, ôn nhu nói:

- Tại hạ mạn phép hỏi Trang chủ, Trang chủ nghĩ thế nào về nghĩa phụ của tại hạ.

Câu hỏi này của Thiệu Ân khiến chân diện của Thục Tùng Nhân dờ ra. Bộ mặt lão cứ như có một lớp sáp trét lên bên ngoài để che đậy những ý tưởng bên trong đầu. Lão nhìn Thiệu Ân với ánh mắt xét nét và thăm dò. Thục Tùng Nhân cuối cùng đã lên tiếng:

- Lão không hiểu ẩn ý của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhân, từ từ đứng lên. Chén rượu vẫn quay vòng trong lòng bàn tay. Y vừa xoay chén rượu vừa nhìn Tùng Nhân. Trông hai người chẳng khác nào hai con thú dữ đang rình rập nhau, chực chờ sơ hở để xé xác kẻ thù.

Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Trang chủ nghĩ sao về quyền lực võ lâm?

- Theo lão phu, ai có quyền lực võ lâm thì có tất cả. Người nắm quyền lực võ lâm là nắm quyền sanh sát trong tay mình. Có quyền ban phát cho người khác sự sống và ngược lại cũng có quyền tước đi mạng sống của người khác.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt xuống bàn:

- Theo ý Trang chủ, ai là người nắm quyền lực võ lâm?

- Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Trang chủ nói rất đúng, người nắm quyền lực võ lâm là nghĩa phụ

Chung Hảo Kiệt.

Người nắm quyền sinh sát của võ lâm Bạch đạo, muốn tha hay muốn ban phát cho bất cứ ai đều do nghĩa phụ quyết định. Nhưng chính vì quyền lực quá lớn đó mà ai cũng tranh dành.

Y buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Sự tranh giành đó xảy ra cũng đúng thôi. Bởi đã bước vào chốn võ lâm giang hồ thì ai cũng nghĩ đến thời khắc mình làm chủ võ lâm chứ. Nhưng có một điều tại hạ muốn hỏi Trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên ôm quyền nói:

- Thiếu hiệp định hỏi gì lão phu?

Thiệu Ân nghiêm mặt, trang trọng nói:

- Tại hạ hỏi điều này, nếu có gì không đúng, lão Trang chủ cứ xem như nước chảy ngoài tai, không nghe đến nhé.

- Hẳn câu hỏi của thiếu hiệp rất quan trọng nên mới rào trước đoán sau như vậy. Lão phu hứa sẽ không nói điều này với bất cứ ai.

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Đa tạ Trang chủ. Điều tại hạ muốn hỏi có liên quan đến quyền lực tối thượng của võ lâm.

Y mím chặt hai cánh môi như thể suy nghĩ tìm ngôn từ để nói với Thục Tùng Nhẫn. Vẻ trang trọng của Thiệu Ân như thể lây qua Phi Yến Phi Trang chủ nên cũng khiến lão lộ nét trang trọng và lắng nghe.

Thiệu Ân nói:

- Tất cả những người mà tại hạ vừa nói đã có ý chiếm quyền Thượng tôn Minh chủ lâu rồi phải không?

Thục Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không, họ vừa mới có ý niệm đó thôi.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Trang chủ có thể nói rõ hơn cho tại hạ biết được không?
- Lão phu sẽ nói thật tất cả cho thiếu hiệp.

Thiệu Ân ngồi trở lại bàn:

- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của Thục trang chủ.
- Trước đây trong võ lâm, Thượng tôn Minh chủ là trên tất cả. Chẳng một người nào dám có ý nghĩ chiếm quyền của Thượng tôn Minh chủ. Nhưng nay thì khác.
- Khác thế nào?
- Nói theo ý của cổ nhân thì đó là tre già măng mọc. Thời gian đã bào mòn uy phong của Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Những người kia biết bây giờ Minh chủ không còn thời kỳ sung mãn như trước đây nữa. Thậm chí còn mang mầm mống bệnh hoạn.

Thiệu Ân lắc đầu, cướp lời Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ chưa bao giờ nghe Minh chủ nói mình mang mầm bệnh.
- Minh chủ không nói hẳn sợ thiếu hiệp lo lắng thôi.
- Có thể vậy.
- Chính thời gian đã bào mòn quyền lực tối thượng võ lâm của Minh chủ.
- Sự bào mòn đó khiến cho những người có chức vị quan trọng trong võ lâm Bạch đạo tư tưởng đến chuyện chiếm quyền võ lâm của Minh chủ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Trang chủ nghĩ họ có làm đúng không?
- Ồ... lão phu không phải là những người kia thì sao có thể trả lời câu

hỏi này của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Trang chủ không thể thay họ mà nói được.
- Đúng như vậy.
- Vậy Trang chủ có nghĩ đến một khi những người kia toại thành chí nguyện...
- Sẽ có một tân Minh chủ của giới võ lâm Bạch đạo.
- Nghĩa là có sự thay đổi?

Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Trong võ lâm giang hồ bất cứ một sự thay đổi nào cũng đều phải trả giá bằng máu và sinh mạng của bao người khác.
- Sự thay đổi này cũng không có biệt lệ.

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đó là kinh nghiệm mà lão phu đã trải qua mấy mươi năm.

Thiệu Ân nhìn lão nghiêm giọng nói:

- Thục trang chủ, nếu một khi Tung Sơn chương môn, hay bất cứ người nào mà tại hạ vừa nói đến, nắm giữ quyền lực tối thượng võ lâm thay nghĩa phụ thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Buông tiếng thở dài, Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự nói:

- Chuyện gì xảy ra ư? Thiếu hiệp có thể đoán ra mà. Chỉ cần thiếu hiệp đặt mình vào chỗ của những người đó, rồi qua đó suy nghĩ đến lúc mình trở thành võ lâm Minh chủ. Trước tiên thiếu hiệp sẽ làm gì nào?

Thiệu Ân không cần suy nghĩ mà buông luôn câu trả lời bằng chất giọng chắc nịch:

- Diệt trừ hậu hoạn.
- Lão phu cũng nghĩ như vậy.
- Họ có ý đồ chiếm quyền Thượng tôn Minh chủ võ lâm. Thế sao họ lại chưa hành động?
- Họ ngại một người.
- Ai?

Nhìn vào mắt Thiệu Ân, Thục Tùng Nhẫn nói:

- Ngọc diện sát tử Dương Thiệu Ân.

Vừa nói Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn từ từ đứng lên.

- Chính thiếu hiệp khiến cho họ chần chừ.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, chân diện y lạnh như tiền. Y suy nghĩ một lúc rồi nhìn lại Trang chủ Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ có thể cho tại hạ hỏi một lời không?
- Lão phu đang nghe thiếu hiệp nói.

Rít một luồng chân khí căng phồng lòng ngực, Thiệu Ân mới chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể nắm quyền lực tối thượng võ lâm được không?

Phi Yến thiên trang chủ nhìn sững y. Mắt lão gần như đứng tròng không chớp được, cứ như câu hỏi của Thiệu Ân đã biến thành hai cây kim vô hình chống đôi mắt lão mở to hết cỡ.

Lão ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng ý của thiếu hiệp cũng muốn trở thành võ lâm Minh chủ. Muốn thu tóm quyền lực tối thượng võ lâm.
- Giống như Trang chủ nói. Đã là người võ lâm, đã bước qua chốn

tranh đoạt thì ai cũng muốn mình nắm quyền lực tối thượng võ lâm để có thể ban và phát.

Thiệu Ân im lặng một lúc rồi nói:

- Tại hạ không muốn mình biến thành hậu họa của diệt trừ của người khác.

Y nhìn vào mắt Thục Tùng Nhẫn:

- Nhưng để đạt được những gì mà tại hạ vừa nói với Trang chủ, tại hạ không thể thiếu Trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Lão có phần căng thẳng lộ ra mặt. Lão suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp có định bốn cột lão phu không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không, tại hạ nói rất nghiêm túc và chỉ còn chờ quyết định ở Trang chủ.

- Thiếu hiệp nói thật chứ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Rất thật.

Y bước đến cửa sổ, với tay ngắt một đóa hoa vừa mới nở. Cầm đóa hoa đó, Thiệu Ân quay lại đứng đối diện với Thục Tùng Nhẫn. Y nghiêm giọng nói:

- Tại hạ có đáng tin không?

Tùng Nhẫn suy nghĩ rồi gật đầu:

- Thiếu hiệp có nắm được quyền lực tối thượng võ lâm thì chỗ đứng của lão phu mới có thể chắc được. Tại sao lão phu lại không tin thiếu hiệp.

Lão lương lự rồi nói tiếp:

- Lão phu nắm kim lượng của võ lâm, thiếu hiệp võ công tái thế, xuất quỷ nhập thần.

Nếu lão phu và thiếu hiệp kết hợp thì chắc chắn quyền lực võ lâm kia sẽ thuộc về tay thiếu hiệp. Võ lâm chính đạo lại bắt đầu thời kỳ sung mãn. Nhưng...

- Trang chủ còn lương lự điều gì?

- Những gì hôm nay thiếu hiệp nói nếu đến tai Thượng tôn Minh chủ.

Thiệu Ân mỉm cười, từ tốn nói:

- Nghĩa phụ đã biết y đồ chiếm quyền của những người kia rồi, nhưng người có làm gì đâu. Nói như Trang chủ, thời gian đã khiến uy vũ của nghĩa phụ đã bị bào mòn. Nhất định phải có người thay thế. Tại hạ không muốn quyền lực tối thượng của võ lâm rơi vào tay Tung Sơn chưởng môn, hay Bang chủ Cái bang, hoặc người khác.

Thục Tùng Nhẫn cướp lời Thiệu Ân:

- Quyền lực tối thượng võ lâm phải thuộc về Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Đó là cách duy nhất để tại hạ và Trang chủ tồn tại trong chốn võ lâm này.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu, vuốt hàm râu quai nón:

- Lão phu giờ đã hiểu ý thiếu hiệp.

- Và Trang chủ quyết định.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân. Lão nắm tay chàng:

- Lão phu thuộc về thiếu hiệp, nhưng chỉ sợ thiếu hiệp không tin lão phu mà thôi.

Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự rồi nói:

- Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, không biết thiếu hiệp nghĩ thế nào về Á Di.

Nụ cười gợi tình mở hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Cùng với nụ cười đó, y nghĩ thầm:

- “Thục trang chủ muốn buộc Thiệu Ân phải gọi người bằng nhạc phụ. Phải chăng Trang chủ muốn gắn ta vào người.”

Thiệu Ân bỏ tay Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại hạ chỉ sợ mình không xứng đáng với Thục Á Di tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến thiên trang.

Thục Tùng Nhẫn khoát tay:

- Thiếu hiệp đừng nói vậy, lão phu chỉ sợ Thục Á Di không xứng với thiếu hiệp. Nhưng lão phu biết Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, cũng như lão phu rất yêu thương Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp:

- Khi nào lão phu qua đây, Á Di nhắc đến thiếu hiệp...

Lão buông tiếng thở dài:

- Á Di giờ như đóa hoa ử rũ thiếu hắc nhạ sống. Hắc là rất đau khổ khi không được thấy mặt Dương thiếu hiệp. Nếu bây giờ Á Di gặp được thiếu hiệp thì nó hoan hỷ biết chừng nào.

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói, Thiệu Ân nghĩ thầm:

- “Lão Trang chủ này, ta biết ý đồ bên trong của lão mà.”

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng y vẫn hỏi Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ, hiện giờ Á Di đang ở đâu?

- Thiếu hiệp muốn gặp Á Di không?

Thiệu Ân gật đầu.

Thục Tùng Nhẫn hồ hởi nói:

- Á Di đang ở trên lầu thuyền của Phi Yến thiên trang.

Y lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Á Di chỉ muốn gặp thiếu hiệp...

- Tại hạ sẽ đến đó gặp Á Di.

- Á Di sẽ vui lắm, thú thật với thiếu hiệp, lão phu chỉ có một mình Á Di... và rất thương Á Di. Thương hơn cả bản thân mình.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Trang chủ, tại hạ hứa sẽ không đối xử tệ với Thục tiểu thư đâu.

Phi Yến thiên trang chủ như vô lấy vai Thiệu Ân. Lão phản kích nói:

- Lão phu tin... lão phu tin.

Khi Thiệu Ân rời khỏi biệt phòng, Thục Tùng Nhẫn điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của lão không biết là nụ cười thỏa mãn, mãn nguyện, hay là nụ cười với nhiều ẩn ý.

Bóng tình sắc máu

Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Tiếng ai gọi tục danh và ngoại hiệu của Thiệu Ân cất lên lạnh lạnh sau lưng, buộc Thiệu Ân phải dừng bước. Y từ từ quay lại. Người quát gọi ngoại hiệu và tên tục danh của Thiệu Ân chẳng phải ai khác mà chính là Tà Dao Ngạc Thoại.

Cầm ngọn khoái đao sáng ngời, Ngạc Thoại lững thững bước đến trước mặt Thiệu Ân, thậm chí còn chấp tay sau lưng với vẻ thản nhiên, thờ ơ với tả đao của Ngạc Thoại.

Ngạc Thoại rít giọng nói:

- Ngạc mỗ đang tìm người đây.
- Các hạ tìm tại hạ ư? Tìm tại hạ với ngọn khoái đao lăm lăm trên tay, hẳn có ý muốn lấy mạng tại hạ.
- Đúng, Ngạc mỗ không chỉ muốn lấy mạng người mà còn muốn băm vằm người ra mới hả giận.
- Các hạ rất có dũng lược, vì sao ta cho các hạ là người dũng lược không? Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo sau khi được Thượng tôn Minh chủ phóng thích, thấy đều trốn chui trốn nhủi, tìm cho bản thân sự an toàn. Còn Tả Dao Ngạc Thoại lại không như vậy, mà lại còn cầm binh khí đi tìm Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Dũng lược của các hạ khiến tại hạ cũng phải khâm phục đó.
- Huynh đệ của Ngạc mỗ chết bởi tay người, Ngạc mỗ đâu thể bỏ qua được. Dương Thiệu Ân, hôm nay nếu người không chết thì ta chết.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Đừng nói như thế, nghe không trôi chút nào. Các hạ nên nói là mình đang đi tìm cái chết. Nếu các hạ muốn chết thì Dương mỗ rất sẵn lòng

tổng tiền các hạ. Hãy xuất thủ đi, đừng nói với tại hạ những lời hăm dọa, nghe không trôi dẫu.

- Ngạc mỗ thề phải giết người để trả thù cho các huynh đệ.

Nói rồi Tà Dao Ngạc Thoại rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống thị uy đó, y vung đao lướt đến chém xả vào người Thiệu Ân.

Chiến công của Ngạc Thoại phát ra bằng sự căm phẫn cùng cực nên tiềm ẩn sát đao trùng trùng. Mặc dù nhận ra sát đao uy vũ của họ Ngạc nhưng Thiệu Ân rất dửng dưng, bình thản. Y thi triển quỷ ảnh mê tông bộ, lòn lách trong làn ảnh đao trùng trùng điệp điệp của Tà Dao Ngạc Thoại. Tránh những sát đao của đối phương mà Thiệu Ân chẳng hề tổn chút công sức gì, ngược lại Tà Dao Ngạc Thoại chủ động tập kích nhưng chính y lại là người hao tổn chân nguyên.

Đao pháp của y lúc đầu còn nhanh, nhưng sau khi xuất thủ được ba mươi chiêu với tất cả nội lực công Thiệu Ân, mà chẳng có chiêu nào khả dĩ chạm được đến người đối phương thì chân khí của Ngạc Thoại cũng bắt đầu cạn dần.

Qua chiêu đao thứ ba mươi một thì đao pháp của gã chậm dần. Đến những chiêu thứ bốn mươi thì gã bắt đầu thở hồng hộc. Trong khi Thiệu Ân chỉ chấp tay sau lưng, với vẻ ung dung tự tại, dùng quỷ ảnh mê tông bộ.

Lúc còn nội lực chân khí sung mãn, Tà Dao Ngạc Thoại chẳng làm gì được Thiệu Ân, nay chân khí không những hao hụt, cạn kiệt thì y sao có thể động vào người Dương Thiệu Ân.

Thanh khoái đao trong tay Ngạc Thoại càng lúc càng nặng trĩu như một khối sắt nặng trên trăm cân. Mồ hôi tuôn ra nhễ nhại cả trang phục của họ Ngạc.

Đánh mãi mà vẫn không sao dụng đao chạm được đến người Thiệu Ân, Tà Dao Ngạc Thoại thét lên:

- Đồ phu, người chỉ biết né tránh thôi sao?

Lời nói này của Tà Dao Ngạc Thoại khiến chân mày của Thiệu Ân nhíu lại.

Y gằn giọng nói:

- Ai nói Dương Thiệu Ân chỉ biết né tránh.

Thiệu Ân vừa nói vừa dùng tả thủ gạt phắt lưỡi khoái đao của họ Ngạc. Những tướng đầu ngọn khoái đao bén ngời kia sẽ chặt đứt tả thủ của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, nhưng khi nó chạm vào tả thủ của y thì bật ngược trở ra như chém vào ngọn thiết côn. Một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ của Tà Dao Ngạc Thoại.

- Keng...

Ngọn khoái đao tuột khỏi tay Ngạc Thoại.

Trong khi Tà Dao Ngạc Thoại chơi vơi, không kịp trụ bộ thì từ trong ống tay áo của Dương Thiệu Ân xuất hiện một lưỡi kiếm sáng quắc. Mũi kiếm nhọn hoắc đâm vào tam tinh của Ngạc Thoại.

Y từ tốn nói:

- Các hạ có thấy bóng sắc thân chết chưa?

Tà Dao Ngạc Thoại gằn giọng nói:

- Thiệu Ân, Ngạc mỗ đã nói rồi, hôm nay ta không chết thì người chết, chỉ có thể thôi.

Ra tay đi, đừng nói nhiều nữa.

Nụ cười gợt tình hiện lên trên hai cánh môi Thiệu Ân. Y nói:

- Rất chí khí.

Y vừa nói vừa dí mũi kiếm vào tam tinh Ngạc Thoại. Mũi kiếm tạo ra một vết máu như hạt đậu xuất hiện ngay giữa tam tinh của Tà Dao Ngạc Thoại.

Phàm những ai đối mặt với cái chết đều biến sắc, hãi hùng, nhưng Tà

Đao Ngạc Thoại thì không. Y không một chút biểu lộ sự sợ hãi khi đối mặt với ngọn kiếm vang danh của Dương Thiệu Ân mà mở to mắt hết cỡ nhìn Thiệu Ân như thể muốn dùng ánh mắt lấy mạng đối phương.

Thiệu Ân chau mày khi tiếp nhận ánh mắt căm hơn của Tà Đao Ngạc Thoại. Mặc dù vậy, Thiệu Ân vẫn ôn nhu nói:

- Người sợ không?
- Ngọc Diện Tử Sát, đừng nhiều lời vô ích. Cứ ra tay đi xem coi Ngạc mỗ này có sợ không?

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiệu Ân chau lại nhiều hơn:

- Người đúng là một kẻ không biết sợ chết, không nghĩ đến bản thân mình.
- Điều Ngạc mỗ nghĩ là mình bất tài vô dụng. Không giết được người trả thù hận tình của mình và trả thù cho các vị bằng hữu.

Thiệu Ân nhướng mày:

- Hận tình.
- Ta hận người.
- Người hận ta, ta biết, bởi kiếm của ta đã sát tử Đồng Chư, sát tử bằng hữu Hắc đạo nô nhân của người. Kiếm của ta lấy mạng những hạng người thấp hèn, hạ đẳng. Nhưng tại sao còn hận tình trong đó nữa.

Ngạc Thoại gằn giọng nói:

- Tên đồ phụ mặt hoa da phấn, người là kẻ tiểu nhân bỉ ổi và đê tiện nhất trên đời này.

Chính người đã dùng mỹ nam kế, kế sách dành cho bọn tiểu nhân đê tiện để quyến rũ Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh. Người lợi dụng cả dung mạo khôi ngô tuấn tú của mình để lừa Triệu Vị Thanh đặt Triệu Vị Thanh phản bội chư huynh đệ của mình, đưa bọn ác nhân

Bạch đạo đến Dị Nhân cốc, tàn sát chư huynh đệ của ta, còn bắt mọi người phải làm nô nhân.

Thiệu Ân cười khẩy:

- Ta đã hiểu ý của ngươi rồi. Thì ra ngươi yêu Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nên mới điên cuồng, ngông cuồng tự đi tìm cái chết cho mình. Tình yêu đối với ả dâm nữ Triệu Vị Thanh kia khiến cho ngươi mù quáng bất kể đến sự sống và cái chết, đi tìm ta để trả thù.

Thiệu Ân hừ nhạt rồi nói:

- Mới đầu ta cứ tưởng ngươi là kẻ dũng lược, không ngờ chỉ là một gã điên tình thì đúng nghĩa hơn. Một kẻ yếu đuối vì ả dâm nữ chẳng đáng để cho Dương Thiệu Ân này để mắt đến.

Y vừa nói vừa xoay cổ tay để mũi kiếm đâm sâu vào tam tinh của Tà Dao Ngạc Thoại hơn một chút. Vừa đâm mũi kiếm, Thiệu Ân vừa nói:

- Ngươi yêu ả dâm nữ đó lắm à?

Sắc diện Ngạc Thoại đỏ rần.

Hai hàm răng gã nghiền vào nhau tạo ra những âm thanh ken két biểu lộ sự giận dữ của mình.

Thấy Tà Dao Ngạc Thoại giận dữ, Dương Thiệu Ân càng phấn khích vô cùng.

Y mỉm cười nói:

- Ngạc Thoại, ngươi vì một ả dâm nữ để đi tìm cái chết, ngươi đâu phải là Hắc đạo anh hùng hảo hán, và ngươi chỉ là một kẻ điên cuồng, si dại vì tình. Một thứ tình yêu nhớp nháp, kinh tởm.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đánh giọng nói:

- Ngươi có muốn ta nói cho ngươi biết Ngọc Diện Hồ Ly đã dâng hiến cho ta thế nào không?

Thiệu Ân cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Nếu ta nói hấn ngươi vỡ tim mà chết. Trái tim ngươi sẽ không chịu nổi đâu. Phải thừa nhận Ngọc Diện Hồ Ly có tấm thân tuyệt vời. Có bản lĩnh của một dân nữ khiến kẻ khác phải ngây ngất. Nàng đã giao tình với ngươi lần nào chưa?

- Ngạc mỗ không phải là kẻ bỉ ổi như ngươi.

Thiệu Ân lại bật cười thành tiếng. Nghe Thiệu Ân cười, sắc diện của Tà Dao Ngạc Thoại càng đỏ hơn. Giá như bị cả một chậu nước sôi hắt vào mặt còn đỡ hơn là phải phỏng da đỏ mặt bởi tràng cười của Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói:

- Ngươi hận tình, hấn vì có lẽ được ngắm trái cấm của Triệu Vị Thanh mà chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức nó. Ngươi tôn thờ, giữ gìn trái cấm đó nhưng cuối cùng cho người khác cướp mất. Nếu ta là người hấn ta cũng chẳng khác gì ngươi. Người ta có thể mất những thứ khác mà lòng dũng dũng, nhưng bị mất tình có thể bị điên lên đó. Ngươi đang là kẻ điên vì bị mất tình. Mất trái cấm mà ngươi áp ủ trong lòng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tội nghiệp... Tội nghiệp...

Ngạc Thoại rống lên:

- Giết ta đi còn chờ gì nữa.

Thay vì Thiệu Ân xuống tay kiếm lấy mạng Ngạc Thoại nhưng thật bất ngờ y lại rút kiếm về. Vừa rút kiếm về, Thiệu Ân vừa nói:

- Kiếm của ta không giết một kẻ điên tình bởi một ả dân nữ, nếu không muốn nói là cuồng dân như Triệu Vị Thanh, kiếm của ta sẽ dơ mất.

Y cười khẩy rồi nói:

- Ngạc Thoại, người đừng nên giận ta làm gì nữa, bởi vì ta đã cống nạp quả cấm Triệu Vị Thanh của người cho Phi Yến thiên trang chủ rồi. Có lẽ lúc này người yêu của người đang phải hầu hạ Thục trang chủ bằng tất cả những gì nàng ta biết và có. Người nên đến chỗ của Thục trang chủ mà tìm lại người tình của mình. Còn với Dương Thiệu Ân, ả Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh mà người giao tình, tôn thờ, ấp ủ một tình yêu vô vọng không đáng bằng một kiều nữ trong Vạn Hoa lầu đâu.

Hai cánh môi của Ngạc Thoại khô khốc, rỉ máu nhiều xuống đất. Y nhìn Thiệu Ân với đôi mắt mở to thao láo những tưởng như hai con người sắp lộn ra ngoài.

Thiệu Ân nhướn mày, nhún vai nói:

- Người đừng hận tình quá như vậy. Hãy đi tìm Ngọc Diện Hồ Ly mà quỳ xuống van xin chút tình yêu của nàng ta. Nếu người không nhanh tay thì trái cấm tình yêu của người sẽ bị thổi rửa trong tay những gã nam nhân khác.

Nói rồi Thiệu Ân ngửa mặt cười khanh khách biểu lộ sự đắc ý của câu nói đó của mình.

Y vừa cười vừa quay bước. Y vừa thả bước đi vừa nói:

- ả dâm phụ đó trơ tráo và hèn hạ nhất trong những ả dâm phụ.

Tà Dao Ngạc Thoại rống lên:

- Ta cấm người.

Y vừa rống lên câu nói đó vừa lao đến sau lưng Dương Thiệu Ân. Thiệu Ân chẳng thèm nhìn lại sau lưng mình mà chỉ vung tả thủ tung ra một đạo chưởng công vào chân của Ngạc Thoại.

Tà Dao Ngạc Thoại đổ nhào đến trước, đập mặt xuống đất, trong khi Dương Thiệu Ân vẫn ung dung thả bước bỏ đi. Y vừa đi vừa nói:

- Người còn giữ được mạng của người là nhờ có Ngọc Diện Hồ Ly

Triệu Vị Thanh đó.

Một lần nữa thì người chẳng có cơ hội này nữa đâu.

Tà Dao Ngạc Thoại rống lên:

- Ngạc mỡi thề sẽ giết người, thề sẽ giết người.

Không màng đến lời nói của Ngạc Thoại, Thiệu Ân vẫn ung dung thả bước.

Tại bến thuyền, chiếc lâu thuyền của Phi Yến thiên trang nổi trội hơn cả. Một lâu thuyền to nhất có những lá cờ phướn bay theo gió chiều. Thiệu Ân đứng dưới cầu nhìn lên thuyền.

Y chỉ lắc vai, nhẹ điểm mũi giày, thân ảnh phiêu bồng vượt lên mạn thuyền. Từ trong khoang thuyền, Thục Á Di len người qua cửa. Nàng không khỏi sững sốt khi nhận ra Thiệu Ân.

Nụ cười cầu tình gợi mời lại hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Chẳng biết nụ cười có tác động thế nào đến Thục Á Di mà đôi lông mày của nàng lại ửng hồng e thẹn. Nàng nhìn y nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh.

- Tại hạ có thể vào trong khoang thuyền được chứ?

Nàng khẽ gật đầu.

Hai người len vào khoang thuyền.

Thiệu Ân ngồi xuống sàn lâu thuyền, nàng vẫn còn bến lên nhìn y.

Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đến với muội có chuyện gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Chẳng có chuyện gì cả.

Hai luồng tinh nhĩn rơi vào nàng. Á Di cảm nhận mặt mình đỏ bừng như thể bị hai luồng tinh nhĩn của Thiệu Ân nung nấu. Nàng bẽn lẽn nói:

- Dương huynh uống rượu chứ?

Thiệu Ân gật đầu.

Nàng bày rượu ra sàɴ thuyền rồi nói:

- Để muội đi tìm ít thức ăn cho huynh dùng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không cần đâu, chỉ cần nàng ngồi tiếp là đủ rồi.

- Muội sẽ bồi tiếp Dương huynh.

Á Di ngồi xuống đối diện với Thiệu Ân. Thiệu Ân chúc rượu ra chén và nói:

- Nàng sao không hỏi tại sao tại hạ biết nàng ở đây mà tìm đến.

Á Di nhìn gã, lí nhí nói:

- Sao Dương huynh biết muội ở đây mà tìm đến?

- Phụ thân của nàng nói với huynh đó.

- Lão nhân gia cho huynh biết muội đang ở đây à?

Thiệu Ân gật đầu:

- Lão Trang chủ còn nói nhiều hơn thế nữa.

Y nói rồi bung chén rượu uống cạn. Chờ cho Thiệu Ân đặt chén xuống sàɴ thuyền. Á Di hỏi:

- Lão nhân gia đã nói gì với huynh.

Điểm một nụ cười, Thiệu Ân nhìn nàng, từ tốn nói:

- Nàng thử đoán xem, lão Trang chủ đã nói những gì với huynh nào?

Sắc diện nàng ửng hồng, e lệ, nhỏ nhẹ nói:

- Muội sao biết được lão nhân gia nói gì với huynh.

- Huynh biết muội không nghe lão Trang chủ nói gì nhưng muội có thể đoán ra những lời của lão Trang chủ.

Thiệu Ân chuốc rượu vào chén. Á Di nhìn gã chuốc rượu với vẻ bẽn lễn ngượng ngùng.

Đặt tỉnh rượu xuống bên chén, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Muội đoán ra được không?

Nàng cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Huynh có thể nói cho muội biết được không?

- Huynh sợ khi thốt ra những lời của lão Trang chủ, mình sẽ không được ngồi đối ẩm với muội.

- Muội đâu dám thất lễ với huynh.

- Như vậy huynh mới dám nói.

Y bung chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Lão Trang chủ nói muội đang ở trên lầu thuyền này và chờ một người.

Nàng then thùng đỏ mặt, miễn cưỡng đáp lời Thiệu Ân:

- Muội đâu có chờ ai.

- Muội nói thật tâm của mình chứ?

Nàng chớp mắt, e then rồi nói:

- Đúng là muội chờ một người.

Nụ cười cầu tình sỏi lở lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Nụ cười của y quả là quyến rũ khiến cho Á Di phải ngây ngất ngẩn nhìn. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đừng đoán, Á Di chờ Đồng Tiểu đó.
- Huynh biết muội chẳng bao giờ chờ gã. Với gã họ Đồng đó, muội chỉ hận nhiều mà thôi.
- Muội không thích Đồng Tiểu.
- Vậy muội chờ ai?
- Huynh đoán xem.
- Nếu không chờ Đồng Tiểu thì chỉ một người duy nhất muội chờ. Người đó chính là người đang đối ẩm với muội.

Sắc diện nàng đỏ bừng với những nét thẹn thùng của đóa tâm xuân chực chờ thời điểm nở ra để khoe sắc hương. Nàng nhìn Thiệu Ân:

- Sao huynh biết muội chờ huynh.
- Trái tim huynh mách bảo có một tiểu thư đang chờ mình.
- Không, lão nhân gia nói với huynh phải không?
- Nếu lão Trang chủ mách bảo với huynh thì sao?

Y vừa nói vừa chúc rượu ra chén. Bưng chén rượu, Thiệu Ân đưa đến trước mặt Á Di:

- Muội uống với huynh một chén chứ?

Nàng đón lấy chén rượu. Thiệu Ân nắm lấy tay nàng. Y nhìn vào mắt Á Di. Tiếp nhận ánh mắt của gã, Thục Á Di run bắn người. Nàng cảm nhận tất cả cảm xúc dạt dào tràn ngập trong tâm tưởng mình. Một thứ cảm xúc mơ hồ, một thứ cảm xúc mà nàng không thể lý giải được. Nhưng có một thứ mà Á Di cảm nhận rõ mồn một là luồng khí ấm ấm từ tay Thiệu Ân lan qua tay mình rồi biến thành cái gì đó khiến nàng

bồi hồi run cảm.

Nàng nhìn gã:

- Dương huynh.

Nụ cười lại hé nở trên hai cánh môi Thiệu Ân như một lời gợi tình đối với Thục Á Di.

- Muội có chờ huynh không?

Nàng không đáp lời gã mà lại im lặng, chỉ gật đầu. Chỉ mỗi cái gật đầu thôi đủ để Thiệu Ân biết Á Di đang nghĩ gì, và đang chờ đợi gì?

Y nắm tay Á Di từ từ kéo nàng về phía mình.

Trong nàng nổi lên cảm xúc của niềm rạo rực mà không thể nào cưỡng lại sự mời mọc của Thiệu Ân. Làm sao nàng có thể cưỡng lại bởi trong nàng đã tơ tưởng và ấp ủ nhân dạng của Dương Thiệu Ân bao lâu nay rồi. Mặc dù hiện tại Á Di vẫn còn chút ngớ ngàng ban đầu của một thiếu nữ vừa chớm bắt được tình yêu, vừa mới có xúc cảm trong buổi đầu đụng chạm với nam nhân, nhưng chính những cảm xúc đó lại tạo ra động lực nàng không cưỡng lại bản thân mình.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, muội sợ...

Thiệu Ân bịt miệng nàng:

- Huynh biết muội đang nghĩ gì. Muội sợ huynh là gã tiểu nhân bỉ ổi sao?

Nàng lắc đầu:

- Muội không có ý niệm đó đâu, từ lâu muội đã luôn nghĩ đến Dương huynh rồi.

Thiệu Ân cầm lấy chén rượu trên tay nàng. Y uống một ngụm rượu, rồi từ từ cúi xuống.

Thiệu Ân nghe rõ tiếng đập thành thạch của trái tim Á Di. Cơ thể nàng nóng hổi với sự then thừng pha trộn một thứ cảm xúc hồi hộp thật khó tả.

Thiệu Ân áp nhẹ môi mình vào môi nàng.

Hai cánh môi của nàng mới đầu còn chút ngớ ngàng mím lại, thu nhận đờ ra nhưng rồi theo một thứ bản năng vô hình mà Á Di không thể kiềm chế được, để nó hé ra. Một dòng rượu từ miệng Thiệu Ân chảy qua miệng nàng. Rượu tràn ngập trong miệng nàng cùng với những cảm xúc khó tả. Nàng nuốt lấy từng giọt rượu được Thiệu Ân mớm cho đến khi nhún hấn người bởi sự tiếp nhận ấm áp, mềm mại khi lưỡi của người tình luồn sâu qua khe hở của đôi môi thiếu nữ.

Lần đầu tiên Á Di có được cảm xúc ngọt ngào này. Một thứ cảm xúc khiến cho tất cả kinh mạch trong nội thể nàng căng trào, những tưởng sắp bung ra. Nó vừa êm ái, vừa lạ lẫm đối với nàng, nhưng cũng rất ngọt ngào mà Á Di chẳng thể nào cưỡng được.

Khi Thiệu Ân cất nụ hôn đó thì Á Di chỉ kịp nói:

- Muội... muội yêu huynh.
- Huynh biết muội yêu huynh.
- Nhưng, huynh đừng xử tệ với muội.

Thiệu Ân gật đầu:

- Huynh yêu muội, huynh sẽ không tệ với muội. Huynh hứa.

Nói rồi lại áp môi vào môi nàng. Lần này thì nàng đã có một chút tự tin để tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân. Nhưng không chỉ có nụ hôn thôi, đôi tay Thiệu Ân từ từ rà lên vùng thượng đẳng của nàng. Bàn tay gầy đặt vào giữa đôi tuyết lê căng cứng của thiếu nữ. Sự đụng chạm đó khiến Á Di bủn rủn cả người. Nàng muốn gạt tay Thiệu Ân ra nhưng lại không có đủ nghị lực để làm điều đó. Sao nàng có đủ phòng vệ che chắn bản thân mình khi cảm xúc ngọt ngào của tình lang phủ khắp người nàng.

Tim Á Di chỉ muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực với cảm xúc ngọt ngào khôn tả. Cùng với cảm xúc đó là hơi nóng tỏa ra khắp người nàng tạo nên hương vị da thịt của một thanh nữ trong buổi đầu giao tiếp trong niềm khoái cảm ngọt ngào.

Người nàng cứ nhún dần ra khi tay Thiệu Ân lần vào trong chiếc yếm và cuối cùng thì đặt hẳn lên vùng đồi non đầy sức sống trong buổi đầu của đóa tâm xuân chờ thời điểm khai hoa.

Đôi tuyết lê của Á Di chỉ muốn vỡ tung ra khi tay Thiệu Ân vuốt ve mon trớn. Nàng có tất cả niềm đam mê lạ lẫm, một thứ cảm giác mà nàng không sao hiểu được hết, ngoại trừ một chút gì đó gọi là bồi hồi, pha trộn cảm giác ngây ngất tột cùng.

Nàng úp mặt, dúi vào ngực của Thiệu Ân để che giấu sự then thùng của mình, vừa nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, huynh đừng đối xử tệ với muội. Muội yêu huynh nhiều lắm... Muội yêu huynh nhiều lắm.

Nàng thốt ra lời nói đó bằng tất cả sự dồn dập của mình.

Thiệu Ân xiết nàng chặt vào mình hơn. Y cảm nhận thể pháp của Á Di đang nhún ra với những lần run rẩy.

Ghé miệng vào tai Á Di, Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói:

- Huynh cũng yêu nàng lắm... Huynh sẽ không đối xử tệ với nàng.

- Huynh thề với muội đi.

Thiệu Ân gật đầu:

- Huynh thề.

Y vừa thốt ra câu nói đó vừa lần tay từ từ xuống bên dưới. Thể pháp của Á Di nóng bừng khi nhận được cảm giác từ bàn tay của Thiệu Ân. Tim nàng đập mạnh hơn với nỗi hồi hộp, lần hồi hộp khi tay Thiệu Ân dịch nhẹ qua vùng hạ đẳng. Nàng biết nó đặt vào chỗ nào trên cơ thể nàng. Á Di muốn chụp bàn tay của Thiệu Ân lại nhưng cảm giác lẫn

sự thôi thúc của con tim lại ngăn nàng. Cuối cùng thì nàng gần như buông lỏng toàn thân để trôi mình vào dòng xoáy dục tình mê mên ngọt ngào.

Cơ thể nàng căng ra như một quả bóng chực nổ tan khi nghĩ đến thời khắc nàng thay đổi từ một thanh nữ để trở thành một Dương phu nhân.

Chiếc lầu thuyền chao động, Thiệu Ân rút tay lại nhìn ra ngoài cửa khoang thuyền. Á Di hơi một chút sờ sững trước thái độ của y.

Y nhìn nàng mỉm cười nói:

- Huynh rất yêu nàng.

Bóng tối dĩ vãng

Đứng trên mạn thuyền, Đồng Tiểu chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài sông. Thiệu Ân bước đến sau lưng Đồng Tiểu:

- Người đến không đúng lúc chút nào.

Đồng Tiểu quay lại đối mặt với Thiệu Ân:

- Đệ cũng không muốn phá bình Dương huynh đâu. Nhưng cũng phải đến tìm huynh.

- Tại sao người biết ta ở đây?

- Đi theo huynh.

- Người rình rập ta à? Rình rập để chờ cơ hội trả thù.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Đệ không có thói quen rình rập sau lưng người khác để chờ cơ hội trả thù đâu.

- Ai biết được hành tung của kẻ gian trá. Kiếm thủ Thập Tứ Lang há đã từng thảm bại nhục nhã bởi tay họ Đồng người kia mà. Câu chuyện đó còn được thiên hạ kháo với nhau.

Ta e rằng Mộc Thập Thác Mai lại sẽ đến Trung thổ tìm người đó. Không biết lúc đó người giờ trò gì?

- Nếu nói giờ trò thì đệ có rất nhiều trò để đối phó với những cao thủ không có cái đầu.

Nhưng đối với Dương huynh, đệ không dụng kế sách hạ lưu mà muốn đối mặt với kiểm sát của huynh.

- Ta cũng chờ đợi ngày đó. Vậy hôm nay người tìm ta có chuyện gì không?

- Nếu không có chuyện, đệ đã không mò đến đây.

- Người tìm ta có chuyện gì nào?

Đồng Tiểu quệt mũi rồi ve cằm:

- Trước tiên đệ muốn hỏi huynh, sự xuất hiện của đệ không làm huynh bức bối chứ?

- Cho dù ta không thích người thì người đã mò đến rồi. Hãy nói người cần gì nào. Đừng làm mất thời gian của ta nữa.

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Hình như huynh đang gấp.

- Ta không thích đối thoại với người là chính.

- Vậy người nào là huynh thích. Chắc không phải là Ngọc Diện Hồ Ly cô cô.

Thở hắt ra như muốn trút cục khí trong yết hầu mình, Đồng Tiểu nói:

- Nếu người huynh thích là Ngọc Diện Hồ Ly thì đệ phải gọi Dương huynh bằng gì nhỉ.

Chẳng lẽ vừa mới là huynh đệ, nay huynh vội vã lên chức thành thúc thúc.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Người đã bắt đầu nói nhảm rồi đó. Hãy nói về việc người muốn tìm ta.

Mặt Đồng Tiểu nghiêm lại:

- Đệ đang suy nghĩ nên khởi đầu từ đâu đây.

- Người chẳng biết khởi đầu câu chuyện từ đâu nữa à? Lạ thật đó.

- Trên đời này cái gì mà không lạ. Thôi được, đệ nói rõ cho huynh biết

vậy Chàng mở áo cho Thiệu Ân thấy hình xăm đầu rồng bên ngực trái:

- Đệ khởi đầu từ hình xăm này vậy.
- Người muốn phô trương với ta hay là có ý gì?
- Dương huynh thấy hình xăm này thế nào?
- Chỉ có mỗi một cái đầu rồng. Hình xăm này đúng ra ta đã thấy rồi, khi người tắm, ta đã thấy nó. Rất tiếc nó chỉ có nửa con rồng mà thiếu mất một nửa.
- Chính vì hình xăm của đệ chỉ có một nửa trên, thiếu mất một nửa dưới, nên đệ mới đi tìm một nửa còn lại.
- Người nghĩ ta giữ nửa phần còn lại của người à?

Nói rồi Thiệu Ân phá lên cười khanh khách. Trần tiểu ngạo của y khiến cho Đồng Tiểu sa sầm mặt.

Đồng Tiểu nói:

- Có gì thích thú mà huynh cười như thế?
- Ta tức cười vì nghĩ người cho ta nửa phần sau của con rồng. Nếu người nghĩ vậy, thì người quá ngây thơ đi.
- Nhưng sự ngây thơ của đệ cũng đáng yêu đó chứ, cho dù mình không được dung mạo khôi ngô tuấn tú như Dương huynh.

Thiệu Ân nhún vai:

- Người đừng nói quanh co nữa. Hình đầu rồng kia có ý nghĩa gì?
- Huynh muốn biết không?
- Ta muốn biết chứ. Người đã gọi cho ta một sự tò mò nên ta muốn biết ý nghĩa của hình xăm đó.

Đồng Tiểu kéo áo lại nhìn Thiệu Ân nói:

- Trước tiên, nghĩa phụ của huynh, Minh chủ Chung Hảo Kiệt và phụ thân của đệ là sư đồ của Thiên Can thần chỉ Thượng Quan Kỳ. Đứng ra chức vị Minh chủ Bạch đạo thuộc về phụ thân, nhưng kẻ nào đó bày ra một cái bẫy tại ải Nhạn Môn để bức mẫu thân và phụ thân phải nắm tay nhau nhảy xuống vực thẳm.

Thiệu Ân cướp lời Đồng Tiếu:

- Người nghi ngờ người đặt bẫy lấy mạng cha mẹ người là nghĩa phụ của ta.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Không có chứng cứ thì đệ đâu dám nói Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt là người thủ ác.

- Thế người kể ra câu chuyện vừa rồi với mục đích gì?

- Đệ đã nói với huynh rồi, đệ đi tìm cái phần còn lại của hình xâm trên người đệ.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Chỉ vì sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo nên phụ thân và mẫu thân của đệ luôn bị ngăn cách. Mặc dù bị cả hai giới Bạch đạo và Hắc đạo cách ly khỏi giang hồ, nhưng họ vẫn tâm nguyện lấy tâm để hóa giải. Cuối cùng họ phải cùng nhau nhảy xuống vực, nhưng đệ tìm huynh không phải để gọi lại chuyện hận thù mà muốn cho huynh biết...

Đồng Tiếu lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Đệ còn một người bào huynh. Người bào huynh đó có hình xâm đuôi rồng trên ngực trái.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Vậy người đã tìm ra người bào huynh đó chưa?

- Nếu tìm ra thì đệ đâu có tìm huynh.

- Người tìm ta để hỏi về gã bào huynh của người.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng.

Chân mày Đồng Tiểu nhíu lại:

- Sao lại tìm ta.

Y nói rồi ngửa mặt cười khàn khạch. Thiệu Ân vừa cười vừa nói:

- Đồng Tiểu, người quá ngây ngô nghĩ Dương Thiệu Ân này là bào huynh của người đó.

Đồng Tiểu im lặng.

Thiệu Ân nhún vai nói:

- Người hãy nói cho ta biết vì sao người tìm ta mà hỏi.

- Bởi vì Dương huynh là nghĩa tử của Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Điều thứ hai đệ có một thứ linh cảm là huynh có cái gì đó buộc đệ phải tìm đến.

Thiệu Ân gạt ngang:

- Người sai rồi, người đừng quên Dương Thiệu Ân là Ngọc Diện Tử Sát khắc tinh của giới Hắc đạo các người.

- Đệ không quên sự thật đó đâu. Vạn Kiến Sư Giang tiên sinh đã nói với đệ, trước đây mẫu thân và phụ thân có hai người con. Đứa con đầu phụ thân đã mang đi. Còn đệ thì được mẫu thân giữ lại. Hai người hy vọng sau này đệ và bào huynh sẽ cùng hợp lực thống nhất Bạch đạo và Hắc đạo, phá vỡ cái ranh giới bấy lâu nay giang hồ đã đặt ra chia cắt họ. Khi thân phụ đến ả Nhận Môn để gặp mẫu thân thì giao đứa bé kia lại cho một người, người đó chẳng ai khác mà là Thiệu Ân Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân khoát tay:

- Giờ thì ta đã hiểu ẩn ý của ngươi rồi. Hẳn ngươi nghĩ đùa bé mà cha ngươi gọi lại cho nghĩa phụ ta chính là Dương Thiệu Ân này.

- Đệ có linh cảm đó, nếu Dương huynh không ngại thì có thể cho đệ nhìn qua thể pháp của huynh.

Thiệu Ân phá lên cười khàn khạch. Y vừa cười vừa nói:

- Ngươi đúng là một kẻ hồ đồ. Ngươi nghĩ ta là bào huynh của ngươi sao. Làm gì có chuyện đó. Ta họ Dương, ta có song đường, và song đường của ta bị giới Hắc đạo của các ngươi thăm sát và bức nhục trước mặt ta. Điều đó ta đã nói cho ngươi biết rồi.

Y cười khẩy rồi nói:

- Đồng Tiểu, ngươi làm cho ta tức cười quá. Ngươi cố mở mắt thật to đi tìm cái phần đuôi rồng do ngươi tưởng tượng ra. Nó không nằm trên người Dương Thiệu Ân ta đâu. Ta khẳng định một lần nữa, phần đuôi rồng ngươi đi tìm không bao giờ ở trên người ta. Và vĩnh viễn trong ta không có dòng máu Hắc đạo. Ngươi hãy quên điều đó đi.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Ngươi nghe ta nói chứ. Kẻ đứng trước mặt ngươi là Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, khắc tinh của giới Hắc đạo. Đã là khắc tinh của giới Hắc đạo thì làm sao trong ta có dòng máu của bọn hạ đẳng có tâm địa gian trá.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh đã chỉ giáo cho đệ.

Xá Thiệu Ân, Đồng Tiểu nói:

- Cáo từ.

Chàng vừa dậm bước thì Thiệu Ân gọi giật lại:

- Đồng Tiểu.

Nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiểu nhận ra hai luồng tinh nhãn khe khắc và lạnh lùng.

Thiệu Ân nói:

- Người đừng bao giờ mơ hồ nghĩ Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân là bào huynh của ngươi. Trong ta không bao giờ có dòng máu Hắc đạo, mà chỉ có mỗi một dòng máu duy nhất.

Dòng máu đó thuộc về giới Bạch đạo. Hôm nay ngươi có thể bức ép được Thượng tôn Minh chủ nghĩa phụ phóng thích bọn Hắc đạo nô nhân, nhưng ngày mai Dương Thiệu Ân ta sẽ bắt chúng quay lại đúng chỗ của chúng nó. Có cả ngươi nữa.

- Đệ luôn nhớ lời Dương huynh nói hôm nay. Cáo từ.

Đồng Tiểu rời lâu thuyền rồi, Thiệu Ân vẫn dõi mắt nhìn theo sau lưng chàng. Chân diện của y như trét lên một lớp sáp, trong thật vô hồn và vô cảm. Đồng Tiểu đã đi khuất khỏi tầm mắt, Thiệu Ân mới vạch áo nhìn xuống.

Trên ngực trái của y có một vết sẹo mang dáng đuôi một con rồng. Vết sẹo như có một hấp lực cuốn lấy mắt Thiệu Ân. Y khẽ buông tiếng thở dài, và nhắm nhói:

- Ta không phải là người người đi tìm, đặt kỳ vọng. Nếu đúng ta là con người người đang đi tìm thì ta cũng phải nhận điều đó. Nhưng ta tin mình không phải là kẻ đó. Ta là Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Y đứng trên mạn thuyền một lúc rồi mới quay vào khoang thuyền.

Thục Á Di hỏi:

- Dương huynh, y đến đây làm gì?

Thiệu Ân không trả lời nàng mà bung vò rượu tu luôn một ngụm dài.

Đặt tỉnh rượu xuống sàn lâu thuyền, nhìn Á Di, Thiệu Ân nói:

- Hấn tìm đến với một chút hy vọng hồ đồ và mơ hồ.

Thốt dứt câu, Thiệu Ân lại bung tịnh rượu uống cạn. Y gương điềm nụ cười mỉm. Mặc dù hể là một nụ cười sởi lởi nhưng nó vẫn toát ra sức quyến rũ kỳ lạ đối với nàng.

Thiệu Ân nói:

- Huynh có việc phải rời nay.

Nàng nhìn Thiệu Ân:

- Huynh sẽ... sẽ thành thân với muội chứ?

- Nếu muội không nghĩ ta là kẻ hạ nhân.

- Muội không bao giờ có ý niệm đó đâu.

Nàng bất ngờ vòng tay bá cổ Thiệu Ân, nhỏ nhẹ nói:

- Thục Á Di yêu huynh... muội yêu huynh nhiều lắm... yêu nhiều lắm.

Nàng chủ động lần tìm đôi môi Dương Thiệu Ân, để áp chặt môi mình vào môi hắn. Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đừng xem thường muội là được rồi.

Thiệu Ân nhìn nàng bằng ánh mắt ướt tình.

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trên đời này, huynh cũng không đối xử xấu với muội đâu.

- Dương huynh.

Hai người lại trao cho nhau nụ hôn cháy bỏng nhất, nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài, còn bên trong tâm tưởng Dương Thiệu Ân vẫn nghĩ đến những lời nói của Đồng Tiểu và vết sẹo trên ngực trái của mình. Ngược lại với Thiệu Ân thì Á Di luôn cảm nhận được những cảm xúc ngọt ngào trong nụ hôn đó.

Thiệu Ân khẽ đẩy Á Di ra. Y nhỏ nhẹ, ôn nhu nói như rót mật vào tai nàng:

- Khi trăng lên huynh sẽ đến với muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn. Nàng khẽ gật đầu:

- Muội chờ Dương huynh.

Thiệu Ân mỉm cười.

Nàng không khỏi ngây ngất khi tiếp nhận nụ cười của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Nàng lặp lại câu nói của mình:

- Muội sẽ chờ Dương huynh.

Bước ra ngoài mạn thuyền, Thiệu Ân nhìn lại Á Di một lần nữa rồi mới rời lâu thuyền.

Y chấp tay sau lưng tản bộ mà tâm thức luôn tơ tưởng đến những lời nói của Đồng Tiểu và vết sẹo trên ngực trái của mình.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

- “Nếu Đồng Tiểu nói đúng, mình là bào huynh của gã thì trong người mình có dòng máu Hắc đạo.”

Y lắc đầu như thể muốn xua đi ý niệm kia ra khỏi tâm thức mình. Thiệu Ân nhắm nói:

- Ta không thể là con người đó.

Từ phía đối diện một vị trưởng lão Cái bang bước đến. Lão ôm quyền xá Thiệu Ân.

Thiệu Ân cũng ôm quyền đáp lễ. Y từ tốn nói:

- Chu trưởng lão có điều gì chỉ giáo tại hạ?

- Lão ăn mày không dám chỉ giáo Dương thiếu hiệp. Lão chỉ truyền đạt chỉ ngôn đến thiếu hiệp.

- Chu trưởng lão muốn truyền đạt gì?

Chu trưởng lão đảo mắt nhìn quanh rồi trang trọng nói:

- Có người muốn gặp Dương thiếu hiệp tại đài Vọng Thiên.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Tại hạ sẽ đến đó.

- Người đó rất muốn gặp thiếu hiệp.

Nói xong Chu Khôi ôm quyền xá, rồi thả bước bỏ đi.

Thiệu Ân vẫn đứng một chỗ. Y khẽ điểm nụ cười mỉm vì có một ý tưởng vừa mới nảy trong đầu.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

- “Ta chưa tìm các người, các người đã tìm ta.”

Vuốt râu hùm vờn mặt rồng

Đồng Tiểu cất giọng nhẹ khàn nói với Minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ không quá nóng vội chờ tiểu sinh chứ?
- Bồn nhân không nóng, nhưng lạ một điều là tại sao người có lá gan lớn như vậy. Hình như người không biết phân biệt chỗ nào của Hắc đạo, chỗ nào của Bạch đạo. Và cũng chẳng biết sống chết. Bồn nhân tưởng đâu người là kẻ có võ công tối thượng, không còn ai là đối thủ nên muốn làm gì thì làm.

Đồng Tiểu quệt mũi đáp lời:

- Nếu nói về võ công thì tiểu sinh chẳng thể nào bì với Thượng tôn Minh chủ. Minh chủ chỉ cần phỉ tay một cái thì tiểu sinh tan mạng ngay lập tức. Thậm chí Minh chủ chẳng cần phải phỉ tay, mà chỉ xẹt ra một cái tiểu sinh cũng bò lăn bò lóc, thậm chí không đứng lên nổi.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại. Lão cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử nói cái gì bồn nhân chẳng hiểu nổi. Thế nào là “xẹt” ra một cái.

Đồng Tiểu gãi đầu, ôn nhu đáp:

- Ý của tiểu sinh là nói Minh chủ chỉ cần chưởng tiểu sinh là tiểu sinh mạng vong.
- Thế sao người vẫn ngang nhiên đến Tổng đàn võ lâm.

Đồng Tiểu ôm quyền, mỉm cười nói:

- Tiểu sinh nghĩ đi nghĩ lại rồi. Chỉ có Tổng đàn võ lâm là chỗ an toàn nhất để trao bức mật thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ. Tiểu sinh đến bằng phong thái của giới Bạch đạo, quang minh chính đại, chẳng lẽ lại bị xử bằng lối thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Còn nếu như tiểu

sinh cho chết ở đây bởi tuyệt công của Minh chủ, thì không biết Minh chủ sẽ nói sao với quần hùng Bạch đạo.

Chàng chắc lưỡi:

- Ngoài mặt thiên hạ tất nhiên vẫn khép nép trước uy phong của Minh chủ nữa. Họ sẽ nói Minh chủ thị vào võ công tối thượng mà bức hiếp một gã tiểu tử võ công xoàng xĩnh chẳng đáng để cho Minh chủ ra tay chút nào. Thứ hai không chừng thiên hạ lại cho Minh chủ là kẻ tiểu nhân, bỉ ổi, không biết lễ nghi, lấy đạo chính thống tiếp tiểu sinh khi người được lợi mà vẫn có ác tâm. Còn nhiều chuyện người ta đồn đãi lắm. Tiểu sinh biết chắc Minh chủ nghe chẳng lọt lỗ tai chút nào.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Tiểu tử, ngươi nói như thế đủ rồi.
- Minh chủ không muốn tiểu sinh nói ư?
- Lời nói của người ta chẳng nghe lọt lỗ tai chút nào.
- Vậy sao Minh chủ không lấy lễ thượng khách đãi tiểu sinh để được lời hay ý tốt trong giới võ lâm giang hồ.
- Một Minh chủ Bạch đạo lại lấy lễ thượng khách đãi ngộ một gã tiểu tử Hắc đạo sao?
- Hê... Tiểu sinh có phân nửa Hắc đạo, phân nửa Bạch đạo. Minh chủ quên rồi sao? Chính miệng Minh chủ cho tiểu sinh được vào giới Bạch đạo mà.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Đồng Tiểu mỉm cười.

Mặt của Hảo Kiệt nhún lại khi phải tiếp nhận nụ cười mỉm của Đồng Tiểu.

Lão miễn cưỡng nói:

- Được, bốn nhân sẽ lấy lễ thượng khách đãi người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích sự độ lượng của Thượng tôn Minh chủ. Phàm những ai có chức vị cao trọng như Minh chủ phải có lòng khoan dung độ lượng mới khiến kẻ bề dưới tâm phục, khẩu phục. Bằng như không có sự độ lượng bao dung mà giữ chức vụ cao trong võ lâm thì chỉ khiến người ta sợ hãi bề mặt, còn bên trong thế nào họ cũng chửi cha, chửi mẹ người đó à.

Mặt Hảo Kiệt sa sầm:

- Người...

Đồng Tiểu vồn vã nói:

- Tiểu sinh không dám thất lễ với Minh chủ. Quả thật tiểu sinh không dám. Chỉ tại vì tiểu sinh sống với Hắc đạo nô nhân, quen miệng mà thốt ra những lời khó nghe thôi.

Hừ nhạt một tiếng, Hảo Kiệt nghiêm trang nói:

- Tiểu tử cũng là bậc hậu sinh. Ta nghĩ người nên biết dùng ngôn từ để đối đáp với ta.

- Tiểu sinh sẽ nhớ lời dạy của Minh chủ.

Lờm Đồng Tiểu, Chung Hảo Kiệt mới vỗ tay một tiếng.

Bốn ả cung nữ bước vào đại sảnh đường. Lão phán linh:

- Bày đại yến thết đãi Đồng công tử.

Lệnh được phán ra, ngay lập tức đại yến được bày ra ngay trong đại sảnh. Đồng Tiểu nhìn bàn đại yến với tất cả những món cao lương mỹ vị tỏa mùi thơm.

Chàng chấp tay đi quanh bàn đại yến như thể muốn dùng mắt thẩm chứng những món ăn ngon được bày trên bàn. Vừa đi Đồng Tiểu vừa

nói:

- Có như thế chứ! Tiểu sinh biết thế nào Minh chủ cũng bày đại yến đãi tiểu sinh. Thập Tứ Lang Kiếm chủ được Minh chủ tiếp bằng lễ thượng khách thì tiểu sinh cũng phải được như vậy. Dù sao tiểu sinh cũng đã rửa được nhục cho giới võ lâm Bạch đạo, bắt Thập Tứ Lang phọt ra quần mà.

Chàng ngồi xuống bàn đại yến.

Nhìn lên Chung Hảo Kiệt, Đồng Tiểu nói:

- Minh chủ không ngồi chung bàn với tiểu sinh à?

- Tiểu tử cứ tự nhiên dùng.

- Gia chủ không tiếp khách thì sao gọi là lễ thượng khách được. Nếu Minh chủ không dùng với tiểu sinh thì e rằng tất cả những món ngon này lần hảo tửu đã bị tẩm độc.

Đồng Tiểu ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tiểu sinh nghe nói bọn Hắc đạo dùng thủ đoạn độc công là chính, nếu như tiểu sinh lỡ trúng độc ở đây không biết tòa Tổng đàn võ lâm này là của Hắc đạo hay Bạch đạo. Và tôn giá...

- Tiểu tử, người khéo nói lắm. Và đủ ngôn từ để nói. Nhưng người có biết chính cái miệng người đã hại người đó.

Đồng Tiểu giả lả cười, rồi nói:

- Không phải riêng tiểu sinh khổ vì cái miệng của mình đâu, mà bất cứ ai sinh ra trên đời này cũng đều khổ vì cái miệng của mình hết.

Chàng quệt mũi, chắc lưỡi rồi nói:

- Tiểu sinh nói ra điều đó, Minh chủ sẽ cho tiểu sinh là kẻ hồ đồ, ngờ ngẩn, nhưng nếu chỉ cần Minh chủ xét kỹ một chút tất sẽ nhận ra lời nói của tiểu sinh rất thâm thúy à.

Chàng vỗ vào miệng mình rồi nói tiếp:

- Người ta chỉ có một cái miệng thôi mà nhét mãi vẫn không đầy. Thậm chí thiên hạ tranh giành quyền lợi, kim lượng cũng cốt chỉ phục vụ cho cái miệng mình. Bởi thế mới có những kẻ vì cái miệng quá mà bị bội thực, chết không kịp ngáp.

Hảo Kiệt nghe những lời này của Đồng Tiếu, chỉ còn biết lắc đầu:

- Đủ rồi.

Y miễn cưỡng ngồi vào bàn đối diện với Đồng Tiếu. Đồng Tiếu bùng tịnh rượu toan chuốc ra chén thì Hảo Kiệt cản lại:

- Không cần, bốn nhân tự rót cho mình.

- Minh chủ khó quá! Không cho tiểu sinh làm phận hậu bồi của mình, hay Minh chủ sợ trong móng tay của tiểu sinh có độc công.

- Bốn nhân tự chuốc rượu được.

- Minh chủ không thích, tiểu sinh cũng không ép. Ngại lắm, sợ Minh chủ cho tiểu sinh là người bợ đỡ. Thấy người ta là đương kim võ lâm Minh chủ rồi giờ trò hạ nhân nịnh hót đặng kiếm chút tài lộc. Mà cũng có sao đâu, ai mà chẳng muốn người khác bợ đỡ nịnh hót mình.

Chàng ngoáy lỗ tai:

- Những lời nói đó khiến cho người ta thích thú vô cùng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Đồng Tiếu, người đến đây để trao cho bốn nhân bức thư của Thập Tứ Lang hay để bốn cột bốn nhân. Người nói cho bốn nhân biết.

Đồng Tiếu ôm quyền từ tốn nói:

- Minh chủ thừa biết tiểu sinh đến trao bức thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ.

- Vậy hãy trao nó cho ta.

- Tất nhiên rồi, nhưng tiểu sinh muốn thỉnh giáo Thượng tôn Minh chủ vài điều trước khi trao bức thư đó.

- Tiểu tử muốn hỏi gì bốn nhân.

- Thứ nhất đó là chuyện xảy ra tại ải Nhạn Môn, thứ hai tiểu sinh muốn biết bào huynh của mình đang ở đâu. Minh chủ đã làm gì bào huynh của tiểu sinh.

Hảo Kiệt từ từ đứng lên.

Đồng Tiểu không màng đến thái độ của y, mà bùng tình rượu chuốc ra chén của mình.

Hảo Kiệt nói:

- Tiểu tử đã suy nghĩ chưa mà mới ta câu hỏi đó.

- Nếu không suy nghĩ thì tiểu sinh không tìm đến Tổng đàn võ lâm thỉnh thị cao kiến của Minh chủ. Tiểu sinh nghĩ Minh chủ biết tất cả mọi chuyện năm xưa, khi tóc tiểu sinh còn để chỏm.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Tại sao ngươi muốn biết chuyện đó?

- Tiểu sinh muốn biết thân phận của mình đó mà. Biết đâu chừng Thượng tôn Minh chủ là thúc thúc của tiểu sinh và Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân là bào huynh. Nếu đúng như tiểu sinh đoán thì xem như tiểu sinh cũng có vai vế trong giang hồ đó chứ. Chỉ cần biết đúng như vậy, tiểu sinh đã có thể vỗ ngực xưng... “thúc thúc của ta là võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, bào huynh của ta là Ngọc Diện Tử Sát, ai dám làm gì ta à”. Chỉ cần nghe tiểu sinh thốt ra câu nói đó thôi, mấy cái gã càn rỡ thường hay bức hiếp tiểu sinh sẽ tái mặt, cụp mắt chẳng dám mạo phạm đến tiểu sinh nữa.

- Vậy bốn nhân hỏi tiểu sinh tin vào bốn nhân không?

- Lời nói của Minh chủ là lời nói của bậc trưởng thượng trong võ lâm, không tin thì tin vào ai bây giờ?

Hảo Kiệt vuốt râu rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ như thế thì tốt lắm. Ngươi đến đây trao cho bốn nhân bức thư của Thập Tứ Lang, xem như đã hoàn thành cuộc trao đổi trước đây giữa ta và ngươi. Đúng không?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Minh chủ nói rất đúng à. Minh chủ không giống như cái lão Thục Tùng Nhân ôn dịch.

Nói một đường làm một nẻo.

- Bốn nhân luôn giữ chữ tín của mình. Nếu ngươi đã tin bốn nhân, bốn nhân và tiểu tử làm một cuộc trao đổi nữa. Nhưng không biết ngươi có đủ dũng lược không?

- Nếu không có tí chút liều mạng, không sợ chết thì tiểu sinh không dám vác cái mặt đến trao thư cho Minh chủ ngay tại võ lâm Tổng đàn. Chẳng lẽ tiểu sinh lại tự leo mình lên thớt chờ đao hạ xuống à?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Rất chí khí.

- Đa tạ lời khen của Minh chủ.

- Bốn nhân sẽ cho ngươi một cơ hội để biết tường tận mọi việc trong dĩ vãng.

Chung Hảo Kiệt vỗ tay hai tiếng.

Một gã đại hán cầm khoai đao bước vào. Y có bộ mặt lạnh như tiền. Chỉ nhìn qua đã nhận ngay sát thần toát ra từ bộ mặt băng giá đó.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử, bốn nhân cho ngươi biết y là ai nhé. Y là Sát Thủ Lãnh Diện Vô Tâm. Người đã từng thắng Thập Tứ Lang, nếu như hôm nay ngươi thắng được gã, những gì ngươi muốn biết bốn nhân sẽ nói với

người.

Đồng Tiểu gượng cười nhìn Chung Hảo Kiệt, nói:

- Thượng tôn Minh chủ không quá à.

Đôi chân mày Hảo Kiệt nhíu lại:

- Người nói vậy có ý gì?

- Đây là cái mẹo “Tá đao sát nhân”. Nếu như tiểu sinh chết bởi đao của vị đại ca này thì Minh chủ chẳng mang tiếng gì cả, tự tiểu sinh đi tìm cái chết mà. Minh chủ thừa biết tiểu sinh võ công như bọn múa võ sơn đông, bán cao hoàn tán, làm sao là đối thủ của Lãnh diện vô tâm được.

- Vậy người hãy rút lại câu hỏi của mình.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Tiểu sinh không muốn rút lại những câu hỏi của mình, thế mới khôn chứ.

Chung Hảo Kiệt nhún vai:

- Thế người sẽ làm gì để ta trả lời câu hỏi của người?

Đồng Tiểu quệt mũi rồi lòn tay vào ngực áo lấy bức thư đặt lên bàn:

- Thư của Thập Tứ Lang đây. Tiểu sinh mạn phép trao lại cho Minh chủ.

Chàng trịnh trọng dâng bức thư bằng hai tay.

Chung Hảo Kiệt đón lấy bức thư. Lão vừa đón bức thư vừa nói:

- Bây giờ thì tiểu tử đã biết chỗ nào là đất sống, chỗ nào là đất chết rồi à?

- Tiểu sinh nhờ Minh chủ chỉ giáo mới nhận ra điều đó. Tiểu sinh mạn phép Minh chủ cho tiểu sinh hỏi vị đại ca Lãnh diện vô tâm một vài

câu được không ạ?

- Người cứ hỏi.

Đồng Tiểu đứng lên nhìn lại gã đao thủ sát nhân lãnh diện vô tâm. Bộ mặt lạnh như tiền của gã đập vào mắt chàng.

Nặng nề cười giả lả, Đồng Tiểu hỏi:

- Đại ca có đúng với cái tên Lãnh diện vô tâm không?

Y buông một câu cộc lốc:

- Kim Chấn này luôn tự thị vào ngoại danh mà Minh chủ ban cho.

- Đúng rồi, thảo nào bộ mặt của đại ca cứ đăm đăm như người ta đang bị mắc vậy.

- Người nói gì ta không hiểu?

- Tại hạ biết nói sao cho đại ca hiểu nhỉ. Ý của tại hạ là những người bị thổ tả không đúng lúc cũng có bộ mặt như đại ca. Còn Sát Thủ Lãnh Diện Vô Tâm không thể có bộ mặt như đại ca được.

Hai hàm răng của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn nghiền lại, phát ra âm thanh ken két như gã đang nghiền một khúc xương trong miệng. Gã gần giọng nói:

- Người muốn thử đao của ta chứ?

- Thập Tứ Lang tôn giá thì tại hạ có thử qua kiếm của y rồi. Y đúng là một kiếm thủ sát nhân, nhưng không biết đại ca có giống như Thập Tứ Lang không? Nếu đại ca muốn tại hạ thử đao của đại ca thì hãy cho tại hạ xem qua ngọn khoái đao của đại ca trước đã.

- Sao người muốn xem đao của ta?

- Sát thủ như đại ca dụng đao giết người thì đao phải bén lắm. Nhưng tại hạ ngờ ngờ nó không được bén cho lắm, nên muốn nhìn qua. Nếu như đại ca có thanh đao tốt, chém sắt như chém bùn thì mới đúng là

Sát Thủ Lãnh Diện Vô Tâm.

Đồng Tiểu lắc đầu, từ tốn nói:

- Bằng như đao của đại ca chỉ dụng để bổ củi thì tại hạ đành phải thôi thác không thể giao thủ với đại ca được.

Chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đồng ý với tiểu sinh chứ?
- Tiểu tử sợ cái danh của người vừa mới hạ được Thập Tứ Lang sớm lụi tàn trong tay Kim Chân.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh chưa bộc bạch ý của mình, Minh chủ đã nói dùm tiểu sinh. Trên đời này ngoài song đường sinh ra tiểu sinh, chỉ còn có mỗi một mình Thượng tôn Minh chủ là hiểu tiểu sinh. Tiểu sinh vô cùng cảm kích... cảm kích...

Chung Hảo Kiệt nhìn lại Kim Chân:

- Hãy cho Đồng công tử xem qua đao của người.
- Tuân lệnh Minh chủ.

Đồng Tiểu chỗi tay lên bàn, hơi chồm đến trước:

- Minh chủ có ý lấy mạng tiểu sinh thật à?
- Lần thứ hai bốn nhân muốn chứng kiến người vượt vũ môn. Lần trước người có thời gian lập kế, lần này chính người bước qua vũ môn chứ không nhờ ai khác.

Lão vuốt râu nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa không có ở đây giúp người đâu. Ắ muốn giúp cũng không có đủ thời gian để giúp người.
- Nói như Minh chủ thì tiểu sinh chết chắc rồi. Xem như bít đường

sinh lộ.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nhìn Kim Chấn:

- Đao của đại ca bén chứ?
- Đủ bén chặt đứt đầu người.
- Nếu nó bén thì chỉ một đao là đứt thôi, còn như không bén thì đau lắm. Tại hạ phải xem qua mới được.

Nói rồi Đồng Tiểu rời bàn đại yển bước đến trước mặt Kim Chấn. Chàng đặt ngón tay vào lưỡi khoai đao, từ từ vuốt dọc lên đốc đao. Đồng Tiểu chắc lưỡi nói:

- Đại ca rèn đao ở đâu mà tốt quá vậy.

Kim Chấn gằn giọng đáp lời:

- Người xuống...

Y chưa kịp nói hết câu thì hữu thủ của Đồng Tiểu cũng thộp vào hõ khủy tay đao của gã.

Bằng một bộ pháp thần ky giống như Băng Phương Vũ, chàng lách bước, lòng người qua khỏi mặt đất, rồi nện lưng xuống sàn đại sảnh.

- Huych...

Kim Chấn buông ngọn khoai đao, buột miệng thốt:

- Ồi...

Gã chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị Đồng Tiểu điểm vào tinh huyết nằm dờ ra dưới sàn gạch.

Đồng Tiểu nhảy đồng lên, quay ngoắc lại phía Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh đã vượt vũ môn bằng tay mình, Minh chủ không được nuốt lời đó.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão vừa then vừa tức giận. Lão rít giọng nói:

- Đúng là lũ vô dụng.

Một ánh chớp bạc vụt thoát ra khỏi ống tay áo của Chung Hảo Kiệt. Ánh chớp đó khiến cho Đồng Tiểu lóa mắt, giật bắn cả người. Khi chàng lấy lại được thần tình thì ánh chớp cũng không còn nhưng thủ cấp của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn đã bị lìa khỏi cổ lặn lông lốc.

Sát chiêu của Chung Hảo Kiệt thi triển ra khiến Đồng Tiểu bất thần cả người. Tim chàng đập còn hơn trống trận và theo bản năng vô thức đưa tay sờ cổ mình.

Chàng tò mò nhìn lại tay của Chung Hảo Kiệt nhưng chẳng thấy chiếc binh khí nào.

Đồng Tiểu nhớ lại cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, mà hai cánh môi khô hằn lại với vị đắng như có mật trào ra miệng chàng.

Đồng Tiểu cứ nhìn Chung Hảo Kiệt một lúc rồi nói:

- Tiểu sinh không dám hỏi nữa... Không dám hỏi nữa...

Hảo Kiệt lắc đầu:

- Tiểu tử đã hỏi và đã vượt vũ môn, bốn nhân phải trả lời cho người để người không tò mò nữa. Nhưng khi người nghe câu trả lời của bốn nhân rồi thì người sẽ không còn chỗ đứng trên cõi Trung Nguyên.

Lời nói này của Chung Hảo Kiệt càng khiến cho Đồng Tiểu hồi hộp hơn. Chàng có cảm tưởng đó là phán ngôn của tử thân, của diêm chúa ban cho mình.

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên nói:

- Đồng tiểu tử, người biết quá nhiều. Chính vì người biết quá nhiều mà ta phải đặt người vào tử lộ. Bốn nhân phải thừa nhận người là một tiểu tử có trí thông minh. Nhưng sự thông minh của người chỉ đặt người vào chỗ chết.

- Minh chủ không lấy mạng tiểu sinh trong lúc này chứ?
- Người đã vượt vũ môn lần thứ hai, tất bốn tọa cho người rời khỏi đây.

Đồng Tiểu thở dài, ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.
- Đừng nhắc với ta hai chữ độ lượng và vị tha. Hãy nghe ta nói đây.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bào huynh của người đứng là Dương Thiệu Ân. Còn kẻ đặt bẫy buộc cha mẹ người phải nhảy xuống vực thẳm trên ải Nhạn Môn chính là bốn nhân.

Đồng Tiểu chau mày nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Một mình Minh chủ chẳng thể làm gì được phụ thân của tiểu sinh. Bởi tiểu sinh nghe nói võ công của phụ thân cao thâm hơn Minh chủ rất nhiều.
- Bốn nhân không phủ nhận. Nhưng một khi trong tay bốn nhân có Thánh Cô Tiên Tử Hà Tịnh Cơ thì Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh phải trao lại “Huyết Thủ lệnh” cho bốn nhân.

Tất cả những gì người tò mò muốn biết, bốn nhân đã nói cho người biết. Tiểu tử đã có thể rời Tổng đàn võ lâm của bốn nhân được rồi chứ.

Đồng Tiểu nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi Minh chủ một câu được không?
- Người cứ hỏi
- Minh chủ có cảm nhận sự áy náy khi hành sự không?

Hảo Kiệt phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Vị độc bất trượng phu Đồng Tiểu nghe lão nói mà cảm nhận ngực mình đau nhói một cái khiến phải nhắm mắt lại.

Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh cáo từ.
- Tiểu tử cố mà giữ lấy mạng mình.

Gượng nặn nụ cười, Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Tiểu sinh cố giữ mạng mình để vượt qua vũ môn lần thứ ba. Nhưng hôm nay Minh chủ lấy mạng tiểu sinh thì Minh chủ tự hủy hoại danh phận mình.
- Tiểu tử dựa vào đâu mà thốt ra câu nói đó.
- Minh chủ thừa nhận tiểu sinh là kẻ thông minh, tất tiểu sinh đến đã chuẩn bị trước cho mình một con đường để đi ra. Cho dù Minh chủ không muốn cũng phải chấp nhận để một đường sinh lộ cho tiểu sinh.
- Nói cho bốn nhân biết sinh lộ của người ở đâu.
- Trong miếng ngọc thạch mà mẫu thân để lại cho tiểu sinh chỉ ngôn của Thiên cang thần chỉ Thượng Quan Kỳ. Nó là khẩu quyết khắc chữ võ công của “Huyết Thủ lệnh”. Chỉ cần trao khẩu quyết này cho bất cứ người nào thì chiếc gai của Minh chủ sẽ lung lay ngay lập tức.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt tím lại, lão gằn giọng nói:

- Khẩu lệnh đó ở đâu, mau trao ra đây cho ta.
- Thượng tôn Minh chủ tự nhận mình là kẻ độc tâm. Không có độc tâm thì không trở thành trượng phu. Nếu Đồng Tiểu trao khẩu quyết đó cho Minh chủ thì tự mình đã bít đường sinh lộ của mình.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường:

- Trao cho Minh chủ khẩu quyết kia, tiểu sinh khó mà bước ra khỏi cửa đại sảnh đường Tổng đàn võ lâm được quá năm trượng. Tiểu sinh

quí mạng của mình lắm. Đâu để mắt lãnh nhách được.

- Người không tin vào ta sao?
- Tiểu sinh đã nghiệm một điều. Mình không nên tin vào người có độc tâm.
- Được, vậy người muốn gì?
- Hãy cho tiểu sinh một sinh lộ.
- Bồn nhân hứa với người.
- Không chỉ một Đồng Tiểu thôi, mà có cả Lục Chỉ Thần Thâu Quách Ngụ nữa.
- Bồn nhân không giữ lão già sáu ngón đó.
- Đến bây giờ mà Minh chủ vẫn chưa phát hiện ra à?

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt nhíu lại.

Đồng Tiểu nghiêm giọng nói:

- Vì sao tiểu sinh biết được bí mật trong mặt ngọc thạch của mẫu thân để lại, bởi tiểu sinh có Vạn Kiến Sư Giang Hào.
- Thì ra người đã tráo...
- Minh chủ không tin mắt đó thôi. Phàm người ta có thể thượng phong làm chủ thiên hạ thì luôn có những sơ xuất do bản thân mình tạo ra.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Hôm nay bồn nhân mới cảm nhận được sự lạnh lẽo của tiểu tử. Người đúng là kẻ ta phải để tâm đến. Thôi được, ta hứa trao cả Lục Chỉ Thần Thâu Quách Ngụ cho người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích.

- Tiểu tử nên trao cho bốn nhân vật người đang giữ.
- Tiểu sinh luôn giữ đúng lời của mình. Nhưng tiểu sinh muốn Minh chủ nói vài lời với quần hùng Bạch đạo đang có mặt bên ngoài đại sảnh đường này.

Hai cánh môi của Chung Hảo Kiệt mím lại. Lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bốn nhân chịu theo ý người.

Hai người cùng sánh bước đi thẳng ra bên ngoài đại đường chính sảnh võ lâm. Nhìn quần hùng Bạch đạo, Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt trang trọng nói:

- Kể từ hôm nay, các người đừng ai mạo phạm đến Đồng công tử. Bởi vì...

Đồng Tiểu nhìn sang Chung Hảo Kiệt nhỏ giọng nói:

- Vì tiểu sinh là hiền đệ của Minh chủ, gọi Minh chủ bằng thúc thúc. Thúc thúc đâu nỡ hại hiền đệ của mình.

Thở hắt ra một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Mọi người nể kính Đồng công tử, bởi vì y là hiền đệ của bốn nhân.

Đồng Tiểu mỉm cười lấy mặt ngọc thạch đặt vào tay Hảo Kiệt:

- Minh chủ chỉ cần đập mạnh nó xuống sàn gạch, nó sẽ tách ra làm hai như một con sò.

Khẩu quyết ở trong đó. Cáo từ.

Đồng Tiểu ôm quyền xá, rồi ung dung thả bước đi qua trước mặt quần hùng mà chẳng người nào làm gì được chàng. Chàng đi rồi mà Chung Hảo Kiệt vẫn còn bần chồn, âm ỉ một nỗi bức dọc trong tâm thức.

Bóng sắc võ lâm

Vọng Thiên Cát tọa lạc trên một mảnh đất bằng phẳng, với những thảm cỏ chung quanh. Một hàng tùng kết thành một vòng bao bên ngoài tòa lầu với tám tầng, trông như một ngôi tháp cao, to sừng sững, đáng vẻ uy nghiêm bởi những mái vòm cong vút.

Đứng ngay bên ngoài Vọng Thiên Cát là một kiếm thủ vận lam y có vẻ chờ đợi Thiệu Ân. Bộ mặt y chẳng có gì đặc sắc, ngoài trừ hàm râu cá chốt trên mép, trông giống như một quả ấu ngò ngộ.

Thiệu Ân bước đến trước mặt người ấy:

- Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương tôn giá chờ tại hạ?

Hầu Lĩnh Cương vẫn khoanh tay trước ngực, rọi hai luồng uy nhân vào mặt Thiệu Ân cứ như muốn dùng ánh mắt cá chết của mình uy hiếp Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Y khẽ gật đầu:

- Đúng là Hầu môn đang chờ người.

- Hầu tôn giá chờ tại hạ vì ý gì?

- Hầu môn nghe tiếng tăm lừng lẫy của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân nên mới chờ ở đây.

Thiệu Ân mỉm cười. Lần này nụ cười của y chẳng có vẻ gì là giả lả cả, mà lại rất thật, rất gợi mở và thậm chí rất cầu tình. Điềm nụ cười đó rồi Thiệu Ân mới nói:

- Hẳn vì tiếng tăm của tại hạ mà Hầu tôn giá mới chờ ở Vọng thiên cát để thỉnh giáo?

- Không sai.

- Có Hầu tôn giá, hẳn là có những người khác trong Vọng thiên cát.

- Ngọc Diện Tử Sát muốn nói đến những người nào?
- Tại hạ muốn nói đến Võ Đang đạo trưởng Giác Hải, Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn, và cả Phương trượng đại sư Chí Thiện cùng Tung Sơn chương môn Tạ Kiểng.
- Tất cả mọi người đang ở trong Vọng Thiên Cát.
- Tại hạ rất muốn gặp những người đó.
- Ngọc Diện Tử Sát hãy chứng tỏ bản lĩnh của mình trước khi vào Vọng Thiên Cát.

Thiệu Ân ôm quyền từ tốn nói:

- Hầu tôn giá có ý đó, tại hạ không thể từ chối được. Dù sao Hầu tôn giá cũng là bậc trưởng tôn so với tại hạ.
- Đao kiếm vô tình, đừng oán trách.
- Kẻ biết cầm kiếm, cầm đao, tất biết mình mà không bao giờ oán trách người khác.
- Hầu mỗ thích nghe những lời nói như thế này.

Vừa nói Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Y ghim mũi kiếm xuống ngay trước mũi giày mình. Mặc dù thấy Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ nhưng Thiệu Ân vẫn giữ thái độ bình thản tự tại. Trông y rất ung dung, và tự mãn, nếu không muốn nói có chút gì đó kiêu ngạo, tự thị vào bản thân.

Đôi chân mày của Hầu Lĩnh Cương thoát nhú lại khi nhận ra vẻ ung dung tự tại của Đồng Tiểu. Y nghiêm giọng nói:

- Binh khí của ngươi đâu?
- Khi cần tại hạ sẽ cho Hầu tôn giá thấy binh khí của bản thân mình.
- Ngọc Diện Tử Sát quá tự tin rồi đó.
- Tại hạ lúc nào cũng tự tin, đôi mắt với Hầu tôn giá, tại hạ càng tự tin

hơn.

- Hãy đỡ kiếm của Hầu mỗ.

Cùng với lời nói đó, Thiên Kiếm Hầu Linh Cương múa tít thanh trường kiếm. Ánh kiếm trùng trùng điệp điệp do Hầu Linh Cương thi triển mà bất cứ ai nhìn vào cũng bị lóa mắt bởi màn kiếm quang bất tận kia.

Mặc dù mấy màn kiếm ảnh trùng điệp kia nhưng Dương Thiệu Ân cũng chẳng có chút gì biểu lộ hay lo lắng hay khẩn trương, vẻ mặt của y rất ung dung tự tại.

Y nhìn bóng kiếm ảnh trùng điệp của Hầu Linh Cương mà nghĩ thầm:

- “Đúng là Thiên Kiếm Hầu Linh Cương.”

Ý nghĩ đó còn đọng trên đầu Dương Thiệu Ân thì một đạo kiếm khí khởi phát từ màn ảnh kiếm trùng điệp bắn xẹt tới mặt y. Bất cứ người nào nếu để màn ảnh kiếm của Hầu Linh Cương làm cho phân tâm thì đại khí kiếm tàn độc kia sẽ lấy ngay đôi mắt của người đó.

Nếu tiếp nhận đạo khí hoàn toàn bất ngờ nọ thì kết cục đã được phân định ngay trong thức chiêu khai cuộc của Thiên Kiếm Hầu Linh Cương. Bất ngờ một đại cao thủ cũng đều có thể nhận ra ngay cái thảm bại ngay trong khí kiếm khai cuộc của Hầu Linh Cương, vì nó bất ngờ và tàn nhẫn, nhưng Thiệu Ân thì không. Cứ như Thiệu Ân đã thấy sát khí kiếm chiêu của đối phương, nên nó vừa phát ra thì y đã lách bộ né tránh.

Đạo khí kiếm công huyệt Thiệu Ân, cày ngay một mảng cỏ xanh sau lưng y.

Thiên Kiếm Hầu Linh Cương lớn tiếng quát:

- Ngươi cũng có bản lĩnh đó chứ.

- Cùng với lời nói đó là màn ảnh kiếm trùng điệp như một tấm lưới chụp tới Thiệu Ân.

Dụng ngay bộ pháp cứu chuyển quỹ ảnh di bộ, Thiệu Ân lòn lách trong màn ảnh kiếm trùng điệp của đôi phương.

Thiệu Ân tuyệt nhiên chỉ dụng cứu chuyển quỹ ảnh di bộ lách tránh mà chưa phản công lại. Thiên Kiếm Hầu Linh Cương chẳng thể nào chạm được chéo áo của Thiệu Ân.

Bất thành linh Thiệu Ân vung tả thủ đón thẳng lấy lưỡi trường kiếm của Hầu Linh Cương.

Một âm thanh khô khốc phát ra, khi lưỡi trường kiếm của Hầu Linh Cương chạm vào cánh tay của Thiệu Ân.

- Keng...

Lưỡi kiếm bật ra cũng là lúc ánh chớp bạc nhoáng lên từ hữu thủ của Thiệu Ân. Ánh chớp bạc phát ra nhanh không thể tưởng. Khi ánh chớp bạc vụt tắt thì búi tóc của Hầu Linh Cương cũng bị đứt lìa. Tóc của gã xõa xuống ngang vai, trông thật nực cười.

Mặc dù bị Thiệu Ân chém đứt búi tóc, nhưng Thiên Kiếm Hầu Linh Cương vẫn không phát hiện được binh khí đối phương dùng là binh khí gì.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng nhìn Hầu Linh Cương:

- Hầu tôn giá thấy binh khí của tại hạ rồi chứ?

Mặt của Hầu Linh Cương đục ra. Y ngượng ngùng nói:

- Ta vẫn không biết đó là gì?

Thiệu Ân mỉm cười, từ tốn nói:

- May mắn cho Hầu tôn giá không nhìn thấy binh khí của tại hạ. Nếu như Hầu tôn giá thấy nó, thì e rằng bây giờ Hầu tôn giá không còn đứng được trên đôi chân của mình.

Giọng nói của Thiệu Ân rất ôn nhu, hòa nhã nhưng khi lọt vào thính nhĩ của Thiên Kiếm Hầu Linh Cương thì y lại có cảm giác bồn chồn,

cùng với một luồng khí gai buốt xuất hiện trong cột sống.

Nụ cười sởi lởi lại hiện ra trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tại hạ có thể bước vào trong Vọng Thiên Cát được chứ?

Thiên Kiếm Hầu Linh Cương bước qua bên, nhìn Thiệu Ân nói:

- Mọi người đang chờ Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Khẽ gật đầu điểm nụ cười thỏa mãn, Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân ung dung bước qua mặt Thiên Kiếm Hầu Linh Cương đi thẳng vào Vọng Thiên Cát. Hầu Linh Cương khẽ buông tiếng thở dài rồi nổi gót theo Thiệu Ân. Trên tầng thứ tám của Vọng Thiên Cát đã có mặt đầy đủ bốn người: Chương môn Tung Sơn Tạ Kiểng, Bang chủ chàng Khuru Chí Viễn, Võ Đang Chân Tử Giác Hải, và Phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện. Hai chiếc bàn trống để dành cho Thiệu Ân và Thiên Kiếm Hầu Linh Cương.

Thiệu Ân yên vị, bây giờ Trang chủ Thục Tùng Nhẫn mới bất ngờ xuất hiện.

Sự xuất hiện của Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân đã đoán ra vì sao những cao nhân của giới Bạch đạo lại tề tụ về đây.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền xá mọi người rồi nói:

- Phương trượng đại sư, Giác Hải đạo trưởng, Tạ chương môn, và Hầu lão gia, lão phu thọ thiên không biết nói lời gì. Ở đây lão phu chỉ muốn nói với các vị, Dương thiếu hiệp đã biết tất cả rồi.

Lão nhìn lại Thiệu Ân:

- Thiếu hiệp có thể mở lời cho mọi người biết được không? Ở đây chúng ta đều là những người ngồi chung một con thuyền. Thiếu hiệp cứ bực bạch nói cho mọi người hiểu chuyện gì xảy đến.

Thiệu Ân lia mắt nhìn qua tất cả mọi người rồi nói:

- Tại hạ đã nhận được chỉ ngôn của Minh chủ nghĩa phụ để truy tìm chứng cứ phản bội, có ý chiếm quyền của Minh chủ. Chư vị trưởng bối có thể đoán ra hậu quả như thế nào một khi nghĩa phụ phát lệnh võ lâm Huyết Thủ lệnh.

Phương trượng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thiếu hiệp hẳn biết vì sao lão nạp và các vị Chương môn lại có ý chiếm quyền Minh chủ không?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đại sư có thể nói rõ cho tại hạ biết được không?

- A di đà Phật! Lão nạp nói ra sợ Dương thiếu hiệp không tin lời lão nạp.

Thiệu Ân cười ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ không tin thì đã không đến Vọng Thiên Cát một mình. Và cũng không chỉ cắt búi tóc của Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương tôn giá.

Y nhìn lại Hầu Lĩnh Cương.

Tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân, Hầu Lĩnh Cương thoát đỏ mặt sượng sùng. Y đã biết vì sao mình còn cái mạng sau sát chiêu của Thiệu Ân.

Đại sư Chí Thiện từ tốn nói:

- Lão nạp không ngoa ngôn với thiếu hiệp. Thượng tôn Minh chủ nghĩa phụ của thiếu hiệp có ý độc chiếm võ lâm, làm chủ quần hùng. Bề ngoài Thượng tôn Minh chủ là người quang minh chính đại, lấy chính đạo để làm bức màn nhưng che mắt mọi người, nhưng bên trong thì đã có chủ tâm tiêu diệt tất cả các môn phái trên võ lâm Trung Nguyên, thôn tóm quyền lực.

Buông một tiếng thở dài, Phương trượng đại sư Chí Thiện niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Chính Thượng tôn Minh chủ đã cho người ra tận Đông đảo phù tang thỉnh cao thủ vào Trung Nguyên.

Thiệu Ân cướp lời Chí Thiện đại sư:

- Đại sư muốn nói đến Thập Tứ Lang?

- A di đà Phật! Đúng như vậy!

Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn lên tiếng:

- Bồn Bang chủ đã cho người ra tận ngoài Đông đảo để điều tra chuyện này. Những lời của đại sư đều không sai. Thập Tứ Lang mang tiếng là từ Đông đảo vào Trung thổ để thẩm chứng võ lâm tìm chân giá trị của kiếm chiêu, nhưng thật ra đã có sự sắp xếp từ trước của Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt muốn nhờ tay của Tứ Lang sát thủ tất cả những vị Chương môn có danh có phận đang dễ bề thâm tóm võ lâm. Nhưng...

Thiệu Ân cướp lời Khuru Chí Viễn sau khi điềm nụ cười sởi lởi:

- Gã Thập Tứ Lang đó lại bị Đồng Tiểu, một tiểu tử Hắc đạo vô danh bức nhục tại đấu trường, phải tự kết liễu mình theo lệ của kiếm thủ Đông đảo.

Tạ Kiêng, Chương môn Tung Sơn nói:

- Dương thiếu hiệp đã chứng kiến chiếm đạo của Thập Tứ Lang như thế nào rồi? Nhưng thật nực cười không hiểu Đồng Tiểu đã làm những gì khiến y chẳng còn là một kiếm thủ.

Thiệu Ân nói:

- Điều Chương môn thắc mắc chỉ có Đồng Tiểu mới trả lời được. Y đã làm gì để biến Thập Tứ Lang thành một con rối làm trò cười cho võ lâm Trung Nguyên. Tại hạ muốn biết sao các vị Chương môn lại không mời Đồng Tiểu.

Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn nói:

- Dương thiếu hiệp, Đồng Tiểu dù có tài bao nhiêu thì cũng là người của giới Hắc đạo.

Còn chúng ta thuộc về giới Bạch đạo. Ở đây lại là chuyện sinh tồn, trọng đại, nên không thể cho gã tiểu tử Hắc đạo đó tham gia.

Thiệu Ân đứng lên ôm quyền nói:

- Chư vị trưởng bối có ý mời tại hạ tham gia vào đại cuộc này. Tại hạ mạn phép hỏi chư vị trưởng bối.

Tạ Kiểng, Chương môn Tung Sơn, nhìn Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp có điều gì muốn hỏi?

- Chư vị trưởng bối có ngại Dương Thiệu Ân này là nghĩa tử của Thượng tôn Minh chủ không?

Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn bung chén rượu, trịnh trọng nói:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp chén rượu, rồi mới nói ra điều này. Còn tin hay không là quyền của thiếu hiệp.

Thiệu Ân bung chén rượu hướng về các vị Chương môn:

- Tại hạ mạn phép mời chư vị trưởng bối.

Mọi người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn nói:

- Nếu lão ăn mày có nói gì sai, rất mong được Dương thiếu hiệp chỉ giáo.

- Tại hạ không dám. Khuru bang chủ vẫn là bậc trưởng bối của tại hạ.

- Vậy lão phu sẽ nói tất cả sự thật cho thiếu hiệp biết vậy. Lão phu cam đoan với Dương thiếu hiệp, nếu như thiếu hiệp không hợp lực với các chư vị Chương môn và lão phu đây để chiếm quyền võ lâm, thì một ngày kia không xa chính Dương thiếu hiệp sẽ chết bởi tay Thiệu Ân Chung Hảo Kiệt.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Có điều gì ẩn khuất sao Khuru bang chủ nói như vậy.
- Điều gì uẩn khúc thì lão ăn mày không biết. Nhưng lão ăn mày biết một điều chắc chắn, Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt đã từng muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân.

Lão Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn vuốt râu, trang trọng nói:

- Lần trước võ lâm Minh chủ phái Dương thiếu hiệp đi cùng với Đồng Tiểu đến Tử địa U Minh để lấy thanh Vô Minh kiếm. Đó chẳng qua là một trò vui của Thượng tôn Minh chủ.

Minh chủ bày ra mọi cách cốt để thiếu hiệp và Đồng Tiểu luôn đối kháng với nhau, và muốn chính tay Đồng Tiểu giết Dương thiếu hiệp.

- Tại sao lão Bang chủ biết uẩn khúc đó?
- Người giả dạng làm Vạn Kiến Sư Giang Hào chẳng phải ai xa lạ mà là Tôn trưởng lão của Cái bang.

Chân diện Thiệu Ân đành lại. Y ôm quyền nói:

- Ở đây có vị nào khác ngoài Khuru bang chủ biết uẩn khúc đó không?

Mọi người im lặng nhìn Thiệu Ân, trong khi Chí Thiện đại sư lại chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười xởi lởi của y đập vào mắt các vị trưởng bối khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Các vị trưởng bối không biết, nhưng tại hạ thì biết. Có điều tại hạ không muốn nói ra điều này thôi.

Chân diện mọi người lộ vẻ khản trương và vồn vã hướng về Thiệu Ân.

Thiên Kiếm Hào Linh Cương hỏi:

- Dương thiếu hiệp có thể nói cho mọi người biết được không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Chúng ta đã ngồi chung một chiếc thuyền. Tại hạ buộc phải tỏ bày cho các vị biết, cho dù là không muốn.

Y bưng tịnh rượu, chuốc ra chén, uống liền một lúc ba chén, rồi mới cất giọng trang trọng nói:

- Vì sao nghĩa phụ muốn Đồng Tiểu lấy mạng tại hạ, vì sao Đồng Tiểu, một gã tiểu tử Hắc đạo vô danh tiểu tốt lại có thể làm nhục được Thập Tứ Lang kiếm thủ buộc gã phải tìm đến cái chết để bảo toàn kiếm đạo của Phù tang. Vì sao nghĩa phụ lại trao Kim bài lệnh tiễn võ lâm cho Đồng Tiểu, và còn nghe theo chỉ ngôn của y thả tất cả bọn Hắc đạo nô nhân.

Phía sau những việc làm của nghĩa phụ tất phải có uẩn khúc gì trong mối quan hệ với Đồng Tiểu. Tại hạ nói ra điều này hẳn chư vị trưởng bối phải giật mình. Có thể sẽ không tin vào lời của tại hạ.

Những vị trưởng bối nhìn nhau.

Mọi người im lặng trong khi Thiệu Ân cũng im lặng như thể đang tìm ngôn từ diễn giải ý tưởng sắp nói ra của mình.

Buông một tiếng thở dài, cứ như muốn mọi người phải chú ý vào mình sau tiếng thở dài đó, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Đồng Tiểu chính là giọt máu của Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt với Thánh Cô Tiên Tử Hắc đạo tạo ra.

Tất cả những vị Chứng môn không khỏi sờ sờ bởi lời nói này của Dương Thiệu Ân.

Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn hỏi:

- Dương thiếu hiệp nói sao? Đồng tiểu tử là giọt máu của Chung Hảo

Kiệt và Thánh Cô Hắc đạo tạo ra à?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng như vậy. Một ngày nào đó, kẻ đảm trách chức vị Minh chủ võ lâm chẳng ai khác mà chính là Đồng tiểu tử. Các vị có thể hình dung ngày đó như thế nào không?

Phương trượng đại sư Thiếu Lâm buột miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Võ Đang Chân Tử Giác Hải giờ mới lên tiếng:

- Bần đạo không thể chấp nhận cái ngày đó xảy ra được.

Thiệu Ân nhìn qua Giác Hải đạo trưởng:

- Đó là ý của đạo trưởng, nhưng một khi Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt trao lại quyền uy tối thượng của võ lâm cho Đồng Tiểu thì chẳng khác nào đã làm một cuộc đảo loạn càn khôn thiên địa. Hắc đạo sẽ nắm quyền lực tối thượng võ lâm, sau đó là kiếp nô nhân sẽ được trút lên đầu giới võ lâm Bạch đạo. Những kẻ mà Đồng Tiểu phải diệt trừ tận gốc để không còn hậu họa sẽ là các vị trưởng bối đây.

Chí Thiện đại sư lại niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn lộ vẻ khấn trương và căng thẳng. Lão trang trọng hỏi Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp nghĩ sao về chuyện này. Chúng ta sẽ không để cho chuyện đó xảy ra chứ?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân và giới Hắc đạo là những kẻ không đội trời chung.

Tất nhiên tại hạ sẽ không để chuyện đó xảy ra đúng như dự tính của

Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Nhưng tại hạ cần sự giúp đỡ của các vị Chương môn.

Tung Sơn chương môn đứng lên, ôm quyền hướng về Thiệu Ân nói:

- Dương thiếu hiệp, Tung Sơn sẽ đứng sau lưng thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn qua mọi người, ôn nhu nói:

- Đây là đại cuộc võ lâm, chỉ cần các vị Chương môn đồng một lòng, tại hạ mới dám nhận trọng trách, cùng các vị chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Mọi người cùng ôm quyền hướng về Thiệu Ân:

- Chúng tôi sẽ cùng một lòng với Dương thiếu hiệp.

Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đa tạ các vị Chương môn đã tin tại hạ. Kể từ bây giờ tại hạ và các vị Chương môn là người chung một xuông, cùng gánh vác chức nghiệp võ lâm.

Y bưng chén rượu:

- Tại hạ xin được thỉnh chư vị trưởng bối chén rượu này.

Mọi người cùng hưởng ứng với lời đề nghị của Thiệu Ân.

Đặt chén rượu xuống bàn, Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn trịnh trọng nói:

- Chuyện thứ hai lão ăn mày muốn hỏi chư vị đang có mặt ở đây là sau khi chiếm được quyền Chương môn võ lâm, thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân nhìn lão Bang chủ Cái bang nghĩ thầm:

- “Chuyện lớn chưa thành, lão đã lo nghĩ đến hậu vận võ lâm rồi.”

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Dương Thiệu Ân vẫn ôn nhu hỏi Khuru

Chí Viễn:

- Theo ý của Bang chủ, ai là người xứng đáng được kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ?

Lão Bang chủ Cái bang lộ vẻ lúng túng. Lão ta ấp a ấp úng rồi nói:

- Chuyện này thật là khó nói. Bởi vì chức nghiệp võ lâm Minh chủ quá lớn, do đó chúng ta phải cẩn thận chọn người.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Tại hạ có một ý như thế này.

Lời nói của Thiệu Ân như giải tỏa cho Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn nên lão vồn vã hỏi:

- Thiếu hiệp có ý như thế nào?

- Theo tại hạ, trước hết phải chu toàn việc lớn. Còn ai là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ, chúng ta sẽ phán quyết sau khi đại cuộc viên mãn.

Tạ Kiêng nói:

- Dương thiếu hiệp nói rất đúng, chúng ta phải lo đại cuộc trước, còn việc thứ hai chọn người kế nhiệm chức vị võ lâm sẽ tính sau. Có thể chúng ta sẽ cùng nhau đảm đương chức vị đó theo sự phân chia luân chuyển từng người.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ quả có ý như Chương môn.

Khuru Chí Viễn nói:

- Như vậy chúng ta đã nhất trí rồi. Vậy ngày nào khởi nghiệp đại cuộc chiếm quyền Minh chủ võ lâm?

Chương môn Tung Sơn Tạ Kiêng nhìn sang Thục Tùng Nhẫn:

- Ngày nào khởi cuộc chiếm quyền Chương môn võ lâm, Tạ mỗ nghĩ chỉ có thể nhờ vào Thục trang chủ định đoạt.

Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Chư vị và Dương thiếu hiệp đã cho lão phu chọn thì lão phu đã có kế hoạch chuẩn bị rồi. Chỉ cần chờ đến thời khắc kia mà thôi.

Võ Đang chân tử Giác Hải nói:

- Thục trang chủ chọn thời điểm nào?

- Ngày mừng thọ quyền Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt. Đó là thời điểm thuận lợi nhất để chư vị thực hiện đại nghiệp khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Mọi người cùng gật đầu.

Thục Tùng Nhẫn nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp, từ đây đến ngày đó hãn thiếu hiệp phải lấy mạng Đồng tiểu tử để khai cờ khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Thiệu Ân mím môi gật đầu:

- Được, tại hạ sẽ lấy đầu Đồng tiểu tử.

Mọi người bàn thảo xong mọi kế sách, rồi quay vào tiệc rượu. Đại yến được Thục Tùng Nhẫn cho người bày ra, với những món cao lương mỹ vị.

Ai nấy cũng đều hoan hỷ ra mặt tiếp nhận đại yến thịnh soạn của Thục Tùng Nhẫn.

Tiệc rượu tàn, Thục Tùng Nhẫn đích thân tiễn từng người rời Vọng Thiên Cát. Cuối cùng còn lại Dương Thiệu Ân, lão nhìn Dương Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp, những gì thiếu hiệp nói về mối quan hệ giữa Đồng Tiểu với Thượng tôn Minh chủ là thật ư?

Thiệu Ân mỉm cười từ tốn đáp lời Thục Tùng Nhẫn:

- Đồng tiểu tử sẽ trả lời câu hỏi này cho mọi người biết. Còn bây giờ tại hạ chỉ có thể hỏi Thục trang chủ, ai sẽ là người kế nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm kế tục Chung Hảo Kiệt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn vào mắt Thiệu Ân:

- Chỉ một người xứng đáng thôi. Người đó chính là Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân mỉm cười, ôn nhu nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Nhạc phụ...

Thục Tùng Nhẫn bật cười thành tiếng, lão vừa cười vừa nói:

- Lão phu chọn không lầm người để Á Di nâng khăn sửa túi.

Đoạn tình

Nghe người bước chân dẫm trên đá sỏi rào rào, Đồng Tiếu mới quay người nhìn lại. Thiệu Ân bước đến mái hiên gian phòng xá thì dừng bước nhìn Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu phản kích nói:

- Đệ những tưởng đâu Dương huynh không đến.

Thiệu Ân như có một lớp sáp phủ, trông thật lạnh lùng vô cảm.

Y nhìn Đồng Tiếu nhạt nhẽo nói:

- Người gửi mật thư hẹn ta đến đây để làm gì?

Đồng Tiếu mỉm cười. Nhãn quang của chàng như muốn thu hết toàn bộ nhân dạng của Thiệu Ân vào hai con ngươi.

Đồng Tiếu nói:

- Đệ hẹn Dương huynh đến gian phòng xá này để bộc bạch với huynh một bí mật mà đệ vừa phát hiện ra.

Thiệu Ân khoanh tay trước ngực:

- Bí mật mà người vừa phát hiện có liên quan đến ta?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đúng như vậy, nhưng đệ chỉ sợ nói ra huynh cũng không tin.

- Người nói thử ta nghe, xem ta có tin hay không.

Rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực như thể muốn dùng luồng chân ngươn đó đè nổi xúc cảm đang trào dâng lên đầu mình, Đồng Tiếu mới từ tốn nói:

- Đệ đã đến gặp Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt, và người đã khẳng định Dương huynh chính là bào huynh đệ. Đệ và huynh là huynh đệ cốt nhục.

Nụ cười mỉm, xởi lởi hiện lên miệng Dương Thiệu Ân:

- Người nghĩ ta có tin vào bí mật đó không?

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân, trang trọng nói:

- Dương huynh phải tin đệ, bên ngực trái của huynh nhất định có hình xăm nửa con rồng còn lại. Đó chính là dấu tích mà song đường muốn để lại, để sau khi đệ trưởng thành có thể tìm ra huynh.

Nghe Đồng Tiểu nói, Thiệu Ân chỉ mỉm cười. Nụ cười vụt tắt trên miệng y, thay vào đó là những nét lạnh lùng vô cảm. Y trầm giọng nói:

- Người chưa trả lời câu hỏi của ta, người hãy đoán thử xem ta tin người là bào đệ của ta không?

- Dương huynh không tin đệ ư? Đệ dám khẳng định điều đó là sự thật.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhướng lên:

- Đồng Tiểu, người sai rồi.

- Dương huynh nói đi, đệ sai chỗ nào?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta tin người là bào đệ của ta.

Chân diện Đồng Tiểu phấn khích hẳn lên.

- Dương huynh đã tin đệ là bào đệ của huynh?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng, vì biết người là bào đệ của ta nên ta mới đến đây để hội kiến với người.

Đồng Tiểu mím hai cánh môi. Chân diện chàng lộ rõ những nét xúc động tràn ra ngoài mặt. Đồng Tiểu nghẹn ngào nói:

- Đại ca.

Thiệu Ân buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Giờ thì ta mới nghiệm ra vì sao Thượng tôn Minh chủ muốn người giết Thiệu Ân ta tại Tử địa U Minh.

Đồng Tiểu gật đầu nói:

- Đại ca, Chung Hảo Kiệt muốn huynh đệ chúng ta tàn sát lẫn nhau.

- Người không nói, ta cũng biết điều đó.

Y buông tiếng thở dài, rồi hỏi Đồng Tiểu:

- Hẳn người cũng đã tìm ra nguyên nhân cái chết của song đường rồi chứ?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đệ biết. Song đường đã bị Minh chủ Chung Hảo Kiệt bức nhảy xuống vực tại ải Nhạn, để y đoạt Huyết Thủ lệnh đăng trở thành Minh chủ võ lâm Bạch đạo.

Thiệu Ân gật đầu nói:

- Lão là một đại ma đầu gian ác.

Thiệu Ân chỉ vò rượu và hai chiếc chén đặt ra bàn:

- Rượu người dành để uống với ta đó à?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Vâng, rượu này đệ dùng để uống với Dương huynh trong buổi tao ngộ.

Vừa nói chàng vừa bung vò rượu toan chuốc ra chén thì Thiệu Ân cản

lại:

- Để ta chúc rượu cho đệ.

Lời nói của Thiệu Ân khiến Đồng Tiếu xúc động hơn. Trong khi Thiệu Ân chúc rượu, Đồng Tiếu nói:

- Đệ không ngờ mình lại có thể tìm được đại ca. Đệ mừng quá.

Chúc đầy hai chén rượu, Thiệu Ân bung chén đặt vào tay Đồng Tiếu:

- Chén rượu đầu, ta mừng cho buổi hội ngộ trùng phùng của huynh đệ chúng ta.

Thiệu Ân bung chén rượu còn lại. Y khẽ gật đầu.

Nụ cười mãn nguyện hiện trên môi của Đồng Tiếu.

- Đệ kính huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Thiệu Ân đặt chén xuống bàn, nhìn Đồng Tiếu:

- Đệ hẳn quá cực khổ để truy tìm tung tích của ta.

- Đệ không nề hà sự cực nhọc đó. Giờ đây đệ vô cùng hoan hỷ vì tìm được đại ca. Đệ rất hoan hỷ.

Thiệu Ân chỉ khẽ gật đầu. Y bung vò rượu chúc ra chén. Y vừa chúc rượu vừa nói:

- Đệ nghĩ sao về mối thù của phụ thân và mẫu thân?

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiếu nói:

- Đệ cũng không biết phải xử mối oán thù này như thế nào. Thượng tôn Minh chủ dù sao cũng là nghĩa phụ của đại ca. Nhưng có một điều đệ phải làm.

Thiệu Ân nghiêm giọng hỏi Đồng Tiếu:

- Đệ muốn làm gì?

- Khi phụ thân và mẫu thân còn sống, chí nguyện của hai người là phá bỏ ranh giới phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo. Song đường đã không còn nữa, nhưng ranh giới ấy vẫn còn. Đệ muốn thực hiện nốt chí nguyện của song đường, nhưng lực bất tòng tâm.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Đệ rất có chí lớn. Ta không ngờ mình lại có một bào đệ với hào khí ngất trời như vậy.

Trong võ lâm từ trước đến nay chưa có một hảo hán anh hùng nào dám có ý nghĩ phá bỏ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo như đệ. Hắc đạo và Bạch đạo đã tồn tại từ lâu rồi, phá bỏ ranh giới đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Phụ thân và mẫu thân làm được, tất đệ cũng có thể làm được, nếu đệ không làm được thì cũng mở ra một con đường riêng để người đời sau theo đó. Rồi một ngày không xa, ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo sẽ không tồn tại nữa.

Đồng Tiểu thử hắt ra rồi nói tiếp:

- Đệ nghĩ mà tức... chẳng biết gã ôn dịch nào trước đây bày vẽ ra sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo, khiến cho bao nhiêu người phải khốn đốn vì sự phân biệt này.

Nghe Đồng Tiểu nói, Thiệu Ân mỉm cười:

- Ngươi lại bắt đầu nói càn rồi.

- Đệ nói thật đó, không nói càn đâu. Đại ca thử nghĩ xem, chẳng phải sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo luôn tạo ra những cuộc tàn sát võ lâm ư? Phụ thân và mẫu thân thấy điều đó nên mới có ý xóa đi đường ranh phân biệt đó. Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Chẳng qua cũng là những con người cụ thể thôi. Con người thì có người tốt người xấu, chứ đâu phải Hắc đạo là xấu là nô nhân, còn Bạch đạo thì đều là những người tốt. Ví như lão Chung Hảo Kiệt đó. Đường đường là võ

lâm Minh chủ của giới Bạch đạo nhưng hành vị của lão còn hơn những ma nhân Hắc đạo.

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta không bàn đến chuyện này. Ta cũng không có ý nghĩ lớn như ngươi. Ta có con đường đi riêng của ta.

Đồng Tiểu cau mày:

- Dương huynh chọn con đường nào?

Thiệu Ân bung chén rượu nói:

- Uống chén rượu này ta với ngươi cùng hướng về phụ thân và mẫu thân. Kính hai người đã tạo ra ta và ngươi. Ngươi đồng ý chứ?

- Đệ rất hoan hỷ với ý này của huynh.

Hai người cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Ta không có ý nghĩ lớn như ngươi. Ý nghĩ phá vỡ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo. Ta có một ý niệm khác.

- Ý niệm của đại ca là ý niệm gì?

Thiệu Ân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Trả thù.

Đồng Tiểu phản kích nói:

- Đại ca định trả thù cho phụ thân và mẫu thân à?

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu phản kích nói:

- Chỉ cần đại ca và đệ xóa đi ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch

đạo, xem như đã trả thù được cho song đường rồi. Thượng tôn Minh chủ dựa vào sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo để tạo ra quyền lực võ lâm. Chúng ta xóa ranh giới phân định đó đi thì quyền lực của lão không còn. Chẳng còn quyền lực tối thượng võ lâm, lão chẳng còn là võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Người đã không hiểu ý của ta.

Đồng Tiểu thoáng lộ vẻ sững sờ:

- Ý của đại ca là gì?

- Ta muốn đoạt lại chức vị võ lâm Minh chủ đáng ra của phụ thân và cũng xóa sạch những dấu tích Hắc đạo mà ông trời vô tình gắn vào ta.

Thiệu Ân vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Y bung chén rượu nhìn thẳng vào mắt Đồng Tiểu, ôn nhu nói:

- Đồng Tiểu, mặc dù ta và ngươi là bào huynh và bào đệ, nhưng ta lại thuộc về phụ thân, Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh. Một hiệp khách lẫy lừng của giới Bạch đạo. Còn ngươi thì lại thuộc về mẫu thân, Thánh Cô Tiên Tử, Thánh Cô của giới Hắc đạo. Chúng ta có cùng huyết thống nhưng lại là hai con đường. Chén rượu này ta mời ngươi và cũng nói với ngươi suy nghĩ của ta về huyết thống đó.

Đồng Tiểu bung chén rượu mà mắt cứ đóng đinh vào mặt Dương Thiệu Ân. Thiệu Ân mím hai cánh môi, ôn nhu nói:

- Ta sẽ trở thành võ lâm Minh chủ, kế nhiệm chức nghiệp của lão tặc Chung Hảo Kiệt.

Lập lại thời khắc hoàng kim của Bạch đạo. Để tạm được điều đó, ta phải trút bỏ huyết thống Hắc đạo của mình. Hắc đạo nô nhân không tồn tại trong kinh mạch của Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói dứt câu từ từ đổ chén rượu xuống sàn phòng xá.

Đồng Tiểu đứng ngây ra nhìn rượu lan nhanh trên sàn gạch. Chàng

cảm nhận một cái nhói đau ngay tim mình.

Chàng ngập ngừng nói:

- Chén rượu thứ ba huynh muốn cắt đứt huyết thống với đệ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Không sai! Ta không thể có một gã bào đệ là Hắc đạo. Nếu điều đó đến tai giới Bạch đạo thì sự trong sạch của ta sao còn giữ được nữa? Nên ta đành phải cắt nói đi.

Buông một tiếng thở dài, Dương Thiệu Ân nói tiếp:

- Ngươi phải ra đi để không còn là cái bóng Hắc đạo như nhuốc sau lưng ta. Khi đại nghiệp Minh chủ đã thuộc về ta, ta sẽ thay ngươi thanh toán nợ máu cho song đường. Minh chủ Chung Hảo Kiệt sẽ nhận lãnh một cái chết cực kỳ đau khổ. Một cái chết mà lão chẳng thể nào nhắm mắt được.

Thiệu Ân ngưng lời nhìn Đồng Tiếu.

Chân diện Đồng Tiếu tái nhợt, tái nhợt.

Thiệu Ân đánh giọng nói tiếp:

- Ngươi hiểu những gì trong tâm thức của ta rồi chứ?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đệ đã hiểu.

- Ngươi không oán hận ta khi trở về cõi hư vô đoàn tụ với phụ thân và mẫu thân chứ?

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiếu dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Thiệu Ân:

- Chén rượu thứ ba này đắng quá. Đúng ra đệ phải bắt chước huynh đồ nó đi nhưng đồ thì tiếc. Bởi chẳng còn dịp nào được uống rượu với đại ca nữa.

- Ta hiểu tâm trạng của người lúc này thế nào. Nhưng vì nghiệp lớn, ta phải chỗi bỏ sự xúc động của mình.

- Đệ cũng hiểu tâm trạng của đại ca. Đại ca định lấy mạng đệ ngay bây giờ chứ?

Buông tiếng thở ra nghe thật ảo não, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta không muốn giữ chứng tích Hắc đạo của mình.

- Nói thẳng ra đại ca sẽ lấy mạng đệ sau chén rượu thứ ba?

Thiệu Ân gật đầu:

- Cho dù ta cũng rất đau lòng khi buộc phải xuống tay với người.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Thôi được rồi...

Chàng vỗ vào trán mình:

- Đồng Tiểu ơi, người tự cho mình là kẻ thông minh, cái gì cũng có thể làm được, nhưng vì một chút yếu lòng đi tìm huyết thống của mình mà người lại mất mạng vào tay đại ca của mình. Hay lắm.

Hai cánh môi Đồng Tiểu mím lại nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Chàng từ tốn nói:

- Thôi được rồi, tất cả những gì đại ca đã nói ra hết rồi. Tất cả những gì tạo nên sự thất vọng chán chường, đệ cũng đã nhận. Nhưng đại ca đã mời đệ ba chén rượu, đại ca cho phép đệ mời lại ba chén rượu giống như đại ca. Sau đó sẽ trao cái thủ cấp ngu dân này lại cho đại ca để người lo đại nghiệp lớn của người.

Đồng Tiểu hất mặt:

- Đại ca đồng ý chứ?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Ta đồng ý.

Đồng Tiểu trịnh trọng chuốc rượu ra chén, chàng dâng chén rượu bằng hai tay với vẻ kính cẩn trao qua Thiệu Ân.

Đón lấy chén rượu, Thiệu Ân nói:

- Ta với ngươi cùng uống.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đệ thỉnh vong linh phụ thân và mẫu thân về chứng giám những chén rượu vĩnh biệt đại ca.

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu quay mặt nhìn ra hoa viên, nâng chén rượu lên trán, lớn tiếng nói:

- Phụ thân, mẫu thân linh thiêng, linh ứng, con dùng chén rượu này để thỉnh vong linh hai người về đây minh chứng cho tấm lòng của con. Và cũng chứng kiến thấy gã ôn dịch Dương Thiệu Ân do song đường nắn nót tạo ra. Phụ thân và mẫu thân đã dày công nắn nót y thành một trang mỹ nam tử, có tay có chân, có dòng máu của hai người, nhưng gã ôn dịch đầu hạt đậu chẳng biết thế nào là đạo chính nhân quân tử, chẳng biết ai là bậc song thân của mình, khư khư chối bỏ cội nguồn. Nếu phụ thân và mẫu thân linh ứng, hãy gõ vào trán y.

Nói rồi chàng dốc chén rượu đổ xuống sàn gạch.

Đồng Tiểu quay lại đối mặt với Thiệu Ân. Chàng nhận ra những nét thẹn thùng ngượng ngùng xuất hiện trên mặt gã, nhưng vẫn còn phảng phất vẻ lạnh lùng tàn nhẫn và vô nhân.

Đồng Tiểu nói:

- Song đường đã chứng giám cho lời thỉnh cầu của đệ. Ở nơi suối vàng, phụ thân và mẫu thân nói đại ca từ lỗi nể chui ra hay sao mà nói năng càn rỡ quá chừng. Hẳn đại ca đã nghe những lời nói từ cõi vô minh dội vào hai lỗ nhĩ của đại ca chứ?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời Đồng Tiểu. Y suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười mỉm, ôn nhu nói:

- Ta biết tâm trạng của ngươi như thế nào. Hãy chúc chén rượu thứ hai đi.

Đồng Tiểu bậm môi thở ra. Chàng miễn cưỡng chúc chén rượu ra chén. Vừa chúc rượu, Đồng Tiểu vừa nói:

- Đại ca không nghe tiếng nói của phụ thân và mẫu thân dưới cối vô minh vọng về à?

- Ta có nghe, nhưng con đường thì ta đã chọn. Mỗi mỗi ta chỉ có một huyết thống của phụ thân...

- Phụ thân không thể nào một mình sinh ra huynh được. Đại ca đừng nói càng. Phụ thân lại cho đại ca là một thằng điên đó.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Đồng Tiểu, ngươi chúc rượu nhanh lên. Ta muốn uống những chén rượu sau cùng của ngươi.

- Từ từ đại ca cũng được uống mà Chàng bung chén rượu đặt vào tay Thiệu Ân. Thiệu Ân dốc ngay chén rượu vào miệng mình, rồi nói:

- Chén rượu thứ hai ta đã uống.

Cùng với lời nói đó, tả thủ của y từ từ nắm lại. Đồng Tiểu nhỏ giọng nói:

- Đại ca định lấy mạng đệ thật sao?

- Ta buộc phải làm điều đó để cắt chiếc bóng Hắc đạo sau lưng mình.

Đồng Tiểu thở dài:

- Giới Bạch đạo của đại ca sao mà tàn nhẫn vô tâm quá như vậy chứ.

- Uống cạn chén rượu trên tay ngươi đi, hoặc ngươi hãy đổ đó.

- Đồ rượu còn hơn đồ máu đỏ.

Đồng Tiểu lương lự nhìn Thiệu Ân:

- Lấy mạng đệ, đại ca được gì?

- Thủ cấp của người mình chứng cho sự trong sạch trong huyết lưu của Dương Thiệu Ân.

Đồng Tiểu quệt mũi:

- Mũi của đệ như bị nghẹt vì phải nghe câu nói này của đại ca. Máu của ai không đỏ, mà có máu sạch, máu dơ đâu chứ?

- Uống chén rượu thứ hai đi.

- Sao đại ca hấp tấp vậy. Huynh đệ mới được trùng phùng, chưa gì mà đại ca vội hắt tiểu đệ đi rồi. Đại ca không tiếc thời khắc trùng phùng vui vẻ này sao?

- Những gì đã nói, cần nói thì ta đã nói hết rồi. Thời khắc này ta và người phải chấp nhận sự oan nghiệt mà tạo hóa đã gắn vào ta và người.

Đồng Tiểu nhượng mày nói:

- Đại ca muốn nói đến số phận?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng! Đó là số phận.

Chàng khẽ gật đầu:

- Lời nói này Đồng Tiểu có thể nghe lọt lỗ tai đây.

Chàng nói dứt câu dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn rồi nói:

- Cái gì cũng do số phận cả. Người sống hay chết cũng do số phận. Đại ca đồng ý với đệ chứ?

- Số phận định đoạt tất cả.

- Hy vọng số phận sẽ không làm đệ thất vọng. Mấy lão tướng số thường nói đệ có số phận rất đỏ. Hy vọng may mắn thuộc về đệ. Chàng nói rồi bung vò rượu chuốc ra chén của Thiệu Ân. Chén Thiệu Ân vừa đầy thì rượu trong vò cũng hết nhẵn.

Đồng Tiếu reo lên:

- Ha ha... Số phận của đệ lại gặp may mắn rồi. Đệ vẫn chưa chết.

Chàng chỉ chén rượu:

- Đại ca xem, rượu chỉ vừa đủ rót một chén của đại ca thôi. Còn thiếu một chén của đệ.

Đệ phải đi mua rượu đây.

Mặt Thiệu Ân sa sầm:

- Ngươi...

Đồng Tiếu nói:

- Đại ca đã nói với Đồng Tiếu. Tất cả là do số phận. Nay rượu trong vò chuốc ra thiếu hẳn một chén, mà phải uống đúng ba chén thì đại ca mới đủ số để xuống tay lấy mạng bào đệ của mình. Vậy đại ca phải nhẫn nhịn chờ đợi đệ đi mua rượu về chứ. Nhưng nếu có cơ hội đi mua rượu thì đệ sẽ trốn biệt mất dạng. Giang hồ mênh mông, đại ca biết đâu tìm đệ.

Mà chẳng lẽ bào huynh lại xem bào đệ của mình như kẻ thù bất đội trời chung, phải truy sát mà chẳng có oán thù, chỉ vì vô tình có chung dòng máu.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiếu nói:

- Ngươi đi đi, và đừng bao giờ cho ta thấy mặt. Đừng bao giờ thổ lộ mối quan hệ giữa ta với người cho người nào biết.

- Đây mới đúng là số phận.

Chàng thở ra, ôm quyền xá Thiệu Ân:

- Huynh bảo trọng. Hy vọng đệ sẽ không gặp lại đại ca. Số phận sẽ định đoạt mối quan hệ giữa đệ với đại ca. Bảo trọng.

Đồng Tiểu rời bước khỏi gian phòng.

Thiệu Ân đứng chấp tay sau lưng nhìn Đồng Tiểu. Nhân dạng của Đồng Tiểu từ từ khuất lặn vào bóng tối. Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại.

Y khẽ buông một tiếng thở ra. Y nhỏ giọng nói:

- Đừng bao giờ nghĩ ta là bào huynh của ngươi.

Vị thâm tình

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh thả chân xuống tràng kỷ. Nàng nhìn lại tấm thân đầy đà của Thục Tùng Nhẫn. Một thân hình lỏa lồ với những nếp nhăn bởi thời gian tàn phá. Nàng cảm thấy một chút gì đó tởm lợm và nhớ nhuốc lan nhanh trong tâm thức và nội thể của mình. Ngọc Diện Hồ Ly rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc khi nghĩ tới những gì đã trải qua với Thục Tùng Nhẫn.

Nàng vừa mới nhóm người lên khỏi tràng kỷ thì Thục Tùng Nhẫn trở mình nghiêng qua, tay y vòng quanh lấy vòng tiểu yêu của nàng. Y chợt mở mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Nàng định đi đâu?

Triệu Vị Thanh bối rối vì không tìm được câu trả lời. Nàng gượng cười nói:

- Vị Thanh không muốn đánh thức Trang chủ. Bởi thấy Trang chủ ngủ quá ngon giấc.

Thục Tùng Nhẫn chỏi tay ngồi nhóm lên:

- Có nàng nên ta mới ngủ ngon giấc đó.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa xoa tay vào đôi tuyết lê của Vị Thanh:

- Ta thích một giấc ngủ ngon nữa.

Vị Thanh liếc Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ hao tổn chân nguyên khí nhiều lắm rồi.

- Có gì mà hao tổn. Mặc dù đã ngoài ngũ tuần, nhưng ở bên nàng bốn Trang chủ cảm thấy nội lực tràn trề và chỉ muốn phát tác ra thôi. Nàng đúng là có sức hấp dẫn tạo nên sinh khí trong bốn Trang chủ. Ta chưa từng gặp một mỹ nhân nào như nàng.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa kéo Ngọc Diện Hồ Ly nằm xuống tràng kỷ. Y trườn lên người nàng, với đôi bàn tay nhám nhuốc chà xát và chiếm hữu bằng trạng thái kích động tột cùng. Nàng chấp nhận sự dày vò của họ Thục mà tâm thứ lại nghĩ đến Dương Thiệu Ân.

Hai cánh môi của Ngọc Diện Hồ Ly mím lại, khí mị mắt nhắm vào với nhau thì Thục Tùng Nhẫn thực hiện hành vi chiếm đoạt mà chẳng có khúc dạo đầu giao tình.

Cơn mưa tình phủ lên thể pháp của Ngọc Diện Hồ Ly thật nhanh chẳng khác nào ánh chớp vụt lóe ngang bầu trời đêm, cuối cùng là sự rã rượi của Thục Tùng Nhẫn. Một thể pháp rệu rã, lật ngang qua bên, với hai cánh mũi phần phồng phã ra những luồng khí nóng, trong khi sự ghê tởm càng đầy ắp trong nội thể của Triệu Vị Thanh.

Nàng lại nghe tiếng thở phì phì từ miệng Thục Tùng Nhẫn phà ra. Cùng với những âm thanh như rấn lục khè ra đó là một mùi hôi nồng nặc khiến Vị Thanh cau mày.

Thở hắt ra một tiếng, Vị Thanh thả chân xuống tràng kỷ. Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn với nỗi hồi hộp mình sẽ phải chịu thêm một lần giao hoan với gã. Ý niệm trong đầu Ngọc Diện Hồ Ly quả là quá thừa, bởi nàng chỉ nhận được hơi thở khò khè đầy thỏa mãn của Thục Tùng Nhẫn, còn đâu chút chân khí để lão tiếp tục giao tình với nàng.

Ngọc Diện Hồ Ly điểm nụ cười mím, nói:

- Trang chủ mệt rồi ư?

Tùng Nhẫn lè nhè nói:

- Ta không thở nổi nữa.

- Trang chủ thích nữa không?

Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không.

Nụ cười tự mãn lại hiện lên môi Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh:

- Vị Thanh có việc phải ra ngoài, Vị Thanh sẽ sớm quay trở lại.

Tùng Nhẫn xua tay với vẻ miễn cưỡng:

- Nàng đi đi, giấc ngủ đã đến với ta.

- Trang chủ ngủ ngon nhé.

Nàng đứng lên khỏi tràng kỷ thì Thục Tùng Nhẫn quay mình, ngẩng mặt nhìn nàng. Hai luồng uy nhân của lão ánh nét gian trá cực kỳ. Lão vuốt hàm râu quai nón rồi nói:

- Nếu nàng có gặp Dương Thiệu Ân thì nói với y, bốn Trang chủ đã chuẩn bị mọi việc chu đáo, chỉ còn chờ y mà thôi.

- Vâng, Vị Thanh sẽ gặp Dương công tử.

Thục Tùng Nhẫn nguyền nàng:

- Nàng nên nhớ, Dương Thiệu Ân giờ đã là hiền tế của ta rồi đó.

Nàng gượng cười:

- Vị Thanh sẽ không quên điều này.

Nàng bước đến vận lại trang phục của mình rồi rời tòa biệt lâu của Thục Tùng Nhẫn.

Bên ngoài trời đêm se lạnh, nhưng cái lạnh của màn đêm chẳng thể nào sánh với cái lạnh trong tâm thức của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Có cái gì đó khiến nàng cảm thấy nội tâm mình chỉ là một cõi trống rỗng lạ thường. Sự trống rỗng đó chẳng khác nào một lời râm rì trong tâm Ngọc Diện Hồ Ly, mách bảo với nàng rằng tình yêu mà nàng đang tôn thờ, đang say đắm tuột dần khỏi tay nàng. Nó đang rời xa nàng trong khi nàng nhận ra mình chỉ là một con rối trong trò chơi tình yêu của Dương Thiệu Ân.

Nghĩ đến điều đó, trái tim Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh thoát

nhói đau. Cùng với cái nhói đau đó là cái rùng mình do sương đêm nhẹ thấm vào cơ thể nàng.

Nàng cảm thấy mình cô đơn cực kỳ. Cùng với nỗi cô đơn là niềm vô vọng để rồi buột ra lời nói:

- Thiệu Ân, chàng có thật yêu thiếp không?

Thốt ra câu này thì trái tim của Triệu Vị Thanh lại nhói buốt lần nữa. Nàng nghĩ thầm:

- “Không, Thiệu Ân không đối xử với ta như vậy. Ta đã vì chàng mà làm tất cả, chẳng lẽ chàng lại rũ bỏ tình của ta.”...

Mang ý nghĩ đó, Vị Thanh sai bước. Nàng muốn gặp Dương Thiệu Ân. Lúc này Ngọc Diện Hồ Ly chỉ muốn có Thiệu Ân ở bên cạnh mình thôi. Nàng chỉ muốn có chàng, và được nằm trong vòng tay Thiệu Ân. Nàng muốn ôm ấp chàng để tìm đến cõi khoái lạc mà ngay cả trong lúc giao tình với Thục Tùng Nhẫn, cũng tơ tưởng đến. Ngọc Diện Hồ Ly chỉ nhớ và say đắm mỗi một Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Thề xác nàng đã thuộc về Thiệu Ân, nhưng hơn cả cái xác trần trụi mà nàng chấp nhận là vật hiến tế cho Thục Tùng Nhẫn thì trái tim và khối óc của nàng vẫn thuộc về Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Nghĩ đến Thiệu Ân, bất giác nụ cười hiện lên hai cánh môi nàng. Nụ cười đó biểu lộ tình yêu tôn thờ của nàng. Một thứ tình yêu mù quáng và vô vọng, cho dù nàng đã từng có Thiệu Ân trong tay mình.

Ngọc Diện Hồ Ly chợt nghe tiếng thở dài cất lên ngay sau lưng mình. Tiếng thở dài đó khiến nàng chợt dạ phải dừng bước, từ từ quay lại. Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh chờ cả người khi nhận ra người buông tiếng thở dài đó chẳng phải ai khác mà chính là Cốc chủ Dị Nhân cốc Khấu Đại Nhâm.

Nàng hồi hộp nói:

- Cốc chủ.

- Nàng đi theo ta, ta phải đưa nàng đi.

Sắc diện Ngọc Diện Hồ Ly tái nhợt. Xương sống nàng xuất hiện một luồng hàn khí khiến nàng rùng mình.

Vị Thanh cố lấy lại tinh tâm, ôn nhu nói:

- Cốc chủ định đưa Ngọc Diện Hồ Ly đi đâu?

- Đến gặp những huynh đệ của nàng.

Cổ nuốt nước bọt trong miệng mình, Vị Thanh ôn nhu nói:

- Cốc chủ, Vị Thanh gặp những huynh đệ của mình thì họ sẽ trừng phạt Vị Thanh.

- Điều đó nàng đã biết.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh lắc đầu:

- Vị Thanh đã phản bội Dị Nhân cốc. Vị Thanh không muốn gặp họ. Cốc chủ hãy nói đường cho Vị Thanh.

- Lão phu không có quyền định đoạt sự phản trắc của nàng. Sự phản trắc của nàng sẽ được định đoạt bởi các chư huynh đệ của Dị Nhân cốc.

Lời còn đọng trên miệng Khấu Đại Nhâm thì Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh bất ngờ phát tác chiêu công. Ngọc thủ của nàng bất ngờ vỗ thẳng tới ngực Khấu Đại Nhâm hai đạo phách không chưởng.

Vừa phát chưởng, Vị Thanh vừa nói:

- Vị Thanh không muốn quay về.

Mặc dù nàng phát tác chiêu công bất ngờ nhưng Khấu Đại Nhâm như thể đoán trước ý đồ của nàng. Bằng bộ pháp Vạn Tượng di bộ, lão lách qua giữa hai đạo phách không chưởng rồi phát động chỉ khí điểm vào nhũ tuyến huyết của nàng. Thủ pháp của Khấu Đại Nhâm cực kỳ chuẩn đích và chính xác lẫn nhanh nhẹn, ngoài tầm phản ứng chống

trả của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh. Nên trong chớp mắt, nàng đã bị Cốc chủ Khấu Đại Nhâm khống chế.

Ngọc Diện Hồ Ly buột miệng nói:

- Khấu cốc chủ định làm gì Vị Thanh?
- Lão phu chẳng làm gì nàng cả, mà để cho mọi người phán xét nàng.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm cấp ngang hông Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh, thi triển Vạn Tượng di bộ băng đi như một cơn gió thoảng. Lão cấp Ngọc Diện Hồ Ly rời khỏi trần Hàm Đan đi một mạch đến một tòa trang viên đồ nát.

Trong gian chính sảnh có trên hai mươi người gầy gò. Ai nấy cũng đều bị khuyết tật.

Lão quăng Ngọc Diện Hồ Ly xuống sàn gạch.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Lão phu đã đưa ả phản trắc về cho chư huynh đệ phán xét.

Triệu Vị Thanh phải đối mặt với những ánh mắt căm phẫn hướng vào nàng. Những ánh mắt đó như muốn xé xác nàng ra thành từng mảnh. Vị Thanh chỉ muốn mặt đất nứt toạc ra để nàng có thể chui xuống, dặng né tránh hai mươi ánh mắt khe khắc kia.

Vị Thanh bật khóc rồi nói:

- Ngọc Diện Hồ Ly biết tội của mình rồi. Các vị đại ca đừng hành hạ Vị Thanh. Hãy tha cho Vị Thanh. Xin tha cho Vị Thanh. Hãy cho Vị Thanh đi.

Hai mươi người đó nhìn Khấu Đại Nhâm.

Khấu Đại Nhâm trịnh trọng nói:

- Theo chư vị huynh đệ sẽ xử Ngọc Diện Hồ Ly như thế nào?

Hai mươi gã dị nhân đồng loạt nói:

- Hủy diện dung, đập nát tứ chi, để thi sống với cái thân tàn phế.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu gật đầu:

- Được.

Ngọc Diện Hồ Ly biến sắc, co rúm người lại:

- Cốc chủ, xin đừng hành hạ Triệu Vị Thanh.

Nàng vừa nói dứt câu thì Tà Dao Ngạc Thoại từ ngoài hồi hải bước vào.

Y quì ngay xuống bên Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh, dập đầu lạy Cốc chủ Dị Nhân cốc Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại cầu xin đại ca và chư huynh đệ tha cho Triệu muội muội.

Ngạc Thoại khấu đầu cầu xin đại ca và chư huynh đệ.

Nói rồi rồi Tà Dao Ngạc Thoại lại dập đầu đến tóc máu ra sàn.

Đôi chân mày của Cốc chủ Khấu Đại Nhâm nhìn lại. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ngạc lão đệ, lão đệ đã biết Ngọc Diện Hồ Ly phản bội chúng ta như thế nào rồi. Ắ đã bán đứng chúng ta cho bọn Bạch đạo gian ác. Buộc chúng ta phải nhận kiếp nô nhân. Tại sao lại còn xin cho ả?

Ngạc Thoại ngẩng đầu lên:

- Khấu đại ca, đệ yêu Vị Thanh muội muội. Đệ sẵn sàng thay nàng chết trước mặt Khấu đại ca.

Khấu Đại Nhâm gất giọng quát:

- Ngạc lão đệ hồ đồ như vậy là cùng, đâu còn gì để nói nữa. Trong khi Ngạc đệ trao tình, yêu thương ả thì ả lại tư tưởng đến Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Ắ vì người tình mỹ nam tử mà bán đứng tất cả huynh đệ Dị Nhân cốc cho Chung Hảo Kiệt. Nay đệ còn van xin bọn

ta tha thứ cho ả ư?

Khấu Đại Nhâm nhìn lại Vị Thanh:

- Ngọc Diện Hồ Ly, người nói đi! Vì sao người phản bội chư huynh đệ Dị Nhân cốc?

Vị Thanh cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh yêu Thiệu Ân, vì Dương Thiệu Ân mà Vị Thanh phải đắc tội với Cốc chủ và chư huynh đệ trong Dị Nhân cốc.

Khấu Đại Nhâm nhìn Tà Dao Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ, người nghe rồi chứ. Ắ đã vì ý lang quân của mình mà sẵn sàng bán đứng chúng ta. Người còn xin cho ả nữa không?

Vừa nói Cốc chủ Khấu Đại Nhâm vừa toan đỡ Tà Dao Ngạc Thoại đứng lên.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại sẽ không đứng lên, chỉ khi nào Vị Thanh được tha, đệ mới đứng lên. Không được thì đệ sẽ đem mạng mình thay cho Triệu muội.

Y rút ngọn khoái đao đặt ngang cổ mình, trang trọng nói:

- Nếu Cốc chủ đại ca và chư huynh đệ tha cho Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh, Tà Dao Ngạc Thoại đem mạng này đến cho đại ca và chư huynh đệ.

Mặt của Khấu Đại Nhâm sa sầm. Lão nghiêm giọng nói:

- Ngạc lão đệ, người đừng làm khó cho ta và chư huynh đệ của người nữa.

Khấu Đại Nhâm chỉ hai mươi người đang đứng rọi mắt hằm hằm nhìn Vị Thanh:

- Ngạc lão đệ nhìn xem, chúng ta đã phải chịu đựng như thế nào. Sống chẳng ra sống, chết chẳng ra chết. Vì ai chứ? Vì ai mà ta và chư huynh đệ của ngươi chịu thế này chứ.

Ngọc Diện Hồ Ly đáng chết không? Đáng bị xử lăng trì hoặc biến thành phế nhân không?

Tà Dao Ngạc Thoại bất ngờ đứng phắt lên, đồng thời rút ngọn khoái đao vắt sau lưng mình. Y nhìn Khấu Đại Nhâm và hai mươi người kia, nghiêm giọng nói:

- Tà Dao Ngạc Thoại đã quyết định rồi. Khấu đại ca và mọi người không được đụng đến Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh. Mọi người ở đây muốn giết nàng, muốn hành hạ nàng phải bước qua xác chết của Tà Dao Ngạc Thoại.

Y rít giọng nghiền răng, gần từng tiếng:

- Tà Dao Ngạc Thoại chết rồi, ai muốn làm gì Triệu Vị Thanh muội muội thì làm. Còn như Tà Dao Ngạc Thoại còn sống thì không một ai được đụng đến nàng. Ngạc mỗ thề với trời đất, ta còn sống thì Vị Thanh phải được bình yên vô sự.

Nghe Tà Dao Ngạc Thoại nói, mọi người không khỏi bối rối và khó xử.

Mặt của Khấu Đại Nhâm đanh lại. Lão nói:

- Ngạc lão đệ định làm khó lão phu và chư huynh đệ của mình ư?

Ngạc Thoại ghen lời nhưng vẫn cố nói:

- Khấu đại ca, tha thứ cho Ngạc Thoại. Đệ sẵn sàng chết vì Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh muội muội.

Khấu Đại Nhâm nhăn mặt chỉ Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ, sao ngươi có thể hồ đồ như vậy. Ái đâu có tình với ngươi. Thế mà ngươi vẫn quì gối van xin, giờ thì cầm đao quyết đối chọi với ta và chư huynh đệ của ngươi. Ta hỏi ngươi còn có đầu óc

không?

Ngạc Thoại bậm môi:

- Đại ca tha thứ cho đệ... Tha thứ cho Vị Thanh.

- Người hồ đồ quá rồi. Nếu ả yêu người thì đã không bán đứng chúng ta cho Chung Hảo Kiệt và gã Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Người đừng hồ đồ van xin nữa, vô ích thôi. ả phải bị xử lăng trì, hoặc biến thành phế nhân vĩnh viễn.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Ai muốn giết Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh, muốn tàn hủy nhân dạng nàng, trước tiên phải bước qua xác chết của Tà Dao Ngạc Thoại.

Khấu Đại Nhâm gắt giọng nói:

- Tà Dao Ngạc Thoại, người muốn theo chân ả. Vì tình mà quên bằng hữu chi giao, cắt máu ăn thề ư? Người muốn thách thức lão phu à. Được! Để lão phu xem người có bao nhiêu bản lĩnh mà quyết bảo vệ cho ả hồ ly đệ tiện kia.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm thi triển Vạn Tượng di bộ, tiến gần đến Ngạc Thoại. Lão vô trảo công thộp vào tay đao của họ Ngạc. Thao tác của Khấu Đại Nhâm cực kỳ linh hoạt.

Khi lão thi triển cầm nã thủ pháp để công kích. Ngạc Thoại những tưởng như có một màn trùng điệp trảo công chụp tới.

Chiêu công của Khấu Đại Nhâm khiến Tà Dao Ngạc Thoại không khỏi lúng túng, bởi vì gã không có ý phải dụng võ công để giao thủ với Khấu Đại Nhâm. Chỉ một chút lúng túng không dứt khoát của Tà Dao Ngạc Thoại thì chiêu cầm nã thủ của Khấu Đại Nhâm đã thộp được vào hồ khẩu tay đao của y rồi.

Khấu Đại Nhâm lắc cổ tay trảo thủ.

- Cắc...

Mặt Ngọc Thoại nhả lại sau âm thanh đó. Ngọn khoai đao trong tay y bị Khấu Đại Nhâm tước mất. Vừa tước đao của Ngọc Thoại, Khấu Đại Nhâm liền đâm vào tĩnh huyết của họ Ngọc. Thao tác của y nhanh không thể tả, và lại cực kỳ chính xác. Đúng ra Khấu Đại Nhâm đắc thủ nhanh như vậy chẳng qua do Tà Đao Ngọc Thoại không dám bất kính với lão Cốc chủ Dị Nhân cốc.

Điểm huyết được Ngọc Thoại, Khấu Đại Nhâm cầm lấy thanh khoai đao của họ Ngọc.

Lão nói:

- Ngọc lão đệ, kẻ như ngươi phải chịu theo ý của lão huynh mà chấp nhận sự trừng phạt của lão huynh trút lên đầu Ngọc Diện Hồ Ly.

Khấu Đại Nhâm vừa nói vừa vung đao toan bổ xuống thân pháp của Ngọc Diện Hồ Ly thì Ngọc Thoại rống lên:

- Khấu đại ca, xin dừng.

Khấu Đại Nhâm rút giọng nhìn Ngọc Thoại:

- Ngọc lão đệ còn muốn nói gì nữa?

Chân diện Ngọc Thoại trông vừa đau khổ vừa tội nghiệp. Y lí nhí nói:

- Khấu đại ca, nếu đại ca khẳng khẳng đòi giết Vị Thanh, hoặc tàn phế nhân dạng nàng, Ngọc Thoại cầu xin Khấu đại ca sát tử đệ trước. Đệ không oán hận đại ca đâu. Hãy cho đệ đi trước nàng một bước.

Thở hắt ra một tiếng, Khấu Đại Nhâm nói:

- Sao lão phu lại có một gã lão đệ hồ đồ như ngươi được nhỉ? Ta không ngờ Tà Đao Ngọc Thoại, một đao thủ lừng danh trong giới Hắc đạo mà lại yếu ớt như vậy.

Lão rút giọng nói:

- Ngọc lão đệ, trên đời này không còn nữ nhân nữa hay sao, khiến cho ngươi khư khư ôm lấy ả Ngọc Diện Hồ Ly phản trắc và gian trá này.

Khấu Đại Nhâm ghim mũi đao xuống sàn gạch.

- Chát...

Lưỡi đao xuyên qua sàn gạch, chuôi đao run lẩy bẩy như cỏ lao đung đưa bởi một làn gió dữ.

Ngạc Thoại nhìn chuôi đao đưa qua đưa lại trước mắt mình. Y nói:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại yêu muội ấy. Nếu Khấu đại ca muốn giết Ngọc Diện Hồ Ly tiểu muội thì hãy để cho đệ đi trước. Đệ sẽ chờ muội ấy dưới suối vàng, rồi cùng đưa muội ấy qua cầu Nại Hà. Đệ sẽ đi cùng với muội ấy.

Khấu Đại Nhâm thét lên:

- Ngạc lão đệ, ngươi điên rồi. Ngươi vì một ả phản trắc, vì một dâm nữ hạ lưu, đệ tiện mà bán rẻ mình.

Khấu Đại Nhâm rít giọng nói tiếp:

- Khấu đại ca đâu muốn ngươi chết một cách oan uổng như vậy. Ngươi là một nam tử hán đại trượng phu trong giới Hắc đạo mà, tại sao ngươi lại ủy mị, yếu đuối như vậy chứ?

Khấu Đại Nhâm lắc đầu:

- Ngươi làm cho ta thất vọng.

- Kiếp sau đệ sẽ hầu hạ đại ca như một nô nhân trung thành.

Cốc chủ Dị Nhân cốc thở hắt ra một tiếng:

- Được, đã vậy thì ta cũng sẽ chịu theo ý ngươi. Ta tiễn ngươi đi trước rồi đến ả hồ ly phản trắc kia.

Khấu Đại Nhâm nói rồi dựng cao hữu thủ, dồn nội lực chuẩn bị phát tác chưởng kinh lấy mạng Tà Đao Ngạc Thoại. Mặc dù lão đã có sự quyết định như vậy nhưng hữu thủ dựng lên vẫn run bần bật, mặt thì lộ vẻ đau khổ cực kỳ.

Khấu Đại Nhâm nhẩm nói:

- Ý trời buộc ta phải giết người.

Cốc chủ Khấu Đại Nhâm gần giọng nói:

- Tại sao Ngạc lão đệ lại yếu đuối như vậy. Ta giết người mà lòng ta quặn xé.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm từ từ hạ chưởng xuống đỉnh đầu Ngạc Thoại.

Những tưởng đầu chưởng công của Cốc chủ Dị Nhân cốc sẽ đánh vỡ nát thủ cấp của Tà Dao Ngạc Thoại thì tiếng của Đồng Tiểu cất lên:

- Đại thúc dừng tay.

Đồng Tiểu cùng Băng Phương Vũ, Vạn Kiến Sư Giang Hào và Lục Chỉ Thần Thâu Quách Ngụ bước vào.

Khấu Đại Nhâm rút ngay chưởng ảnh về.

Đồng Tiểu bước đến trước mặt Cốc chủ Khấu Đại Nhâm. Chàng ôm quyền xá Khấu Đại Nhâm, điểm một nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngạc thúc thúc đã đắc tội gì khiến Khấu đại thúc định đập vỡ sọ của người vậy?

Khấu Đại Nhâm buông tiếng thở dài, rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Đồng Tiểu nghe.

Nghe rồi Đồng Tiểu chắc lưỡi. Chàng vừa chắc lưỡi vừa nói:

- Có mỗi cái chuyện tình yêu như con nít đó mà đại thúc suýt nữa đập vỡ sọ Ngạc thúc thúc. Còn Ngạc thúc thúc thì lại khẳng khẳng đi tìm cái chết để biểu lộ tình yêu của mình.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Ôi... Đúng là tình yêu của những người chỉ biết yêu mà không biết nghĩ gì cả.

Chàng nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Đại thúc, hãy để Đồng Tiểu xử cho. Chẳng có gì khiến đại thúc phải đánh chết Ngạc thúc thúc cả. Tiểu diệt chỉ cần phủi tay một cái là xử xong ngay.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu. Đôi mắt lồi của lão nhìn Đồng Tiểu, từ tốn nói:

- Đồng hiền diệt, ngươi đã biết chuyện xảy ra tại Quỷ cốc Hắc Mộc nhai như thế nào rồi. Bao nhiêu người của Dị Nhân cốc đều bị ả dâm nữ này đưa vào cảnh nô nhân nhục nhã ê chề. Mọi người chỉ muốn giết ả mà thôi.

Đồng Tiểu cười giả lả rồi nói:

- Tiểu diệt hỏi đại thúc. Mọi người ở Dị Nhân cốc bị đưa vào cảnh nô nhân, nhưng có người nào chết không?

Khấu Đại Nhâm nói:

- Nếu không có hiền diệt đứng ra chịu tội và làm tất cả để giải thoát thì đến hôm nay đại thúc và những vị huynh đệ của đại thúc khó mà thoát được kiếp nô nhân tồi tàn, sống không bằng chết. Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn Khấu Đại Nhâm. Chàng chắc lưỡi nói:

- Tiểu diệt phải bái đại thúc một xá.

Chàng vừa nói vừa ôm quyền xá.

Khấu Đại Nhâm nheo mày ngơ ngác nói:

- Ta làm gì mà hiền diệt lại bái ta.

- Tiểu diệt bái đại thúc vì sự quang minh lỗi lạc của đại thúc. Đại thúc đã sớm nhận ra công lớn của tiểu diệt đối với mọi người. Nếu đại thúc không quang minh lỗi lạc thì đâu nhận ra công sức to lớn đó của tiểu diệt, đúng không?

Chàng quệt mũi, ve cằm rồi nói tiếp:

- Phàm nam tử hán đại trượng phu, nhất là những người có chức vị cao trọng như đại thúc đây, và các vị thúc thúc nữa, hẳn rất muốn trả ân khi mình trót nhận ân huệ của người khác.

Khẩu Đại Nhâm gật đầu, vuốt râu:

- Hiền điệt nói rất đúng, đại thúc chẳng muốn thọ ân ai bao giờ.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Thế đại thúc và hai mươi vị thúc thúc đây có muốn trả ân cho tiểu điệt không?

Khẩu Đại Nhâm lần hai mươi người kia cùng gật đầu. Đại Nhâm nói:

- Hiền điệt muốn ta đền ơn người bằng cách nào?

Đồng Tiểu cười hề hề:

- Nếu đại thúc và hai mươi vị thúc thúc có lòng muốn đền ân thì hãy để tiểu điệt làm người phán quyết tình yêu của Ngọc thúc thúc và Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh cô cô.

Khẩu Đại Nhâm vuốt râu gật đầu:

- Ta đồng ý, hiền điệt có quyền phán xét những kẻ Hắc đạo đê tiện và phản trắc như Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Nói rồi lão lui bước về phía hai mươi cao nhân Dị Nhân cốc.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng, bước đến trước mặt Ngọc Thoại. Chàng điểm chỉ giải huyệt cho Tà Dao Ngọc Thoại.

Vừa được giải huyệt, Ngọc Thoại liền bước lách qua che chắn trước mặt Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đồng Tiểu, ngươi định làm gì Ngọc Diện Hồ Ly cô cô của ngươi.

Đồng Tiểu phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngạc thúc thúc làm tiểu diệt xúc động quá. Chắc chắn Ngạc thúc thúc nghĩ tiểu diệt sẽ bức tử Ngọc Diện Hồ Ly cô cô...

Chàng lắc đầu:

- Nếu tiểu diệt có ý đó thì đã không xen vào chuyện này đâu. Tiểu diệt có cách phán xử khác.

Chàng mỉm cười nói:

- Ngạc thúc thúc không phải lo lắng như vậy.

Tà Dao Ngạc Thoại thở ra:

- Thúc thúc mong hiền diệt tha cho Vị Thanh.

- Nếu tiểu diệt tha ngay cho cô cô thì chẳng còn ra một buổi phán quyết nữa. Ngạc thúc thúc hãy đứng qua một bên, để tiểu diệt xử trước rồi mới phán quyết sau. Thúc thúc đồng ý với tiểu diệt chứ?

Ngạc Thoại lưỡng lự rồi gật đầu:

- Vậy thì thúc thúc tin vào hiền diệt.

Y nói rồi bước qua bên nhưng mắt cứ dòm chừng Ngọc Diện Hồ Ly cứ như sợ Đồng Tiểu bất ngờ ra tay tước lấy mạng sống của người tình.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngọc Diện Hồ Ly Triệt Vị Thanh.

Chàng ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý cho tiểu diệt phán xét cô cô không?

Vị Thanh nhìn Đồng Tiểu rồi khẽ gật đầu. Nàng nói:

- Ta đã biết tội của mình.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhướng lên:

- Đưa bé lên ba, hoặc có chút suy nghĩ cũng thấy tội lỗi của cô cô tạo ra. Nhưng bất cứ tội lỗi nào cũng có nguyên nhân của nó hết. Tiểu diệt sẽ lấy sự công bằng phán xét cho cô cô. Chỉ cần cô cô thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu diệt.

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu.

Đồng Tiểu đưa tay giải huyết cho Ngọc Diện Hồ Ly rồi đỡ nàng đứng lên:

- Dù cô cô có tội nhưng vẫn có thân phận là cô cô của tiểu diệt. Tiểu diệt đâu dám bắt cô cô quì để phán xét chứ.

Nghe chàng thốt câu này, Ngọc Diện Hồ Ly sượng sùng cúi đầu xuống.

Đồng Tiểu nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Đại thúc cho tiểu diệt bắt đầu phán xét chứ?

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Cuộc phán xét hôm nay phải bắt đầu từ Ngạc thúc thúc trước.

Chàng vừa nói vừa nhìn Ngạc Thoại. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Đồng Tiểu. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngạc thúc thúc phải thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu diệt đó.

- Ta rất sẵn lòng.

Chàng đưa tay ve cằm, quệt mũi rồi hỏi:

- Ngạc thúc thúc có yêu Ngọc Diện Hồ Ly cô cô không?

Câu hỏi này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Tà Dao Ngạc Thoại mà mặt y bỗng chốc đỏ rần. Thấy y thẹn thùng đỏ mặt, Đồng Tiểu nhướn mày trang trọng nói:

- Thúc thúc phải nói thật cho Đồng Tiểu biết.

Tà Dao Ngạc Thoại gật đầu:

- Đúng, ta rất yêu Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh muội muội.

Đồng Tiểu hất mặt:

- Thúc thúc nói yêu mà có chắc mình yêu thật không?

- Trên có trời dưới có đất mình giám cho lời nói của Tà Dao Ngạc Thoại.

- Nói như thế thì tiểu diệt đã tin lời của thúc thúc rồi. Chắc hẳn khi thúc thúc yêu Vị Thanh cô cô thì nhớ cô cô lắm chứ?

Ngạc Thoại gật đầu:

- Ta lúc nào cũng nhớ nàng.

Đồng Tiểu chắc lưỡi nói:

- Ôi tình yêu. Vậy thúc thúc trả lời cho tiểu diệt biết một câu nữa. Cô cô có biết thúc thúc yêu cô cô không?

Ngạc Thoại bồi rồi:

- Ta chưa từng tỏ lộ tình yêu với nàng.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Chưa từng tỏ lộ tình yêu? Thúc thúc nói yêu cô cô mà chưa từng tỏ lộ tình yêu với cô cô. Tình yêu của thúc thúc là tình yêu cái con khỉ gì vậy. Thúc thúc không nói thì làm sao cô cô biết thúc thúc yêu cô cô. Thúc thúc có bày tỏ hành động cho cô cô biết không?

Ngạc Thoại nheo mày:

- Bày tỏ là như thế nào?

- Bày tỏ bằng hành động cũng không biết ư? Như thúc thúc hái hoa cài

lên tóc cho cô cô, rồi lên hôn vào tóc cô cô, hoặc giả vờ khi ngủ mơ gọi tên cô cô vậy đó.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Ta không làm được như vậy.
- Sao lại không làm được?
- Ta không làm được những điều như hiền điệt vừa nói nhưng ta biết ta yêu Ngọc Diện Hồ Ly bằng cả tấm lòng.

Đồng Tiểu vừa chắc lưỡi vừa lắc đầu:

- Yêu thì thúc thúc phải nói, không nói thì phải làm cái gì đó cho cô cô biết. Thúc thúc không nói, không làm gì hết hóa ra mình tự cho mình cái quyền được yêu mà người khác buộc phải đáp lại chứ không cần biểu lộ. Như thế là cao ngạo.

Đồng Tiểu quay đầu ngắm Ngạc Thoại:

- Thúc thúc có cao ngạo với cô cô không?

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Không không, ta không bao giờ nghĩ mình có ý coi khinh Vị Thanh. Ngược lại ta nghĩ mình không xứng đáng với nàng thôi.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Đã biết mình không xứng đáng mà còn yêu để rồi cả lắc cả lư khổ vì tình. Coi chừng thúc thúc chết để dọn đường cho cô cô, cô cô không thềm đi con đường của thúc thúc dọn nữa đó.

Ngạc Thoại đỏ mặt sượng sùng. Y lí nhí nói:

- Ta chấp nhận.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Thôi được, xem như tiểu điệt đã hỏi xong thúc thúc.

Chàng nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh. Vẫn trong tư thế chấp tay sau lưng với vẻ khoan thai đỉnh đạc, nụ cười mỉm hiện trên miệng chàng. Nụ cười đó đập vào mắt Triệu Vị Thanh khiến nàng sượng sùng.

Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý trả lời những câu hỏi của tiểu điệt chứ?

Vị Thanh khẽ gật đầu nhưng đôi lông mày vẫn ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ta sẵn lòng.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tốt.

Chàng ve cằm rồi xoa trán nhìn Triệu Vị Thanh, từ tốn nói:

- Cô cô giờ hẳn đã nhận thấy tình yêu của Ngạc thúc thúc đối với cô cô như thế nào rồi.

Nhìn lên Đồng Tiểu, Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nói:

- Ta biết Ngạc huynh yêu ta như thế nào.

Đồng Tiểu ve cằm nhìn Triệu Vị Thanh nói:

- Tiểu điệt nghĩ tình yêu của Ngạc thúc thúc sâu nặng vô cùng, nếu không muốn nói là mù quáng. Vậy cô cô có thể đáp lại chữ tình của thúc thúc được không?

Triệu Vị Thanh cúi mặt nhìn xuống rồi lắc đầu:

- Đồng Tiểu, ta thú thật, người ta yêu trên đời này chỉ có một người mà thôi. Người đó chính là Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

- Tiểu điệt biết cô cô yêu Dương Thiệu Ân, nhưng Dương Thiệu Ân có yêu cô cô không? Tiểu điệt không so sánh tình yêu của Thiệu Ân với Ngạc thúc thúc, chỉ muốn biết y có thật tâm yêu cô cô không?

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Theo tiểu diệt biết, Thiệu Ân không yêu cô cô đâu. Bất kể cô cô có yêu y thế nào thì y cũng chẳng bao giờ để tâm đến cô cô. Y chỉ yêu bản thân mình mà thôi. Cô cô nên suy nghĩ lại.

Vị Thanh ngẩng mặt nhìn chàng:

- Ta chỉ biết có mình Thiệu Ân.

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiểu lắc đầu nói:

- Ngạc thúc thúc thì yêu cô cô với tất cả chân tình, ngược lại cô cô chỉ nghĩ đến Thiệu Ân. Chuyện này thật là khó xử.

Chàng ve cằm, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì tình yêu mà chết thì cũng đáng lắm, nhưng chẳng ai yêu để mà tiếp nhận cái chết cả. Tiểu diệt có một ý thế này.

Chàng quay lại Khấu Đại Nhâm và hai mươi vị trưởng tôn của Dị Nhân cốc:

- Khấu đại thúc, các vị trưởng bối, Ngọc diện cô cô vì tình yêu mà phản bộ Dị Nhân cốc.

Ai cũng có lúc yếu mềm bởi chữ tình cả. Chính vì thế cổ nhân có câu anh hùng khó qua ải tình, huống hồ cô cô lại là phận nữ nhân. Nữ nhân thì có tính yếu đuối, thương tình của nữ nhân. Nên đại thúc và các vị trưởng bối phán tội chết cho cô cô, e rằng cô cô có chết cũng không phục. Mà một khi không phục thì khó mà qua cầu Nại Hà đầu thai. Huống chi vô tình còn liên lụy đến Ngạc thúc thúc, tiểu diệt có ý này, lưỡng toàn cả đôi bên.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu, trở đôi mắt lồi nhìn Đồng Tiểu.

Chàng nhìn lại Ngạc Thoại và Ngọc Diện Hồ Ly:

- Tiểu diệt sẽ để Ngạc thúc thúc dẫn Ngọc diện cô cô rời khỏi đây. Hai người có thể đến gặp Dương Thiệu Ân. Nếu như Thiệu Ân khẳng định

không có chút tình với cô cô...

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Đồng Tiểu trang trọng nói:

- Đến lúc đó cô cô hẳn đã phân biệt được đâu là chân tình, đâu là chút tình hào nhoáng mơ mộng của tình yêu. Tiểu diệt hy vọng cô cô sẽ thay đổi tâm thức tình yêu của mình mà quay về với Ngọc thúc thúc. Cô cô đồng ý với tiểu diệt chứ?

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn qua Ngọc Thoại. Y vô tình cũng nhìn nàng. Vẻ mặt Ngọc Thoại với những nét say tình cầu khẩn nàng trông thật tội nghiệp. Y đúng là một người khát tình tội nghiệp.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn lại Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, cô cô đồng ý với ngươi.

Đồng Tiểu mỉm cười. Chàng nói:

- Thế thì tốt quá. Xem như tiểu diệt đã phân xử xong. Cô cô và Ngọc thúc thúc có thể đi được rồi.

Ngọc Thoại đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Thúc thúc nợ hiền diệt.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Thúc thúc bảo trọng.

Đồng Tiểu tiễn hai người ra đến cửa đại sảnh đường. Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn Đồng Tiểu nói:

- Cô cô sẽ không quên hiền diệt.

- Tiểu diệt chỉ mong cô cô giữ lời hứa của cô cô dù bất cứ điều gì có thể xảy ra với cô cô.

Vị Thanh gật đầu:

- Ta hứa.

Chờ cho hai người đi hẳn rồi, Đồng Tiểu mới buông tiếng thở dài. Chàng lắc đầu nhảm nói:

- Ta chỉ có thể giúp hai người như thế này thôi. Ta chẳng làm gì hơn được nữa.

* * *

- Thiệu Ân, chàng có còn yêu thiếp không?

Thiệu Ân nhìn Ngọc Diện Hồ Ly, nụ cười xởi lởi cầu tìn hiện trên hai cánh môi mỏng của y. Y ôn nhu nói:

- Nàng nói đi. Ta có yêu nàng không?

- Vị Thanh biết chàng có tình với Vị Thanh.

Khoanh tay trước ngực, nụ cười trên hai cánh môi Thiệu Ân vụt tắt như vừa bị một lời nói xúc xiểm đập vào thính nhĩ mình. Vị Thanh nói:

- Chàng có tình với thiếp.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng sai rồi. Hãy nhìn lại bản thân mình rồi nói với ta câu nói đó. Cho dù nàng có bước chân vào giới Bạch đạo thì trong mắt ta nàng cũng xuất thân từ giới Hắc đạo. Đã là giới Hắc đạo bước ra thì ai cũng đều nhơ nhuốc. Ngọc Diện Tử Sát không có tình với người Hắc đạo.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Trong mắt ta, Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh chỉ là một quả sấu trên cành thôi. Nếu như ta có tình thì đã chẳng cố gắng nạp nàng cho Thục trang chủ. Nàng hiểu ý ta rồi chứ?

Sắc diện Ngọc Diện Hồ Ly tái nhợt tái nhợt. Nàng quỳ xuống ngay trước mũi giày của Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, Vị Thanh đã làm tất cả vì chàng. Làm tất cả để hy vọng có được một chút tình của chàng. Thiếp nghĩ, mình hy sinh thì sẽ được chàng đoái hoài đến.

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta thừa nhận nàng có hy sinh cho ta, nhưng đó không phải là tình yêu mà ta chờ đợi.

Thiệu Ân chỉ vào ngực mình:

- Ta yêu ta nhiều hơn. Ta chỉ có thể yêu ta mà thôi.

Y lắc đầu:

- Hãy quay về với thân phận nô nhân, đem thân xác hầu hạ cho Thục trang chủ đi.

Đừng tìm đến ta nữa.

Vị Thanh ngẩng lên:

- Từ trước đến giờ chàng chỉ xem Ngọc Diện Hồ Ly như nô nhân để sai bảo sao?

Thiệu Ân nhướn mày, mỉm cười rồi gật đầu:

- Đúng, trong mắt ta nàng chỉ là một nô nhân. Một nô nhân đúng nghĩa không hơn không kém. Tuy nhiên nàng là một nô nhân mỹ nữ, có mọi thủ thuật để buộc nam nhân đến với nàng trong cảnh giới khoái lạc nên ta mới đưa nàng cho Thục trang chủ. Xét ra một nô nhân như nàng cũng gặp nhiều may mắn lắm đó.

Vị Thanh mím chặt hai cánh môi, khóe mắt rịn ra hai dòng lệ đau đớn bởi những lời nói vô tình này của Dương Thiệu Ân.

Vị Thanh nghẹn ngào nói:

- Chàng đối xử với Vị Thanh như vậy sao?

Thiệu Ân nhún vai:

- Đã là Hắc đạo nô nhân thì đừng hy vọng vào sự đổi đời của mình. Nàng mãi mãi vẫn là nô nhân Hắc đạo. Đừng tơ tưởng có được chút tình yêu của Thiệu Ân. Nghe nực cười lắm.

Lời nói này của Thiệu Ân tạo ra một khối than hồng trong cổ họng Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh. Nàng uất hận nghẹn ngào nói:

- Vị Thanh đâu đòi hỏi trở thành nương tử của chàng. Vị Thanh chỉ cần chút tình yêu của chàng thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, nàng không thể hưởng được những đặc ân đó. Nàng chỉ đáng là một nô nhân có sắc đẹp mang đến khoái cảm nhục tình cho những chủ nhân Bạch đạo mà thôi.

Ngọc Diện Hồ Ly từ từ đứng lên. Đôi mắt to và đen láy của nàng khô quanh, rọi hai luồng sát nhãn vào Thiệu Ân. Nuốt nước bọt như nuốt khối than hồng vào trong, Triệu Vị Thanh cay đắng nói:

- Người đúng là kẻ không có tâm.

- Ta không có tâm với bọn Hắc đạo các người thì đúng hơn.

Sắc diện Vị Thanh tái nhợt. Nàng gào lên:

- Thiệu Ân, ta giết người.

Nàng vừa gào lên câu nói đó vừa dựng chưởng vỗ tới. Dương Thiệu Ân thấy nàng dựng chưởng, tức giận quát:

- Tiện nhân hồ đồ.

Y vừa nói vừa dựng quỹ ảnh di bộ bước lách qua bên né tránh chưởng ảnh của nàng, và thẳng tay nện xuống lưng Ngọc Diện Hồ Ly một chưởng với sáu thành công lực.

- Bình...

Ngọc Diện Hồ Ly ngã sấp xuống sàn gạch, miệng trào ra một vòi máu

đỏ thắm.

Thiệu Ân lạnh lùng nói:

- Một lần nữa, bốn thiếu gia sẽ lấy mạng ngươi.

Lời còn đọng trên miệng gã thì Tà Dao Ngạc Thoại lướt vào. Thấy Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nằm sóng soài dưới đất, Ngạc Thoại rống lên:

- Ngươi dám đánh Vị Thanh muội muội của ta?

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, nhìn lại Ngạc Thoại, thản nhiên nói:

- Có gì mà ta không dám chứ. Ắ cũng chỉ là Hắc đạo nô nhân như bao nhiêu ả Hắc đạo nô nhân khác thôi.

Tà Dao Ngạc Thoại múa tít ngọn khoái đao.

- Ngạc mỗ không thể tha cho ngươi được.

Ngạc Thoại vừa nói vừa vung đao chém xả đến Thiệu Ân.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân nói:

- Ngươi lại đi tìm cái chết. Lần này thì ta rất sẵn lòng đưa ngươi châu Diêm chúa.

Thiệu Ân vừa nói vừa bất ngờ vươn hữu thủ thi triển một thế cầm nã thủ chop thẳng vào ngọn khoái đao của Ngạc Thoại.

- Chát.

Lưỡi khoái đao của Ngạc Thoại nằm gọn trong hữu thủ của Thiệu Ân. Hữu thủ của y chẳng khác nào bằng sắt thép chẳng có chút hề hấn gì đối với lưỡi đao sắc bén của Ngạc Thoại, mà còn bầu vào nó như vuốt chim ưng bầu lấy con mồi.

Tà Dao Ngạc Thoại dồn công lực xuống tay đao để rút binh khí lại.

Thiệu Ân cười khẩy:

- Bản lĩnh võ công của người như vậy mà cũng đòi lấy mạng Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Lời vừa dứt thì Thiệu Ân phất tả thủ ngang qua trước người Tà Dao Ngạc Thoại. Một ánh chớp bạc xuất hiện làm lóa mắt Tà Dao Ngạc Thoại. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc đó, Ngạc Thoại cảm nhận được ngay nơi yết hầu mình có hàn khí xâm nhập vào bên trong và y muốn nói lại chẳng có khí lực để thốt ra lời.

Tà Dao Ngạc Thoại lùi lại một bộ. Máu từ yết hầu của y trào ra tuôn xuống ướt đầm cả ngực áo mình, thế mà y vẫn không biết binh khí của Thiệu Ân là cái gì.

Ngạc Thoại nhìn Thiệu Ân chăm chăm.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh chỏi tay đứng lên. Nàng nhìn Ngạc Thoại đang dần bỏ sinh lực sau cùng. Hai chân Ngạc Thoại quỵ xuống, thì y kịp dời mắt nhìn sang nàng. Ánh mắt của y thật buồn, một nét buồn mà không một họa nhân hay thi nhân nào có thể tả hết được. Ánh mắt của Tà Dao Ngạc Thoại khiến cho trái tim Ngọc Diện Hồ Ly quặn nhói, với niềm xót xa khôn tả.

Nàng bước vội đến ôm lấy Ngạc Thoại.

Lúc này thì Tà Dao Ngạc Thoại đâu còn đủ khí lực để thốt thành lời. Y đang lún trút hồn ra khỏi xác nhưng rồi cuối cùng cũng nở được nụ cười mãn nguyện trước khi rùng mình lịm chết trong tay Ngọc Diện Hồ Ly.

Cái chết của Tà Dao Ngạc Thoại khiến Ngọc Diện Hồ Ly thờ thần cả người. Giờ thì nàng đã nhận ra đâu là tình yêu, đâu là chút hào quang mỹ nam tử, nên chỉ còn biết lắc đầu.

Nàng ôm lấy xác Tà Dao Ngạc Thoại, mắt thì nhìn Thiệu Ân nghĩ thầm:

- “Tại sao ta lại có thể yêu được con người này. Tại sao ta lại vì hắn. Tại sao...”

Với ý niệm đó, sắc diện nàng càng lúc càng đỏ bừng vì hổ thẹn với bản thân mình.

Thiệu Ân nhếch môi. Nụ cười không hiện ra trên hai cánh môi mỏng của gã mà chỉ là một cái nhếch môi. Nhưng cái nhếch môi đó lại khắc họa ra toàn bộ nhân cách lạnh lùng và tàn nhẫn của y.

Thiệu Ân nhật nhẽo nói:

- Hãy đưa xác gã nô tình điên loạn đó rời ngay khỏi biệt cung của ta.

Vị Thanh ghen lời bởi câu nói này của Thiệu Ân.

Nàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

- Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, đến lúc này thì Vị Thanh mới thấm chứng được đâu là tình yêu, và đâu chỉ là ảo vọng tình. Nếu như Vị Thanh chết, ta xin người hãy chôn ta chung với Tà Dao Ngạc Thoại. Khi sống ta không có tình với huynh ấy chỉ vì sự xuất hiện của người, đến chết ta sẽ đáp tình cho huynh ấy nơi suối vàng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đừng đòi hỏi ở Ngọc Diện Tử Sát điều gì cả.

Y gằn giọng lặp lại câu nói của mình:

- Đừng đòi hỏi ở Dương Thiệu Ân một điều gì cả. Hãy đưa xác hắn đi. Ta không thích máu của bọn Hắc đạo nô nhân làm hoen ố biệt cung của ta.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh buông tiếng thở dài. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi nàng. Vị Thanh cay đắng nói:

- Cái mà người không muốn thì ta muốn.

Nàng nói rồi liền cắn vào lưỡi mình để tự kết liễu. Máu rỉ ra hai bên mép Vị Thanh, nhưng nàng vẫn ôm chặt lấy xác của Tà Dao Ngạc Thoại, mắt nhìn Thiệu Ân, đầu nàng từ từ ngã vào vai Ngạc Thoại. Hai người cùng ngã xuống sàn gạch.

Thiệu Ân nhìn xác Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh và Tà Dao Ngạc Thoại lắc đầu nói:

- Những kẻ điên tình phải chết.

Thở hắt ra một tiếng, Thiệu Ân quát gọi hai gã gia nô.

Chỉ xác của Vị Thanh và Ngạc Thoại, y nói:

- Quảng xác bọn chúng xuống sông cho cá ăn đi.

Hai gã gia nhân toan đưa xác Ngạc Thoại và Vị Thanh đi thì Lưu Tuyết Liên đột ngột xuất hiện, từ ngoài cửa bước vào. Sự xuất hiện của nàng khiến Thiệu Ân không khỏi bối rối.

Tuyết Liên nhìn xác Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh và Tà Dao Ngạc Thoại rồi tiến đến trước mặt Thiệu Ân. Nàng ôm quyền nhỏ nhẹ:

- Dương công tử có thể cho Tuyết Liên đem xác hai người này đi.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại. Y nhìn nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lưu tiểu thư đến biệt cung của tạ hạ chỉ vì hai cái xác Hắc đạo nô nhân thôi ư?

Nàng gật đầu:

- Chỉ vì hai người này thôi.

- Sao tiểu thư biết Tà Dao Ngạc Thoại và Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh chết ở biệt cung của tạ hạ?

- Đồng công tử nhờ Tuyết Liên đến đưa xác họ đi.

- Đồng Tiểu?

Nàng gật đầu:

- Đồng huynh nói họ sống không trọn tình, chắc chắn khi gặp Dương công tử họ sẽ có dạng chữ tình. Nhưng chữ tình này chỉ trọn vẹn trong

một nắm mồ.

Thiệu Ân sa sầm mặt, miễn cưỡng nói:

- Đồng Tiểu cái gì cũng biết ư?

- Huynh ấy đã đoán đúng. Dương công tử cho Tuyết Liên đưa xác đôi uyên ương này đi chứ? Nghĩa tử là nghĩa tận, họ đáng được một nắm mồ nằm bên nhau.

Nàng nói rồi bước lại nói với hai gã gia nhân:

- Hai người đưa xác họ theo ta.

Hai gã gia nhân nhìn Thiệu Ân. Ý miễn cưỡng nói:

- Làm theo ý của Lưu tiểu thư đi.

Tuyết Liên ôm quyền xá Thiệu Ân:

- Đa tạ công tử.

Khi Tuyết Liên và hai gã gia nhân đưa xác Ngọc Diện Hồ Ly và Tà Dao Ngạc Thoại đi rồi, Thiệu Ân vẫn đứng thừ ra như pho tượng. Mãi một lúc sau y mới bước đến lấy tịnh rượu để trên bàn, tu luôn một hơi dài.

Thiệu Ân băng quơ nói:

- Hắn đã đoán ra kết cục này.

Ảo mộng giảng tình

Thiệu Ân thả bước theo hành lang, hai bên có hai hàng cao thủ nai nịt với binh khí giắt sau lưng. Y có thể nhận ra chân diện của những gã cao thủ đó với nét lạnh lùng vô cảm. Thiệu Ân vừa đi vừa nghĩ thầm:

- “Lão ma đầu Chung Hảo Kiệt gọi ta đến diện kiến với mục đích gì. Chẳng lẽ đã phát hiện ra sự thông đồng của ta với những người kia?”

Ý niệm đó nảy nở trong đầu khiến tâm Thiệu Ân không khỏi bồn chồn lo lắng. Y nhẹ buông tiếng thở dài khi nhận ra những hàng cao thủ như những pho tượng chờ lệnh của Thượng tôn Minh chủ.

- “Hôm nay ta có thể đến mà không có cơ hội quay trở ra, nhưng không diện kiến lão ma đầu thì chẳng khác nào ta đã tự thú nhận sự phản bội của mình.”

Y nhẹ buông tiếng thở dài lần nữa.

Y dừng bước trước cửa Kim điện võ lâm. Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, tự trấn an mình, Thiệu Ân mới đẩy cửa Kim điện bước vào.

Trong Kim điện, Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, ngồi ngay dưới bậc tam cấp là Thục Tùng Nhẫn Trang chủ. Thiệu Ân đứng ngay ngưỡng cửa, nhìn Chung Hảo Kiệt. Y chẳng nhận ra có điều gì khác biệt trên bộ mặt của Chung Hảo Kiệt, Chân diện của lão kín như bưng, ngoài những nét bình thản như những ngày thường, còn một điều duy nhất mà Thiệu Ân cảm nhận được, đó là tiếng tim của y đập mạnh hơn bình thường.

Rút luồng chân khí tự trấn an nỗi bồn chồn trong mình, Thiệu Ân thả bước chậm chậm đến trước mặt Chung Hảo Kiệt. Y quỳ xuống hành đại lễ rồi ngẩng lên ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ cho đòi Thiệu Ân.

Lúc Thiệu Ân ngẩng lên kịp nhận ra ánh mắt đầy quyền uy của Chung Hảo Kiệt rơi vào y.

Hảo Kiệt vuốt râu, từ tốn nói:

- Đứng lên.

Mặc dù được Thượng tôn Minh chủ cho phép đứng lên nhưng Thiệu Ân vẫn không thấy một chút gì an toàn mà ngược lại cảm giác bồn chồn lo lắng vẫn đọng trong y. Y cảm nhận rõ mồn một bóng sắc thần chết đâu đó ở bên cạnh mình. Chính cảm giác mơ hồ đó buộc Thiệu Ân phải ngoái nhìn qua Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nhìn y. Lão khẽ gật đầu.

Cái gật đầu của Thục Tùng Nhẫn khiến cho Thiệu Ân yên tâm phần nào. Y định nhãn nhìn lại Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ cho đời Thiệu Ân đến có điều chi chỉ giáo?

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên. Lão chấp tay sau lưng nhìn Thiệu Ân từ đầu đến chân, rồi ôn nhu nói:

- Bồn nhân thấy con có gì đó lo lắng vậy?

Câu hỏi này của Chung Hảo Kiệt càng khiến Thiệu Ân bồn chồn hơn. Không chỉ bồn chồn mà y còn linh cảm đoán Hảo Kiệt đã biết được những dự mưu phản trắc chiếm quyền Minh chủ võ lâm của y. Mặc dù có linh cảm đó nhưng Thiệu Ân vẫn cố giữ vẻ thản nhiên.

Y nghĩ thầm:

- “Với võ công của ta, ta có thể thoát ra khỏi Kim điện chẳng khó khăn gì.”

Nghĩ như vậy Thiệu Ân ngấm ngấm vận công dồn vào hữu thủ. Y thở ra rồi ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ biết Thiệu Ân có điều lo lắng?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Về mặt của con nói với bốn nhân điều đó.
- Quả thật Thiệu Ân có điều lo lắng.
- Thế con lo lắng điều gì?
- Tất cả những nô nhân Hắc đạo, nghĩa phụ đều thả. Nên vừa rồi Tà Dao Ngạc Thoại đã quyến dụ Ngọc Diện Hồ Ly đến biệt cung của Thiệu Ân để trả hận. Chỉ mới một thời gian ngắn mà Hắc đạo nô nhân đã lộng quyền. Thiệu Ân không lo lắng sao được.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra là chuyện đó.

Lão chấp tay sau lưng, nhìn Thiệu Ân nói:

- Ngoài chuyện đó ra, con có lo đến những kẻ mà nghĩa phụ đã nói với con như Chương môn Tung Sơn Tạ Kiểng, Bang chủ Cái bang Khưu Chí Viễn, Võ Đang Chân Tử Giác Hải, Thái Ất chân nhân và Thiên Kiếm Hầu Linh Cương. Theo ý của bốn nhân, những người đó còn nguy hiểm hơn cả bọn Hắc đạo nô nhân.

Thiệu Ân liếc nhanh về Thục Tùng Nhẫn. Y nhận ngay được một cái gật đầu của Tùng Nhẫn.

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Thiệu Ân đang tìm chứng tích tạo phản của những người đó. Ngoài những người mà nghĩa phụ đã nói với Thiệu Ân, còn có một người nữa Thiệu Ân không khỏi lo lắng.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười:

- Hẳn con sẽ nói đến tiểu tử Đồng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Y mới là người Thiệu Ân phải lo lắng.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Nghe Chung Hảo Kiệt cười, Thiệu Ân càng bối rối hơn. Y có cảm nhận tràng tiểu ngạo của Thượng tôn Minh chủ như muôn vàn lưỡi kiếm vô hình đâm vào thính nhĩ của y vậy.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Thượng tôn Minh chủ từ tốn nói:

- Nhắc đến Đồng Tiểu, ta cảm thấy thú vị vô cùng. Võ lâm Trung Nguyên mà thiếu đi tên tiểu tử Hắc đạo gian trá nhưng thông minh đó, bốn nhân chẳng biết mình phải làm gì nữa.

Hắn tạo cho ta muôn điều hứng thú phấn khích với cuộc sống này. Gã tiểu tử Đồng Tiểu còn dám bày trò ve sầu thoát xác hoán đổi Vạn Kiến Sư với Lục Chỉ Thần Thâu, sau đó thì đem ngọc thạch với một tờ hồng điều giấu trong ngọc thạch, viết nhăng viết nhít, chẳng ra cái gì cả để ta phải bận tâm truy cứu. Nghĩ có cùng, tiểu tử đó có đủ tất cả sự gian trá, lọc lừa, lẫn thông minh để qua mắt bốn nhân.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu:

- Đồng Tiểu tạo cho bốn nhân sự thú vị trong cuộc sống này. Không có y chẳng còn chút thú vị gì cả. Y cũng đáng là người để Dương Thiệu Ân phải lo lắng đó.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ, Thiệu Ân đã có ý lấy mạng Đồng Tiểu.

Chung Hảo Kiệt nhướn mày nhìn Thiệu Ân:

- Lấy mạng gã tiểu tử đó lúc nào không được. Giết gã bốn nhân sẽ mất đi hứng thú trong cuộc đời này. Chưa phải lúc lấy cái mạng của Đồng Tiểu. Có những việc còn lớn hơn nên bốn nhân mới cho đời con đến.

Lão nói dứt câu bất ngờ đưa tay bịt miệng ho một tiếng. Tiếng ho của Thượng tôn Minh chủ như có âm thanh khàn khàn htoát ra, và nói đập vào tai Thiệu Ân, buộc y phải nhìn Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân nói:

- Hình như nội thể nghĩa phụ bất an?

Chung Hảo Kiệt vuốt râu nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ, bốn nhân nhờ Trang chủ đóng cửa. Ta muốn ở đây nói chuyện riêng với Thiệu Ân.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên:

- Tuân lệnh Minh chủ.

Lão ôm quyền xá rồi đi thẳng ra cửa Kim điện. Chờ cho Thục Tùng Nhẫn đóng cửa Kim điện rồi, Chung Hảo Kiệt mới nói:

- Lần hội kiến hôm nay giữa bốn nhân và con rất quan trọng. Ta không muốn cho một đệ tam nhân nào biết cuộc hội kiến này.

- Thiệu Ân biết giữ miệng, nghĩa phụ yên tâm. Con sẽ không thổ lộ chuyện này cho bất cứ ai.

Thượng tôn Minh chủ vuốt râu, gật đầu:

- Tốt.

Lão thả bước chậm chạp xuống những bậc tam cấp đi đến trước tấm hoành phi có dòng chữ “Thiên địa thượng nhân.”

Nhìn bức hoành phi một lúc, Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt mới nhìn lại Thiệu Ân. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nhìn bức hoành phi “Thiên địa thượng nhân”, ta nhớ lại thời tung hoành ngang dọc trên giang hồ của mình. Để rồi cuối cùng ta trở thành võ lâm Minh chủ Bạch đạo với quyền uy tối thượng của võ lâm trong tay mình. Cho dù ta nắm được quyền uy tối thượng của võ lâm thì vẫn không chống chọi được với thời gian. Thời gian có quyền lực hơn cả quyền lực của một vị Minh chủ võ lâm.

Lão gượng cười:

- Cuộc sống của con người quá ngắn ngủi và thật là vô nghĩa. Võ lâm luôn có sự tranh giành sinh tử, kẻ mạnh người yếu, kẻ thắng thì có tất cả, kẻ yếu thì phải chết. Mỗi một bước sai lầm thì hậu họa không sao lường hết được. Nhưng rồi ta cũng đã có tất cả những gì thuộc về võ lâm, nhưng cuộc đời thì lại quá ngắn.

Buông tiếng thở dài, vuốt râu, Chung Hảo Kiệt quay lưng lại Thiệu Ân bưng miệng ho luôn một tràng dài. Lão ho một lúc rồi mới quay lại đối mặt Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, con nghĩ lời của ta có đúng không?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đó là chân ngôn đối với Thiệu Ân.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười từ tốn nói:

- Con cho đó là chân ngôn ư?

Thiệu Ân gật đầu:

- Lời nói của nghĩa phụ là chân ngôn đối với con.

- Rất tiếc, ta đang bị thời gian hủy hoại.

Chung Hảo Kiệt chỉ tĩnh rượu để trên kệ:

- Lấy cho ta.

Thiệu Ân vội bước đến lấy tĩnh rượu trình trọng chuốc ra chén bằng ngọc lưu ly. Thứ chén uống rượu có thể giải được bách độc. Y nâng chén rượu trình trọng bằng hai tay dâng lên Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ.

Đón lấy chén rượu, Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm nhỏ, rồi nhìn Thiệu Ân nói:

- Ta nghĩ đã đến lúc phải gác kiếm qui ẩn khỏi giang hồ. Thời gian muốn ta như vậy.

Câu nói này của Chung Hảo Kiệt khiến Thiệu Ân phải sửng sờ. Y buột miệng hỏi lại y:

- Nghĩa phụ muốn gác kiếm rời bỏ võ lâm?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Ai cũng vậy thôi. Ai cũng có một thời tung hoành ngang dọc nhưng cuối cùng đều phải quay lại điểm khởi đầu của mình. Cái chết và sự sống.

Lão vuốt râu nhìn Thiệu Ân nói:

- Thiệu Ân, con đừng quá đổi ngạc nhiên như vậy.

Thiệu Ân cúi mặt nhìn xuống:

- Thiệu Ân nghĩ nghĩa phụ vẫn còn tráng kiện, vẫn còn phong độ của một vị Minh chủ.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Nhưng rồi ta sẽ giữ phong độ này được bao lâu. Đợi đến khi ta thân tàn như đèn treo trước gió rồi mới gác kiếm ư?

Hảo Kiệt lắc đầu:

- Ta không muốn ngày đó. Người có nhiều điều lo lắng nhưng ta chỉ có một điều lo lắng trước khi gác kiếm rời bỏ võ lâm.

Thiệu Ân ôm quyền ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Thiệu Ân.

- Khi ta gác kiếm thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của giới Bạch đạo. Trong khi những kẻ hám danh, hám quyền đang chú nhãn nhìn vào quyền lực tối thượng võ lâm này. Đã rửa tay thì ta muốn thoát ly khỏi võ lâm giang hồ, sống quãng đời còn lại bình an và thanh nhàn. Nhưng người kế vị chức võ lâm Minh chủ có để cho Chung Hảo Kiệt nàyặng được những ngày bình an không?

Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Nghĩa vụ sợ những người kia sẽ thay thế nghĩa phụ thì họ không cho người rửa tay rời khỏi võ lâm?

Chung Hảo Kiệt gật đầu, rồi bùm miệng ho khan hai tiếng. Lão buông tiếng thở dài:

- Thời gian thật là nghiệt ngã. Nhưng ai cũng chấp nhận nó cho dù là đương kim hoàng thượng cũng phải bị nó tận diệt đến hơi thở sau cùng. Nhưng ta muốn quãng đời còn lại bình an.

Lão nhìn Thiệu Ân:

- Dương Thiệu Ân...

Thiệu Ân ôm quyền thành kính nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Thiệu Ân.

Nhấp một ngụm rượu như để lấy giọng, nén cơn ho chực bộc phát, Hảo Kiệt mới thả bước trở lại chiếc ngai Minh chủ ngồi yên vị. Lão nhìn xuống Thiệu Ân, ôn nhu nói:

- Thiệu Ân, nghĩa phụ tin con được không?

Thiệu Ân quì xuống, ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ, Thiệu Ân sẽ hết lòng vì nghĩa phụ.

Vuốt chòm râu đen nhánh, Chung Hảo Kiệt mỉm cười gật đầu, từ tốn nói:

- Trên đời này chỉ có một người nghĩa phụ tin, đó chính là Dương Thiệu Ân. Ta nghĩ kẻ duy nhất kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ ngoài con ra không còn ai khác. Ta đặt niềm tin vào con được chứ?

Thiệu Ân úp mặt xuống sàn gạch:

- Thiệu Ân sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài:

- Giờ thì Thiệu Ân đã đoán ra cuộc hội kiến hôm nay giữa ta và con quan trọng như thế nào rồi. Ta sẽ truyền lại chức vị võ lâm Minh chủ cho con, trao lại Huyết Thủ lệnh cho con trong ngày mừng thọ của ta. Nhưng ta chỉ lo con có đảm đương được chức vị võ lâm Minh chủ không, khi con biết bao kẻ với dã tâm và nhiều thủ đoạn. Võ công của con cao siêu nhưng con còn quá trẻ để hiểu hết về con người võ lâm.

- Nghĩa phụ, con học được ở nghĩa phụ rất nhiều.

Nói ra câu này, Thiệu Ân giật mình khi nghĩ lại. Y đã biết mình nói hớ nên vội bỏ lửng câu nói giữa chừng mà nhìn lên Chung Hảo Kiệt. Thiệu Ân vội sửa lại sai lầm của mình:

- Con sẽ cố gắng để nghĩa phụ không thất vọng về con.

Hảo Kiệt vuốt râu im lặng nhìn Thiệu Ân. Hai luồng uy nhân của lão như hai thanh bảo kiếm vô hình chém xạ vào thể pháp Thiệu Ân, khiến xương sống y phải gai lạnh, giá buốt.

Hảo Kiệt nói:

- Ta tin con. Chỉ có Dương Thiệu Ân là người đáng để ta đặt niềm tin vào những khoảng thời gian còn lại cho cuộc đời mình.

Thiệu Ân cúi mọi đầu, úp lên sàn gạch:

- Thiệu Ân đội ân nghĩa phụ đã tin tưởng.

- Đúng lên đi.

Thiệu Ân Minh chủ đứng lên.

Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Ta tin con nhưng ta còn một mối lo canh cánh bên lòng.

- Nghĩa phụ chỉ giáo. Thiệu Ân sẽ làm tất cả để nghĩa phụ không còn lo lắng.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Tốt lắm, trước khi ta trao lại quyền uy tối thượng võ lâm là Huyết Thủ lệnh cho con, ta muốn thấy thủ cấp của những kẻ có tâm phản trắc. Họ có đi trước thì ta mới có thể rửa tay rời bỏ giang hồ tìm chút thư nhàn còn lại cho bản thân mình. Tất cả võ lâm, ta trao lại cho con.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ đã tin con, con sẽ lấy thủ cấp của những người đó.

- Được.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Thiệu Ân, cuộc hội kiến hôm nay chỉ có ta và con, ta không muốn những gì ta nói đến tai một đệ tam nhân.

- Thiệu Ân sẽ không thố lộ với ai bất cứ chuyện gì.

- Tốt lắm, ta chờ con.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt lại bịt miệng ho khan vài tiếng. Lão dốc chén rượu uống cạn như thể dùng rượu nén cơn ho chực trào phát ra ngoài rồi khoát tay nói:

- Thiệu Ân, con có thể đi được rồi.

Thiệu Ân quì xuống hành đại lễ.

Y đứng lên ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ bảo trọng, nghỉ ngơi cho khỏe, Thiệu Ân sẽ lo toan những gì mà nghĩa phụ đang lo lắng trong lòng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Ta tin con.

- Thiệu Ân cáo từ.

Hảo Kiệt gật đầu. Thiệu Ân thối bộ đến tận cửa mới quay bước bỏ ra ngoài. Y đóng cửa Kim điện lại mà cảm nhận một cái gì đó vô cùng phấn khích lan tỏa khắp tâm tưởng của mình. Tâm trạng y giờ nhẹ tênh như sợi tơ hồng. Mang tâm trạng đầy sự phấn khích và hoan hỷ đó, Thiệu Ân thả bước chậm rãi bỏ đi. Y vừa đi vừa nghĩ thầm:

- “Suýt chút nữa tự ta đã làm hỏng đại cuộc của mình.”

Thiệu Ân chạm mặt với Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu mỉm cười với Thiệu Ân. Thiệu Ân nói:

- Thục trang chủ, Thiệu Ân và Trang chủ có nhiều sự thay đổi trong kế sách của mình.

Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Thiếu hiệp không cần nói với lão phu. Lão phu biết Minh chủ nói gì với thiếu hiệp rồi.

Ắt Dương thiếu hiệp biết mình phải làm gì rồi chứ.

Thiệu Ân mỉm cười gật đầu:

- Tại hạ đã biết mình phải làm gì.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu. Lão nói:

- Lão phu luôn ở cạnh bên thiếu hiệp, mong rằng sau này thiếu hiệp sẽ không quên ta.

- Tại hạ sẽ không bao giờ quên Trang chủ.

- Thiếu hiệp hứa chắc với lão phu chứ?

- Chắc chắn như vậy.

- Nếu vậy lão phu nói điều này cho thiếu hiệp biết.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Trang chủ có điều gì muốn nói à?

Lão nương mảy:

- Đừng hỏi lão phu bằng những lời khách sáo như vậy. Hãy xem lão phu như người nhà của thiếu hiệp, được chứ?

Thiệu Ân biết lão muốn nhắc khéo mình điều gì liền ôm quyền xá:

- Lão nhân gia.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Lão phu thích câu nói này trên miệng của thiếu hiệp.

Lão nhìn Thiệu Ân vuốt râu nói tiếp:

- Lão phu đã hứa với ái nữ sẽ thỉnh Dương thiếu hiệp đến biệt trang. Hử giờ này Á Di đang chuẩn bị đại yến chờ thiếu hiệp.

Lão giả lả cười và nói tiếp:

- Lão phu rất thương Á Di, Dương thiếu hiệp biết chứ?

- Văn bối biết, văn bối không để cho lão nhân gia phiền trách mình.

Lão gật đầu:

- Tốt, sau này Á Di sẽ yêu thương lão nhân gia này nhiều hơn.

Thục Tùng Nhẫn vỗ vai Thiệu Ân:

- Đừng làm gì cho ái nữ của lão nhân gia này đau khổ đó. Phàm những mỹ nam tử như thiếu hiệp thì gắn liền với cái mệnh số đào hoa.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Nữ nhân cũng là những kẻ thường tình háo sắc như nam nhân chứ đâu khác hơn gì. Miễn Á Di vui vẻ là ta vui rồi.

Thiệu Ân ôm quyền từ tốn nói:

- Văn bối sẽ không để cho Á Di đau khổ...

Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đi đi...

Thiệu Ân xá lão:

- Văn bối cáo từ.

Rời Tổng đàn võ lâm, Thiệu Ân ung dung thả bước chậm rãi, trong đầu y là những ý tưởng về thời khắc mình trở thành võ lâm Minh chủ thay Chung Hảo Kiệt. Suy nghĩ đến thời khắc đó, Thiệu Ân không khỏi phân chấn.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

- “Chung lão tặc hãn chưa biết được hành động của mình.”

Thiệu Ân thả bước ngang qua Vạn Hoa lâu. Mẫu Đơn Chi Hoa từ trong Vạn Hoa lâu hồi hải bước ra nắm lấy tay Thiệu Ân:

- Dương công tử, hãy vào trong với Mẫu Đơn Chi Hoa nào. Chi Hoa sẽ tiếp Dương công tử.

Thiệu Ân nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa. Mặc dù chân diện của Mẫu Đơn Chi Hoa được trét một lớp phấn dày, trông chẳng khác nào có chiếc mặt nạ khoác bên ngoài, nhưng nhìn kỹ vẫn toát ra vẻ duyên dáng thật gọi mời với chất đục tính giòn giòn.

Thiệu Ân nói:

- Nàng là Mẫu Đơn Chi Hoa?

Nàng ngáy mắt giao tình với Thiệu Ân, rồi nũng nịu nói:

- Thiếp chính là Mẫu Đơn Chi Hoa.

Thiệu Ân mỉm cười. Nhận được nụ cười của Dương Thiệu Ân, Mẫu Đơn Chi Hoa càng nũng nịu. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Chàng có nụ cười đẹp quá.
- Thế nàng biết vì sao ta cười không?

Đôi chân mày vòng nguyệt của Mẫu Đơn Chi Hoa nhướng lên:

- Phải chàng thấy Mẫu Đơn Chi Hoa đẹp phải không, và chàng đã có tình với Mẫu Đơn Chi Hoa.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta cười vì ta sự nghĩ đến một người.
- Chàng nghĩ đến ai?

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Đồng Tiểu! Hẳn nàng biết gã này?

Chi Hoa phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thiếp biết y, biết rành lắm. Y đúng là con người kỳ lạ. Kỳ lạ không thể tưởng.

Nhưng y cũng được.

Thiệu Ân cau mày nói:

- Y được cái gì?
- Chi Hoa nói thế là vì Đồng công tử biết giữ chữ tín.
- Y đã hứa và đã cho nàng những gì nào?

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lễn nói:

- Nói ra kỳ lắm.
- Nàng nói cho ta nghe thử xem.
- Ồ... Đồng công tử đã tặng cho Mẫu Đơn Chi Hoa những hai trăm lạng bạc nén đó.

- Một số bạc rất nhiều, hắc nạng đã làm được việc lớn cho hắc.

Nàng ngúng nguẩy rồi bật cười thành tiếng. Vừa cười, Mẫu Đơn Chi Hoa vừa nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa có làm gì đâu, chỉ làm một chút chuyện, bắt tướng gã Thập Tứ Lang người Đông đảo phù tang mà thôi.

Thiệu Ân bật cười thành tiếng rồi nói:

- Nàng cho đó là chuyện nhỏ, nhưng với Đồng Tiểu thì lại rất lớn, rất quan trọng. Nếu không có nàng bắt tướng Thập Tứ Lang thì e rằng bây giờ mô của Đồng Tiểu đã xanh cỏ.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Mẫu Đơn Chi Hoa nhướng cao hắc lên:

- Vậy ư?

Thiệu Ân gật đầu:

- Nàng thích ta không?

- Thích, Dương công tử là trang mỹ nam tử thì nữ nhân nào mà không thích chung chạ với chàng.

Nàng nguýt mắt đưa tình:

- Chi Hoa nói thật đó. Ngay cả Chi Hoa đây là người của Vạn Hoa lâu cốt lấy kim lượng là chính nhưng khi gặp chàng thì không còn nghĩ đến kim lượng nữa. Chàng tin không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta tin.

Nàng nắm tay Thiệu Ân:

- Chàng vào trong Vạn Hoa lâu với thiếp nhé.

Nụ cười giả lả gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Thiệu Ân.

Y vừa cười vừa lắc đầu:

- Lúc này ta không có rảnh mà còn có nhiều việc phải làm, nhưng ta sẽ đến tìm nàng.

- Công tử sẽ đến tìm Mẫu Đơn Chi Hoa?

Thiệu Ân gật đầu:

- Vâng, ta sẽ đến tìm nàng, và khi ta đến không quên đem theo bốn trăm lạng bạc dành riêng cho nàng. Chỉ cần nàng giúp ta một chuyện.

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lễn nói:

- Chàng nói đi.

- Bắt tướng Đồng Tiếu.

- Sao không là chàng.

- Đồng Tiếu nhờ nàng, tất ta cũng có thể nhờ nàng. Được chứ.

Mẫu Đơn Chi Hoa lườm Thiệu Ân:

- Nam nhân bây giờ sao lạ quá... Bỏ kim ngân ra không thụ hưởng mà cứ cho người khác hưởng. Thật là lạ...

Thiệu Ân mỉm cười cầu tình rồi nói:

- Trên đời này luôn có những điều lạ thường, nhất là ở những kỹ lâu như Vạn Hoa lâu.

Nàng nhớ lời ta nói chứ?

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu:

- Nếu Đồng công tử đến.

Thiệu Ân nhìn nàng:

- Kẻ đi săn không chờ con mồi. Ta đi đây.

Thiệu Ân nói rồi toan sai bước đi thì chạm mặt với Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương.

Lĩnh Cương từ trong Vạn Hoa lâu bước ra. Y tiến đến trước mặt Thiệu Ân.

Nhìn gã, Thiệu Ân nói:

- Hầu tôn giá có đủ thời gian đến Vạn hoa lâu à?
- Dương thiếu hiệp cũng đã đến.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tại hạ chỉ đi ngang.

Đảo mắt nhìn quanh, Thiệu Ân nói với Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương:

- Đúng canh hai đêm nay, Hầu tôn giá hãy đến ngôi miếu thần hoàng gặp tại hạ. Cáo từ.

Chàng nhướng mày với Mẫu Đơn Chi Hoa, nhỏ nhẹ nói:

- Hầu tôn giá là bằng hữu của tại hạ. Mẫu Đơn Chi Hoa hãy tiếp Hầu tôn giá dùm tại hạ. Năm mươi nén bạc sẽ đến tay cô nương.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn lại Hầu Lĩnh Cương:

- Hầu gia, chúng ta quay vào nhé.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Hầu Lĩnh Cương kéo vào Vạn Hoa lâu.

Hầu Lĩnh Cương bị Mẫu Đơn Chi Hoa kéo đi nhưng vẫn ngoái đầu nhìn lại:

- Hầu mỗ sẽ đến.

Hai người khuất vào trong Vạn Hoa lâu rồi, Thiệu Ân mới thả bước bỏ đi. Y đi thẳng một mạch đến biệt trang của Thục Á Di. Vừa bước đến bậc tam cấp, Thiệu Ân đã nghe tiếng đàn réo rắt từ trong đại sảnh rót vào tai mình.

Y không vội vã bước vào mà đứng ngoài hiên để nghe tiếng đàn réo rắt của Á Di.

Chờ cho tấu khúc thì bà kia ngưng bật, Thiệu Ân mới bước vào. Á Di ngồi khảy đàn, thấy Thiệu Ân nàng bẽn lẽn nhìn chàng.

Thiệu Ân vỗ tay nói:

- Huynh chưa từng nghe ai đàn hay như muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e lệ. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh ghẹo muội.

- Không, huynh nói thật đó.

Nhìn bàn đại yến bày sẵn, Thiệu Ân nói:

- Đại yến này muội dành cho ai vậy.

Sắc diện của nàng ửng hồng e lệ hơn. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lầu thuyền như lại dội về, khóa lấp tâm thức của Á Di. Nàng cúi mặt nhỏ nhẹ nói:

- Lão nhân gia không nói với huynh?

- Lão nhân gia tất có nói với huynh, nhưng huynh thích nghe muội nói hơn.

Nói dứt câu thì nụ cười xởi lởi gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Dương Thiệu Ân. Y chờ cho nàng ngẩng mặt nhìn lên mới từ tốn nói tiếp:

- Á Di, muội đẹp quá.

Nàng ngáy Thiệu Ân:

- Huynh bốn cột muội phải không?

Thiệu Ân vừa mỉm cười vừa lắc đầu:

- Ta không nói dối lòng mình đâu. Muội đúng là một kỳ nữ tài sắc vẹn toàn.

Thiệu Ân vừa nói vừa thả bước đến bên Thục Á Di. Chỉ cần Thiệu Ân đứng gần bên thôi, tim Á Di đã đập loạn trong lồng ngực. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lầu thuyền xâm chiếm toàn bộ khối óc lẫn giác quan của nàng.

Nàng đặt cây đàn xuống bên cạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Để Á Di hầu rượu cho huynh uống.

Thiệu Ân đặt tay lên vai Á Di. Nàng có cảm giác từ tay Thiệu Ân một luồng chân khí nhẹ nhàng lan tỏa qua người nàng. Thiệu Ân nói:

- Ở bên muội, huynh chẳng cần gì cả.

Nàng ngẩng lên nhìn Thiệu Ân:

- Huynh có thật yêu muội không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Người huynh đi tìm chính là muội.

- Thế sao huynh không nói với phụ thân định ngày thành thân với muội? Huynh biết Á Di yêu huynh mà.

Câu hỏi của Á Di khiến Thiệu Ân hơi sững sờ. Y thả tay khỏi vai nàng từ tốn nói:

- Á Di, hiện thời huynh còn đang nhận lãnh một trọng trách nặng nề cả vai. Lão nhân gia biết huynh đang mang trọng trách gì. Một khi hoàn thành trọng trách đó, huynh sẽ tể trời bá đất kết tơ se tình với muội.

Y buông tiếng thở dài:

- Còn lúc này, huynh chỉ có thể đến với muội bằng tình yêu của mình.

- Vậy huynh thật lòng yêu muội chứ?

- Ta yêu nàng.

Thiệu Ân vừa nói vừa nâng cằm Á Di. Hai mí mắt nàng nhắm lại vì biết mình sẽ tiếp nhận nụ hôn trao tình của ý trung nhân. Đúng như Á Di nghĩ, đôi môi của Thiệu Ân áp chặt lấy hai cánh môi của nàng. Cảm giác đê mê ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể Á Di. Nàng tiếp nhận nụ hôn của Dương Thiệu Ân bằng chính những cảm xúc đầu đời hôm nào trên lầu thuyền. Thứ cảm xúc mà nàng ngỡ như một giấc mộng đẹp dễ rồi lúc nào cũng luôn tơ tưởng đến nó. Ngay cả trong giấc ngủ cũng tưởng tượng đến. Chính sự liên tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng lên. tứ chi bắt đầu bủn rủn khi tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân. Nàng nhanh chóng buông thả mình trong cảm giác dịu ngọt của tình yêu mà bất kể đến những gì của ngày mai sẽ đến với mình.

Thiệu Ân lòn tay qua tiểu yêu của Á Di bế nàng lên. Nàng hồi hộp với nét thẹn thùng ửng hồng đôi lưỡng quyền. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, Á Di yêu huynh. Huynh đừng lừa dối muội nghe.

Nụ cười xởi lởi hiện lên hai cánh môi Thiệu Ân. Nụ cười quyến rũ mà Á Di lúc nào cũng mơ mộng đến. Y nhỏ nhẹ nói:

- Huynh yêu muội rất nhiều. Muội chính là người huynh đang chờ đợi, người mà huynh luôn nghĩ đến bằng trái tim và khối óc của mình.

Thiệu Ân bế nàng vào biệt phòng. Y đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Toàn thân Á Di nóng bừng như bị nung trên lò rèn khi tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân.

Nàng bặm môi nhìn y:

- Muội sợ.

- Huynh đâu có làm gì để muội sợ.

- Nhưng muội còn là một trinh nữ.

- Huynh yêu muội.

Y ngồi xuống tràng kỷ, nhẹ đặt tay vuốt má Á Di. Sự đụng chạm đó tạo ra trong nàng thứ cảm giác ngây ngất lạ thường. Á Di nghĩ thầm:

- “Mình yêu huynh ấy mà. Huynh ấy chính là người mình mơ tưởng đến. Mình chỉ yêu một mình huynh ấy thôi.”

Nàng cố vui tâm thức trong những ý tưởng đó trong khi Thiệu Ân cúi xuống hôn lấy trán nàng. Đôi môi ngọt ngào của y dịch chuyển trên khuôn mặt xinh đẹp của Á Di, để rồi dừng lại trên đôi môi đã hé sẵn chờ đợi.

Nàng tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân bằng tất cả cảm xúc bùng cháy trong nàng. Cảm xúc bùng cháy đó như một hấp lực biến Á Di thành một pho tượng không một chút phản kháng lại những hành động của Thiệu Ân. Nàng chỉ có một ý niệm trong đầu: “Ta yêu huynh ấy... Á Di yêu Dương Thiệu Ân.”

Ý niệm kia như một dược thảo mê tình kích lệ nàng để cho Thiệu Ân từ từ lần giở từng lớp trang phục, cuối cùng thì nàng hiện thân với những đường cong trần trụi. Những đường con của một trinh nữ, ngồn ngộn sức sống dục tình, chỉ chờ sự khám phá của người khác giới.

Từ cơ thể nàng tỏa ra một luồng hơi nóng hầm hập, mang theo mùi hương thơm của da thịt. Cho dù một pho tượng bằng đá nếu chứng nghiệm tắm thân trinh bạch, với những làn da trắng ngọt ngào, và đôi tuyết lê chưa một vết trầy xước, chẳng khác nào ngọc lưu ly thì cũng phải nhảy bổ tới để chiếm đoạt, huống chi Thiệu Ân tìm đến Á Di là có mục đích.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt kích lệ đầy chất giao tình, nhưng lại nghĩ thầm trong đầu:

- “Có Á Di trong tay, y sẽ có thể khiến được Thục Tùng Nhẫn”.

Tất cả đã được y sắp xếp với một mục đích duy nhất là có được quyền uy tối thượng võ lâm Minh chủ. Đây là thời điểm mà y có thể sở hữu nàng. Một thời điểm mà Thiệu Ân đâu thể bỏ qua được, cho dù y đã nhận ra nét hồi hộp lo âu trên mặt nàng. Thậm chí nhận ra nỗi lo toan pha chút sợ hãi của sự biến dạng từ trinh nữ thành một nữ nhân đã biết

vị ngọt của cuộc đời.

Á Di hơi rút người lại khi Thiệu Ân đặt tay lên vùng tuyết lê mon morn của nàng. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh...

- Ta yêu nàng...

Tiếng nói ngọt ngào của Thiệu Ân như một lời ru đưa Á Di vào cảnh giới vô thức, không còn tự chủ được nữa mà chỉ biết đến sự hiến dâng. Hiến dâng để biểu lộ tình yêu của mình với Thiệu Ân.

Ý niệm hiến dâng cùng với cảm giác ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp thân thể nàng.

Nó như một dược thảo thần kỳ để nàng quên tất cả mà chỉ nghĩ đến tình yêu. Tình yêu trong sự trao gửi và dâng tặng nhưng cuối cùng cái mà nàng phải nhận được là một cái đau buốt thấu đến tận xương tủy. Một cái đau mà nàng những tưởng như có lưỡi kiếm xuyên thẳng từ đan điền lên tới tận óc.

Nàng co rút người lại, bật lên tiếng kêu đau đớn gọi tên Dương Thiệu Ân. Những tiếng rên đau đớn tiếp nối nhau cho đến khi nàng lịm hẳn đi trong vòng tay chiếm hữu và chinh phục của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Những dòng nước mắt trào ra khóe. Nàng đã biết mình không còn là một thanh nữ, kể từ bây giờ trong nàng đã có một sự hòa hợp của hai dòng máu. Một sự hòa hợp mà nàng sẽ không bao giờ quên được. Sự hòa hợp hôm nay sẽ là một dấu chấm trong trái tim và khối óc nàng. Một vết trầy xước mà chẳng một người thợ kim hoàn nào có thể gọt giũa tẩy nó đi để nàng được trở lại thời xuân sắc.

Á Di nghẹn ngào:

- Muội... Muội đã mất tất cả cho huynh rồi.

Thiệu Ân cúi xuống áp chặt môi mình vào môi nàng. Nàng tiếp nhận

nụ hôn đó không còn với sự háo hức nữa mà bằng cảm giác đau đớn vẫn còn âm ỉ trong nội thể.

Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói:

- Sự khởi đầu của tình yêu là như vậy đó. Mọi người ta chứ.

Nàng miễn cưỡng gật đầu:

- Chàng sẽ không đối xử tệ với mọi người chứ?

Thiệu Ân mỉm cười. Y nhỏ nhẹ nói:

- Ngày mai nàng sẽ hiểu tình yêu của Thiệu Ân như thế nào.

Y nói rồi siết chặt tấm thân của Á Di trong vòng tay của mình. Vòng tay của Thiệu Ân khiến Á Di buông trôi tất cả. Nàng đâu còn gì để giữ, hướng chỉ nàng tự nguyện trao thân gửi tình.

Cuộc giao hoan lại tiếp diễn đến tấm thân nàng bỗng chốc rã rời tựa một cánh hoa vừa mới hé nhụy khoe hương đã vội vã tàn úa bởi cơn giông dữ.

Hoạt sát

Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương thả bước đến trước ngôi miếu thần hoàng. Y đứng ngoài cửa cổ miếu nhìn vào trong. Thiệu Ân đang đứng chấp tay đứng trước bệ thờ thần hoàng. Phong thái của y trông thật tao nhã ung dung tự tại.

Hầu Lĩnh Cương bước vào trong cổ miếu thần hoàng. Y dừng bước hỏi Thiệu Ân:

- Dương công tử hện ta vì đại cuộc võ lâm.
- Đúng.

Thiệu Ân vừa nói vừa quay mặt nhìn lại Hầu Lĩnh Cương. Trên miệng y xuất hiện nụ cười mỉm cầu tình xởi lởi. Y từ tốn nói:

- Hầu tôn giá hãn thỏa mãn với sự chăm sóc của Mẫu Đơn Chi Hoa chứ?

Khuôn mặt lạnh lùng của Hầu Lĩnh Cương nheo lại. Y gằn giọng nói:

- Dương thiếu hiệp mời Hầu mỗi đến đây không phải chỉ để hỏi chuyện kín của mỗi chứ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Tất nhiên rồi, tại hạ mời tôn giá đến đây để trao cho tôn giá toàn bộ sơ đồ bày trí trong ngày chúc thọ của Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Đôi mắt cá chết của Hầu Lĩnh Cương sáng hẳn lên:

- Dương thiếu hiệp đã có rồi à?

Thiệu Ân gật đầu.

Y lấy trong ống tay áo ra một phong thư đưa đến trước mặt Hầu Lĩnh

Cương.

- Tất cả nằm trong phong thư này. Hầu tôn giá giao nó lại cho ai, Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn, hay Võ Đang Chân Tử Giác Hải đạo trưởng, hoặc Tung Sơn chương môn Tạ Kiểng.

- Hầu mõ sẽ trao nó lại cho Tạ Kiểng Chương môn phái Tung Sơn.

- Tạ chương môn đang ở đâu?

- Tạ chương môn đang ở tại biệt xá của Tung Sơn phái.

Thiệu Ân gật đầu:

- Tại hạ nhờ Hầu tôn giá trao phong thư này lại cho Tạ chương môn.

Hầu Linh Cương gật đầu.

Y vừa gật vừa đưa tay cầm lấy phong thư. Tay của Hầu Linh Cương vừa chạm vào phong thư thì y cũng kịp nhận ra nụ cười cùng ánh mắt tàn độc của Thiệu Ân. Chớp thấy nụ cười và ánh mắt tàn độc vô tâm của Thiệu Ân, Hầu Linh Cương giật mình khi nhận ra điều đó. Nhưng sự phát hiện của Thiên Kiếm Hầu Linh Cương quá muộn màng. Ngay trong một cuộc giao đấu quang minh chính đại thì Hầu Linh Cương cũng đâu phải là đối thủ của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, còn trong hoàn cảnh này thì y đúng là một con cừ non của Thiệu Ân mà thôi.

Nụ cười mỉm trên hai cánh môi Thiệu Ân vụt tắt, Hầu Linh Cương rung mình thì chớp bạc sáng ngời lóe sáng làm lóa cả mắt y. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc sáng ngời đó là cảm giác giá buốt ngay trên yết hầu của Hầu Linh Cương.

Thiên Kiếm Hầu Linh Cương ôm lấy yết hầu thôi liền ba bộ. Máu từ yết hầu gã trào qua kẻ tay nhuộm đỏ vạt áo trước. Y nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt thất thần.

Trung Nguyên Thiên Kiếm Hầu Linh Cương cố lắm mới bật ra được lời nói như thốt ra từ trong cuống họng:

- Sao ngươi lại làm vậy?

Thiệu Ân bước tới trước mặt Hầu Linh Cương. Y chậm rãi nói:

- Đã có sự thay đổi trong kế hoạch của ta.

Toàn thân Thiên Kiếm Hầu Linh Cương run rẩy, mắt y hoa lên nhìn Thiệu Ân lúc tỏ lúc mờ. Chân y cũng run bần bật:

- Ngươi phản bội...

Thốt được đến đây thì Hầu Linh Cương khụy gối quỳ xuống ngay trước mũi giày của Thiệu Ân.

Đặt tay lên đỉnh đầu của Hầu Linh Cương, Thiệu Ân chậm rãi nói:

- Ngươi mới là kẻ phản bội.

Vừa nói Thiệu Ân vừa nắm búi tóc của Hầu Linh Cương kéo lên. Hai tay của Hầu Linh Cương cố ghì lấy thủ cấp nhưng cuối cùng thì phải buông ra, để Thiệu Ân nhấc thủ cấp y ra khỏi cổ. Máu trào lên như dòng nham thạch phủ xuống thể pháp y.

Thiệu Ân thả thủ cấp của Thiên Kiếm Hầu Linh Cương xuống sàn cổ miếu.

Đôi mắt của Hầu Linh Cương vẫn mở trừng trừng. Điểm nụ cười mỉm, Thiệu Ân nói:

- Hầu tôn giá hãy yên tâm ra đi với ảo tưởng mình là võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân rời cổ miếu, một mình đi trong đêm. Sương giá trời đêm khiến cho Thiệu Ân cảm thấy thư thái và hưng phấn lạ thường. Y nghĩ đến cuộc giao tình với Thục Á Di, mặc dù vừa mới ra tay giết một mạng người.

Thiệu Ân dừng bước trước cổng vào biệt xá của Tung sơn phái.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn nhận ra ngay Thiệu Ân. Cả hai liền ôm

quyền xá:

- Dương thiếu hiệp đang đem sao đến Tung Sơn biệt xá.

Thiệu Ân mỉm cười từ tốn nói:

- Tại hạ muốn gặp Tạ chương môn.

- Thiếu hiệp hãy ở đây để tại hạ vào báo cho Tạ chương môn.

Thiệu Ân khoát tay:

- Tạ chương môn có ở trong biệt xá à?

Hai gã giáo đồ Tung Sơn gật đầu.

Thiệu Ân gật đầu nói:

- Nhị vị huynh đài không cần báo với Tạ chương môn. Tại hạ không muốn làm kinh động đến người.

Y vừa nói vừa ôm quyền.

Thấy Thiệu Ân ôm quyền, hai gã liền ôm quyền đáp lễ. Nụ cười mỉm lại xuất hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân, nụ cười vụt tắt thì ánh chớp bạc lóe lên.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn thả tay xuống, khụy gối, thủ cấp rời khỏi cổ rơi xuống đất.

Họ chết mà tuyệt nhiên chẳng kịp thốt ra tiếng nào, cũng chẳng kịp hiểu vì sao mình phải chết. Cái chết của họ quá nhanh bởi mật kiếm của Thiệu Ân, nên chỉ có Thiệu Ân mới có thể giải trình cho hai gã đó biết vì sao họ chết.

Chấp tay sau lưng, Thiệu Ân bước qua xác hai gã giáo đồ Tung Sơn phải đi thẳng một mạch đến tòa biệt xá.

Y bước vào cửa biệt xá thì chạm mặt với một vị trưởng lão phái Tung Sơn.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ muốn diện kiến Tạ chương môn.
- Dương thiếu hiệp hẳn có chuyện gấp mới tìm Tạ chương môn lúc này. Tạ chương môn đang luyện công... Có chuyện gì Dương thiếu hiệp hãy nói với lão phu.

Thiệu Ân nhìn lão trượng đó từ đầu đến chân. Y nheo mày nói:

- Tại hạ và Tạ chương môn vốn có quan hệ rất sâu thẳm mà tại hạ lại không biết tôn tướng lão.
- Lão phu là Hoạch Cơ, đại Tổng quản của Tung Sơn phái. Lão phu ít khi xuất hiện ngoài giang hồ, chỉ khi nào Tạ chương môn thật cần, lão phu mới đi cùng với Tạ chương môn.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tạ chương môn trọng Hoạch tiên bối như vậy, hẳn tiên bối là một đại cao thủ trong Tung Sơn phái.
- Nếu nói lão phu là đại cao thủ của Tung Sơn phái thì cũng hơi quá đáng. Lão phu không dám nhận lời tâng bốc đó. Nhưng nếu nói Tạ chương môn rất coi trọng lão phu thì điều đó quả không sai.

Hoạch Cơ vuốt râu nhìn Thiệu Ân nói:

- Dương thiếu hiệp, lão phu có nghe danh tiếng của thiếu hiệp lẫy lừng khắp võ lâm giang hồ. Nay lão phu mới được gặp thiếu hiệp, vinh hạnh cho lão phu vô cùng.
- Danh tiếng của tại hạ chẳng qua chỉ nhờ vào oai phong của Thượng tôn Minh chủ mà có, chứ thực tài thì chẳng có gì.
- Thiếu hiệp khách sáo.
- Tại hạ không dám ngoa ngôn với kẻ bề trên như tiên bối.

Lão Hoạch vuốt râu:

- Dương thiếu hiệp có chuyện gì cần gặp Tạ chương môn?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, tại hạ chỉ muốn gặp Tạ chương môn có chút việc thôi. Nhưng Tạ chương môn đang bận luyện công, tại hạ không dám làm phiền Tạ chương môn.

Thiệu Ân ôm quyền hướng về phía Hoạch Cơ:

- Cáo từ tiên bối.

Hoạch Cơ ôm quyền:

- Lão phu không tiện tiếp thiếu hiệp.

- Tại hạ không dám làm phiền tiên bối.

Y sực nhớ ra điều gì đó, rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi, tiên bối có phải là vị trưởng bối có nội lực cao thâm nhất trong Tung Sơn phái với ngoại hiệu Đa Công?

- Ngoại hiệu đó do bằng hữu tặng cho lão phu. Họ tặng thì lão phu buộc phải nhận chứ không dám tự cho mình có nội lực cao thâm.

- Tiên bối khách sáo quá. Nếu được tiên bối chỉ giáo một vài chiêu, tại hạ rất hoan hỷ.

Tại hạ mong được đấu nội lực với tiên bối.

Hoạch Cơ nhướn mày vuốt râu, cười khẩy rồi nói:

- Dương thiếu hiệp không khách khí với lão phu chứ?

- Tại hạ đâu dám ngoa ngôn với tiên bối.

Nói dứt câu Thiệu Ân ôm quyền trịnh trọng nói:

- Mời tiên bối.

Y ngồi ngay xuống sàn gạch trong tư thế kiết đà, rọi mắt nhìn Hoạch Cơ như khích lệ lão. Nụ cười lại nở ra trên hai cánh môi của Thiệu Ân, nhưng lần này nụ cười đó như một lời thách thức với Hoạch Cơ khiến lão bước đến ngồi xuống đối mặt với Thiệu Ân.

Lão trang trọng nói:

- Giao đấu nội lực cũng như đấu đao kiếm, có điều chi sơ xuất, thiếu hiệp bỏ qua cho lão.

- Tại hạ không khách sáo đâu.

Nói rồi Thiệu Ân vận công đẩy song thủ đến trước. Hoạch Cơ vội vận công đối chưởng với Thiệu Ân. Đôi bản thủ vừa hít chặt lấy nhau thì nụ cười xori lờ trên miệng Thiệu Ân vụt biến mất mà thay vào đó là ánh mắt tàn nhẫn vô tâm.

Y từ tốn nói:

- Tiền bồi tới số rồi.

Lời của Thiệu Ân vừa thoát ra khỏi cửa miệng, Hoạch Cơ toan mở lời đáp thì lưỡi mật kiếm giấu trong ống tay áo như một con rắn chờ sẵn lao vụt tới xuyên qua yết hầu Hoạch Cơ nhanh không thể tưởng. Lão giật nảy người, một âm thanh thoát ra từ cổ họng như tiếng khò khè của một con rắn.

Thiệu Ân lắc cổ tay rút mật kiếm về, đồng thời lách người sang bên để né tránh vòi máu tuôn ra xối xả cùng với những âm thanh khò khè. Hoạch Cơ ôm lấy yết hầu. Lão muốn hét lớn để đánh động cho Tạ Kiểng nhưng khốn nỗi chẳng thể nào hét được ngoài những tiếng khèn khẹt như tiếng khi gọi đàn.

Thiệu Ân thản nhiên đứng lên trong khi Hoạch Cơ vẫn mở to hai mắt hết cỡ nhìn y. Lão ngã vật ra sau đập ót xuống sàn gạch biệt xá Tung Sơn.

Nhìn xác Hoạch Cơ, Thiệu Ân thản nhiên nói:

- Ai cũng có một kết cục như vậy cả.

Nói rồi Thiệu Ân thả bước chậm rãi về phía gian biệt phòng. Y dừng trước cửa suy nghĩ và lắng nghe những động tĩnh bên trong.

Y gõ cửa.

Tiếng của Tạ Kiểng cất lên:

- Ai?

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Thiệu Ân muốn gặp Tạ chương môn.

Cửa dịch mở, Tạ Kiểng trong bộ đồ ngủ xuất hiện. Y nhìn Thiệu Ân:

- Dương công tử hẳn có tin gì muốn nói với Tạ mỗ.

Thiệu Ân nhìn Tạ Kiểng:

- Tại hạ có một tin rất quan trọng muốn nói với Chương môn.

- Tin gì quan trọng mà công tử phải tìm đến bốn Chương môn trong lúc này.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y ôn nhu nói:

- Tại hạ mang đến cho Tạ chương môn tin của thần chết.

Tạ Kiểng ngơ ngẩn với câu nói đó của Thiệu Ân. Lão còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của lời nói kia thì bất thành linh chớp bạc nhoáng lên. Tạ Kiểng giật mình. Lão phản xạ cực kỳ nhanh, thoái bộ về sau ba bước, buột miệng nói:

- Tại sao?

Mặc dù lão đã phản xạ nhanh như ánh chớp bạc vẫn cắt ngang qua người lão. Thốt ra được câu hỏi “tại sao” thì Tạ Kiểng phải ôm lấy ngực. Máu loang đỏ chiếc áo ngủ của Tạ Kiểng.

Tạ Kiểng biến sắc tái nhợt, thoái bộ liên tục, dựa lưng vào vách biệt phòng.

Nhìn sững Thiệu Ân, Chương môn Tung Sơn Tạ Kiểng nói:

- Người, người muốn giết ta?

Nụ cười vẫn hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y chấp tay sau lưng bước vào. Nhìn Tạ Kiểng bằng ánh mắt thật ôn nhu từ tốn, Thiệu Ân nói:

- Nếu Tạ chương môn không muốn chết, hãy nói cho tại hạ biết Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn đang ở đâu.

Vừa nói Thiệu Ân vừa đưa hữu thủ lên cho Tạ Kiểng thấy. Giữa hai ngón chỉ của Thiệu Ân là chiếc ám khí hình cánh sao.

Thiệu Ân nói:

- Tạ chương môn hẳn biết Tinh Vân phi tiễn của tại hạ.

Hai cánh môi của Tạ Kiểng máy máu. Lão đã bị trọng thương, máu đang tuôn ra ướt đầm cả chiếc áo ngủ. Lão miễn cưỡng nói:

- Dương công tử, tại sao lại có hành động này?

- Đừng hỏi những câu hỏi thừa. Hãy trả lời cho tại hạ biết Bang chủ Cái bang đang ở đâu.

Tạ Kiểng còn lưỡng lự thì cổ tay Thiệu Ân lắc nhẹ một cái. Chiếc ám tiễn thoát ra nện thẳng vào đan điền của vị Chương môn phái Tung Sơn:

- Phập...

Tạ Kiểng khom người rồi khụy gối.

Thiệu Ân bước đến, ngọn mật kiếm giấu trong ống tay áo nhú ra điểm vào yết hầu Tạ Kiểng.

Tạ Kiểng rít giọng nói:

- Người hành thích bốn Chương môn bằng hành động đê tiện.

Không màng đến lời nói của Tạ Kiểng, Thiệu Ân chích mũi mật kiếm vào yết hầu họ Tạ:

- Tại hạ không có nhiều thời gian để nghe những lời nói này của tôn giá. Nếu tôn giá không muốn chết bởi mật kiếm của Thiệu Ân thì hãy nói cho tại hạ biết Khuru Chí Viễn đang ở đâu.

- Người có thể đến Tam Tông miếu, Tổng đàn Cái bang mà tìm.

Mũi mật kiếm chích sâu vào hơn:

- Đừng trả lời tại hạ bằng những lời như vậy, nếu muốn có cơ hội trả thù.

Mồ hôi rịn ra trán Tạ Kiểng. Lão lắp bắp nói:

- Người chắc chứ?

Lưỡi mật kiếm lại rút vào trong ống tay áo của Thiệu Ân.

Tạ Kiểng thở hắt ra rồi nói:

- Nếu người muốn tìm Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn hãy đến Tử lâu của Ngạc Viên Hạnh ma ma.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Đó mới là câu trả lời mà tại hạ cần.

Y điềm nụ cười mỉm, nói tiếp:

- Chắc chắn Tạ chương môn rất thắc mắc về hành động bất ngờ này của tại hạ. Để đáp lại sự thành thật của Tạ chương môn, tại hạ nói cho người biết, trên cõi nhân sinh này bất cứ lúc nào cũng có sự thay đổi. Hành động của tại hạ cũng khởi phát từ sự thay đổi đó.

Nụ cười vụt tắt và Thiệu Ân quay bước đi ra cửa.

Nhìn theo sau lưng Thiệu Ân, Tạ Kiểng từ từ thở ra. Tiếng thở ra vừa

dứt trên hai cánh môi của lão thì một chiếc ám tiễn tinh sa đã bắt ngờ từ tay Thiệu Ân đập thẳng vào tam tinh lão.

Uy lực của chiếc tinh sa phi tiễn khoét ngay một lỗ giữa tam tinh Tạ Kiểng, hất đầu lão nện vào vách biệt phòng, rồi bật trở ra kéo theo cái xác đổ sầm đến trước.

Thiệu Ân quay mặt lại nhìn xác của Tạ Kiểng:

- Tạ chương môn không chết bởi mật kiếm của tại hạ thì phải chết bởi ám tiễn. Cái nào cũng dẫn đến cái chết.

Nói rồi y mới ung dung thả bước bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại.

* * *

Tiếng cười khàn khạch của Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn từ trong gian phòng thượng khách vọng ra đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Sau tiếng cười đó là giọng nói của Chí Viễn cất lên:

- Ngạc nương, nàng tin đi... không còn bao lâu nữa ý lang quân của nàng sẽ không còn là một lão ăn mày chúa mà sẽ trở thành một Thượng tôn Minh chủ cử đỉnh trong thiên hạ.

Khuru Chí Viễn vừa nói dứt câu thì Thiệu Ân đẩy cửa bước vào.

Y nhận ra Ngọc Viên Hạnh ma ma chỉ có mỗi chiếc yếm trên người. Chiếc yếm quá nhỏ không đủ để khỏa lấp vùng nhũ hoa to quá khổ, mặc dù Viên Hạnh ma ma cũng đã ngoài tứ tuần.

Thiệu Ân nhìn Khuru Chí Viễn ôm quyền nói:

- Tại hạ không đến nổi đường đột làm mất cuộc vui của Bang chủ chứ?

Trong khi Thiệu Ân nói thì Ngạc ma ma vội khoác lại ngoại y của mình. Khuru Chí Viễn thở hắt ra rồi nói:

- Dương công tử sao biết bọn Bang chủ ở đây?

- Tạ chương môn nói cho tại hạ biết.

Khuru Chí Viễn vuốt râu khẽ gật đầu:

- Mời Dương công tử ngồi.

Thiệu Ân thả bước đến ngồi đối diện với Khuru Chí Viễn. Chí Viễn chuốc rượu ra chén của lão và của Thiệu Ân. Vừa chuốc rượu lão vừa nói:

- Tạ chương môn tin cho Dương công tử đến tửu điểm của Ngạc nương hẵn là có chuyện quan trọng rồi.

- Tại hạ mang đến cho Bang chủ một tin rất quan trọng mà Tạ chương môn không thể nào giải quyết được.

Ngạc ma ma ngồi xuống tràng kỷ tò mò nhìn hai người. Thiệu Ân không màng đến mà chỉ chú tâm vào Khuru Chí Viễn.

Y bụng chén rượu nói:

- Tại hạ không ngờ Khuru bang chủ của Cái bang lại có phong thái của một người phong lưu, đa tình như vậy.

Khuru Chí Viễn cười khẩy rồi nói:

- Tất cả mọi người trong giang hồ đều nghĩ Bang chủ Cái bang chỉ là những lão ăn mày chúa, chứ có biết đâu cơ nghiệp của Cái bang còn hơn cả các phái lớn trong giang hồ. Bỏn bang có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời này.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Chỉ có những kẻ không biết gì mới cho Cái bang tầm thường, nhưng tại hạ thì không. Bởi vì tại hạ biết Cái bang là thiên hạ đệ nhất bang.

Nghe Thiệu Ân tâng bốc mình trước mặt Ngạc Viện Hạnh, Khuru Chí Viễn càng lộ vẻ tự mãn và không khỏi cao hứng phấn khích. Lão bụng chén rượu:

- Nghe Dương công tử nói, bõn Bang chủ phải kính công tử một chén rượu.

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Mời Bang chủ.

Khuru Chí Viễn cao hứng gật đầu rồi dốc chén rượu trút vào miệng.

Lão vừa ngửa đầu ra sau để trút rượu vào miệng thì lưỡi mật kiếm xuất hiện điểm vào yết hầu lão.

Khuru Chí Viễn cảm nhận được ngay mũi kiếm giá lạnh điểm vào tử huyết mình. Lão như thể hóa thành đá, tay vẫn bung chén rượu nhưng không nuốt nổi số rượu vừa trút vào miệng.

Bang chủ Cái bang miễn cưỡng nói:

- Dương công tử làm gì vậy?

- Tại hạ muốn bảo cho Bang chủ một cái tin. Bang chủ có thích nghe không?

- Tin gì?

- Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương, Chương môn Tung Sơn Tạ Kiêng, hai người đang chờ Bang chủ.

- Hai người đó chờ lão phu? Nhưng có gì mà công tử lại điểm kiếm vào tử huyết của lão phu chứ?

- Tại sao Bang chủ không hỏi tại hạ họ đang chờ Bang chủ ở đâu?

Khuru Chí Viễn buột miệng nói:

- Chẳng lẽ hai người đó chờ Khuru mỗ dưới a tỳ.

Vừa thốt dứt câu thì Khuru Chí Viễn chợt rùng mình, mồ hôi tuông ra ướt đầm. Lão giật mình vì nghiệm ra cái gì sắp đến với mình. Nụ cười xởi lởi hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân:

- Bang chủ đã trả lời dùm cho tại hạ. Đúng là hai người đó đang chờ Bang chủ dưới a tỳ.

Hai cánh môi của Khuru Chí Viễn máy máy. Lão muốn nói câu gì đó nhưng không thể thốt được thành lời. Thiệu Ân khẽ lắc đầu:

- Tội nghiệp cho Bang chủ không trọn vẹn cuộc vui này.

Lời nói của Dương Thiệu Ân như đánh động bản năng tồn sinh của Khuru Chí Viễn. Khi y thốt dứt câu thì vị Bang chủ Cái bang cũng bước được lời nói của mình:

- Tha cho lão phu. Lão phu biết tội của mình đối với Thượng tôn Minh chủ... lão phu đáng chết nhưng công của lão phu giúp Thượng tôn Minh chủ đưa Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh vào tử địa ải Nhận Môn có thể đổi lấy mạng của lão phu.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại. Thần quang của y bỗng chốc sáng hẳn lên:

- Bang chủ đã giúp gì cho nghĩa phụ hại Lâm Chí Khanh.

- Lão phu đã thông tin giả đến Lâm Chí Khanh, để y đến ải Nhận Môn gặp Thánh Cô Hắc đạo.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Cái công đó nhỏ quá.

- Lâm Chí Khanh Giang Hồ Kỳ Hiệp chỉ tin vào mỗi lão phu mà thôi. Bởi vì lão phu là bằng hữu chi giao với Lâm đại hiệp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vậy cũng có công lớn. Thế Bang chủ biết tại hạ là gì của Lâm Chí Khanh không?

- Không biết.

- Tại hạ là con của Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh đó.

Mặc dù giọng nói của Thiệu Ân rất ôn nhu nhưng lại khiến Khuru Chí Viễn giật mình.

Lão tròn mắt nhìn y thì mũi mật kiếm cũng từ từ xuyên vào yết hầu lão như người ta lấy que xuyên vào một con cá để nướng.

Lão muốn rống lên nhưng khổ nỗi không thể rống được bởi lưỡi kiếm đã chém ngang thanh quản. Bang chủ Cái bang đập tay xuống bàn.

- Rầm...

Cái đập tay của lão khiến Ngạc Viện Hạnh giật mình. Ngạc ma ma muốn biết vì sao Chí Viễn lại đập tay xuống bàn, nhưng khôn nỗi lưng của Thiệu Ân lại che mất tầm mắt của mụ.

Sau cái đập tay, chân diện của Chí Viễn gãy đành đạch, đồng thời phát một tiếng trung tiện. Thiệu Ân rút mạnh lưỡi kiếm về. Lưỡi mật kiếm vừa rút ra khỏi yết hầu Khuru Chí Viễn thì lão nhảy dựng lên, rồi bổ đầu xuống bàn rượu

- Bộp.

Hai tay lão ôm lấy bàn rượu. Máu xối xả tuôn ra loang đỏ cả sàn biệt phòng tửu điểm.

Ngạc Viện Hạnh muốn thét lên nhưng cổ họng lại bị chặn ngang khi tiếp nhận hai luồng sát nhãn của Dương Thiệu Ân. Y chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngạc ma ma.

- Ma ma biết vì sao tại hạ phải lấy mạng lão ăn mày chúa Khuru Chí Viễn không?

Ngạc ma ma lắc đầu:

- Ngạc nương không biết... không biết.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ngạc nương đừng sợ, tại hạ không làm hại Ngạc nương đâu.

Câu nói này của Thiệu Ân được thốt ra bằng chất giọng rất ôn nhu, hòa nhã khiến cho Ngạc Viện Hạnh cảm thấy yên tâm phần nào. Viện Hạnh lăm lét nhìn lên Thiệu Ân, nụ cười xởi lởi, cầu tìn lại hiện ra

trên hai cánh môi của y.

Tiếp nhận nụ cười, và nhận ra vẻ khô ngô anh tuấn của Thiệu Ân, Ngạc Viện Hạnh mới buông tiếng thở phào.

Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói:

- Ngạc nương hết sợ rồi chứ?

Ngạc Viện Hạnh gật đầu, lí nhí hỏi:

- Vì sao công tử lại lấy mạng Khuru bang chủ?

- Bởi vì lão ăn mày chúa có Ngạc nương, còn tại hạ thì không.

Câu nói này của Thiệu Ân chẳng biết tác động thế nào đến Ngạc Viện Hạnh mà bất giác sắc diện của Ngạc ma ma ứng hồng e thẹn. Điểm một nụ cười thứ hai khích lệ Ngạc Viện Hạnh, Thiệu Ân nói tiếp:

- Ngạc ma ma hẳn đã hiểu ý của tại hạ.

Ngạc Viện Hạnh gật đầu nhưng vẫn miễn cưỡng hỏi:

- Chẳng lẽ công tử đã để mắt đến Ngạc nương.

Thiệu Ân gật đầu:

- Từ lâu rồi, Ngạc nương đã khiến tại hạ tơ tưởng đó.

Sắc diện của Ngạc ma ma ứng hồng, Viện Hạnh nhỏ giọng nói:

- Ngạc nương không ngờ mình lại có may mắn đó, nhưng cho dù công tử có để mắt đến Ngạc nương, cũng không nên giết Bang chủ Cái bang. Công tử đã tự làm phiền cho mình rồi.

- Đi tìm nửa phần còn lại của mình thì chẳng có gì sợ phiền hà cả. Vậy Ngạc nương quyết định xem, giữa tại hạ và lão ăn mày chúa Khuru Chí Viễn, Ngạc nương sẽ chọn ai nào?

- Tất nhiên công tử hơn hẳn lão ăn mày chúa.

- Vậy đêm nay Ngọc nương sẽ tiếp tại hạ chứ?

Ngọc Viện Hạnh gật đầu:

- Công tử muốn Ngọc nương tiếp gì?

- Tại hạ chỉ muốn được ngắm Ngọc nương thôi.

Ngọc ma ma gật đầu.

Sau cái gật đầu đó, Ngọc Viện Hạnh tự trút bỏ trang phục của mình. Chẳng mấy chốc, Ngọc ma ma đứng trần truồng trước mặt Thiệu Ân. Y lỏ mắt nhìn thể pháp Ngọc ma ma từ trên xuống dưới rồi nói:

- Thể pháp của Ngọc nương chỉ xứng với Khuru bang chủ mà thôi.

Ngọc nương còn chưa hiểu câu nói của Thiệu Ân thì ánh chớp bạc nhóa lên làm lóa mắt thị. Cảm giác rất bỏng nơi yết hầu xuất hiện cùng với khối than hồng chen ngang cổ. Ngọc Viện Hạnh ôm lấy yết hầu lỏ mắt nhìn Thiệu Ân, từ từ ngồi xuống tràng kỷ. Trước khi trút hồn ra khỏi xác, Ngọc Viện Hạnh kịp thấy nụ cười xởi lởi cầu tình hiện trên hai cánh môi mỏng của Thiệu Ân và ý niệm mơ hồ lóe trong tâm thức mụ: “Dương công tử đáng cho ta hầu hạ lắm... Chàng đúng là trang mỹ nam tử mà ta đi tìm trong cuộc đời này.”

* * *

Võ Đang Chân Tử Giác Hải đạo trưởng ngồi kiết đà, nhìn Thiệu Ân bước vào thảo xá. Y ôm quyền xá Võ Đang Chân Tử:

- Đạo trưởng có thể bồi tiếp tại hạ được không?

Võ Đang Chân Tử Giác Hải mở mắt nhìn Thiệu Ân:

- Thiếu hiệp tìm bản đạo có việc gì?

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Tại hạ không dám dẫu đạo trưởng, Thiên Kiếm Hầu Linh Cương, Bang chủ Cái bang Khuru Chí Viễn và Tà chương môn đều đã chết.

Lời nói này của Thiệu Ân chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai Võ Đang Chân Tử Giác Hải. Giữ ngọn phát trần, lão bật đứng lên:

- Sao? Ai giết họ?

Thiệu Ân nhìn Võ Đang Chân Tử, từ tốn nói:

- Đạo trưởng nghĩ xem ai đã giết ba người đó.

- Bần đạo làm sao biết được.

- Đạo trưởng không biết nhưng tại hạ biết người giết ba người đó.

- Thiếu hiệp biết, vậy người đó là ai?

Thiệu Ân điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngoài đạo trưởng ra thì không còn ai khác?

Võ Đang Chân Tử biến sắc, phần uất nói:

- Ai nói với thiếu hiệp bần đạo lấy mạng ba người đó?

Thiệu Ân chấp tay sau lưng:

- Trước khi Khưu Chí Viễn Bang chủ chết đã nói cho tại hạ biết kẻ thù ác độc giết lão Bang chủ Cái bang chính là đạo trưởng. Đạo trưởng vì muốn mình là người duy nhất chấp chương quyền lực tối thượng của võ lâm nên không ngần ngại giết họ.

Võ Đang Chân Tử lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được!

- Đạo trưởng, chỉ có một cách duy nhất, tại hạ và đạo trưởng đến gặp Chí Thiện đại sư để làm sáng tỏ chuyện này

- Được, bần đạo và công tử sẽ đến gặp đại sư Chí Thiện.

Hai người rời thảo xá, Võ Đang Chân Tử Giác Hải dẫn Thiệu Ân đến ngôi tịnh thất Từ Quan.

Thấy Thiệu Ân và Võ Đang Chân Tử cùng sánh bước, những chư tăng của tịnh thất Từ Quan không một chút nghi ngờ. Họ đưa Thiệu Ân và Giác Hải đạo trưởng đến gian thảo cốc của Chí Thiện đại sư.

Thiệu Ân chờ cho vị tiểu tăng kia đi rồi mới nhìn sang Võ Đang Chân Tử Giác Hải.

Nụ cười xởi lởi lại hiện trên hai cánh môi của y:

- Phận sự của đạo trưởng đến đây thôi.

Đôi chân mày của Giác Hải đạo trưởng nhíu lại:

- Ý của thiếu hiệp là thế nào?

- Tại hạ muốn nói lời đa tạ đạo trưởng đã đưa tại hạ đến gặp Chí Thiện đại sư.

Y nói dứt câu liền bất ngờ xuất thủ. Ánh chớp bạc cắt một đường vòng cung nhanh hơn chớp trời cắt qua yết hầu Võ Đang Chân Tử Giác Hải.

Võ Đang Chân Tử không ngờ sự biến đột ngột như vậy. Cho dù lão đạo trưởng là một đại cao thủ của Võ Đang phái với Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp cũng không thể nào kịp phản xạ ứng phó với sát chiêu này của Thiệu Ân.

Cho dù lão đạo trưởng Giác Hải có dụng đến Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp với sở học “phá kiếm thức” cũng chưa chắc đã thắng được Ngọc Diện Tử Sát. Huống chi Thiệu Ân ra tay quá bất ngờ.

Lão đạo trưởng Võ Đang chỉ kịp thấy ánh chớp bạc đó thì yết hầu đã bị tiện đứt lìa. Lão thối liền bốn bộ rồi ngã nhào xuống đất. Tứ chi gồng cứng lên, mắt chăm chăm nhìn Thiệu Ân.

Mãi một lúc lâu lão mới thốt được một lời:

- Người...

Khi nụ cười tắt trên hai cánh môi Thiệu Ân thì hồn lão cũng lìa khỏi xác.

Lấy mạng Võ Đang Chân Tử Giác Hải rồi, Thiệu Ân chấp tay sau lưng tiến thẳng đến trước cửa gian thảo cốc:

- Dương Thiệu Ân đến tham vấn đại sư.
- A di đà Phật, lão nạp đang chờ Dương thí chủ.

Thiệu Ân đẩy cửa bước vào nhưng vẫn mơ hồ với câu trả lời của Chí Thiện đại sư.

Lão cao tăng Thiệu Lâm ngồi trên bồ đoàn trong tư thế kiết đà, tham thiền nhập định.

Thiệu Ân nhìn Chí Thiện đại sư, ôm quyền nói:

- Đại sư biết tại hạ sẽ đến tìm đại sư?
- A di đà Phật! Hẳn bản tăng là người cuối cùng mà Dương thí chủ tìm đến?

Lời nói của Chí Thiện đại sư khiến Thiệu Ân không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù ngạc nhiên nhưng Thiệu Ân vẫn cứ hỏi:

- Sao đại sư biết tại hạ tìm đến đại sư và đại sư là người cuối cùng.
- Câu trả lời thì sau này thí chủ sẽ nhận được.

Vừa nói nhưng tay của vị cao tăng Thiệu Lâm vẫn tiếp tục lần chuỗi bồ đề.

Thiệu Ân chau mày nhìn đại sư Chí Thiện mà tự hỏi thầm:

- “Sao lão hòa thượng này lại biết được những việc làm của mình trong đêm nay.”

Thấy Thiệu Ân có vẻ suy tư đắn đo, đại sư Chí Thiện từ tốn niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật, trước khi Dương thí chủ ra tay đưa lão nạp nhập huyết bàn về tây vực âm cổ tự bái kiến Phật tổ Như Lai, lão nạp có mấy điều nói với thí chủ.

Thiệu Ân cau mày với những nét sững sờ. Y buột miệng hỏi:

- Đại lão hòa thượng biết Dương Thiệu Ân đến lấy mạng lão à?
- A di đà Phật! Nghiệp chướng do bản tăng tạo ra trước đây nay phải tiếp nhận nghiệp chướng đó. Nhưng khi lão nạp viên tịch rồi, thí chủ hãy hứa với lão nạp một điều.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ đang nghe đại sư nói.
- Thí chủ không được lấy mạng Đồng thí chủ.

Thiệu Ân càng sững sờ khi nghe câu nói này của Chí Thiện đại sư.

Y miễn cưỡng hỏi:

- Sao đại sư không muốn tại hạ lấy mạng Đồng tiểu tử, cho dù hắn có được Thượng tôn Minh chủ kết nạp vào giới Bạch đạo thì hắn cũng là người xuất thân của giới Hắc đạo kia mà.
- A di đà Phật! Đồng thí chủ là bào đệ của Dương thí chủ.
- Đại sư cũng biết điều đó à?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo, nhưng điều đại sư vừa nói thì Dương Thiệu Ân này đã biết rồi.
- A di đà Phật...

Thiệu Ân chờ cho lão cao tăng Thiếu Lâm niệm xong tiếng Phật hiệu, mới buông tiếng thở dài nói:

- Đồng tiểu tử chính là bào đệ của tại hạ, nên tại hạ cần phải lấy mạng y. Bởi tại hạ không muốn mình có một chứng tích của nửa dòng máu Hắc đạo trong huyết thống.

Câu nói này khiến cho vị cao tăng Thiếu Lâm biến sắc. Lão lắp bắp

niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Thí chủ định cắt đứt tình huynh đệ cùng huyết thống ư?

- Nếu không giết Đồng Tiểu thì một ngày nào đó tại hạ phải lộ thân phận của nửa phần Hắc đạo của mình. Mà tại hạ thì không muốn điều đó xảy ra.

- A di đà Phật! Nghiệp chướng. Lời nói của Dương thí chủ lão nạp đã nghiệm ra oan nghiệt của cõi nhân sinh này. Lão nạp tự trách mình sao trước đây không nghe thấu chỉ ngôn của Tuệ Thông sư huynh. Lại nghe theo lời sàm ngôn của Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo...

Bạch đạo... A di đà Phật.

Đại sư Chí Thiện nói dứt câu, liền rùn mình. Sắc diện của lão tái hẳn ra, mắt trợn trừng.

Thiệu Ân cau mày:

- Lão sao vậy.

Y bước đến đặt tay vào mũi Chí Thiện đại sư mới nhận ra vị cao tăng Thiếu Lâm đã tắt thở rồi.

Nhìn thể pháp của Chí Thiện đại sư, Thiệu Ân tự hỏi thầm:

- “Lão hòa thượng Thiếu Lâm chờ ta đến để viên ư?”

Y xoa tay:

- Ít ra thì ta cũng không bận tay với lão hòa thượng này.

Y nói rồi quay bước trở ra thảo cốc của Chí Thiện đại sư. Thiệu Ân thi triển khinh công rời Tự Quán, trong đầu y vương vấn những câu hỏi:

- “Tại sao Chí Thiện đại sư lại biết hành động của mình đêm nay. Tại sao lão biết chứng tích thân phận của mình. Lão biết tất cả mà lại ngồi chờ cái chết đến với lão.”

Cố tìm một lời giải trình cho những câu hỏi đó. Nhưng tất cả chỉ là những câu hỏi nối tiếp mà không có lời giải đáp nào.

Trong một đêm, năm đại cao thủ của giới Bạch đạo, những vị kỳ hiệp đã từng dọc ngang trên chốn võ lâm giang hồ, tạo ra bao nhiêu kỳ tích võ lâm, những kỳ tích liên quan đến bao nhiêu người trong giới Bạch đạo, khiến cho họ phải ngưỡng mộ, đều chết vào tay Dương Thiệu Ân. Giới võ lâm Bạch đạo sẽ nghĩ gì về việc làm này của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Tất cả đang chờ y ở phía trước.

Trên đỉnh Thiên Vân sơn

Thiên Vân sơn.

Đó là dãy núi cao chót vót trong dãy núi Vu Sơn. Đỉnh núi như muốn đâm lủng bầu trời xanh, trông thật hùng vĩ và nguy nga. Những tảng mây trắng lượn lờ trôi giữa lưng chừng núi, tạo thành một bức tranh phong thủy không bút mực nào tả hết được nét hùng vĩ của Thiên Vân sơn.

Đồng Tiếu cùng Vạn Kiến Sư Giang Hào, Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên chậm rãi bước theo lối mòn duy nhất do bàn tay con người tạo ra để lên đỉnh Thiên Vân sơn.

Thỉnh thoảng Đồng Tiếu dừng lại đảo mắt nhìn quanh, chắc lưỡi nói:

- Trên đất Trung thổ chẳng biết còn nơi nào đẹp hơn nơi này không nữa.

Chàng nhìn lại Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên, mỉm cười hỏi:

- Hai nàng lên Thiên Vân sơn có cảm giác gì không?

Tuyết Liên hỏi:

- Thế huynh có cảm giác gì?

- Nàng muốn biết cảm giác của ta à?

Tuyết Liên gật đầu.

Quệt mũi như trở thành thói quen của Đồng Tiếu.

Thấy chàng quệt mũi, Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng lườm Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nhướn mày nói:

- Ta chưa nói cảm giác của mình ra mà nàng đã đỏ mặt rồi. Hẳn là

nàng đã đoán ra ý tưởng trong đầu của ta.

Tuyết Liên sượng sùng đỏ mặt hơn khi nghe câu nói này của Đồng Tiểu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao huynh biết muội nghĩ ra suy tưởng của huynh chứ? Suy tưởng của huynh là của huynh, sao muội nghĩ ra được. Huynh thử nghĩ coi, nhưng đừng nói sàm nhé.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hê, đừng nghĩ vớ vẩn vậy chứ. Bộ mỗi lần ta trầm tư là ta lại nghĩ sàm sao?

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi chắc lưỡi quay lại nhìn Tuyết Liên và Băng Phương Vũ.

- Nếu không có Vạn Kiến Sư Giang thúc thúc thì tốt quá.

Giang Hào cau mày, nhìn Đồng Tiểu hỏi:

- Sao ngươi lại nói vậy?

Đồng Tiểu giả lả cười.

Giang Hào chau mày hỏi:

- Đồng hiền điệt cười cái gì. Nếu không có ta đi cùng với hiền điệt thì làm sao hiền điệt tìm được Sanh Tử bình, nơi hội đầu của Thiên Cang Thần Chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên Diện Ma Tôn chứ.

- Tiểu điệt đâu có nói đến chuyện đi tìm Sanh Tử bình. Tiểu điệt có ý khác.

Nói rồi Đồng Tiểu lại liếc qua Lưu Tuyết Liên và Băng Phương Vũ. Chàng nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào từ tốn nói:

- Giang thúc thúc có biết Lưu Tuyết Liên và Băng Phương Vũ là hai mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành không?

- Hiền điệt nói với ta điều đó để làm gì?

Tuyết Liên đỏ mặt nói:

- Huynh nói điều đó để làm gì nào?

Đồng Tiểu chỉ vào mũi mình:

- Ý của ta là nói đến mụn ruồi của Giang thúc thúc đó mà.

Chàng chắc lưỡi:

- Cái mụn ruồi của Giang thúc thúc không nổi ở đâu mà lại nổi ngay trên chóp mũi.

Giang Hào cướp lời chàng:

- Mụn ruồi của ta có can hệ gì đến nhị vị cô nương đây?

- Hây... có chứ... nếu như Giang thúc thúc không có cái mụn ruồi xấu ời là xấu đó, và giảm đi ít tuổi thì hay biết chừng nào. Nếu như Giang thúc thúc giống như tiểu diệt nè.

Chàng giang rộng hai tay, hất mặt nói:

- Nếu Giang thúc thúc phong nhã, hào hoa như tiểu diệt, lại có chuyện giống như tiểu diệt nữa thì có thể chúng ta sẽ chia hai. Đẳng này chỉ có mỗi mình tiểu diệt thôi, chúng ta lại đang bước vào cõi thiên thai, cùng với hai vị tiên nữ, đâm ra thúc thúc là người thừa.

Phải chi không có thúc thúc cùng đi thì hay biết mấy.

Đồng Tiểu nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hiểu ý ta chứ?

Nàng nhìn Đồng Tiểu lắc đầu.

Mặt Đồng Tiểu sa sầm:

- Nói như thế rồi mà nàng cũng không hiểu à. Lên thiên thai cùng với hai nàng tiên mà nàng cũng không biết ư?

Tuyết Liên lườm Đồng Tiểu:

- Huynh ấy bắt đầu nói sàm đó. Đừng nghe huynh ấy nói.

Đồng Tiểu nhìn Tuyết Liên nói:

- Bây giờ thì không muốn nghe, sau này nàng sẽ năn nỉ ta nói đó.

Tuyết Liên bịt tai lại:

- Không muốn nghe huynh nói đâu.

- Thế thì ta sẽ không nói vậy.

Đồng Tiểu bước dịch qua Băng Phương Vũ. Chàng ghé miệng vào tai nàng:

- Phương Vũ thích nghe ta nói không?

Phương Vũ hơi cúi người xuống:

- Phương Vũ không dám cãi lại ý của Đồng huynh.

Đồng Tiểu lườm nàng:

- Xem bộ tạng nhún nhường của nàng kia. Đừng có nghĩ huynh là chủ nhân của nàng đó. Nếu không có một tuyệt thức võ công của nàng thì giờ đây huynh không còn bước lên thiên thai cùng với nàng đâu.

Mọi người lên đến đỉnh Thiên Vân sơn thì mặt trời sụp lặn. Trong ánh mắt hoàng hôn đứng trên đỉnh Thiên Vân sơn, dõi mắt nhìn ra bốn chung quanh, Đồng Tiểu cảm tưởng mình đang đứng giữa lưng chừng trời nhìn xuống.

Một bức tranh sơn thủy bao la với những đường nét nguy nga, hùng vĩ. Bất giác Đồng Tiểu buột miệng ngâm thơ:

- “Kinh hoa du hiệp quật, sơn lâm ẩn đôn thâm. Chu nôn này tức vinh, vị nhược thác bồng lai. Làm nguyên áp thanh ba, lãng cương chuyển đơn đi. Linh khê khả tiềm bàn, ăn sự đẳng vạn thân. Tất nhiên hữu ngai lại, lại thị hữu đất thâm. Tiền tắc bảo long kiến, thái vì xúc phiên đề. Cao

đạo phong trần ngại, trường ấp ta đi về.”

(Dịch: “Kinh hoa xóm hiệp nghĩa, núi rừng nơi ẩn cư. Cửa son nào vinh hiển, sao bằng bông lai kia. Xuống nguồn nước sóng xanh, lên đồi nhứt xích chi. Lưng khô qui ẩn tốt, thang mây vui về đi. Tất viện có quan kiệu, lai thi vợ thích nhân. Tiến gặp được rồi đây, lùi dè húc giậu khan. Vượt xa ngoài phong trần, xá dài tựa tè đi.”)

Giang Hào vỗ tay:

- Hay.

Tuyết Liên và Băng Phương Vũ nhìn chàng. Giang Hào nói:

- Hiền điệt ngâm rất hay, nhưng người đừng thả hồn lên mây nữa. Mãi hãy mau cùng với ta tìm ra Sanh Tử bình.

Đồng Tiểu gãi đầu sượng sùng nhìn lão.

- Trong Sanh Tử bình có con khỉ gì mà thúc thúc cần vậy. Chẳng lẽ thúc thúc định tìm di thể của ngoại tổ và Thượng Quan Kỳ tiên bối?

Giang Hào vuốt râu lắc đầu:

- Không phải đi tìm di thể của nhị vị tiên bối đâu, mà tìm võ công cho hiền điệt đó.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Tiểu điệt có đặng võ công của nhị vị tiên gia, rồi sẽ làm gì với võ công đó nhỉ.

- Người còn hỏi nữa. Có võ công của nhị vị tiên gia may ra người mới thắng được Chung Hảo Kiệt với Huyết Thủ lệnh võ lâm.

- Nếu thắng được Chung Hảo Kiệt thì tiểu điệt sẽ làm gì nữa nào?

- Còn làm gì nữa ngoài chuyện đảm đương chức vị Minh chủ.

- Sau khi trở thành Minh chủ, tiểu điệt sẽ làm gì?

Vạn Kiến Sư tròn mắt nhìn chàng:

- Đồng Tiểu, người hỏi cái con khi gì thế. Việc sau đó người làm gì thì người biết, có sao lại hỏi lão phu?

- Không hỏi thúc thúc thì hỏi ai? Thúc thúc là Vạn Kiến Sư mà.

Đôi chân mày Giang Hào nhíu lại:

- Người nghĩ đã là Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết ư?

- Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết chứ?

- Ta không phải là người am tường thiên cơ, thông hiểu vận hành của càn khôn mà biết tất cả.

Đồng Tiểu nhăn mặt.

Giang Hào chau mày:

- Ta nói không đúng sao người nhăn mặt.

- Tại sao họ đặt cho thúc thúc ngoại danh là Vạn Kiến Sư?

- Thì bằng hữu giang hồ đặt cho ta như vậy.

Chàng ve cằm:

- Vạn Kiến Sư vốn cái gì cũng biết thế mà chuyện nhỏ của tiểu diệt, thúc thúc mù tịt, chẳng biết gì cả. Xem ra người võ lâm cả Bạch đạo lẫn Hắc đạo chỉ có biết nói và nói thôi.

Tiểu diệt không muốn nói là bốc đồng, nói láo đó.

Mặt của Giang Hào đỏ ửng lên:

- Tiểu tử này...

Đồng Tiểu nhướng mày:

- Thế thúc thúc có muốn nghe câu chuyện hậu sự của tiểu diệt không?

- Hậu sự, vậy sau khi đảm trách chức vị võ lâm Minh chủ, người làm gì nào?

- Lập thê tử rồi sinh con đẻ cái. Theo sự suy đoán của tiểu điệt thì tiểu điệt sẽ có hai nương tử.

Lão nhìn sừng chàng:

- Sao lại có những hai thê tử.

- Vì sứ mạng hợp nhất Hắc đạo, Bạch đạo của tiểu điệt. Thúc thúc nghĩ xem, trước đây phụ thân chỉ có mỗi một mình mẫu thân, nên hai người kẻ đầu sông người cuối sông. Nếu như tiểu điệt thì khác rồi. Hắc đạo có một nương tử, Bạch đạo có một nương tử nữa. Hai nàng sinh con đẻ cái, lổn nga lổn ngổn. Thế là tiểu điệt làm tròn chức nghiệp song đường bỏ dang dở.

Tuyết Liên chen vào:

- Ý Đồng huynh muốn nói cả võ lâm đều là con cháu của huynh?

Chàng nhìn nàng hóm hỉnh, rồi gật đầu nói:

- Thông minh, nàng đúng là thông minh. Đúng là nữ lưu kỳ tài kiến văn uyên bác. Ta chưa nói mà đã hiểu ngay ý của ta rồi.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Rất xứng đáng là nương tử của ta.

Mặt Tuyết Liên đỏ ửng lên.

Nhìn Tuyết Liên, Đồng Tiểu nói:

- Đúng rồi, nếu đúng là nữ nhân Bạch đạo mà Đồng thiếu gia đi tìm.

Hất mặt, Đồng Tiểu nói:

- Tuyết Liên, nàng có đồng ý làm nương tử của ta không? Làm nương tử của ta, nàng không phải nâng khăn sửa túi gì hết, bởi bản thân ta không dùng khăn và áo cũng chẳng có túi đâu mà sửa. Nàng chỉ có

mỗi một chuyện để làm.

Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Đồng Tiếu. Chàng nói tiếp:

- Nàng chỉ có mỗi một chuyện để làm, đó là giúp ta hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo theo ý của ta.

Tuyết Liên vùng vằng:

- Huynh có ý nói sàm với muội rồi. Huynh không đặt lễ mà đòi người ta.

- Nói sai, ai bảo ta chưa đặt lễ với nàng nào. Nàng đã nhận số ngân lượng bằng ngân phiếu của ta là gì?

- Ô... Huynh trao số ngân lượng đó cho muội để phát chẩn mà

- Nàng phát chẩn thì người ta nhớ ơn nàng chứ có biết số ngân lượng đó của huynh đâu.

Tuyết Liên trở thành đệ nhất mỹ nữ độ lượng, quảng đại, xem như huynh đã cho nàng cái danh để dạm hỏi rồi đó. Còn nữa, sau khi hợp nhất Hắc đạo vào Bạch đạo, huynh còn hợp nhất cả võ lâm Đông đảo nữa đấy.

Tuyết Liên tròn mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Huynh cũng có ý đó nữa à?

- Thì cũng theo cách của huynh vậy.

Tuyết Liên nhìn lại Băng Phương Vũ. Nàng nhận ra sắc hoa của Phương Vũ cũng ứng hồng thẹn thùng. Quay ngoắc lại Đồng Tiếu, Tuyết Liên chỉ vào mặt chàng:

- Huynh tham lam... Huynh tham lam.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đúng rồi, đúng rồi. Đã sinh ra làm nam nhân thì ai mà không tham lam đối với nữ nhân. Trời cho mà không lấy, để dành cho ai?

Diện dung của Tuyết Liên lẫn Phương Vũ như than hồng. Đồng Tiểu gãi đầu nói:

- Hoàng thượng còn có tam cung lục viện, huynh chỉ có hai người, có sao gọi là tham lam được. Xét ra ta còn thua hoàng thượng đó.

Giang Hào khoát tay:

- Thôi thôi, Lưu tiểu thư cãi với Đồng tiểu tử làm gì nữa. Cái lưỡi của y đúng là không xương mà, chúng ta chẳng cãi lại y đâu. Hãy mau tìm ra Sanh Tử bình. Trời sắp tối rồi.

Lão nói đến đây thì từng luồng bạo phong từ từ trỗi lên. Lúc đầu những luồng bạo phong đó như những cơn gió mạnh rồi càng lúc càng mạnh dần lên.

Giang Hào nhìn Đồng Tiểu, Tuyết Liên và Phương Vũ. Lão khẩn trương:

- Phải tìm cho ra Sanh Tử bình. Nếu không chúng ta sẽ bị cuồng phong cuốn rơi xuống đáy vực đây.

Lão nói rồi khom sát người xuống mặt đất để tránh những luồng bạo phong trên đỉnh Thiên Vân sơn.

Một luồng bạo phong cuốn tới. Đồng Tiểu hét hoảng ôm chặt lấy tay Tuyết Liên và Băng Phương Vũ. Ba người nằm rạp xuống mặt đất. Mặc dù họ đã nằm sát xuống mặt đất nhưng vẫn bị cuốn đi.

Đồng Tiểu ghì chặt lấy tiểu yêu của hai người, nói:

- Đừng bỏ rơi nhau, chắc chết quá... ba người vẫn nặng hơn một người.

Tuyết Liên dụng công phát tác đôi mảnh lụa phóng về phía tảng đá, hy vọng dùng đôi mảnh lụa ghệt lại.

- Soạt...

Đôi mảnh lụa bằng tơ tằm ngàn năm của nàng bị rách đôi. Đôi mảnh

lụa vừa bị rách đôi thì cả ba như những cánh diều bị bạo phong cuốn lên khỏi mặt đất.

Đồng Tiểu thét lên:

- Huynh đâu muốn xuống a tỳ lập thể tử.

Miệng thì nói, Đồng Tiểu vẫn cứ ôm ghì lấy tiểu yêu của hai người, nhắm mắt, nhắm mày, buông mình cho số phận.

Ba người bị bạo phong cuốn đi trong khi Vạn Kiến Sư thì thộp được một dùm cỏ trên đỉnh Thiên Vân sơn. Lão ghệt người lại được nhờ có dùm cỏ ở đó. Khi bạo phong tan thì chẳng còn thấy Đồng Tiểu, Tuyết Liên lẫn Băng Phương Vũ.

Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng sổng lên, gọi lớn:

- Đồng hiền điệt, người đang ở đâu. Đồng Tiểu, Tuyết Liên, Phương Vũ... các người có nghe ta nói không?

Lão bắt tay lên miệng làm loa:

- Đồng Tiểu, người đang ở đâu? Lên tiếng đi.

Lời của Vạn Kiến Sư vang lộng lộng trong không gian và chỉ có âm thanh lộng lộng từ trên không trung đập vào thính nhĩ lão. Âm thanh đó do chính ngôn phong của lão tạo ra, còn tuyệt nhiên chẳng nghe được lời đáp trả nào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rống lên một lần nữa.

- Đồng Tiểu, trả lời cho ta đi.

- Bạo phong đã thay bốn nhân tiễn y xuống a tỳ rồi, còn đâu mà trả lời cho lão quỷ.

Giọng nói trầm trầm của Chung Hảo Kiệt buộc Vạn Kiến Sư Giang Hào giật thót ruột từ từ quay lại. Đập vào mắt lão là Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt trong bộ gấm y Minh chủ, tay chấp sau lưng.

Giang Hào biến sắc lùi bước. Lão ngập ngừng hỏi:

- Chung tôn giá đã theo chân lão phu và Đồng Tiếu?
- Nếu bốn nhân muốn lấy mạng các người, thật ra còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình.

Bốn nhân đề cho các người đi vì muốn các người đưa bốn nhân đến Sanh Tử bình. Hãy tìm Sanh Tử bình cho bốn nhân.

Giang Hào lắc đầu:

- Nếu có Sanh Tử bình trên Thiên Vân sơn thì Đồng Tiếu và hai ả nha đầu kia không bị bạo phong cuốn đi như vậy. Tôn giá thấy rồi đó.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đồng tiếu tử muốn cải lại thiên ý nên mới bị trời đẩy xuống đại tuyết. Không biết Giang tiên sinh có cải lại thiên ý không?

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa vỗ tay sau lưng tiến đến trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Giang Hào thối tiếp ba bộ, mắt chăm chăm nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão lắc đầu:

- Lão phu không cải lại ý trời.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Thế thì lão hãy tìm Sanh Tử bình cho bốn nhân. Đừng nói với bốn nhân là lão không biết.

Giang Hào bậm môi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tôn giá đã chứng kiến tất cả rồi, nếu có Sanh Tử bình thì Đồng Tiếu và hai ả nha đầu kia đâu bị bạo phong cuốn xuống địa vật.

Giang Hào như lóe ra ý gì trong đầu, liền ôm quyền nói:

- Lão phu đã biết được Sanh Tử bình ở đâu rồi.

- Ở đâu?

Giang Hào buông tiếng thở dài rồi đảo mắt nhìn quanh:

- Sanh Tử bình chính là đỉnh Thiên Vân sơn này. Nó chính là Sanh Tử bình. Tôn giá nghĩ xem có đúng không? Đây chính là Sanh Tử bình.

Chung Hảo Kiệt đảo mắt nhìn quanh. Trên Thiên Vân sơn là một bãi đất rộng, thỉnh thoảng lại có những ngọn gió hiu hiu thổi. Lão lâm nhảm:

- Sanh Tử bình.

Giang Hào nhìn lão:

- Đây đúng là Sanh Tử bình. Bước vào Sanh Tử bình, sống chết là do ý trời.

Lão vừa nói vừa thở hắt ra, cúi đầu nhìn xuống thảm cỏ:

- Nhị vị tiên gia đã bước vào Sanh Tử bình, hẳn cũng chịu chung cảnh ngộ như Đồng Tiểu, Tuyết Liên và Băng Phương Vũ.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn Giang Hào:

- Vạn Kiến Sư, lão biết quá nhiều nên vô tình hại cả hậu nhân của Thánh Cô Hắc đạo.

Lão quỷ đã thay bốn nhân trừ hậu họa của mình. Sự trung thành với Thánh Cô Tiên Tử của lão sẽ được ta đền đáp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nghe Chung Hảo Kiệt thốt ra câu này, mặt lão biến sắc.

Hảo Kiệt nhếch môi nói:

- Giang tiên sinh biết sự đền đáp của bốn nhân rồi chứ?

- Tôn giá định lấy mạng ta?

- Không sai, Giang tiên sinh biết nhiều quá. Phàm những kẻ biết nhiều thì hậu vận không tốt cho bản thân mình. Bỏn nhân cho Giang tiên sinh tự xử mình đó.

Giang Hào buông tiếng thở dài nói:

- Lão phu đã chạy trốn tôn giá bao nhiêu năm nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với kết cục này.

- Chạy trốn vẫn không thoát được số phận. Lão tiên sinh tự xử đi.

Buông tiếng thở dài, Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá cho lão phu tự xử?

- Đó là đặc ân bỏn nhân dành cho ngươi.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lên bầu trời cao. Một vì sao mọc sớm lọt vào mắt Giang Hào. Rồi vì sao đó vụt xẹt đi mất hút vào không gian mênh mông vô tận.

Giang Hào vuốt râu, gượng cười. Lão nhảm nói:

- Có lẽ đó là kết cục của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vương Nữ Ngọc Bích

Đồng Tiếu những tưởng đầu mình và Tuyết Liên lẫn Băng Phương Vũ sẽ rơi xuống địa vực tan xương nát thịt, nhưng luồng bạo phong lại đưa họ như những cánh diều nhẹ đáp xuống một khu rừng kỳ lạ. Để họ rơi xuống thảm cỏ dày như tấm đệm tự nhiên, chung quanh là những tàng cây với những hình thù kỳ lạ. Những quả đào mộng đỏ, như mời mọc ba người.

Đồng Tiếu nhìn sang Tuyết Liên:

- Hình như chúng ta đã vào đúng khu vườn đào thiên thai của ngọc hoàng thượng đế rồi, nếu như ta không chết.

Tuyết Liên nói:

- Đồng huynh đừng quá ảo tưởng, sống trong cõi mộng của mình. Hãy xem đây là đâu rồi tìm lối trở ra.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Biết đi đâu bây giờ?

Chàng vừa nói dứt câu thì thấy một luồng hào quang lóe lên đập vào mắt mình. Hiện tượng đó khiến Đồng Tiếu sửng sờ. Chàng nhìn lại Tuyết Liên.

- Nàng thấy gì?

- Huynh thấy...

Đồng Tiếu nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hẳn thấy.

Phương Vũ gật đầu nhỏ nhẹ nói:

- Một ánh chớp quang vừa lóe lên.

- Đúng rồi, tiểu huynh cũng thấy một ánh chớp quang. Chúng ta đến đó xem sao.

Ánh hoàng hôn vừa đủ để họ thấy đường né tránh những thân cây với những hình thù kỳ lạ, tiến về nơi có ánh chớp vừa mới lóe sáng, khi ba người đến nơi mới biết đó là một tòa cổ động. Từ trong cổ động có hào quang xanh lục hắt ra.

Đồng Tiểu ve cằm, quệt mũi rồi nhìn Tuyết Liên:

- Tuyết Liên, nàng đoán xem cái gì ở trong cổ động này?
- Ba người cùng vào thì sẽ biết ngay, cần gì phải đoán già đoán non.
- Hây, huynh thích đoán hơn. Chúng ta chưa biết gì trong đó nên phải đoán chứ. Đoán để biết mình đi trước hay đi sau.

Đôi chân mày Tuyết Liên nheo lại, nàng lắc đầu:

- Mọii đã đoán được ý của huynh rồi.

Đồng Tiểu gượng cười.

Tuyết Liên lườm chàng, nói:

- Trên đời này còn gã nam nhân nào gian trá hơn Đồng huynh không?
- Sao nàng nói ta gian trá.
- Bởi vì huynh đang tính toán mình nên đi trước hay đi sau, khi bên cạnh huynh có hai mỹ nữ.

Đồng Tiểu gãi đầu, giả lả cười:

- Nàng có biết câu tại gia tòng phụ không? Nếu không biết thì huynh sẽ lý giải cho nàng hiểu nhé.

Tuyết liên lắc đầu:

- Không không, huynh không cần nói, mọii hiểu rồi.

Nàng lờm Đồng Tiểu, nhỏ giọng nói tiếp:

- Huynh quý mạng mình hơn thê tử?
- Không như nàng nghĩ đâu, huynh chỉ sợ khi ta châu diêm chúa, nàng lại phải theo ta.

Mà nàng thì là trang mỹ nhân quốc sắc thiên hương, không chừng diêm chúa lại say đắm mà chọn nàng.

Thở hắt ra một tiếng:

- Bộ mặt của diêm vương lão nhân gia thì nàng biết rồi đó.
- Không khôì ngô bằng huynh?
- Diêm vương lão nhân gia làm sao so sánh được với huynh. Thậm chí không thể gọi là xú nam tử nữa.

Nàng lờm Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Nàng thông minh hiểu ý huynh rồi đó. Huynh nghĩ mình sẽ đi giữa, hai người một trước một sau hộ tống cho huynh.
- Cuối cùng huynh cũng lòi đuôi là người tham sống sợ chết.
- Ai không vậy. Huống chi huynh đang có diễm phúc mà. Chẳng may huynh chết, kẻ khác hưởng diễm phúc đó. Huynh chết không yên lòng.

Phương Vũ nhìn chàng.

Tuyết Liên thì lờm Đồng Tiểu:

- Giờ thì lòi cái đuôi ích kỷ.
- Huynh nói không đúng sao?
- Cái gì huynh cũng nói được.

Nàng thở hắt ra rồi mới lần bước vào trong cổ động. Ba người đi sâu vào cổ động cho đến khi lọt vào gian thạch thất hàm ếch rộng non hơn mười trượng vuông. Ngay giữa gian thạch phòng đó là một pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích, ngồi trên chiếc ngai bằng đá hoa cương. Hai bên pho tượng là di thân của Thiên Cang Thần Chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn.

Cả hai như những nô bộc trung thành nguyện suốt đời bên mỹ nữ đề hầu hạ và chờ sai khiến. Đồng Tiểu tò mò bước đến gần. Pho tượng mỹ nữ ngọc bích như toát ra một hấp lực thu hút lấy nhãn quang của Đồng Tiểu, Tuyết Liên và lẫn Băng Phương Vũ.

Tuyết Liên và Phương Vũ bên chàng mà chàng vẫn không hay không biết cứ như đã bị pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích kia cuốn mất cả thần lẫn thức.

- Đồng huynh...

Đồng Tiểu vẫn chú nhãn ngắm nhìn pho tượng ngọc bích mà không trả lời nàng.

Tuyết Liên cau mày, đập vào vai Đồng Tiểu:

- Đồng huynh...

Đồng Tiểu giật mình như người vừa mới thoát ra cõi mộng. Chàng ngơ ngác nhìn lại nàng:

- Cái gì vậy?

Tuyết Liên nhìn Đồng Tiểu bằng ánh mắt tò mò:

- Huynh sao vậy?

- Ồ... huynh đâu có gì đâu.

- Sao huynh cứ ngơ người ra như người mất hồn mất vía vậy?

Đồng Tiểu mơ hồ nói:

- Đẹp quá.

Đôi chân mày Tuyết Liên nhíu lại:

- Đẹp là sao?

Đồng Tiểu chớp mắt như vừa lấy được toàn trí của mình. Chàng ngơ ngẩn nói:

- Ô... huynh vừa nói gì nhỉ.

Tuyết Liên lắc đầu.

Thốt ra câu nói đó, Đồng Tiểu bất giác đỏ mặt. Chàng giả lả cười rồi nói:

- Hai nàng nhìn xem, pho tượng mỹ nhân này đúng là một kiệt tác nghệ thuật, sống động như người thật, khiến huynh ngơ ngẩn cả người.

Tuyết Liên chau mày nhìn Đồng Tiểu:

- Huynh ngơ ngẩn cả người?

Nàng nói rồi nhìn lại Phương Vũ:

- Phương Vũ tỷ tỷ, tỷ tỷ biết vì sao Đồng huynh ngơ ngẩn cả người hay không vậy?

Phương Vũ nhỏ nhẹ đáp Tuyết Liên:

- Đồng huynh là người háo sắc.

Tuyết Liên nhìn lại Đồng Tiểu:

- Huynh nghe Phương Vũ nói rồi chứ? Huynh là một gã nam nhân vừa gian trá, vừa sợ chết, vừa ích kỷ, nay lại thêm thói háo sắc nữa. Trên đời này còn cái gì để gấn cho huynh nữa không?

Đồng Tiểu lắc đầu, từ tốn nói:

- Hai nàng nghĩ vậy oan cho huynh quá.

Tuyết Liên cười mỉm rồi nói:

- Không oan cho huynh đâu. Chỉ với một pho tượng thôi, huynh còn ngờ ngẩn đến thần hồn thất vía. Nếu như là một trang mỹ nữ bằng xương bằng thịt, không biết huynh như thế nào?

Đồng Tiểu quệt mũi nhìn Tuyết Liên, gượng cười.

Thấy nụ cười giả lả của chàng, Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng chống che nữa. Tự thú đi.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Huynh có nói gì đâu, đến như nhị vị tiên gia, một người là võ lâm Minh chủ Bạch đạo, một người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo còn tự nguyện ngồi hai bên tượng nữ ngọc bích, như những kẻ hầu nô nhân, thì Đồng Tiểu này có là gì.

Chàng gãi đầu nhìn Tuyết Liên gượng cười nói:

- Tuyết Liên, nàng có nghĩ ra tại sao nhị vị tiên gia Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ lại tự nguyện chết trong cổ động này như những hầu nô để tôn thờ pho tượng vương nữ không?

- Nếu có Giang tiên sinh, tiên sinh sẽ lý giải cho huynh.

- Nhắc đến Giang thúc thúc, không biết thúc thúc ra sao nữa.

Nói rồi Đồng Tiểu buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại pho tượng vương nữ ngọc bích:

- Lạ thật...

Tuyết Liên hỏi:

- Huynh thấy gì lạ?

- Thì nàng thấy rồi đó. Lúc còn sinh thời, ngoại tổ và Thượng Quang

Kỳ đại hiệp vốn là hai đối thủ bất cộng đới thiên. Người là võ lâm Minh chủ Bạch đạo, người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo, nhưng khi viên tịch thì cùng một chỗ, cùng một cách viên tịch, thậm chí cùng thờ chung một người đẹp. Xem ra nhị vị tiên gia cũng đa tình đấy nhỉ.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng:

- Ái chà, không biết Vương nữ ngọc bích đây nếu là người bằng xương bằng thịt, thì nhị vị tiên gia sẽ phân chia như thế nào... chẳng lẽ...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ.

Tiếp nhận ánh mắt của Đồng Tiểu, bất giác Tuyết Liên lẫn Phương Vũ đều đỏ mặt như có lò than hồng đang hắt hơi nóng trực diện vào họ vậy.

Thấy hai nàng thẹn thùng, Đồng Tiểu mỉm cười. Nụ cười của chàng càng khiến Tuyết Liên và Phương Vũ e thẹn hơn, mặt đỏ hồng lên.

Tuyết Liên miễn cưỡng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

- Nàng hiểu ý của huynh mà còn hỏi nữa.

Câu nói của Đồng Tiểu càng khiến sắc hoa của Tuyết Liên đỏ hơn nữa.

Nàng gắt gỏng nói:

- Huynh đang nghĩ sàm.

Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Huynh có nghĩ sàm đâu. Mà chỉ thắc mắc tò mò thôi.

Tuyết Liên nhìn lại pho tượng nữ vương ngọc bích, Thượng Quan Kỳ và Hà Chuẩn.

Nàng ôn nhu hỏi:

- Huynh thắc mắc và tò mò gì? Đừng có nói sàm với muội đó.

- Sao nàng cứ nghĩ ta như vậy chứ? Nàng nghĩ xem, có sao nhị vị tiên gia lại sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích, hạ mình nhận là nô nhân. Phải có cái gì đó trong pho tượng nữ vương.

Tuyết Liên nhìn lại Đồng Tiếu:

- Lần này thì huynh đã nói đúng. Thế nào, huynh đã nhận ra ẩn ý gì chưa?

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Nếu là con người thì đã khó hiểu được tâm tư của họ rồi. Huống chi là một pho tượng.

Chàng thở hắt ra một tiếng, bâng quơ nói:

- Sắc đẹp của giai nhân đúng là có sức mạnh siêu phàm, nếu không nói là vô địch thiên hạ. Nếu như ta muốn làm võ lâm Minh chủ hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo, chẳng lẽ...

Chàng lại bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tuyết Liên nhìn chàng nheo mày:

- Chẳng lẽ sao?

- Huynh muốn nói chẳng lẽ mình lại biến thành nữ nhân. Ta là nam nhân muốn có sức mạnh vô địch của mỹ nhân phải biến thành nữ nhân.

- Thế thì tội nghiệp huynh quá.

Chàng lắc đầu:

- Còn đâu là một trang nam tử đỉnh thiên lập địa, không chừng lại biến thành tiểu thái giám Đồng Tiếu lắm...

Chàng lắc đầu:

- Không được, không được, cái này thì huynh không muốn nói.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa rùn mình.

Đồng Tiểu gãi đầu, rồi chột reo lên:

- Huynh có cách đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích rồi.

Tuyết Liên hỏi:

- Huynh có cách gì?

- Muốn đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích thì...

Chàng bỏ ngang câu nói nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ:

- Hai nàng muốn huynh đọc ý niệm trong pho tượng nữ vương ngọc bích thì phải theo ý của huynh.

- Ý của huynh sao nào?

Chàng ve cằm, quệt mũi rồi nói:

- Chúng ta sẽ làm giống như nhị vị tiên gia.

- Nghĩa là sao?

- Ồ... huynh sợ nói ra lắm.

- Huynh nói đi.

Đồng Tiểu chỉ vào ngực mình:

- Huynh sẽ là vương nữ ngọc bích, còn Tuyết Liên là Thượng Quan Kỳ tiên sinh, Phương Vũ sẽ làm ngoại tổ Hà Chuẩn.

Tuyết Liên cau mày:

- Huynh muốn Tuyết Liên và Phương Vũ sùng bái huynh như nhị vị tiên gia sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích ư?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng rồi.

Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng có khôn quá, muội đã hiểu ý huynh rồi.

- Chỉ có cách đó thì may ra tiểu huynh mới đọc được ý niệm của vương nữ ngọc bích thôi. Còn như không thì huynh sao đọc được ý niệm trong đầu pho tượng vương nữ.

- Xét cho cùng, huynh muốn bắt muội và Phương Vũ phải hạ mình sùng bái huynh.

- Nếu không làm vậy thì chịu thôi. Nàng thấy rồi đó, đây là sự bắt buộc mà. Trước đây trong thạch thất này có nhị vị tiên gia là nam nhân, và chỉ có mỗi vương nữ ngọc bích là nữ nhân. Còn bây giờ thì chỉ có huynh là nam nhân, còn hai người là nữ nhân. Nếu huynh không ngồi giữa thì ai bây giờ?

Tuyết Liên nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ tử tử nghĩ sao?

- Phương Vũ đã là người của huynh ấy rồi.

Tuyết Liên nhìn lại Đồng Tiếu:

- Huynh khôn lắm, nhưng tại vì Phương Vũ tử tử đồng ý, muội mới chịu theo ý của huynh.

Nàng đổi giọng khe khẽ:

- Nhưng huynh phải nói cho muội biết ý tưởng trong pho tượng vương nữ ngọc bích đó.

- Huynh sẽ đọc được ý niệm đó.

- Chúng ta sẽ dời tượng đi.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Không cần, cứ để nguyên như vậy, chỉ cần dời di thân của nhị vị tiên gia là được rồi.

Nói rồi Đồng Tiểu cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ dời di thể của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn. Họ chạm vào thi thể hai người thì xương thịt của Thượng Quang Kỳ lẫn Hà Chuẩn đều tan ra thành bụi.

Đồng Tiểu tròn mắt ngơ ngẩn, rồi buột miệng thốt:

- Ý...

Tuyết Liên nghiêm giọng nói:

- Tiểu huynh phải cẩn thận đó.

Đồng Tiểu gom tro tàn của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn vào hai mảnh lụa tơ tằm còn lại của Tuyết Liên, đặt ra xa pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nhìn Tuyết Liên:

- Hai người hãy ngồi đúng vào vị trí của nhị vị tiên gia nhé.

Tuyết Liên và Phương Vũ gật đầu. Đồng Tiểu chờ cho hai người ngồi đúng vào vị trí của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn. Trông Tuyết Liên và Phương Vũ chẳng khác nào những nô nữ thành tâm sùng bái chủ nhân của mình.

Chàng bước đến pho tượng vương nữ ngọc bích, dỗi mắt nhìn từ trên xuống dưới. Mặc dù chỉ là pho tượng bằng ngọc bích nhưng nó vẫn toát ra hấp lực rất kỳ lạ tác động đến thần thức của Đồng Tiểu. Một hấp lực mơ hồ tạo ra trong chàng ý tưởng về một con người bằng xương bằng thịt, một trang giai nhân chịu nhiều ái tình đau khổ mà bất cứ người trượng phu trượng nghĩa nào cũng phải chạnh lòng.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài.

Chàng ngấm nhìn pho tượng như người mất hồn mất vía, rồi bất ngờ theo một sự thôi thúc mơ hồ, Đồng Tiểu ôm chầm lấy pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nghĩ trong đầu:

- “Phải chi nàng bằng xương bằng thịt, Đồng thiếu gia nguyện sẽ yêu nàng suốt cuộc đời phù phiếm này.”

Tuyết Liên và Phương Vũ không khỏi sượng sùng khi tay Đồng Tiểu ôm lấy pho tượng ngọc bích như ôm một người tình mà chàng sùng bái. Tay chàng vòng qua cổ pho tượng, ôm chặt vào lòng mình, mắt nhắm lại như thể chìm vào cõi mộng.

Tuyết Liên chực lên tiếng, thì bất ngờ Đồng Tiểu vỗ vào lưng pho tượng vương nữ, rồi nói:

- Tuyết Liên, Phương Vũ, ta đọc được rồi.

Tuyết Liên toan hỏi thì bất thành linh cả pho tượng lẫn Đồng Tiểu sụp xuống sàn thạch thất. Nàng chỉ kịp nghe tiếng của Đồng Tiểu vọng lên:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Câu nói của Đồng Tiểu còn đọng trong thính nhĩ Tuyết Liên và Phương Vũ thì sàn thạch thất dịch chuyển rồi đóng khít lại, lấp luôn mặt đạo mà Đồng Tiểu cùng pho tượng vương nữ lọt thỏm xuống.

Tuyết Liên nhìn lại Phương Vũ với ánh mắt lo lắng:

- Tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ. Tỷ tỷ còn nhớ Đồng huynh nói gì khi cùng pho tượng vương nữ ngọc bích sụp xuống sàn thạch thất không?

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Tuyết Liên mơ hồ lặp lại câu nói của Đồng Tiểu:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên là sao?

Nàng lắc đầu:

- Không thể nào hiểu nổi.

Nhìn lại Phương Vũ, Tuyết Liên nói:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên... Đồng huynh muốn nói gì?

Hai người nhìn nhau trong sự im lặng. Họ cố nghĩ thấu câu nói của Đồng Tiểu nhưng chẳng hiểu ẩn ý của câu nói đó. Họ cứ nhìn nhau mãi, rồi cả hai bất giác cùng nói:

- Hiểu rồi.

Họ thốt ra câu nói đó thì lưỡng quyền ửng hồng như hai quả đào chín mọng.

Tuyết Liên thờ thẩn một lúc rồi nói:

- Huynh ấy... Huynh ấy đâu có nghĩ gì đến Tuyết Liên và Phương Vũ tử tử... Huynh ấy là kẻ háo sắc... Một gã háo sắc gian trá, bỉ ổi và đê tiện đến độ trèo lên một pho tượng vô tri vô giác.

Nàng gắt gỏng nói tiếp với Phương Vũ:

- Đồng huynh, nàng ấy muốn trèo lên, hay Đồng huynh muốn trèo lên.

Ảo vọng sụp đổ

Tất cả mọi người đều có mặt tại đại đường chính sảnh võ lâm. Ngay giữa tòa chính sảnh đại đường là chiếc lư đồng tỏa hương trầm nghi ngút. Không khí trong đại đường trang trọng và có phần trầm mặc.

Khi Thượng tôn Minh chủ xuất hiện cùng với năm ả a hoàn theo sau.

Mỗi người bung một chiếc bài vị lập vào trong. Tất cả mọi người quỳ xuống kể cả Thiệu Ân. Mặc dù đã quỳ, chân diện trầm mặc suy tư của Chung Hảo Kiệt lọt vào mắt Dương Thiệu Ân. Vẻ trầm mặc của vị Thượng tôn Minh chủ khiến Thiệu Ân cũng phải hồi hộp lo lắng.

Võ lâm Minh chủ an vị ngồi xuống chiếc ngai sơn son thếp vàng, phía sau là bức hoành phi có dòng chữ “võ lâm thượng nhân”. Dương Thiệu Ân vẫn cố liếc trộm Chung Hảo Kiệt.

Mọi người đồng loạt hành bái:

- Minh chủ vạn an.

Hảo Kiệt chờ mọi người hành lễ xong mới trịnh trọng nói:

- Bốn nhân miễn lễ.

Tất cả quần hùng Bạch đạo ngồi lại ghế của mình.

Chờ cho quần hào đã yên vị rồi, Chung Hảo Kiệt lia mắt nhìn qua mọi người. Lão trịnh trọng nói:

- Hôm nay bốn nhân phát thiệp mời tất cả những kỳ hiệp võ lâm Bạch đạo tề tựu về đại đường chính sảnh võ lâm để chủ trì công đạo.

Nói rồi lão từ từ đứng lên. Thượng tôn Minh chủ bất giác dời mắt nhìn lại Dương Thiệu Ân:

- Dương Thiệu Ân...

Thiệu Ân vừa hồi hộp vừa lo âu trộn chút phấn khởi trong tâm mình. Y rời chỗ ngồi bước ra đứng trước quần hào, quỳ một chân, ôm quyền nói:

- Dương Thiệu Ân thâm bái Thượng tôn Minh chủ.

Nói rồi Thiệu Ân sụp lạy hành đại lễ. Chờ cho Dương Thiệu Ân hành đại lễ xong, Chung Hảo Kiệt mới trịnh trọng nói:

- Dương Thiệu Ân, ngươi hãy nhìn xem những tấm bài vị này của ai.

Vừa nói Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt vừa ra hiệu cho năm ả a hoàn xoay năm tấm bài vị.

Những tấm bài vị khắc tên của năm người mà Thiệu Ân đã sát tử, gồm Trung Nguyên Thiên Kiếm Hầu Linh Cương, Chương môn Tung Sơn Tạ Kiểng, Bang chủ Cái bang Khưu Chí Viễn, Võ Đang Chân Tử Giác Hải đạo trưởng và sau cùng là tấm bài vị của Thiếu Lâm phương trượng Chí Thiện đại sư. Chân diện Thiệu Ân đánh hắt lại, tim y đập thình thịch như muốn lọt ra ngoài lồng ngực.

Chung Hảo Kiệt trầm giọng nói:

- Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, ngươi đã nhận ra những tấm bài vị này rồi chứ?

Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại. Y khẽ gật đầu.

- Tốt, bốn nhân hỏi ngươi, phải ngươi đã lấy mạng ngũ đại kỳ nhân.

Thiệu Ân nghiêng hai hàm răng lại với nhau. Một lớp mồ hôi rỉ ra trên trán y. Y buông tiếng thở dài nói:

- Đúng, chính Thiệu Ân đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

- Thiệu Ân, ngươi biết ngũ đại kỳ nhân là những người như thế nào chứ? Sao ngươi lại dám sát tử họ? Ngũ đại kỳ nhân là những đại cao thủ của Bạch đạo chính phái, đã từng lập những kỳ tích mà những người khác phải tôn vinh. Họ còn được võ lâm quần hào ngưỡng mộ, cung thỉnh bốn nhân ban cho kim bài miễn tử, bây giờ ngươi đã giết

họ. Người biết làm gì rồi chứ?

Thiệu Ân từ từ đứng lên. Y rọi mắt vào Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt, mặt càng lúc càng đanh lại. Từ sắc diện bình thường chuyển qua màu tái nhợt rồi đỏ bừng.

Y chợt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y vang động cả tòa đại đường chính sảnh. Nghe tiếng cười ác độc của Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, quần hào Bạch đạo đều nheo mày lộ vẻ bất nhẫn. Duy có một người duy nhất rất thản nhiên với tràng tiếu ngạo của Dương Thiệu Ân, người đó chính là Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân cắt ngang tràng tiếu ngạo. Y gằn giọng nói:

- Bây giờ thì ta mới hiểu, nhưng có lẽ khi ta hiểu thì đã quá muộn rồi phải không?

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đanh giọng nói:

- Thượng tôn Minh chủ có muốn biết nguyên nhân vì sao ta giết Ngũ đại kỳ nhân không?

- Bồn nhân chủ trì công đạo, quang minh chính đại, lấy công bằng làm trọng không phân biệt người trong nhà, hay kẻ ngoài gia tộc. Bồn nhân lấy chính đạo làm trọng nên bồn nhân cho người nói.

Thiệu Ân ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói tiếp:

- Hay... Nói hay lắm.

Y hừ nhạt một tiếng rồi gằn từng tiếng:

- Dương Thiệu Ân đúng là đã xuống tay lấy mạng Ngũ đại kỳ nhân chỉ trong một đêm, nhưng vì sao Thiệu Ân này lấy mạng những người đó. Bởi vì họ đã có dự mưu chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Chung Hảo Kiệt lắc đầu:

- Hồ đồ! Ngũ đại kỳ nhân không bao giờ có ý niệm đó. Người chỉ

tướng tượng ra thôi.

Thiệu Ân cau mày, lắc đầu:

- Nếu không như vậy thì ra Thiệu Ân đã bị người ta đưa vào một âm mưu giết người, hoàn toàn là kẻ bị lợi dụng.

Chung Hảo Kiệt chỉ tay vào mặt Thiệu Ân thét lớn:

- Im! Chẳng ai lợi dụng ngươi cả.

- Không ai lợi dụng ta?

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Chỉ vì ngươi là kẻ có tham vọng, tham vọng của dòng máu Hắc đạo thôi thúc nên ngươi mới hành động bất kể Ngũ đại kỳ nhân đã có kim bài miễn tử của bốn nhân.

Buông một tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Bốn nhân vì tình sư đệ đồng môn với cha ngươi, Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh mà nhận ngươi làm nghĩa tử, chăm sóc, lo toan, truyền võ công cho ngươi, nhưng trong ngươi vẫn luân chuyển nửa dòng máu Hắc đạo còn lại của Thánh Cô Tiên Tử Hà Tịnh Cơ. Chính nửa dòng máu Hắc đạo đó đã biến ngươi thành một sát nhân vương, dám lợi dụng thân phận mình để bất ngờ ra tay hành thích Ngũ đại kỳ nhân.

Chung Hảo Kiệt chỉ vào mặt Dương Thiệu Ân:

- Ngươi có vẻ bề ngoài của một thiếu hiệp đỉnh thiên lập địa, nhưng thật ra trong ngươi lại là một quái thai của giới Bạch đạo chính nhân.

Những nét phần uất hiện lên mặt Dương Thiệu Ân. Y gằn giọng nói:

- Thượng tôn Minh chủ... Nghĩa phụ?

Thiệu Ân lắc đầu phá lên cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Hôm nay bốn thiếu gia mới thấu hiểu câu nói, nuôi người ba năm chỉ

sử dụng một khắc thôi. Lão đã dụng người rất đúng, rất hay... Thảo nào quyền ban phát cho người này thứ này, người nọ thứ kia.

Thiệu Ân thở ra rồi quay ngoắt lại quần hùng. Y lớn tiếng nói:

- Thượng tôn Minh chủ nói rất đúng. Dương Thiệu Ân là một quái thai mang bộ cốt của một kỳ hiệp, trong ta luôn có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo tuôn chảy. Ta không phủ nhận điều đó. Đúng, bốn thiếu ta có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Ta là một quái nhân. Chính vì sự pha trộn của hai dòng máu đó mà bốn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

Y ngửa mặt cười khăng khặc:

- Chính bốn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân. Vậy trong các người ở đây có ai muốn trả thù cho những vị Kỳ hiệp của các người không?

Trong khi Thiệu Ân nói thì võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt lại từ từ ngồi trở lại chiếc ngai sơn son thếp vàng của mình. Lão nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt ghê lạnh và dè bĩu.

Thục Tùng Nhẫn thì khoanh tay trước ngực với vẻ bàng quang trước những gì đang diễn ra trước mắt lão.

Quần hùng im lặng nhìn Thiệu Ân, thấy mọi người rọi hùng quang vào mình, Thiệu Ân càng cuồng nộ hơn. Y gào lên:

- Có ai không? Các người không dám à?

Từ trong quần hùng Bạch đạo, một người vạm vỡ, vận quần y, thắt lưng đỏ, cầm lang nha bổng bước ra.

- Hạ nhân Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, người chết đến nơi rồi.

Ôm quyền hướng về Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ cho phép Mạc Can.

- Lang nha tử hiệp Mạc Can, bốn nhân cho các hạ được quyền định đoạt số phận của Ngọc Diện Tử Sát.

- Đa tạ Minh chủ.

Lang nha tử Mạc Can nhìn lại Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, người tự xử hay để ta đập vỡ sọ người.

Mặt Thiệu Ân đánh hắt lại với những nét tàn nhẫn và căm phẫn:

- Người đòi lấy mạng Dương Thiệu Ân này ư? Người làm được chuyện đó ư?

Lời còn đọng trên miệng Dương Thiệu Ân thì Lang Nha Tử gầm lên một tiếng lồng lộng.

Cùng với tiếng gầm thị uy đó, gã vung ngọn Lang Nha bổng lên cao, lao bổ đến Thiệu Ân.

Chiếc Lang Nha bổng bổ thẳng xuống đầu Thiệu Ân.

Y dụng ngay đến quỹ ảnh di hình bộ, Thiệu Ân bước lách qua bên đề ngọn binh khí nặng chình chịch của đối phương đánh sạt qua bên hông mình, nện xuống sàn gạch.

- Rầm...

Binh khí nặng nề của Mạc Can đập xuống sàn gạch, khoét ngay một chiếc lỗ to bằng miệng một cái nĩa. Công hụt đối phương một thức, Lang Nha tử Mạc Can toan biến thế, nhưng trước khi biến chiêu tức nhiên gã phải rút lại chiếc Lang Nha bổng nặng nề. Y chực thực hiện ý định đó nhưng lại quên rằng đối thủ của mình là Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân. Y quên rằng, với Thiệu Ân, một chiêu công của y nếu không trúng đích sẽ không có cơ hội phát động chiêu công lần thứ hai. Thậm chí cũng không có nốt thời gian ít ỏi để rút lại binh khí nặng nề của mình.

Một ánh chớp bạc nhoáng lên. Cuộc đấu kết thúc cùng với thủ cấp của Lang Nha tử Mạc Can rơi xuống sàn gạch lăn lông lốc. Mặc dù thủ cấp đã lia khỏi cổ nhưng tay y vẫn khur khur cầm lấy cán Lang nha bổng nặng nề. Y nắm binh khí đó cứng đến độ bị chính ngọn Lang nha

nặng trên hai trăm cân kéo thân ảnh không còn đầu khụp đến trước, đổ nhào như cây chuối bị chém ngang gốc.

Cái chết của Lang Nha tử Mạc Can khiến quần hùng Bạch đạo thù cả ra.

Quần hùng Bạch đạo đã nghiệm ra đang đối mặt với một sát nhân vương chẳng khác gì Thập Tứ Lang hôm nào.

Nhưng không như tại đấu trường, đối mặt với gã kiếm thủ Đông đảo phù tang, giờ đây quần hùng đã có sự hậu thuẫn của Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt, thì tất có sự khích lệ ngấm ngấm. Nên xác Lang nha tử Mạc Can vừa đổ sầm xuống sàn gạch thì ngay lập tức ba gã hán nhân có bộ mặt xương xẩu trông chẳng khác gì mặt những con chuột biến hóa thành.

Ba người đó đều dụng chung một thứ binh khí là những ngọn câu liên, sáng quắc. Họ lướt ra khỏi quần hùng Bạch đạo vừa nói:

- Ngọc Diện Tử Sát Dương Thiệu Ân, mau nạp mạng cho Tam thủ.

Thiệu Ân danh giọng nói:

- Ba con chuột các người đi tìm cái chết thì đúng hơn.

Vừa nói Thiệu Ân vừa quay nửa vòng. Ba ngọn ám tiễn tinh sa cắt ra ba đường thẳng tắp. Tam thủ vừa lướt ra khỏi quần hùng, chưa kịp trụ tấn thì đã bị ba ngọn ám tiễn tinh sa lao thẳng vào tam tinh.

Cả ba đang lao tới hứng trọn lấy ba ngọn ám tiễn, hất ngược về sau, ngã sòng soài, tứ chi co giật, trông thẳng khác nào những con chuột bị trúng bả, giãy giụa trước khi tiếp nhận bóng sắc tử thần.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng rọi mắt vào quần hùng Bạch đạo.

Im lặng như tờ. Sự im lặng nặng nề thậm chí có thể nghe được cả tiếng thở của mọi người. Thiệu Ân đã trở thành bóng sắc thần chết trong mắt quần hùng võ lâm Bạch đạo, mặc dù ai cũng biết giết được Dương Thiệu Ân là lập được công lớn đối với Thượng tôn Minh chủ

Chung Hảo Kiệt, nhưng xét cho cùng thì bước ra chỉ có thể nhận một cái chết thảm trước khi nhận được sự tưởng thưởng của Minh chủ võ lâm.

Không thấy ai đáp lời mình, Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Không còn ai nữa à?

Vẫn không có tiếng quân hùng đáp lời Thiệu Ân. Y ngửa mặt cười khanh khách. Vừa cười y vừa nói:

- Không còn ai nữa thì bốn thiếu gia sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân vừa nói vừa quay mặt lại đối mặt với Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Chỉ còn Dương Thiệu Ân và Thượng tôn Minh chủ thôi.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói tiếp:

- Có lẽ ta và Thượng tôn Minh chủ phải bước vào một cuộc đấu sinh tử để xem ai sẽ là người độc tôn võ lâm.

Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra ngươi cũng đã có ý trở thành võ lâm Minh chủ từ lâu rồi à?

- Ai lại không mơ đến điều đó. Chỉ vì quá mơ mộng đến chức vị võ lâm Minh chủ mà Dương Thiệu Ân này mới xuống tay sát tử Ngũ đại kỳ nhân, để bây giờ trở thành một gã mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Dương Thiệu Ân từ tốn nói tiếp:

- Thượng tôn Minh chủ đã đặc ân cho Thiệu Ân một con đường đi mà ta không có sự lựa chọn nào khác, phải đi theo đúng con đường mà Thượng tôn Minh chủ đã đặt ra.

Chung Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Bây giờ thì ngươi đã nhận ra điều đó rồi à?
- Đã nhận ra và ta quyết định đi nốt con đường người đã ban tặng cho. Ta có thể tới đích, hoặc không bao giờ nhìn thấy đích đến của mình.

Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt ngửa mặt cười khàn khạch. Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ Dương Thiệu Ân tạo ra thứ cảm giác rờn rợn cùng luồng chân khí chạy dọc theo cột sống của gã. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Thiệu Ân muốn xua đi những cảm giác bồn chồn, rờn rợn trong tâm thức mình.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Chung Hảo Kiệt nói:

- Ngươi sẽ không bao giờ đến được đích, và sẽ không bao giờ thấy được đích đến của ngươi.

Hai hàm răng Thiệu Ân nghiến lại:

- Ta chấp nhận điều đó.
- Rất khí khái, bốn nhân tiếc cho ngươi, tiếc một đóa hoa kỳ tài của võ lâm Bạch đạo nhưng lại bị số phận gặng cho hai dòng máu. Tiếc cho nhân cách của ngươi. Bốn nhân rất tiếc.

Thiệu Ân ôn nhu đáp lời Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ tiếc nhưng ta thì chẳng tiếc chút nào. Tên đã bắn ra rồi, đâu thể bắt lại được.

Không nên tiếc cho mũi tên đó, cho dù nó có thể lập được kỳ tích trong giới võ lâm này.

Hảo Kiệt gật đầu:

- Thiệu Ân, ngươi nói rất đúng, nói rất đúng.

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa chấp tay bước xuống những bậc tam cấp.

Lão rạo đôi mắt cú vọ hùng hực sát na tàn nhẫn vào mặt Thiệu Ân.

Ánh mắt của Chung Hảo Kiệt với hai luồng uy quang chực nuốt chửng lấy Ngọc Điện Tử Sát Dương Thiệu Ân.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bồn nhân sẽ không tiếc.

Vừa nói Thượng tôn Minh chủ vừa dựng chưởng từ từ đẩy về phía Dương Thiệu Ân, hai đại xoáy kinh khởi phát từ tâm trung bản thủ của Chung Hảo Kiệt, tợ cặp giao long cuốn đến Thiệu Ân.

Không dụng đến quỷ ảnh di hình bộ, Thiệu Ân dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy hai đạo xoáy kinh phách không chưởng của đối phương, chẳng một chút e dè, mặc dù biết Chung Hảo Kiệt là võ lâm Minh chủ.

Một tiếng sấm động trời lên làm rung chuyển của gian đại sảnh đường võ lâm khi chưởng ảnh của hai người chạm thẳng vào nhau.

Thiệu Ân bị trượt dài về những ba trượng, miệng ới luôn một dòng máu rưới đỏ sàn gạch, trong khi phía đối diện Chung Hảo Kiệt lại rất đứng vững.

Lão chấp tay chờ cho Thiệu Ân vận công điều tức lấy lại chân ngươn mà chẳng có chút gì vội vã khẩn trương khi thấy đối phương rơi vào tình thế hạ phong.

Chấp tay sau lưng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Giờ thì ngươi hẳn đã thấy đích đến trên con đường ngươi đi rồi chứ?

Hai hàm răng Thiệu Ân nghiền lại.

Y gằn giọng nói:

- Có thấy cái đích đen tối đó thì Dương Thiệu Ân này cũng phải đi đến cùng.

Nói dứt câu Thiệu Ân hét lớn một tiếng. Cùng với tiếng hét đó, y thi triển quỷ ảnh di bộ lướt đến Chung Hảo Kiệt. Hữu thủ Thiệu Ân lia

ngang một đường vòng cung, phát động mật kiếm công vào yết hầu Thượng tôn Minh chủ võ lâm.

Không né tránh chiêu thức tập kích của đối phương, Chung Hảo Kiệt dùng hai ngón chỉ đón lấy mật lưỡi kiếm.

Đôi chỉ pháp của Chung Hảo Kiệt như đã luyện thành kim cương bất hoại, đón bắt lấy lưỡi mật kiếm của Thiệu Ân dễ như trở bàn tay. Lưỡi mật kiếm sáng ngời nằm gọn trong đôi chỉ pháp của lão.

Nụ cười hiện lên hai cánh môi mỏng của Chung Hảo Kiệt. Lão từ tốn nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng quên bốn nhân là người truyền võ công cho ngươi. Phải biết điều đó chứ.

Miệng thì nói, Chung Hảo Kiệt vừa lắc cổ tay

- Cắc...

Âm thanh khô khốc phát ra lưỡi mật kiếm gãy đôi, lưỡi kiếm vừa gãy thì lão cũng vỗ chưởng đánh vào ngực Thiệu Ân.

- Bình...

Thiệu Ân chẳng khác nào một cánh diều bị đứt dây, cuốn băng về sau bởi một cơn giông gió dữ. Y ngã lăn dưới đất, miệng ói một bụm máu.

Hảo Kiệt thản nhiên quay lại chiếc ngai sơn son thếp vàng, yên vị rồi nói với quần hào:

- Thiệu Ân đắc tội trọng, chư vị hào kiệt võ lâm nói cho bốn nhân nghe xem nên xử y như thế nào.

Quần hùng Bạch đạo đồng loạt xướng:

- Giết hắn... giết hắn...

Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng, chờ mọi người im lặng rồi y mới trịnh trọng nói tiếp:

- Bốn nhân muốn dụng Thiệu Ân như một tấm gương cảnh báo với mọi người trong giới võ lâm. Đã là người của võ lâm Bạch đạo thì phải biết giữ phận của mình. Biết chính đạo ở đâu, biết ai là bậc trưởng tôn. Y đáng là một tấm gương cho mọi người soi vào.

Thở hắt ra, Hảo Kiệt nói tiếp:

- Cho dù mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo nhưng dù sao cũng có lúc là nghĩa tử của bốn nhân. Nên y đáng là một tấm gương cho mọi người soi lấy mình.

Nói rồi, Chung Hảo Kiệt vỗ tay một cái. Như đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước. Năm ả a hoàn bung bài vị của Ngũ đại kỳ nhân đồng loạt lướt ra. Năm ả cùng một bộ pháp cực kỳ uyển chuyển và chính xác, phát tác những sợi thừng óng ánh, phóng đến Thiệu Ân. Năm sợi thừng quấn gọn lấy tứ chi và cổ của Thiệu Ân kéo căng ra. Thiệu Ân rơi ngay vào tình thế ngũ mã phân thân. Năm ả đó kéo căng Thiệu Ân nằm dài dưới sàn gạch đại sảnh, dùng ngay những tấm kim bài làm cọc ghệt những sợi thừng.

Mỗi người án ngữ một góc như năm vị ngũ tướng, chăm chăm nhìn vào Thiệu Ân. Mặc dù bị kéo căng tứ chi không sao giãy vụng được, nhưng Thiệu Ân chẳng biểu lộ chút gì sợ hãi. Y còn cất tiếng cười khăng khắc.

Thiệu Ân vừa cười vừa nói:

- Thượng tôn Minh chủ, cái đích mà lão đưa ta đến tốt lắm đó. Cứ hành hạ thân xác ta khi nào chán thì chết. Đừng bày trò với những lời nói đại nhân, đại nghĩa. Đừng bày trò.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt. Lão thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Hành xử đi.

Lệnh được phán ra, Thục Tùng Nhân liền rời chỗ ngồi, lòn tay sau lưng rút ngọn nhuyễn tiên, tiến thẳng đến trước mặt Thiệu Ân. Lão nhìn Thiệu Ân mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn lão bằng ánh mắt căm phẫn.

Tùng Nhẫn nói:

- Dương thiếu hiệp đã hiểu ra mọi chuyện rồi chứ?
- Bỏn thiếu gia nhìn lầm lão, nhưng lão biến ta thành phế nhân thì có người thứ hai đau khổ lắm đó.
- Thiếu hiệp muốn nói đến Thục Á Di.
- Sẽ chẳng còn gã nam nhân nào tiếp nhận ái nữ của lão đâu, bỏn thiếu gia đã đoạt Á Di của lão rồi.
- Có sao đâu! Lão phu có ý dâng nạp Á Di cho thiếu hiệp để người ngoan ngoãn thực thi những gì lão phu muốn thiếu hiệp làm đấy mà. Khi nào thiếu hiệp trở thành phế nhân, lẽ tất nhiên tội tàn hơn một gã Cái bang, thì Á Di hẳn cũng không màng đến. Lão phu tin rằng ái nữ sẽ sớm quên, để tìm cho mình một ý trung nhân khác chứ không phải là một phế nhân tội tàn.

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Xét cho cùng, Dương thiếu hiệp cũng lập công lớn đối với Minh chủ, vì đã nhờ được cho người nắm cái gai có lệnh bài miễn tử. Nhưng thiếu hiệp đâu biết được, công càng lớn thì tội cũng càng lớn theo. Võ lâm luôn có những điều thay đổi... thiếu hiệp có đồng ý với lão phu chứ?

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói mà máu từ miệng Thiệu Ân bất giác trào ra hai bên mép. Y nhìn Thục Tùng Nhẫn như muốn lột hai con ngươi ra ngoài.

Thiệu Ân gượng nói:

- Một ngày nào đó cũng đến lượt lão thôi.
- Sai rồi, lão phu sẽ là Phó chương giáo của Minh chủ, Minh chủ biết lão phu hơn thiếu hiệp.

Thiệu Ân thở dốc:

- Ta hận các ngươi.

- Hận thì đã muộn rồi.

Liền sau lời nói đó Trang chủ Thục Tùng Nhẫn thẳng tay nện nhuyển tiên vào tứ chi Thiệu Ân. Ngọn nhuyển tiên có công năng đánh nát toàn bộ gân cốt của Thiệu Ân nhưng tuyệt nhiên không để lại dấu vết thương nào. Hứng trọn trận đòn nhuyển tiên của Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân quần người trong sự đau đớn đến tột cùng. Mỗi một nhát roi đánh xuống, y có cảm tưởng như một tia sét nện vào tâm thức mình, khiến mắt nảy đom đóm.

Thê pháp của Thiệu Ân chẳng khác nào một bị thịt nhũn thiu lâu ngày, trong thật gớm ghiếc. Ngay cả bộ mặt khô ngô tuần tú của gã bị trận đòn kia làm cho biến dạng. Y lịm đi trong sự đau đớn đến tột cùng.

Y trôi vào một cơn ác mộng khủng khiếp.

Tất cả những vong linh đã chết bởi tay Dương Thiệu Ân đều hiện ra trong cơn ác mộng ác mị đó. Họ cào cấu, câu xé thân ảnh của gã. Họ rút từ thê pháp của gã ra từng mảnh thịt, rồi nhai ngấu, nhai nghiền.

Sau cùng là nhân dạng Đồng Tiểu hiện ra. Khuôn mặt Đồng Tiểu với nụ cười xởi lởi, với những trò quỷ quái chợt đem đến cho y sự hoan hỷ trong cuộc đời, nhưng rồi đến cả Đồng Tiểu cũng bị Chung Hảo Kiệt đưa vào thảm cảnh khổ hình giống như Thiệu Ân. Y thấy Đồng Tiểu cũng bị nọc ra giữa sàn đại sảnh, cũng bị trận đòn nhuyển tiên hủy hoại để mãi mãi trở thành phế nhân.

Thiệu Ân bất giác gào lên:

- Không...

Chút chân khí còn lại trong nội thể của Thiệu Ân đều dồn vào tiếng hét đó, y dần mất đi thần thức, chẳng còn biết gì nữa.

Oán tình

Thiệu Ân tỉnh lại. Y nhận được cảm giác đầu tiên là sự bất động của cơ thể mình.

Y muốn cử động tay chân nhưng hoàn toàn bất lực. Đến ngay cả cử động cổ cũng không sao làm được. Y đúng là một khối thịt bất động chỉ còn chút nhận thức u u. Y cố vận dụng hết tâm thức để thực hiện lại ý định của mình một lần nữa. Nhưng tất cả đều ở ngoài tầm tay của y.

Nước mắt Thiệu Ân bất giác trào ra khóe. Y nghĩ thầm:

- Ta đã là phế nhân rồi.

Nghĩ đến điều này, Thiệu Ân mới kịp nhận ra mình đang ở trong gian biệt phòng của Thục Á Di. Y chau mày nghĩ thầm:

- “Sao ta lại ở đây.”

Y niệm đó còn đọng trong đầu, thì Thục Á Di bước đến tràng kỷ:

- Dương huynh, chàng tỉnh lại rồi à?

Thiệu Ân nhìn nàng im lặng. Chỉ có nước mắt trào ra che mờ tầm mắt y. Y nhắm mắt lại như thể muốn bịt hai dòng lệ không cho chúng tiếp tục trào ra nữa.

Á Di nắm lấy tay Thiệu Ân:

- Tại sao huynh ra nông nỗi này, nói cho muội biết đi.

Thiệu Ân từ từ mở mắt nhìn Á Di. Hai uy nhân cầm phần của y muốn nuốt chửng lấy nàng. Y gượng nở nụ cười. Nụ cười không còn nét gợi tình xởi lởi, mà lại méo xệch đi trông thật nực cười. Y gượng nói:

- Tại sao ta ở đây?

- Muội tìm được huynh trước bãi tha ma và đưa huynh về đây.
- Nàng đưa ta về đây à?

Á Di gật đầu:

- Muội đã đưa chàng về đây.
- Ta cảm kích nàng nhiều lắm. Á Di, bây giờ ta đã là phế nhân tồi tàn, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, ta chỉ còn là một đồng thịt vô dùng, nàng còn yêu ta không?

Á Di mím môi, lệ tràn ra khóe mắt nàng.

Thiệu Ân nói:

- Sao nàng khóc, nàng sẽ không còn xem Dương Thiệu Ân như lúc này là một trang nam tử nữa phải không?

Nắm lấy tay Thiệu Ân, Á Di nhỏ nhẹ nói:

- Thiệu Ân, chàng đừng nói vậy. Muội đã trao thân cho chàng rồi. Muội thương chàng nhiều lắm, vẫn xem chàng như hôm nào. Muội vẫn yêu chàng, yêu tha thiết như buổi đầu diện kiến chàng.

Nụ cười méo xệch hiện lên hai cánh môi dị dạng của Thiệu Ân, y cố tìm một câu nói để tỏ bày với nàng nhưng đầu óc vẫn mù mù chẳng tìm được câu gì. Mãi một lúc, y nắc nhen rồi mới nói:

- Nàng nói thật lòng mình đó chứ?
- Muội nói thật với lòng mình, muội yêu chàng.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Nghe nàng thốt ra câu nói này, ta thật là mãn nguyện.

Á Di nắm bàn tay Thiệu Ân:

- Tại sao chàng ra nông nỗi này?

- Nàng không biết à?

Á Di lắc đầu:

- Muội không biết.

- Nàng không biết thật ư?

- Muội không biết thật mà.

- Lão nhân gia không nói gì với nàng à?

Á Di lắc đầu:

- Lão nhân gia không nói gì với muội hết. Người chỉ nói huynh đang chờ muội tại mộ địa Hàm Đan.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Dù sao Thục trang chủ cũng đã nói với nàng.

Y nhìn Á Di:

- Á Di, nàng muốn biết vì sao ta rơi vào tình trạng phế nhân như thế này không?

- Tại sao huynh rơi vào thảm cảnh này.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhưng nụ cười méo xệch dị dạng vẫn hiện diện trên miệng gã. Y từ tốn nói:

- Nàng hãy cúi sát xuống đây, ta nói cho nàng biết.

Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Huynh sợ gì?

- Ta không muốn người khác nghe về thảm cảnh của mình.

- Đồng Tiểu đã hại huynh?

- Không.

- Thế ai đã hại huynh?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Cúi sát xuống, huynh sẽ nói cho muội biết ai hại ta ra nông nỗi này.

- Ở đây đâu có ai, đây là biệt phòng của muội, căn phòng này huynh đã từng đến.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại với vẻ bất nhẫn hiện lên mặt y. Y trầm giọng nói:

- Nàng muốn nghe, muốn biết ai đã hại Dương Thiệu Ân này không?

Á Di gật đầu:

- Muốn...

- Hãy cúi xuống sát vào huynh. Huynh sẽ nói cho nàng biết.

Á Di cúi xuống.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Cúi sát xuống nữa, áp má vào miệng huynh đây, huynh sẽ nói cho nàng biết.

Nàng cau mày nhìn gã:

- Huynh lạ quá.

- Không lạ đâu.

Á Di gượng cười, rồi áp má vào miệng Thiệu Ân.

Gã từ từ thở ra như thể muốn dùng hơi thở của mình đốt nóng chiếc má phúng phính của Á Di. Thiệu Ân há to miệng rồi ngấp lấy má của Á Di.

Á Di thét lớn:

- A...

Nàng giẫy vùng, xô Thiệu Ân ra nhưng gã đã ngậm đứt một mảnh thịt trên má nàng.

Á Di biến sắc thét lớn:

- Huynh sao vậy... huynh điên rồi.

Nàng bật khóc ôm lấy bên má mình. Cảm giác rát bỏng khiến nàng bủn rủn cả người.

Trên miệng Thiệu Ân vẫn còn ngậm một miếng thịt non.

Á Di ôm mặt nhìn chằm chằm vào Thiệu Ân:

- Sao huynh lại làm vậy? Huynh cắn đứt thịt của muội, sao huynh làm vậy?

Thiệu Ân phun miếng thịt ra khỏi miệng mình:

- Ta hận.

- Muội đã làm gì để huynh hận chứ? Muội đã làm gì?

Á Di vừa thốt dứt câu thì Thục Tùng Nhẫn xông cửa vào. Lão trở mắt nhìn Á Di với một bên mặt tơm máu xối xả. Lão gầm lên:

- Tên tiểu tử thú vị tàn phế này, ngươi đã làm gì ái nữ của ta.

Thiệu Ân phá lên cười sảng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Bốn thiếu gia để lại dấu ấn trên khuôn mặt đẹp của ái nữ lão đó. Mỗi mỗi Á Di của lão chẳng bao giờ quên được thiếu gia đâu, chỉ khi nào xóa được vết sẹo do ta để lại.

Thục Tùng Nhẫn xông đến tràng kỷ, dựng hữu chương chực vỗ xuống đầu Thiệu Ân.

Lão kịp ngừng tay khi nhận ra vẻ mặt của Thiệu Ân rất dửng dưng, và thản nhiên tiếp nhận cái chết đến với mình.

Thục Tùng Nhẫn hạ chương pháp xuống gần giọng nói:

- Người đúng là tiểu nhân, bỉ ổi và đê tiện.

Thiệu Ân nhướng mày:

- Thục lão quỷ, sao không xuống tay trả hận cho ái nữ của mình. Ta đang chờ lão xuống tay đó.

Á Di ôm mặt bước đến bên Thục Tùng Nhẫn. Nàng nhìn Thiệu Ân từ tốn nói:

- Dương huynh, sao huynh lại hận muội. Muội đã làm gì cho huynh hận.

Thiệu Ân gần giọng nói:

- Rất tiếc ta đã là phế nhân tàn tạ, nếu không ta sẽ lấy mạng lão tặc và cả nàng nữa đó.

Á Di nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Cha, chuyện gì đã xảy ra?

Thục Tùng Nhẫn chỉ Thiệu Ân:

- Hắn đã bị Thượng tôn Minh chủ, nghĩa phụ của hắn biến thành phế nhân rồi. Bởi vì hắn là con người bỉ ổi, đê tiện, gian trá. Cha muốn cho con thấy mặt hắn lần cuối. Thấy sự tàn phế của hắn để không còn tư tưởng đến hắn nữa. Thế mà con lại đưa hắn về đây.

Lão chỉ Thiệu Ân:

- Á Di, hắn đã điên rồi.

Thiệu Ân cướp lời lão:

- Đúng, bốn thiếu gia đang điên đây. Thục lão tặc, nếu lão không giết ta thì ta sẽ còn ăn tươi nuốt sống con gái lão.

Á Di nhìn Thiệu Ân bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Mọii đâu có làm gì để huynh xem Á Di như một kẻ thù bất đội trời chung.

Thiệu Ân nhìn nàng bằng ánh mắt hùng hực lửa uất hận:

- Đừng giả vờ với ta nữa, cha nàng và nàng đã có ý dự tính trước, đưa ta vào bẫy để lão quỷ Chung Hảo Kiệt có cơ hội biến ta thành phé nhân.

Dời mắt nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Thục lão quỷ, bốn thiếu gia đã trở thành phé nhân rồi, hắc lão rất mãn nguyện. Còn chờ gì mà chưa kết thúc mạng sống của ta luôn, bày vẽ chi cái trò đưa ta về gian biệt phòng này.

Á Di nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Cha hãy nói cho Á Di biết. Thật ra là chuyện gì?

Thục Tùng Nhẫn chau mày, trang trọng nói:

- Á Di, hắc không xứng đáng với con đâu, hắc là một quái thai có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo, nên mới bị Thượng tôn Minh chủ phán trị như vậy đó. Minh chủ không giết hắc bởi vì còn muốn cho hắc lưu lại cõi đời này, để làm gương cho mọi người.

Lão nhìn Á Di:

- Á Di, lão nhân gia muốn con chứng kiến thấy tâm thân tàn tạ của hắc để con sớm quên được hắc, hãy nghe lời phụ thân.

Lão chỉ Thiệu Ân:

- Con nhìn hắc đi, hắc có đáng để con trao tình không?

Nước mắt trào ra khóe, Á Di miễn cưỡng nói:

- Á Di đã hiểu rồi. Phải cha đã hại chàng không?

- Á Di, tự bản thân hắc chứ cha đâu có hại gì hắc. Hắc đã toan tính phản bội lại võ lâm Minh chủ, chứ đâu phải cha xúi giục để hắc ra

nông nổi này.

Lão nắm tay Á Di:

- Á Di, nghe lời cha, trên đời này đâu thiếu nam nhân, đâu thiếu những trang hảo hán hào hoa, mỹ nam tử, ta tin con sẽ có được một ý trung nhân khác, hơn hẳn gã Dương Thiệu Ân này.

Thiệu Ân lên tiếng cướp lời lão:

- Lão nói đúng đó, nàng sẽ không thiếu những gã nam tử đeo theo đâu. Bởi sắp tới phụ thân của nàng sẽ là Phó chương giáo võ lâm, dưới chỉ có mỗi một mình Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt, nhưng trên rất nhiều người. Nàng sẽ trở thành đóa hoa sông của vị Phó chương giáo võ lâm.

Thiệu Ân bật cười thành tiếng, rồi nói tiếp:

- Thục lão tặc, nghe bốn thiếu gia nói đây, lão đã từng dâng nạp ái nữ cho bốn thiếu gia để mưu cầu danh lợi và quyền lực, thực thi những mệnh lệnh của Chung minh chủ, đưa thiếu gia vào chỗ chết, hoặc biến thành phế nhân vô dụng, người chẳng ra người, ngọm chẳng ra ngọm, bốn thiếu gia có ý này muốn mách bảo với lão.

Y cười khẩy rồi nói:

- Cho dù Dương Thiệu Ân này có để lại vết sẹo trên bộ mặt thanh tú của Thục Á Di, nhưng ái nữ của lão vẫn không đến nỗi mất đi vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn đâu, theo ý của Thiệu Ân, lão nên đem ái nữ của mình cống nạp cho Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt, không chừng lão tặc họ Chung đó sẽ trao quyền chương tối thượng võ lâm cho lão đó.

Sắc diện Á Di đỏ rần, rồi biến qua màu tái nhợt.

Thục Tùng Nhẫn cau mày, sa sầm mặt, gắt giọng nói:

- Người đứng là kẻ bỉ ổi, kẻ gian trá.

- Kẻ gian trá mới gặp người gian trá. Dù sao thì ta cũng đã hòa hợp

giao tình với ái nữ của lão rồi. Nếu lão không giết Dương Thiệu Ân, bốn thiếu gia sẽ nói chuyện này cho mọi người trên giang hồ biết.

Y thè lưỡi liếm hai vành môi khô khốc, nứt nẻ nhìn Thục Tùng Nhẫn nói tiếp:

- Ta sẽ cho mọi người biết đêm giao hoan giữa ta với Thục Á Di. Nàng ái nữ của lão như thế nào, hai mắt nhắm lại, lạng lạng rơi vào cảm giác khoái lạc. Luôn mồm thốt những tiếng yêu đương ta. Trong khi ta vui hoa dập liễu mà chỉ nghĩ đến một điều duy nhất thôi.

Á Di bặm răng trên vào môi dưới nhìn Thiệu Ân trang trọng nói:

- Dương huynh nghĩ đến điều gì?

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Ta nghĩ đến mỗi một điều là lợi dụng nàng, để dễ có cơ hội lợi dụng cả lão Thục kia để mưu cầu chức vị võ lâm Minh chủ, không ngờ ta gian trá, nhưng có người còn gian trá hơn.

Ta tưởng đâu mình là kẻ đi trước nhưng không ngờ có người đi trước ta.

Nghe Thiệu Ân nói mặt Á Di càng lúc càng xanh rờn.

Thiệu Ân mỉm cười nói tiếp:

- Tất cả mọi chuyện giờ chẳng còn ý nghĩa gì với Dương Thiệu Ân này nữa. Ta đã thành một phê nhân vô dụng rồi. Chẳng có gì ta phải giấu. Đáng lẽ trước đây Dương Thiệu Ân này phải nhìn ra tâm địa của Thục lão tặc và Chung lão tặc mới đúng. Hai người đúng là những bậc tiền bối, sử dụng người hay lắm. Thiệu Ân ta kiếp sau đâu thai sẽ phải học hỏi ở hai người nhiều.

Á Di nắc nhen. Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Cha, Dương huynh nói đúng chứ?

- Hắn là kẻ gian trá, con đừng nghe những lời của hắn làm gì?

Lão nói rồi rút ngọn trủy thủ giấu dưới ống giày đặt vào tay Á Di.

- Nếu con nghĩ đến cha, hãy cắt tình yêu với gã bỉ ổi, đê tiện này đi.

Á Di nhìn vào mắt Thục Tùng Nhẫn:

- Cha muốn con giết Dương Thiệu Ân?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Khi con giết hắn thì con mới thanh thản tâm hồn.

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di sẽ giết hắn, nhưng trước khi giết hắn, cha hãy cho con biết những lời của Thiệu Ân nói có đúng không? Phải cha cũng đã lợi dụng con để đưa Thiệu Ân vào cạm bẫy của cha. Cha muốn y tin cha, và làm theo những gì cha muốn.

Thục Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài, nhìn Á Di rồi nói:

- Cha đâu có muốn, nhưng cha là thuộc hạ thân tín của Chung minh chủ. Cha cần phải giữ Phi Yến thiên trang. Cha làm tất cả là vì con. Đúng ra cha không muốn đâu, nhưng chỉ có y mới có thể thay thế được Thập Tứ Lang thực hiện lệnh sát của Minh chủ.

Á Di bật ra tràng cười lạnh nhạt.

Nghe nàng cười, Thục Tùng Nhẫn chỉ biết lắc đầu.

Nàng tắt ngang tràng cười nhìn Thục Tùng Nhẫn nói:

- Cha đúng là cha của Á Di. Nay Á Di mới thâm thấu được những vị trưởng bối của võ lâm Bạch đạo như thế nào. Á Di sẽ theo con đường của cha đi.

Á Di nhìn lại Thiệu Ân:

- Á Di sẽ giết Dương huynh.

Tùng Nhẫn vuốt râu khẽ gật đầu khích lệ nàng.

Á Di bước đến bên tràng kỷ. Nàng nhìn Thiệu Ân từ tốn nói:

- Huynh nói đi, phải chăng huynh chiếm đoạt sự trong trắng của muội cốt để lợi dụng muội, phải vậy không?

Thiệu Ân nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Đúng.

- Huynh nói thật tâm của huynh chứ?

- Rất thật, lúc này ta đâu còn gì để thốt ra những lời gian trá đối với nàng. Ta nói rất thật, chung quanh nàng chỉ có những con người gian trá và bỉ ổi nhất mà thôi.

Á Di bật ra tiếng nắc nghẹn ngào. Nàng bàng hoàng nói:

- Số phận của Á Di thật là bất hạnh. Á Di hận cho mình phải chấp nhận số phận đó, số lộc lừa, sống chung với những kẻ gian trá.

Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi của nàng. Á Di nghiêm trọng nói:

- Phụ thân, nếu Á Di lấy mạng Dương Thiệu Ân rồi, phụ thân sẽ tìm cho Á Di một mỹ nam tử khá chứ?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Ta sẽ tìm, Á Di của cha sẽ không thiếu những trang vương tôn công tử tìm đến. Dù sao con cũng là tiểu thư của Phi Yến thiên trang.

Nàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Huynh nghe rồi chứ?

- Ta nghe rất rõ.

- Huynh đã dối với Á Di bằng sự gian trá, bằng mưu lợi cầu vinh. Á Di đối lại với huynh bằng sự gian trá và tàn nhẫn, không chỉ huynh đâu mà những người khác nữa.

Nàng cúi xuống hôn vào trán Thiệu Ân:

- Á Di đưa huynh đi.

Thiệu Ân mỉm cười, nhắm mắt lại. Y ôn nhu nói:

- Ta vô cùng cảm kích nàng.

Y từ từ thở ra. Khi hơi thở của y vừa dứt đoạn thì ngọn trủy thủ trong tay Á Di cũng bổ xuống tim hắc. Nàng vừa kết liễu mạng sống của Thiệu Ân vừa ban phát cho y những giọt lệ xót xa của số phận mình.

Gieo tình di nghiệp

Ngắm mình trước tấm gương đồng sáng ngời, Tiết Nhã công tử vòng tay phủ hai vạt áo lam y thư sinh, có những đường kiến hoa văn sắc xảo.

Y nhìn lại một lần nữa trong tấm gương đồng và điểm nụ cười thỏa mãn với dung mạo mỹ nam tử, rồi mới rời gian phòng khách.

Ả a hoàn chờ ngoài hành lang đón Tiết Nhã. Y cười với ả a hoàn, từ tốn nói:

- Nàng nhìn xem, bạch ngọc thư sinh Tiết Nhã công tử như thế nào?

Ả a hoàn cúi mình, nhỏ nhẹ nói:

- Một khi Thục trang chủ đã chấm thì công tử phải là người hơn hẳn những người khác.

Tiết Nhã vuốt cằm, đắc ý nói:

- Bỏn công tử dám tự hào với nàng rằng trên cõi nhân sinh này chẳng một mỹ nam tử nào có thể sánh bằng với ta đâu.

- Tiểu nữ cũng nghĩ như công tử.

Tiết Nhã khẽ gật đầu, kiêu ngạo nói:

- Nghĩ như thế thì tốt, sau này khi ta đã chính thức trở thành hiền tể của Thục trang chủ, nghiễm nhiên trở thành thiếu Trang chủ Phi Yến thiên trang thì ta sẽ để mắt tới nàng.

Ả a hoàn nhìn Tiết Nhã mỉm cười:

- Tiểu nữ vô cùng cảm kích và sẽ nhớ mãi lời của công tử. Giờ mời công tử đến gặp Thục tiểu thư.

- Ta chỉ chờ nghe câu nói đó. Nàng hãy dẫn đường cho ta.

Ả a hoàn dẫn Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã theo hành lang rời biệt đường Phi Yến thiên trang. Nàng đưa gã băng qua khu hoa viên của Phi Yến thiên trang, một khu hoa viên với muôn vạn những khóm hoa đang khoe sắc với bầy bướm chao lượn phía trên, chực chờ tìm một cánh hoa để hạ cánh. Hai người đến một tòa biệt lâu nằm lọt thỏm ngay giữa khu hoa viên đó.

Ả a hoàn dừng bước ngoài tòa biệt lâu, khom người nói:

- Tiểu thư đang chờ công tử trong biệt lâu.

Tiết Nhã vuốt cằm, gật đầu:

Gã giả lả nói:

- Phải chi nàng là vị tiểu thư của Thục trang chủ.

- Tiểu nữ không dám tư tưởng đến điều đó.

- Ta chỉ nghĩ thế thôi, nhưng một khi ta nghĩ thì ngày nào đó nàng sẽ là nhị tiểu thư.

Nói rồi gã Tiết Nhã cứ như theo thói quen, y vuốt lại vạt lam y thư sinh của mình, rồi mới đẩy cửa bước vào biệt lâu. Y khép cửa lại, và đứng nhìn về phía ô cửa sổ hình vòm.

Nơi đó là một trang giai nhân đang quay nhìn về phía y. Nàng vận bộ cánh xiêm y trắng toát, được may bằng thứ lụa Hàng Châu. Thứ lụa mỏng tanh, đủ để cho Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã nhìn thấu những đường cong của cơ thể mình.

Chỉ mới nhìn từ phía sau thôi, Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã đã cảm thấy được chân diện của Thục tiểu thư, nhưng với những đường nét nhìn từ phía sau, Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã cũng dự đoán nàng là một trang mỹ nữ.

Y nghĩ thầm:

- “Ta gặp may rồi.”

Á Di vẫn nhìn ra ngoài vòm cửa sổ mà không quay mặt nhìn lại. Nàng cũng chẳng màng gì đến sự xuất hiện của Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã, mà cứ như đang dỗi hờn vào cõi mộng mơ nào đó.

Không thấy nàng quay lại, Tiết Nhã buộc phải đánh động bằng một tiếng tăng hắng.

Thục Á Di cũng không nhìn lại Tiết Nhã, nhưng lại lên tiếng:

- Tiết công tử đến rồi đó à?

Tiết Nhã ôm quyền, cô lấy giọng ôn nhu ngọt ngào để nói với nàng:

- Tại hạ hy vọng mình sẽ không làm cho Thục tiểu thư thất vọng.

- Tiết công tử đã được phụ thân chọn lựa, chắc chắn sẽ không thể nào là một xú công tử, hời hám được. Nhưng Á Di chỉ sợ công tử không mãn nhãn với Á Di thôi.

Tiết Nhã rồi rít nói:

- Tiểu thư đừng nghĩ vậy. Tại hạ chỉ sợ mình chỉ đáng là một nô nhân của tiểu thư.

Được làm nô nhân, tại hạ cũng mãn nguyện, chỉ sợ ngay cả kiếp nô nhân, tại hạ cũng không xứng đáng ở bên tiểu thư.

- Tiết công tử khéo nói. Nhìn từ phía sau, Tiết công tử thấy Á Di thế nào.

- Tại hạ có nằm mộng cũng không tưởng được mình lại may mắn có được diễm phúc này. Mong tiểu thư đừng cho tại hạ chỉ biết nói ngoa, tại hạ sẵn sàng quỳ dưới chân tiểu thư để xin chút tình của nàng.

- Á Di được may mắn như vậy à?

Tiết Nhã quỳ xuống sàn gạch, nhìn Á Di nói:

- Tiểu thư hãy nhìn xem, tại hạ đang quỳ đây.

- Được, Á Di sẽ nhìn lại. Nhưng với một điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Tiết công tử không được tò mò, thắc mắc gì cả và cũng đừng muốn Á Di phải lột chiếc khăn lụa che mặt mình.

Nàng nói rồi từ từ quay lại.

Ngoài đôi mắt to và sáng long lanh gợi tình thì mặt nàng được che nửa phần dưới bởi một vuông lụa đen.

Mặc dù không thấy trọn chân diện của Á Di nhưng chỉ đôi mắt của nàng thôi cũng làm cho họ Tiết ngây người rồi. Không chỉ có đôi mắt mà những đường cong của thể pháp Á Di cũng đủ làm cho Ngọc Diện thư sinh nao nao trong lòng. Mặc dù trên người nàng vẫn còn bộ xiêm y trắng toát, nhưng những lớp lụa mỏng không cố ý che đậy những đường nét bên trong của nàng, mà lại tôn tạo nó, gợi lên trong đầu người đối diện người hoạt cảnh giao tình. Đôi mắt mơ màng của Ngọc Diện thư sinh càng mơ màng hơn khi tiếp nhận những đường cong ẩn hiện qua làn lụa mỏng.

Y bất giác không dẫn được mà nuốt nước bọt như một gã đói ăn thèm thường lâu ngày.

Á Di nhìn vào mặt Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã.

Gã cũng nhìn lại nàng. Hai người đối mắt nhìn nhau. Tiết Nhã nghĩ thầm:

- “Nàng đúng là mỹ nữ bí ẩn.”

Trong khi Tiết Nhã nghĩ như vậy thì Á Di nghĩ khác. Nàng đang nghĩ về Dương Thiệu Ân. Á Di chớp mắt từ tốn nói:

- Tiết công tử đồng ý với điều kiện của Á Di chứ?

Ngọc Diện thư sinh vốn vãn nói:

- Thục tiểu thư, không chỉ là một điều kiện, mà bây giờ nàng muốn ta làm gì ta cũng sẽ chịu theo ý của nàng.

- Tiết công tử tự nguyện làm theo ý của ta ư?
- Tại hạ sẵn sàng. Dù nàng bảo ta nhảy vào lửa, ta cũng sẽ nhảy. Nàng muốn ta biến thành chó liêm gót hài nàng, ta cũng sẽ là chó. Nàng bảo ta là nô nhân thì ta sẽ là nô nhân tôn thờ nàng.

Nghe Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã nói, Á Di bật cười thành tiếng. Nàng cười rồi đáp lời gã:

- Tiết công tử làm cho Á Di xúc động... Chúng ta biết công tử cũng là một mỹ nam tử đâu cần phải hành hạ mình với Thục Á Di như vậy.
- Với ai thì ta là trang hào hoa công tử, nhưng với Thục Á Di, ta nguyện làm nô nhân cho nàng.
- Vì sao công tử lại có ý nghĩ đó.
- Vì nàng là Thục tiểu thư, và là người ta mơ mộng.
- Tiết công tử khiến cho Á Di xúc động.

Tiết Nhã ngẩng lên nhìn chàng. Y ôn nhu nói:

- Tiểu thư, tại hạ quỳ mãi ở đây. Quỳ trước mặt nàng để cầu xin nàng ban phát tình yêu.
- Công tử có ý đó ư?
- Ta sẽ quỳ mãi ở đây.
- Á Di đâu muốn Tiết công tử phải hạ mình, quỳ dưới chân Á Di.
- Không, tại hạ sẽ quỳ mãi đến khi nào nàng ban phát cho ta chữ tình, ta mới đứng lên.

Á Di lắc đầu:

- Không, Thục Á Di đã trót yêu một người, mà khi yêu thì chỉ yêu một người mà thôi, nhưng với công tử, nếu công tử không có ý tò mò muốn lật vuông lùa trên mặt Á Di, Á Di sẽ ban phát cho công tử thứ mà công tử đang cần.

Tiết Nhã gật đầu như tể sao.

- Ta hứa, ta hứa sẽ không nhìn sau tấm lụa che mặt kia là sắc hoa như thế nào.

Á Di khẽ gật đầu:

- Nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn như phá thạch.

Tiết Nhã gật đầu:

- Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn như phá thạch.

Lời của Tiết Nhã vừa dứt thì bộ cánh xiêm y trắng toát trên người Thục Á Di được tự tay nàng trút bỏ ra. Nàng bước ra khỏi mớ lụa Hàng Châu bằng một thể pháp trần truồng phơi tất cả những gì ra trước mặt Tiết Nhã.

Ngọc Diện thư sinh nghệt thở trước hành động của Á Di. Hắn sao có thể ngờ tới hành động này của nàng.

Đôi mắt của Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã những tưởng đâu đứng tròn, miệng há hốc bởi thân thể của Thục Á Di. Hắn không tin vào mắt mình, hắn đã quá đỗi ngạc nhiên trước hành động của nàng, bất giác không làm chủ được, phải lấy tay dụi mắt như ngỡ mắt đang bị hoa, hoặc gã đang nằm mơ.

Á Di bước đến trước mặt Tiết Nhã.

Y vẫn quỳ xuống sàn gạch nhưng hai mắt thì mở to như muốn nuốt chửng lấy thể pháp của Thục Á Di.

Tiết Nhã lập bập nói:

- Tại hạ... tại hạ có nằm mơ không?

- Công tử không nằm mơ đâu, hãy nhận lấy thân thể của Phi Yến thiên trang Thục tiểu thư. Công tử có thể nói ra những lời hoa mỹ, những lời tình để rót mật vào tai Á Di, nhưng cuối cùng thì công tử vẫn cần sở hữu thể xác này.

Tiết Nhã toan mở miệng nói.

Nhưng Á Di đã khoát tay y:

- Đừng nói nhiều, hãy thụ hưởng, chiêm đoạt, dày xéo thể xác của Thục Á Di.

Tiết Nhã toan mở miệng nói nhưng kịp thấy đôi chân mây nàng nhúu lại.

Y vội ngậm chặt hai cánh môi, rồi ôm chầm lấy đôi chân trần thon dài của nàng. Y úp mặt vào hai bắp chân nàng.

Y từ từ đứng lên mà mặt thì vẫn dí chặt vào thân thể Á Di. Y ôm cứng lấy thân nàng, siết mạnh vào mình, hỏn hỏn nói:

- Ta có mơ không... ta có mơ không...

Á Di im lặng không đáp lời gã.

Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã bỗng Á Di lên, đưa nàng đến tràng kỷ, đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỷ rồi hỏn hỏn bỏ trang phục mình.

Nàng vẫn nằm với vẻ chờ đợi và mộng tưởng.

Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã trườn lên người Á Di. Hắn vồn vã, hỏn hỏn như một con thú đói ăn lâu ngày, tận hưởng và tàn phá cơ thể của Á Di trước khi thực hiện hành vi cuối cùng.

Tiết Nhã thều thào nói:

- Ta yêu nàng... ta yêu nàng...

Khi hắn thốt lên những lời nói đó thì người lịm đi trong sự khoái cảm của một kẻ chinh phục và chiến thắng, có biết đâu thần chết cũng đến với gã trong khoảnh khắc giao hoan tột đỉnh đó.

Mũi châm dài được Á Di rút ra từ búi tóc, ghim đúng vào đại huyết bách hội ngay giữa chính đầu Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã. Nàng ghi mạnh tay đâm độc đó vào đại huyết bách hội của họ Tiết, trong khi gã

vẫn dồn dập thực hiện sự chiếm hữu của mình.

Vừa ghim cây trâm độc lấy mạng Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã, Á Di vừa nói:

- Tất cả đều gian trá và bỉ ổi.

Nàng kết thúc cuộc giao hoan của Ngọc Diện thư sinh bằng một cái chết giần giật ngay trên người nàng. Giết chết Tiết Nhã, Á Di không cảm thấy một chút thanh thản nhẹ nhõm nào mà ngược lại còn cảm nhận một nỗi buồn nặng trĩu đè nặng lên tâm hồn nàng.

Á Di đẩy xác Tiết Nhã rơi xuống tràng kỷ nhưng không quên lấy lại cành trâm độc hung khí. Xác của Ngọc Diện thư sinh Tiết Nhã rơi xuống tràng kỷ

- Huych...

Âm thanh đó như một quả búa nặng ngàn cân bổ vào tim Á Di. Nàng băng quơ nói:

- Thiệu Ân, muội hận huynh.

Lời nói đó vừa bật ra khỏi miệng Á Di thì nàng nghe một tiếng thở dài nhỏ nhỏ đập vào thính nhĩ mình. Nàng ngỡ như mình nghe nhầm mà thừ người nằm dài trên tràng kỷ, nhưng rồi tiếng thở dài kia vẫn động trong tâm tưởng của Á Di, buộc nàng phải nghĩ trong biệt lâu đã có đệ tam nhân đã chứng kiến tất cả những việc làm của mình. Ý tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng như thể bị nung trên một bếp lò rèn. Nàng xua ý tưởng đó đi với một ý niệm trong đầu:

- “Ta chỉ là kẻ hoang tưởng, mơ hồ. Làm gì có một người thứ ba trong biệt lâu của ta.”

Ý niệm đó lóe lên, nàng lại nghe tiếng thở ra một lần nữa. Lần này Á Di nghe rõ mồn một, và không thể nào tự đánh lừa mình được nữa. Nàng ngồi bật lên.

Đúng như nàng nghĩ, bên ô cửa hình vòm đã có một người đứng quay

lưng lại nàng.

Một nam nhân, y chấp tay sau lưng đôi mắt nhìn qua ô cửa hình vòm đó.

Á Di nghĩ đến người đang đứng đó có lẽ là Thục Tùng Nhẫn, phụ thân của nàng, nhưng nhìn kỹ mới quả quyết đó không phải là Thục Tùng Nhẫn. Sắc diện nàng ửng hồng, đỏ gât như vừa phải nhận cả gáo nước sôi vào ngay chính diện. Tim nàng đập thành thịch.

Á Di chẳng màng đến sự lỏa lồ của mình, mà lên tiếng hỏi:

- Người là ai?
- Tiểu thư đã vận trang phục vào chưa?

Giọng nói của Đồng Tiểu. Nàng không thể nào tin được kẻ đứng quay lưng lại với nàng là Đồng Tiểu. Nàng không tin nhưng rõ ràng giọng nói đó là của Đồng Tiểu. Á Di sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng rời tràng kỷ đến lấy trang phục vận vào người.

Nàng nhìn vào lưng Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Công tử là Đồng Tiểu à?
- Vâng, chính Đồng Tiểu.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa quay lại đôi mắt với nàng. Đôi chân mày Đồng Tiểu thoạt nheo lại khi thấy tấm lụa đen che ngang mặt Á Di. Chàng buông tiếng thở dài:

- Tiểu thư là Thục Á Di hay là một người nào khác?

Á Di ngập ngừng rồi nói:

- Một người khác.

Lời còn đọng trên môi nàng thì Đồng Tiểu đã vụt lướt qua mặt. Chiếc khăn lụa đen che mặt đã bị Đồng Tiểu giật ra khỏi mặt Á Di. Nàng sững sờ nhìn chàng.

Đồng Tiểu nhìn nàng:

- Nàng là Á Di.

Á Di sợng chín cả người, muốn đưa tay che mặt nhưng giờ đây hai người đã đối mặt nhau. Nàng có che cũng bằng thừa.

Á Di nhặt nhẹo nói:

- Đúng, bốn cô nương là Á Di thì đã sao nào.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng nhìn thẳng vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng uy nhân của Đồng Tiểu, sắc hoa của Á Di đỏ rần như quả chín.

Nàng chỉ muốn mặt đất dưới chân nứt toạc ra làm hai để nàng có thể chui xuống địa phủ châu diêm chúa.

Đồng Tiểu vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhìn nàng nhưng im lặng. Sự im lặng của chàng càng làm cho Á Di bối rối và thẹn thùng hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Đồng công tử đã chứng kiến tất cả rồi. Giờ thì người có thể cho ta là một dâm nữ, tàn nhẫn vô tâm, và có thể giết ta cũng được.

Đồng Tiểu từ từ thở ra nhìn Á Di và nói:

- Thục tiểu thư là ma đầu dâm nữ thì cũng là Thục tiểu thư. Tại hạ chẳng liên quan đến những việc của tiểu thư. Ai cũng có cái riêng của mình và họ làm theo cái riêng đó. Nhưng tiểu thư hãy cho tại hạ biết...

Đồng Tiểu bỏ lưng câu nói, bước đến trước mặt Á Di. Chàng nghiêm giọng từ tốn nói:

- Dương Thiệu Ân cũng đã chết như vị huynh đài này?

Á Di lắc đầu:

- Không...

- Vậy ai đã giết Dương Thiệu Ân?

- Chính ta.
- Bản thân Thục tiểu thư không thể giết được huynh ấy.
- Chính ta đã lấy mạng Dương Thiệu Ân.
- Tiểu thư yêu Dương huynh kia mà. Phải chăng tiểu thư giết huynh ấy để thay đổi bản chất tình yêu của tiểu thư?

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Đúng.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhíu lại. Nhìn Á Di một lúc, chàng nhặt nhẻo nói:

- Nàng đúng là một dâm nữ đê tiện và hạ đẳng.

Thốt ra câu nói đ, Đồng Tiểu chợt lộ vẻ bối rối như thể người lỡ lời.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Tại sao Thục tiểu thư lại thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới hôm nào đây nàng còn là một tiểu thư trâm anh đài các. Chỉ một lời xúc xiềng của tại hạ thôi, nàng đã quyết đòi lại sự trong trắng cho mình bằng được. Thế mà hôm nay...

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Thú thật, Đồng Tiểu này không tin vào mắt của mình nữa. Tất cả quá ư xa lạ đối với tại hạ. Tại hạ ngỡ như nàng không phải là Thục Á Di của hôm nào mà đã lột xác làm một con người khác.

- Đúng, ta... đã là một con người khác. Đồng công tử không lạ chứ?

Đồng Tiểu gắt giọng nói:

- Tại sao lại có sự thay đổi này.
- Vì Dương Thiệu Ân.

- Dương huynh đã làm gì?

Thục Á Di im lặng, nhưng nắc nghen. Nàng nhìn Đồng Tiếu, hai cánh môi mím lại với nhau.

Đồng Tiếu miễn cưỡng hỏi:

- Á Di, nàng có thể cho Đồng Tiếu biết được không? Dương huynh đã làm gì khiến nàng thay đổi như vậy. Trước đây khi cùng nàng và Dương huynh phiêu bạt tìm thanh kiếm Vô Minh, tại hạ luôn nghĩ nàng và Dương huynh sánh duyên với nhau, chắc chắn sẽ là một đôi hiền kang lệ.

Á Di khoát tay, miệng nói:

- Hiền kang lệ... Nghe tức cười quá.

Nàng nuốt nước bọt nhìn Đồng Tiếu nói:

- Ta tiếc... Tại sao mình lại yêu Dương Thiệu Ân, một con người gian trá và bỉ ổi đó.

- Khi người ta không còn bị chữ tình che khuất tầm mắt thì luôn thấy điều xấu nơi người mình yêu. Tại hạ nghĩ Dương huynh không tệ như nàng nghĩ đâu.

Á Di phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Đồng công tử bênh vực cho Dương Thiệu Ân à? Người phải bênh vực cho hấn thôi, sao không bênh vực hấn được, bởi vì hấn là bào huynh của ngươi mà.

Đồng Tiếu cau mày nói:

- Cũng vì lẽ nàng biết Dương huynh là bào huynh của tại hạ mà xuống tay giết huynh ấy?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nàng buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu:

- Tất cả bọn Hắc đạo các ngươi đều có sự gian trá tiềm ẩn.

Đồng Tiểu cau mày:

- Tiểu thư đừng nghĩ như vậy. Hắc đạo hay Bạch đạo đều là những con người như nhau.

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Á Di, tại hạ biết có một uẩn khúc gì đó khiến nàng biến thành con người khác. Hay đúng hơn, nàng đang làm mọi cách, bất cứ điều gì để trả thù cho bản thân mình. Trả thù Dương Thiệu Ân, hay trả thù một người nào đó... hãy nói cho tại hạ biết đi.

Đồng Tiểu vừa nói dứt câu thì Á Di bật khóc tức tưởi.

Lệ trào khóe mắt nàng cùng với những tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng nhìn Đồng Tiểu qua màn lệ che kín cả hai con ngươi to và sáng. Thực Á Di nghẹn ngào nói:

- Đồng huynh, Á Di van xin huynh hãy giết Á Di đi.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài:

- Được, tại hạ sẽ giết nàng, nhưng trước khi làm điều đó thì tại hạ phải biết chuyện gì đã xảy ra với nàng.

- Huynh hứa chứ?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tại hạ hứa.

Á Di nghẹn ngào thuật lại tất cả mọi việc xảy ra với nàng và Thiệu Ân, rồi nhìn chàng nghẹn ngào nói:

- Chung quanh Á Di chỉ toàn là những con người gian trá và bỉ ổi. Á

Di chỉ còn biết tự hủy mình để thỏa mãn những khát vọng của người khác. Để trả thù lão nhân gia là chính.

Nghe Á Di nói, Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu thư, tại hạ có một câu chuyện này rất hay, câu chuyện của võ lâm. Đây là câu chuyện mà tại hạ từng đã hứa sẽ không thổ lộ với ai, nhưng với tiểu thư, tại hạ buộc phải nói để nàng hiểu thấu hơn về con người võ lâm.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Cổ nhân nói, sống không tình yêu chỉ như xác chết biết thở, nhưng ai ngờ được tình yêu cũng có thể vùi dập con người vào tận đáy của cõi trầm luân khổ ải.

Đồng Tiểu nắm lấy tay Á Di, dìu nàng đến bên vòm cửa sổ để tránh phải nhìn vào cái xác của Tiết Nhã. Chàng nhìn ra ngoài khu hoa viên:

- Nàng có biết vì sao võ lâm chia ra làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo không? Sự phân chia đó cũng do chữ tình quái gỡ mà ra đó. Tại hạ khẳng định điều đó, bởi vì tại hạ đã chứng nghiệm lịch sử võ lâm trong Uyên Ương động.

Á Di tò mò nhìn sang Đồng Tiểu:

- Uyên Ương động ở đâu?

- Khi tại hạ rời Uyên Ương động thì nó trở thành nấm mồ chôn ba người si tình. Ba người đó nói ra hẳn nàng sẽ chẳng bao giờ ngờ được. Người thứ nhất là Phù Dung Tiên Cô, người thứ hai là Thiên Cang Thần Chỉ Thượng Quang Kỳ, người thứ ba là Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn, ngoại tổ của Đồng Tiểu. Cuộc tình của ba người đó tạo nên bể khổ trầm luân cho người võ lâm.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài. Nhìn sang Á Di, Đồng Tiểu nói:

- Nàng có muốn nghe không?

Á Di gật đầu.

Nụ cười gượng hiện lên miệng Đồng Tiểu:

- Trước đây, Thiên Cang Thần Chỉ Thượng Quang Kỳ, lão ngoại tổ và Phù Dung Tiên Cô là sư huynh muội đồng môn. Nhưng chính vì không giữ mối quan hệ sư huynh đệ đồng môn mà cả hai người Thiên Cang Thần Chỉ Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ cùng yêu Phù Dung Tiên Cô. Phù Dung Tiên Cô có một sắc đẹp khiến hai vị sư huynh phải đắm đuối. Biết hai vị sư huynh yêu mình, nên Phù Dung Tiên Cô đã không chấp nhận tình yêu của người nào cả.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, lắc đầu:

- Nếu như Thiên Cang thần chỉ và Thiên Diện Ma Tôn biết trọng tình huynh đệ, biết lấy đạo làm người thì chẳng có chuyện gì xảy đến trên giang hồ võ lâm, khổ nỗi cả hai đều si tình, hay đúng ra say đắm nhan sắc của Phù Dung Tiên Cô. Ai cũng yêu, và ai cũng mong mình sẽ là người chiếm được trái tim giai nhân.

Đồng Tiểu cười khẩy, lắc đầu:

- Là ngoại tổ Hà Chuẩn của Đồng Tiểu đã đoạt được Phù Dung Tiên Cô, nhưng không bằng trái tim tình yêu mà bằng thủ đoạn cướp đi sự trong trắng của người. Phù Dung Tiên Cô đã có mang và sinh mẫu thân là Hà Tịnh Cơ.

Nhìn sang Á Di:

- Phù Dung Tiên Cô trao mẫu thân cho lão ngoại tổ Thiên Diện Ma Tôn rồi tìm đến Uyên Ương động, tự nhốt mình trong chốn thâm sơn cùng cốc. Ngược lại Thượng Quang Kỳ tiên bối thì ôm hận, gán cho ngoại tổ là Hắc đạo gian trá. Hà Chuẩn ngoại tổ tính tình ương ngạnh, chấp nhận sự gán ép đó để rồi từ đó Hắc đạo và Bạch đạo trở thành hai thế lực đối kháng với nhau cho đến ngày hôm nay.

Chàng lại buông tiếng thở dài:

- Đó là hậu quả của những mối tình tay ba mà người khác phải gánh lấy sự uất hờn của cuộc tình đó. Phù Dung Tiên Cô biết được nhị vị sư huynh của mình hiềm khích với nhau nên mới gởi mật thư cho hai

người đến Uyên Ương động. Phù Dung Tiên Cô buộc hai người phải ghi lại khẩu quyết võ công, để người thụ luyện, sau đó một mình người giao đấu với hai, nếu như Phù Dung Tiên Cô thua thì Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ Hà Chuẩn muốn làm gì thì làm, nhưng nếu hai người thua thì phải vĩnh viễn rời bỏ giang hồ, trở thành huynh đệ chi giao.

Đồng Tiểu mỉm cười.

Á Di hỏi:

- Cuối cùng thì sao?

- Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ trở thành bằng hữu của nhau và cùng phủ phục trước ngọc tượng di thân của Phù Dung Tiên Cô như hai gã nô nhân trung thành. Cả hai đã nghiệm ra được tình yêu chân thành chỉ khởi phát từ tấm lòng vị tha và hy sinh chứ không thể bắt đầu bằng sự chiếm đoạt và chiếm hữu.

Đồng Tiểu gượng cười nhìn nàng.

Á Di nhìn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nắm tay nàng:

- Thục tiểu thư, nàng biết vì sao tại hạ kể cho nàng nghe câu chuyện tình tay ba đó không?

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di hiểu.

Đồng Tiểu mỉm cười với nàng. Chàng từ tốn nói:

- Đi tìm một tình yêu chân thành đến với mình đôi khi phải trả giá bằng nước mắt. Nhưng đừng biến tình yêu thành nỗi uất hờn căm phẫn. Hãy để tình yêu như vị ngọt cho cõi đời phù phiếm này. Để xua đi những tham vọng vốn đã có đầy dẫy trong cuộc đời của một con người.

Á Di nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng huynh...

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Á Di đừng gọi Đồng Tiểu này như vậy. Đúng ra tại hạ phải gọi nàng bằng hai tiếng tàu tàu.

Chàng gượng cười nói:

- Nhứt đại phụ thê bách nhật ân... Mặc dù Dương huynh đã ra đi rồi, nhưng huynh ấy cũng đã là tướng công của Á Di... và mãi mãi Á Di sẽ là tàu tàu của tại hạ, mãi mãi và mãi mãi.

- Đồng công tử không xem thường Á Di chứ?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, chỉ sợ tàu tàu không xem thường Đồng Tiểu này.

- Ta sẽ không bao giờ quên Đồng đệ đệ đâu.

Chàng gượng cười, rồi ôn nhu nói:

- Đệ đã có thể rời khỏi biệt lâu của tỷ được rồi. Mong tàu tàu bảo trọng.

Nàng nhìn Đồng Tiểu khẽ gật đầu:

- Mong rằng một ngày nào đó ta sẽ gặp lại đệ.

- Nhứt định sẽ gặp lại mà. Tàu tàu đừng trách đệ đã mạo muội xâm nhập vào biệt lâu của tàu tàu.

- Ta không bao giờ trách mà còn phải nhớ ơn Đồng đệ đệ rất nhiều.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tàu tàu bảo trọng.

- Đệ bảo trọng.

Đồng Tiểu mỉm cười với Á Di một lần nữa rồi cất mình qua vòm cửa chẳng mấy chốc đã mất hút vào bóng đêm của hoa viên. Á Di vẫn đứng bần thần bên vòm cửa sổ. Nàng mơ hồ nhớ lại những gì Đồng Tiểu nói với mình.

Á Di nhắm mắt nói:

- Đồng Tiểu, Á Di biết chọn cho mình một lối đi như thế nào rồi.

Nàng đứng như một pho tượng, dõi mắt vào bóng đêm qua vòm cửa sổ. Nàng bồi hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra với mình. Hồi tưởng lại quãng thời gian mà Thiệu Ân cùng Đồng Tiểu rong ruổi trên những nẻo đường giang hồ. Hồi tưởng lại cái đêm nàng trao thân cho Thiệu Ân, và cái ngày nàng xuống tay lấy mạng y khi y đã trở thành phế nhân.

Thậm chí nàng nhớ lại những gì mình đã làm để hủy hoại bản thân, để trả thù cho người sinh thành ra nàng là Thục Tùng Nhân.

Á Di nhắm mắt lại. Lệ trào ra hai bên khóe mắt nàng. Nàng im lặng để cho đôi dòng lệ tiếp tục tuôn trào ướt đầm cả khuôn mặt thanh tú rồi rút cây trâm độc cài trên búi tóc.

Nàng nhìn vào bóng đêm băng quơ nói:

- Thiệu Ân, có lẽ thiếp phải theo chàng mới có thể tìm được cho mình một tình yêu chân chính. Thiếp phải tìm đến tình yêu của mình chứ không thể hủy tình trong nỗi uất hờn bởi tình yêu.

Nàng nói rồi đặt cây trâm vào đúng ngay tử huyết yết hầu. Nàng nhớ đến Đồng Tiểu, nhớ đến những gì chàng đã nói với nàng.

- Đồng Tiểu, Á Di tiếc đã chọn làm người, giờ thì chỉ còn biết chờ đợi sự kỳ ngộ trong cõi hư vô.

Nàng nói rồi đâm mũi kim trâm vào yết hầu mình.

Tất cả mọi người đến với nàng rồi chợt tan biến đi để rồi nàng chìm

vào cõi vô thức vĩnh hằng, phải bỏ tất cả mọi phiền lụy trên cõi nhân sinh này.

Phân định thực hư

Áo quan của Thục Á Di được quàng ngay tại chính đường Phi Yến thiên trang.

Tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều có mặt tại đại đường chính sảnh Phi Yến thiên trang để chia buồn với Thục Tùng Nhẫn Trang chủ. Thục Tùng Nhẫn giờ đã được Thượng tôn Minh chủ cất nhắc làm Phó chương giáo võ lâm Bạch đạo, vừa là tay giữ chìa khóa của Chung Hảo Kiệt, chính vì thế uy danh của lão đối với võ lâm to lớn và chỉ dưới có mỗi Chung Hảo Kiệt. Tất cả đã có chuyện xầm xì quanh Thục Tùng Nhẫn khi lão trở thành Phó chương giáo võ lâm.

Người ta bàn tán với nhau rằng Thục Tùng Nhẫn Trang chủ là người biết nhìn xa trông rộng, nếu không muốn nói là một kẻ có thủ đoạn.

Cái chết của Thục Á Di cũng tạo lắm chuyện về Thục trang chủ, nhưng lời xấu thì chỉ nói sau lưng họ Thục mà thôi, chứ nào ai nói ngay trước mặt lão Trang chủ của Phi Yến thiên trang.

Dù nói gì đi nữa, có cái chết, phần lớn mọi người đều có hảo cảm, nhưng một điều duy nhất giới võ lâm Bạch đạo phải biết im lặng đó là nguyên nhân cái chết của Thục Á Di. Tại sao Thục Á Di, ái nữ của Phi Yến thiên trang chủ chết, chẳng một người nào dám bàn đến.

Bởi điều đó đã được Thục Tùng Nhẫn khuyến cáo qua một lời nói rất có lý và tình. Cái chết của ái nữ khiến lão đau khổ vô cùng, mong chư vị bằng hữu đừng nhắc đến.

Đám tang của Á Di quả là một đám tang lớn nhất từ trước đến nay trong giới võ lâm.

Ngoài Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt không đến dự tang lễ, tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều đến. Đến dự tang lễ, ai cũng muốn chia buồn với Thục trang chủ. Thật ra ai cũng muôn lấy lòng vị Phó chương giáo võ lâm. Tay hòm chìa khóa của võ lâm Minh chủ

Chung Hảo Kiệt. Thậm chí người chủ trì tang lễ cho Thục Á Di là Thái Ất chân nhân. Chính vì sự có mặt của Thái Ất chân nhân càng làm cho Thục Tùng Nhẫn thêm uy danh với giới võ lâm Bạch đạo.

Mọi người lần lượt viếng qua linh cữu của Thục Á Di thì từ ngoại đại đường, Đồng Tiểu bước vào. Chàng vận bộ nho phục màu đen, với vẻ mặt đưa đám, tiến thẳng đến linh cữu của Thục Á Di. Sự xuất hiện của Đồng Tiểu buộc tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo phải chú nhãn đến chàng. Họ tự nhủ, sao ngày tang lễ của Thục Á Di, một trang thiên hương lá ngọc cành vàng của Thục trang chủ, một nữ lưu tài sắc vẹn toàn vừa giới Bạch đạo mà Thục trang chủ lại để cho Hắc đạo Đồng Tiểu đến viếng.

Tất nhiên Đồng Tiểu nhận ra ngay ánh mắt của quần hùng Bạch đạo.

Chàng nhận ra nhưng phớt lờ chẳng màng đến. Chàng bước đến trước linh cữu Thục Á Di, rút ba nén hương toan đốt để tiễn người xấu số thì một đạo trưởng cản lại:

- Đồng tiểu tử không được thắp hương viếng linh cữu của Thục tiểu thư.

Đồng Tiểu nhìn lão đạo trưởng, ôn nhu hỏi:

- Tiểu sinh mạo phạm hỏi lão đạo trưởng, tại sao tại hạ không được thắp nén hương tiễn tẩu tẩu của mình chứ?

Lão đạo trưởng vuốt râu nói:

- Đồng công tử hãy xét lại bản thân mình. Đồng công tử là người của Hắc đạo, còn người quá cố là người của giới Bạch đạo. Bạch đạo và Hắc đạo vốn không cùng một con đường.

Đôi chân mày Đồng Tiểu cau lại:

- Lại Hắc đạo và Bạch đạo, đạo trưởng nghĩ như thế nào là Hắc đạo, thế nào là Bạch đạo.

- Tất cả người võ lâm đều phân biệt được điều công tử vừa hỏi, không

cần bản đạo phải nói.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng, nói:

- Phân biệt cái con khi, lão đạo trưởng tu tiên lâu quá nên lú lẫn chẳng còn phân biệt cái nào ra cái nào cả.

Nói dứt câu, Đồng Tiểu chỉ hơi lắc vai một cái. Chỉ khí của chàng bất ngờ phóng ra điểm vào tinh huyết của lão đạo sĩ đó. Lão đạo sĩ hoàn toàn không có kịp phản xạ bởi thủ pháp kỳ tuyệt và quái dị của Đồng Tiểu.

Thái Ất chân nhân thét lớn:

- Đồng tiểu tử, không được làm càn đối với Hư Hư lão đệ của bản đạo.

Chàng gật đầu, từ tốn nói:

- Tiểu sinh có làm càn đâu, tại vì cái lão đạo sĩ mũi trâu Hư Hư này chẳng biết cóc khô gì hết mà chỉ nói nhảm nói cuội, nói bừa, nói lung tung, cản tiểu sinh thấp nén hương tiền tẩu tẩu của mình.

Chàng ôm quyền nói:

- Thái Ất chân nhân đạo trưởng là người tu tiên lâu năm, hẳn phân biệt được Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Nếu đạo trưởng phân biệt được, tiểu sinh sẽ rời ngay khỏi đám tang này.

Thái Ất chân nhân vuốt râu nói:

- Hắc đạo là những hạ nhân bỉ ổi, còn Bạch đạo...

Đồng Tiểu khoát tay cướp lời Thái Ất chân nhân:

- Thôi đủ rồi, nghe lão đạo trưởng giải trình Hắc đạo và Bạch đạo, tại hạ nghe mà muôn thủng cả màng nhĩ rồi đây.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường, trang trọng nói:

- Thiên hạ nói các đạo sĩ Võ Đang đều là lũ hồ đồ, nói nhảm nói cuội. Lúc đầu tiểu sinh không tin, giờ thì phải tin thôi. Lão đạo sĩ ngang dọc

khắp chốn giang hồ này vậy có thấy con đường nào màu đen, con đường nào màu trắng chưa? Chỉ cho tiểu sinh với. Hay những con đường đó chỉ có trong võ lâm gian phái.

Đồng Tiểu hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ở đây chư vị đều là những cao thủ thành danh trong giang hồ, đi ngang về tắt, thậm chí cho mình là kẻ uyên bác, vậy có người nào thấy con đường đen, con đường trắng chưa, chắc chắn là chưa. Làm gì có Hắc đạo và Bạch đạo. Chỉ có các vị tự tạo ra mà thôi.

Thái Ất chân nhân sa sầm mặt. Lão gắt gỏng nói:

- Tiểu tử họ Đồng kia, người định đến đây quấy rối đám tang Thục tiểu thư ư?

Đồng Tiểu nạt ngang:

- Bậy bạ, tóc đã bạt, râu đã bạt, mà đầu óc thì chẳng bậc chút nào, muốn nói gì thì nói.

Tại hạ nghe tin Thục tẩu tẩu chẳng may chết yếu nên đến tiễn người, tại sao lại nói tại hạ đến quấy rối tang lễ của tẩu tẩu.

Chàng lắc đầu nói:

- Nói như lão đạo trưởng, nếu tẩu tẩu nghe được, hẳn tẩu tẩu sẽ ngồi lên tát cho vài cái rồi mới chịu nằm xuống đó.

Thục Tùng Nhẫn bước ra nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đồng tiểu tử, người dựa vào đâu mà nói Thục Á Di là tẩu tẩu của người.

Chàng tròn mắt nhìn Thục trang chủ, ôm quyền xá:

- Thục tẩu tẩu là ái nữ của Thục trang chủ, chắc chắn Trang chủ biết rành mà, sao lại hỏi tại hạ. Nhưng Trang chủ đã hỏi, tại hạ phải trả lời, nếu không đáp câu hỏi này, e rằng chư vị anh hùng hào kiệt đang có mặt ở đây lại cho tại hạ là kẻ nhận bừa, thấy Thục tẩu tẩu là ái nữ của

vị Phó chương giáo võ lâm nên nhận cần không biết chừng nữa.

Mặt Thục Tùng Nhẫn đành lại.

Đồng Tiểu nghiêm mặt lia mắt qua quần hào, ôn nhu nói:

- Mọi người ở đây hẳn biết, gã Dương Thiệu Ân kia là một quái nhân mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Y đã bị Thượng tôn Minh chủ phán xử.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tại hạ đã nghe chuyện đó rồi. Tạm thời tại hạ không bàn đến sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo, mà tại hạ chỉ muốn giải trình cho mọi người biết vì sao tại hạ gọi Thục Á Di là tẩu tẩu.

Chàng ôm quyền hướng về Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ cho phép tại hạ nói chứ?

- Người nói thử xem.

Đồng Tiểu hướng về phía quần hào Bạch đạo trịnh trọng nói:

- Trước đây tại hạ và Dương huynh với tiểu thư dần bước giang hồ thừa lệnh Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt đi tìm thanh kiếm Vô Minh tại Tử địa U Minh. Trên đường đi, Thục Á Di tiểu thư đã yêu Dương huynh. Hai người thề non hẹn biển, và sau đó đã trở thành phu phụ. Họ đúng là một đôi hiền kang lệ hiếm có trên đời. Trai thì tài, gái thì sắc. Thục Á Di đương nhiên trở thành tẩu tẩu của Đồng Tiểu này. Nay tại hạ phải đến viếng chứ, và không gọi tẩu tẩu thì gọi bằng gì?

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Còn vì sao Thục tẩu tẩu chết ư? Trang chủ có cho tại hạ nói không?

Tùng Nhẫn nạt ngang:

- Đủ rồi, trong Phi Yến thiên trang của ta không chứa chấp một gã

Hắc đạo nô nhân nào cả, cho dù gã là hậu nhân của Thánh Cô Tiên Tử và Giang Hồ Kỳ Hiệp Lâm Chí Khanh.

Lão quát lớn:

- Người đâu.

Hai gã gia nhân xông xộc bước ra. Chỉ Đồng Tiểu, Thục Tùng Nhẫn gần giọng nói:

- Tổng tên tiểu tử thú này ra khỏi Phi Yên thiên trang. Nếu cần lấy mạng hắc tể cho Thục tiểu thư.

Hai gã gia nhân ôm quyền xá:

- Tuân lệnh Trang chủ.

Cả hai xông xông vào Đồng Tiểu. Chờ cho hai gã đó vươn trảo chục thộp lấy tay mình, thì Đồng Tiểu thi triển một chiêu công cực kỳ quái dị. Chàng chỉ hơi lách bộ, song thủ vung lên. Mọi người chỉ kịp thấy một màn ảnh thủ xuất hiện làm hoa cả mắt họ, thì hai gã kia đã quì mọp xuống hai bên hông Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu vỗ vào đầu hai gã đó:

- Hai người hồn láo nhé, lần sau không có cơ hội để quỳ dưới chân Đồng thiếu gia đâu.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại sao Trang chủ không cho tại hạ nói ra nguyên nhân cái chết của Thục tẩu tẩu.

- Người chỉ nói càn.

- Chuyện này thì không thể nào nói càn được đâu, mà phải nói thật. Bởi vì khi tẩu tẩu chết đã trần trối lại với tại hạ, phải nói cho mọi người biết vì sao tẩu tẩu tìm đến cái chết. Nếu không nói cho mọi người biết thì tẩu tẩu khó mà nhắm mắt được. Thục trang chủ không muốn tại hạ nói vì có gì. Hay Thục trang chủ sợ mình bị mất chức vị

Phó chương giáo võ lâm.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nhìn lại quần hùng:

- Thôi được, vị tình tâu tâu, tại hạ sẽ không bức ép Thục trang chủ. Bởi nếu tại hạ nói ra bi cảnh đưa đến cái chết của tâu tâu, tất sẽ động phạm đến một người, người đó chính là Thượng tôn Minh chủ, mà Thượng tôn Minh chủ lại là người mà Thục trang chủ tôn kính như cha sinh mẹ đẻ của mình. Tại sao Thục trang chủ lại không tôn kính nhỉ.

Đồng Tiểu lắc đầu thở ra:

- Thục trang chủ phải tôn kính Thượng tôn Minh chủ thôi. Nếu không tôn kính thì khó mà hưởng được bổng lộc từ chức vị Phó chương giáo võ lâm.

Thục Tùng Nhẫn biến sắc:

- Tiểu tử, ngươi liệu mà giữ mồm.

- Tại hạ chẳng có gì để giữ cả. Cái mạng còn không sợ mất thì cái miệng có gì chứ. Giờ tại hạ hẳn được phép thắp nhang cho tâu tâu của mình chứ?

Thục Tùng Nhẫn cau mày, đánh mặt nhìn chàng. Lão miễn cưỡng nói:

- Ngươi thắp nhang rồi xéo ngay ra khỏi Phi Yến thiên trang.

- Tại hạ không thích ở đây đâu, nhưng phải làm tròn phận tiểu đệ đối với tâu tâu của mình, được chứ?

Chàng nói rồi đốt nhang đứng trước linh cữu của Thục Á Di.

Vẻ trang trọng của chàng khiến mọi người đều phải chú nhìn. Hít một luồng khí căng phồng lồng ngực, Đồng Tiểu trình trọng nói lớn:

- Thục tâu tâu, tâu tâu ra đi, đệ rất đau lòng. Đệ không ngờ tâu tâu lại tự tìm cái chết để từ bỏ kiếp sống gian trá lọc lừa của giới võ lâm lúc nào cũng tự cho mình là cao cả và trong sạch.

Chàng buông tiếng thở dài rồi trịnh trọng nói tiếp, cố cho mọi người nghe:

- Khi Dương huynh chết, bởi bị Thượng tôn Minh chủ lợi dụng để dùng tay người sát thủ Ngũ đại kỳ nhân, đệ biết tâu tâu đau lòng lắm. Nhưng tâu tâu càng đau lòng hơn khi biết phụ thân người bán người cho kẻ gian trá.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tội nghiệp cho tâu tâu.

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiểu thì bất thành linh Thục Tùng Nhẫn xuất chương võ đến sau lưng chàng.

Lão vừa xuất chương vừa nói:

- Lão phu tổng tiến người theo Á Di.

Không quay lại, nhưng Đồng Tiểu vẫn dụng được ba nén nhang làm binh khí, điểm ngược về sau. Mặc dù trong tay chàng là ba nén nhang nhưng đã được chàng vận hảo nguyên ngươn truyền vào trong đó, đón thẳng lấy chương ảnh của Thục Tùng Nhẫn, tựa như ba mũi dùi xuyên thủng qua bàn tay lão.

Thục Tùng Nhẫn đau đớn thét lên:

- A...

Tiếng thét của lão khiến cho giới võ lâm Bạch đạo giật mình.

Lão đứng thờ người như pho tượng, tay vẫn vươn đến trước, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt.

Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Thấp nhang tiến người xấu số thì phải khấn, sao Trang chủ lại không cho tãi hạ làm trọn phận chức hậu bối của mình.

Chàng cau mày:

- Đừng có phá tại hạ nữa đó.

Nói rồi chàng rút mạnh ba nén nhang lại.

Thục Tùng Nhân thôi lùi về sau ba bộ, không ngừng rung mình. Giờ thì giới võ lâm Bạch đạo không còn ai dám xem thường Đồng Tiểu nữa. Họ đã ngấm ngấm nhận ra võ công tối thượng của chàng.

Đồng Tiểu ghim ba nén nhang vào bát sành, trịnh trọng nói tiếp:

- Trước khi tàu tàu chết oan, chết ức, đã căn dặn lại ước nguyện của tàu tàu là tàu tàu không muốn giới võ lâm có kiểu cách phân định kỳ dị Hắc đạo và Bạch đạo. Nay đệ sẽ thực hiện ước nguyện của tàu tàu, tàu tàu linh ứng hãy biểu chứng qua ba nén nhang mà đệ vừa thắp cho người.

Như thể lời nói của Đồng Tiểu có linh ứng, ba nén nhang chàng vừa thắp cháy bùng lên, rồi quần cong hẳn lại.

Đồng Tiểu reo lên:

- Tàu tàu đã linh ứng.

Chàng vừa nói vừa cầm lấy bó nhang vung ngược về sau lưng mình.

Bó nhang trong tay Đồng Tiểu phạm phạm ghim xuống sàn đại đường chính sảnh Phi Yên thiên trang, tạo thành một đường thẳng cắt ngang cửa. Thủ pháp lẫn nội lực của chàng khiến quần hùng Bạch đạo giật mình.

Đồng Tiểu hành lễ quay bước đi đến đường ranh đó. Chàng nhìn quần hùng võ lâm ôn nhu nói:

- Mọi người hẳn đã nghe tại hạ nói rồi. Giờ đến chư vị lựa chọn. Ở đây tại hạ không phân biệt Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ phân biệt theo con người. Ai là người của Chung minh chủ thì ở lại, còn ai tự nhận ra bản chất thật của con người này thì hãy cùng tại hạ ra đi.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói tiếp:

- Võ lâm Trung Nguyên đã đến lúc phải thay đổi.

Thái Ất chân nhân nói:

- Đồng tiểu tử, ngươi thách thức võ lâm Bạch đạo?

- Tại hạ không thách thức võ lâm Bạch đạo nào cả. Trong tâm tưởng của tại hạ không có Hắc đạo và Bạch đạo. Chẳng có con đường trắng, con đường đen, mà chỉ thách thức những kẻ thiên cận, ngụy biện, với lớp vỏ hòa nhã chính đạo bên ngoài, lấy một đường ranh hư ảo, không thực để cho mình là người đứng trên thiên hạ.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Tiểu tiếp tục nói:

- Trong các vị ở đây, ai là kẻ thiên cận, ngụy trá kia.

Chỉ có sự im lặng đáp lại lời nói của chàng. Sự im lặng đó bất ngờ bị phá vỡ bởi một âm thanh nghe buốt cả cột sống.

Tri diện tri âm

Năm sợi dây thừng từ ngoài cửa đại đường Phi Yến thiên trang như năm con thuồng luồng lao thẳng đến Đồng Tiếu. Những tưởng đầu những sợi dây thừng kia sẽ quấn chặt ấy Đồng Tiếu như đã từng quấn lấy Dương Thiệu Ân. Nhưng tất cả hoàn toàn ngược lại, Đồng Tiếu dựng hữu thủ.

Từ đó những chỉ pháp của chàng phát ra năm đạo Thiên Cang thần chỉ, đón thẳng lấy năm sợi dây thừng.

- Chát... chát... chát... chát... chát...

Năm sợi dây thừng bị những đạo Thiên Cang đánh bật ngược trở lại, đầu những sợi dây thừng bị tét ra trông thật nham nhở.

Quần hùng Bạch đạo buột miệng thốt:

- Thiên Cang thần chỉ.

Tất cả mọi người đã nhận ra tuyệt nghệ võ công của Thiên Cang Thần Chỉ Thượng Quang Kỳ.

Năm ả cung nữ thuộc Tổng đàn võ lâm còn chưa hết sững sờ thì lại tiếp thêm năm đạo Thiên Cang thần chỉ của Đồng Tiếu phát tác từ tả thủ.

Thủ pháp của chàng cực kỳ nhanh, nhanh đến độ cả năm ả cung nữ gần như chẳng có được một chút phản xạ đón đỡ hay né tránh. Năm đạo Thiên Cang thần chỉ của Đồng Tiếu không công vào huyết đạo của năm ả đó, mà lại cắt ngang thất lưng của họ, tợ những lưỡi bảo đao bảo kiếm.

Thất lưng bị Thiên Cang thần chỉ của chàng cắt đứt, khiến cho váy của năm ả cung nữ tuột xuống gót chân. Chẳng nói chẳng rằng năm ả cung nữ vội buông những sợi dây thừng mà chụp lại váy của họ. Động tác

đó khiến quần hào phá lên cười ồ.

Tiếng cười của quần hào còn vang dội đại đường chính sảnh Phi Yến thiên trang thì Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên cùng quần hào Hắc đạo lũ lượt kéo đến. Thấy quần hào Hắc đạo rầm rập đến, bất giác quần hào Bạch đạo im lặng hẳn lại.

Đồng Tiểu nhìn lại năm ả cung nữ. Cả năm người đó bẽn lẽn nhìn chàng.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Đồng Tiểu. Chàng từ tốn nói:

- Phận nữ lưu thì phải biết lấy công ngôn dụng hạnh làm đầu để tu dưỡng mình, có đâu mà hờ một chút thượng cẳng tay, hạ cẳng chân đến độ tuột váy ra như vậy. Năm vị cô nương về bẩm báo với Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt về sấm cho mỗi người một cái đai sắt rồi đến đây tìm bắt Đồng thiếu gia.

Năm ả cung nữ túm váy bẽn lẽn lùi nhanh rời khỏi đại sảnh đường.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Thục trang chủ, mặc dù trước đây họ là nô nhân của Phi Yến thiên trang, chẳng ưa gì Thục trang chủ đâu, nhưng mọi chuyện qua rồi, mong Trang chủ cho bằng hữu của Đồng Tiểu này bày tỏ chút lòng thành với Thục tâu tâu.

Thục Tùng Nhẫn im lặng không nói gì.

Quần hùng Hắc đạo với sự dẫn đầu của Khâu Đại Nhâm lần lượt bước vào thấp nhang cho Thục Á Di. Đồng Tiểu nhìn qua giới Bạch đạo, chẳng còn ai dám biểu lộ thái độ bất mãn đối với chàng.

Mọi người thấp nhang xong, quay trở ra, Đồng Tiểu mới bước đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn. Chàng ôm quyền nói:

- Giờ thì Trang chủ đã hiểu ẩn ý của tại hạ. Nếu như Trang chủ có gặp Thượng tôn Minh chủ, nhắn lời tại hạ với Thượng tôn Minh chủ rằng tại hạ giờ là truyền nhân của Thượng Quang Kỳ Minh chủ và Thiên

Diện Ma Tôn ngoại tổ Hà Chuẩn. Tại hạ là sự kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, tất sẽ đương nhiên nắm quyền chương tối thượng võ lâm để hóa giải ranh giới mà trước đây Thượng Quang tiền bối và ngoại tổ đặt ra. Nếu lão họ Chung muốn giữ lại quyền chương tối thượng võ lâm thì phải tiêu trừ tại hạ. Nếu không làm được chuyện đó thì một ngày không xa, tại hạ sẽ thân hành đến Tổng đàn võ lâm, chấp chương chức vị võ lâm. Cáo từ.

Chàng nói rồi quay bước trở ra khỏi đại đường chính sảnh Phi Yến thiên trang. Bằng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên đón Đồng Tiếu ngay cửa. Đồng Tiếu nói với hai người đó:

- Xem như Đồng huynh đã gởi lời đến Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Tuyết Liên nói:

- Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ tìm đến Đồng ca.
- Tiểu huynh chờ đợi điều đó. Ân oán của một gia tộc hãy để cho người trong cuộc nhận định với nhau. Không nên bắt người võ lâm phải xen vào để máu chảy thành sông, thầy chết thành núi.

Ba người rời Phi Yến thiên trang.

Phương Vũ nói:

- Đồng ca, giờ chúng ta đi đâu.
- Còn đi đâu nữa, nơi nào có Hắc đạo nô nhân thì chúng ta đến đó.

Khấu Đại Nhâm đánh cỗ xe độc mã đến trước mặt Đồng Tiếu.

Lão nhìn Đồng Tiếu:

- Đồng hiền đệ, thúc thúc chuẩn bị xe cho ngươi rồi.

Đồng Tiếu mỉm cười rồi cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ ngồi lên ghế xà ích.

Khấu Đại Nhâm phi thân xuống:

- Hiền điệt bảo trọng.

Đồng Tiểu gật đầu. Chàng nói với Khấu Đại Nhâm:

- Thúc thúc nói với mọi người đừng khiêu khích Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Khấu Đại Nhâm gật đầu, nhướng đôi mày rậm. Đôi mắt của lão đã lồi còn lồi hơn, những tưởng hai con ngươi rơi xuống đất:

- Hiền điệt yên tâm, thúc thúc biết phải làm gì.

- Ân binh bất động.

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Hiền điệt bảo trọng.

Nói rồi Đồng Tiểu ra roi cho con tuần mã kéo cỗ xe lướt đi để lại phía sau quần hùng Hắc đạo với những tấm lòng cảm kích hướng theo chàng.

Lưu Tuyết Liên lên tiếng:

- Tiểu ca, hãy trả lời cho muội biết điều này nhé.

Chàng quệt mũi nhìn nàng nói:

- Huynh biết nàng định hỏi gì rồi.

Tuyết Liên lườm chàng:

- Huynh nói thử xem, muội định hỏi gì nào?

Chàng mỉm cười:

- Có phải nàng hỏi tại sao ta có cơ hội lấy mạng... Ngũ Liên Hoa mà không lấy chứ gì?

Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng then thùng gật đầu:

- Ủ, đúng là mọi người có ý hỏi tiểu ca điều đó. Bộ những nàng đó xinh đẹp khiến tiểu ca chùn tay?

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Nữ nhân mà động một chút thương cảm tay, hạ cảm chân thì có là Hằng Nga giáng thế cũng chẳng thể để cho ta nhìn đến. Huống chi Ngũ Liên Hoa chẳng có gì đẹp cả. So với nàng và Phương Vũ còn kém xa.

- Thế sao tiểu ca không tận dụng cơ hội đó?

Chàng nhướn mày chỉ vào trán nàng:

- Chẳng hiểu gì cả, chẳng thông minh bằng huynh chút nào cả.

Mặt Tuyết Liên càng đỏ hơn.

Đồng Tiểu nói:

- Giết năm người đó thì chỉ bất lợi mà thôi. Mục đích của chúng ta là gì nàng có biết không?

- Tiểu huynh muốn phá bỏ ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo.

- Đúng rồi, giới Bạch đạo cho huynh là giới Hắc đạo, và giới Hắc đạo thì chỉ có những kẻ gian trá, giết người không gớm tay. Nay cho Ngũ Liên Hoa một sinh lộ phần nào đó khiến những quần hùng Bạch đạo thay đổi thái độ của họ.

- Huynh nói đúng nhưng sao lại dụng Thiên Cang thần chỉ cắt dây lưng của họ?

Đồng Tiểu phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Hình như nàng chỉ quan tâm đến chuyện tiểu huynh cắt dây thắt lưng của Ngũ Liên Hoa mà không quan tâm đến điều gì khác.

- Huynh có ý gì khác phải không?

- Có cái gì đâu mà muội thắc mắc.

- Muội muốn biết ý của huynh.

Đồng Tiếu nhìn hắt sang nàng, từ tốn nói:

- Muội muốn biết ẩn ý của huynh à?

Tuyết Liên gật đầu.

Đồng Tiếu nói:

- Có gì đâu, ta muốn thăm chừng xem nàng có ghen không đấy mà.

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Huynh này.

Đồng Tiếu giả lả cười, quay sang Băng Phương Vũ:

- Còn Phương Vũ, nàng có giống Tuyết Liên không?

- Phương Vũ biết ý của Đồng huynh.

- Ý của ta là gì nào?

- Đối phó với nữ nhân mà không có ý giết người ta thì hay nhất, khiến cho nữ nhân bẽ mặt. Trước mặt quần hùng võ lâm Bạch đạo, huynh làm như vậy đối với Ngũ Liên Hoa đã gián tiếp buộc người nữ nhân đó phải rời bỏ võ lâm. Họ đâu còn mặt mũi nào mà đi lại trên giang hồ.

Đồng Tiếu tròn mắt nhìn Phương Vũ:

- Xem ra Phương Vũ có một chút sự thông minh của huynh rồi.

Tuyết Liên nhìn sang chàng:

- Còn muội hắt không có sự thông minh.

- Ô... Hai nàng đều thông minh cả. Nhưng nếu hai người đều thông

minh thì huynh xin được làm kẻ ngu đần.

Tuyết Liên nhướn mày:

- Tại sao có hai người nữ lưu thông minh hai bên thì huynh lại muốn làm kẻ ngu đần.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Tự hiểu... tự hiểu...

Tuyết Liên vùng vằng:

- Mọi người không chịu đâu, mọi người không chịu đâu. Tiểu ca phải nói cho mọi người biết.

Đồng Tiểu lưỡng lự rồi nhìn sang nói:

- Nàng muốn biết vì sao huynh muốn làm kẻ ngu đần khi bên cạnh mình có hai nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh à?

Tuyết Liên gật đầu:

- Mọi người muốn biết.

Đồng Tiểu thở hắt ra rồi nói:

- Trong cổ thư có câu vô độc bất trượng phu. Tiểu huynh có thể lấy ví dụ là lão Chung Hảo Kiệt đó. Lão có độc trăm, gian hùng mới trở thành Minh chủ võ lâm Bạch đạo. Nhưng dù lão có độc đến mấy cũng sẽ không thể độc bằng nữ nhân. Bởi thế trong cổ thư mới có câu “Tối độc phụ nhân tâm”.

Tuyết Liên đỏ mặt, véo vào tai chàng:

- Tối độc phụ nhân tâm nè...

Đồng Tiểu nhăn mặt, buột miệng thốt:

- Ôi cha, đúng là tối độc... tối độc.

Chàng vừa thốt vừa toan bỏ dây cương phi thân xuống đất thì một chiếc bóng tăng bào lướt đến. Vị tăng nhân đó chẳng ai khác hơn mà chính là Tuệ Thông đại sư.

Đồng Tiểu vội nhảy xuống đất, bước đến ôm quyền xá Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư...

Lão tăng Thiếu Lâm ôm quyền xá chàng:

- A di đà Phật! Bần tăng may mắn gặp được thí chủ.

- Đại sư có điều chi muốn nói với văn bối?

Tuệ Thông đại sư nhìn Băng Phương Vũ. Thấy ánh mắt của vị cao tăng Thiếu Lâm có vẻ e dè, Đồng Tiểu luôn nở nụ cười cầu tình nói:

- Đại sư yên tâm, Tuyết Liên và Phương Vũ sắp tới sẽ tự nguyện nâng khăn sửa túi cho văn bối rồi.

- A di đà Phật...

Tuệ Thông đại sư lần xâu chuỗi bồ đề, nhìn Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Đồng thí chủ có bao giờ nghe nói đến Mộc Thập Thác Mai chưa.

- Văn bối có nghe nói đến người này. Mộc Thập Thác Mai là kiếm vương của Đông đảo phù tang.

- A di đà Phật! Đúng như vậy. Mộc Thập Thác Mai là kiếm vương của Đông đảo phù tang. Y đã đến Trung thổ cùng với hai mươi kiếm thủ của Đông đảo phù tang.

Chân diện Đồng Tiểu đánh lại:

- Sao họ lại đến Trung thổ một lần nữa?

Tuệ Thông đại sư gật đầu:

- Mộc Thập Thác Mai đã đến Trung thổ.

Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới:

- Tất cả là lỗi tại Phương Vũ.

Đồng Tiểu cau mày:

- Sao lại là nàng?

Nàng nhìn Đồng Tiểu:

- Muội đã thả chim bồ câu đưa tin về Đông đảo báo cho Mộc Thập Thác Mai kiếm vương biết... Trung thổ có hào kiệt sánh ngang với Kiếm vương.

- Muội cho tiểu ca là hào hiệp đó à?

Phương Vũ gật đầu:

- Muội có lỗi với tiểu ca.

Đồng Tiểu thừ ra, gượng cười nói:

- Tiểu ca không trách Phương Vũ được. Dù sao trong mắt muội thì tiểu ca cũng là hào kiệt Trung Nguyên. Nhưng tiểu ca muốn biết Mộc Thập Thác Mai là người như thế nào, có giống Thập Tứ Lang không?

Phương Vũ lắc đầu trang trọng nói:

- Mộc Thập Thác Mai không giống như Thập Tứ Lang. Mộc Thập Thác Mai tôn giá là một kiếm thủ, một kiếm sĩ chân chính. Trong danh dự và có chút kiêu ngạo. Người là kiếm vương của Đông đảo. Nếu tiểu ca là đối thủ giao kiếm với Mộc Thập Thác Mai thì đó là niềm vinh dự của tiểu ca. Tại Đông đảo, bất cứ kiếm thủ nào cũng muốn trở thành đối thủ của Mộc Thập Thác Mai. Nhưng không ai đạt được ước muốn đó.

Đồng Tiểu cướp lời nàng:

- Phương Vũ cho tiểu ca là người duy nhất xứng đáng là đối thủ của Mộc Thập Thác Mai tôn giá?

Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống.

Đồng Tiếu gượng cười:

- Tiểu huynh nói đúng chứ?

Nàng nhìn Đồng Tiếu:

- Muội nghĩ vậy.

- Một Thập Tứ Lang, tiểu huynh đã mất ăn mất ngủ, nay lại đến Mộc Thập Thác Mai.

Sao lại có quá nhiều kiếm thủ Đông đảo đề mắt đến tiểu huynh như vậy.

Phương Vũ nhỏ giọng nói:

- Muội sẽ chuộc lại lỗi của mình.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Tiểu huynh không trách muội. Thậm chí rất vinh dự khi được nàng chọn làm người giao kiếm với kiếm vương Mộc Thập Thác Mai. Tiểu huynh chỉ sợ mình không có nhiều thời gian dành cho cuộc khảo chứng kiếm chiêu này thôi.

Bằng Phương Vũ im lặng, không đáp lời Đồng Tiếu.

Kiểm uy

Con bạch mã thiên lý long câu trở nước đại để lại phía sau một lớp bụi mịt mù.

Ngồi trên yên ngựa chẳng ai khác mà chính là Băng Phương Vũ. Nàng cúi rạp mình trên chiếc yên ngựa, phi nước đại như thể cố đua với thời gian. Mặt trời đang chìm xuống đường chân trời. Khi ánh hoàng hôn vụt tắt thì Băng Phương Vũ cũng đến được khu lều trại của các kiếm thủ Đông đảo.

Ba ngôi lều trắng toát. Một đại lều dựng giữa, hai trung lều dựng hai bên, trên nóc đại lều là ngọn đại kỳ dòng chữ Đông đảo: “Kiếm Sứ”.

Ngoài hai chữ còn một thanh kiếm được thêu dọc lưỡi hướng lên trời biểu thị cho sự quang minh của người Kiếm sứ.

Phương Vũ xuống ngựa, đi thẳng một mạch đến trước ngôi đại lều.

Nàng quỳ trước cửa lều, thành kính nói:

- Băng Phương Vũ bái kiến Kiếm sứ tôn giá.

Cửa lều vén lên. Ngồi ngay trong lều là một người có bộ mặt lạnh như tiền. Trước mặt là một giá kiếm, trên giá kiếm là một thanh trường kiếm có khắc hình mặt trời.

Mộc Thập Thác Mai lên tiếng với chất giọng gằn gằn:

- Vào đi.

Phương Vũ tiến vào ngôi trung lều.

Nàng quỳ gối trước Mộc Thập Thác Mai.

Mộc Thập Thác Mai ra dấu cho bốn gã kiếm thủ ngồi hai bên rời ngôi trung lều.

Bốn người kia rời khỏi tòa đại lều rồi, Mộc Thập Thác Mai mới đặt hai tay lên chiếc bàn chỉ cao chưa đến đầu gối.

Y nói:

- Bốn Kiểm sứ cho nàng yên vị.

Phương Vũ ngồi trên hai gót chân, tay đặt lên đùi mình. Mộc Thập Thác Mai nhìn thẳng vào mắt Băng Phương Vũ, cất giọng gần gần nghe thật chói tai:

- Bốn Kiểm sứ đã nhận được chim thư của nàng. Nàng rất đáng được trọng thưởng.

Phương Vũ cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Phương Vũ không dám nhận phần thưởng của Kiểm sứ.

Đôi chân mày của Mộc Thập Thác Mai nhíu lại:

- Hãy cho bốn sứ biết Đồng Tiểu là người như thế nào?

Phương Vũ nhìn lên. Nàng cảm nhận tim mình đập mạnh như trống trận khi phải tiếp nhận hai luồng tinh nhãn đầy quyền uy của Mộc Thập Thác Mai.

Thở ra nhẹ nhẹ, Phương Vũ ôn nhu nói:

- Phương Vũ đến đây cầu xin Kiểm sứ một ân huệ.

Mộc Thập Thác Mai nhìn nàng nói:

- Nàng xin bốn sứ điều gì?

Buông tiếng thở dài, Phương Vũ nói:

- Phương Vũ đến gặp Kiểm sứ cầu xin Kiểm sứ ban cho một cái chết như những kiếm thủ không làm tròn chức phận của mình.

Chân diện Mộc Thập Thác Mai sa sầm:

- Nàng đã tìm được đối thủ xứng đáng với bốn sứ, sao lại cho mình không làm tròn chức phận mà cầu xin bốn sứ ban cho một cái chết như những kiếm thủ chân chính.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái của mình:

- Phương Vũ đã làm.

- Làm là sao?

- Đồng công tử không thể là đối thủ giao kiếm với Kiếm sứ.

Mộc Thập Thác Mai nắm hai bàn tay lại:

- Nàng đã gửi chim thư, giờ đây sao lại khẳng định Đồng Tiểu không phải là đối thủ của bốn sứ. Nàng là người tín cẩn, bốn sứ phải theo Thập Tứ Lang, sao lại thốt ra những lời vô thức như thế.

- Phương Vũ đã làm Kiếm sứ thất vọng, nên muốn lấy cái chết để đáp lại sự tin tưởng của Kiếm sứ.

Mộc Thập Thác Mai gằn giọng nói:

- Bốn sứ đã biết Thập Tứ Lang đã bị Đồng Tiểu làm nhục trước giới võ lâm Trung Nguyên. Y đã thắng Thập Tứ Lang khiến cho Tứ Lang phải nhục nhã tìm đến cái chết của một kiếm thủ chân chính để bảo toàn danh dự và khí tiết của mình.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái từ từ cúi xuống. Nàng úp mặt xuống sát thảm đại lều rồi từ tốn nói:

- Thập Tứ Lang kiếm thủ phải tìm đến cái chết để bảo toàn danh tiết kiếm đạo Đông đảo là đúng. Bởi vì Tứ Lang đã đánh mất nhục khí của một kiếm thủ Đông đảo.

- Thế còn nàng?

Phương Vũ nhìn Mộc Thập Thác Mai:

- Phương Vũ đã nhận định sai về Đồng Tiểu.

Mộc Thập Thác Mai lắc đầu:

- Băng Phương Vũ, bốn sứ nghĩ nàng có điều gì đó giấu bốn sứ. Thập ra bốn sứ đã biết tất cả rồi. Nhưng ta muốn nàng phải thốt ra những sự thật đang xảy ra với nàng.

Mộc Thập Thác Mai gằn giọng nói:

- Nàng đang giấu ta cái gì?

Phương Vũ bậm môi im lặng.

Mộc Thập Thác Mai rọi mắt vào mặt nàng. Tiếp nhận ánh mắt của Mộc Thập Thác Mai, Phương Vũ nhủ thầm trong đầu: “Kiếm sứ như đã biết tất cả rồi. Ta không còn gì để giấu với người.”

Nàng buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:

- Phương Vũ đã yêu Đồng Tiểu.

Chân diện lạnh lùng của Mộc Thập Thác Mai lạnh như băng chẳng có nét gì thay đổi. Y gằn giọng nói:

- Nàng nói thật tâm mình đó chứ?

- Phương Vũ không dám che giấu bất cứ điều gì đối với Kiếm sứ.

- Đồng Tiểu hẳn là một con người rất đặc biệt nên mới khiến cho nàng say tình. Chỉ vì say tình mà nàng mới đến đây gặp bốn sứ, cầu xin ta ban cho một cái chết theo lệ của kiếm khách Đông đảo. Nàng chết để xóa đi những mật báo với ta đặt bảo vệ cho Đồng Tiểu.

Nàng không muốn Đồng Tiểu kia giao thủ kiếm chiêu với bốn sứ?

Trong khi Mộc Thập Thác Mai nói thì Băng Phương Vũ chỉ biết im lặng tiếp những lời nói của gã.

Mộc Thập Thác Mai buông tiếng thở dài rồi hỏi Phương Vũ:

- Nàng biết Đồng Tiểu đã làm nhục Thập Tứ Lang chứ?

- Kiếm sứ, Thập Tứ Lang tự làm nhục mình.

- Không một kiếm thủ nào tự làm nhục mình cả, mà phải có người nào đó khiến một kiếm thủ phải nhục, chịu nhục. Cái nhục của Thập Tứ Lang chính là cái nhục của kiếm đạo Đông đảo. Bồn sứ có bồn phận và chức trách rửa cái nhục đó. Ngay cả nàng cũng làm cho kiếm đạo Đông đảo mất đi uy vũ của nó. Ta hối tiếc vì sự yếu đuối của nàng.

Mộc Thập Thác Mai chỗi tay đứng lên:

- Nàng đã làm nhiều việc, thắng được nhiều đối thủ, có một thứ nàng không thắng được, đó chính là bản thân nàng.

Băng Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống gôi của mình. Nàng lí nhí nói:

- Phương Vũ sẵn sàng tiếp nhận sự phán quyết của Kiếm sứ, không một lời oán than hay trách hờn, chỉ cầu xin Kiếm sứ đừng bắt Đồng Tiểu phải là đối thủ của người.

Mộc Thập Thác Mai cau mày. Y gần giọng nói:

- Nàng sợ Đồng Tiểu kia sẽ chết bởi kiếm chiêu của Mộc Thập Thác Mai hay sợ hấn sẽ làm nhục bồn sứ như đã từng làm nhục Thập Tứ Lang.

- Đồng Tiểu sẽ không chết bởi kiếm chiêu của Kiếm sứ và Kiếm sứ cũng không bao giờ bị Đồng Tiểu làm nhục.

Đồng Tiểu đứng ngay ở đại lều thốt ra lời nói đó. Chàng nói bằng ngôn phong của Đông đảo phù tang. Mộc Thập Thác Mai lộ vẻ sững sờ nhìn Đồng Tiểu. Ngay cả Phương Vũ cũng bối rối vì sự xuất hiện bất ngờ ca chàng.

Bước vào trong lều, đứng bên cạnh Băng Phương Vũ, Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ là Đồng Tiểu, người mà Mộc Thập Thác Mai tôn giá cần gặp.

Mộc Thập Thác Mai nhìn chàng từ đầu đến chân. Y từ tốn nói nhưng trong âm vực không còn những âm thanh xì xì như tiếng rấn lục rít:

- Đồng các hạ làm cho ta quá đỗi ngạc nhiên.
- Tôn giá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của tại hạ hay vì một nguyên do nào khác.
- Vì sự xuất hiện của Đồng các hạ đúng hơn.
- Tại hạ đã theo chân Băng Phương Vũ đến đây.
- Bốn sứ chưa tìm đến các hạ, sao các hạ tìm đến bốn sứ trước. Các hạ muốn ẩn chứng kiếm chiêu của bốn sứ ngay lúc này.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Đây không phải là lúc thuận để tại hạ ẩn chứng kiếm chiêu với Mộc Thập Thác Mai tôn giá. Tại hạ đến để minh chứng cho lời nói của Băng Phương Vũ. Tại hạ đúng là đối thủ ngang tài ngang sức với tôn giá.
- Phương Vũ đã thả chim thư nói với bốn sứ điều đó. Nhưng hôm nay thì...

Mộc Thập Thác Mai bỏ ngang câu nói nhìn Băng Phương Vũ.

Đồng Tiểu mỉm cười ôn nhu, nói:

- Băng Phương Vũ cầu xin tôn giá ban cho nàng một cái chết của một kiếm thủ Đông đảo, và khẩn cầu người rời Trung Nguyên đừng tránh một cuộc giao đấu với tại hạ.
- Đúng.
- Phương Vũ lo sợ tại hạ sẽ chết bởi kiếm chiêu của tôn giá.
- Có thể Phương Vũ cũng sợ bốn sứ sẽ chịu nhục như Thập Tứ Lang.
- Nếu Phương Vũ lo lắng điều đó thì nàng đã sai. Tại hạ cúi đầu thỉnh cầu tôn giá miễn thứ cho nàng.
- Vậy theo ý của một kiếm thủ quang minh chính đại như Băng Phương Vũ nói với tại hạ thì đây là cuộc giao chứng võ công rất cần

thiết. Kẻ thắng người bại đều là những con người quang minh chính đại.

- Các hạ nói hay lắm. Thế các hạ giải thích sao về cái chết của Thập Tứ Lang. Một cái chết nhục nhã.

- Tại hạ thừa nhận với tôn giá cái chết của Thập Tứ Lang là cái chết nhục nhã. Bởi Thập Tứ Lang đã đánh mất uy phong của một kiếm thủ. Đánh mất bản thân mình bởi nhục dục. Điều hơn tất cả, Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên không vì mục đích của một danh kiếm mà vì một mục đích khác.

- Mục đích gì?

- Tại Đông đảo phù tang, Thập Tứ Lang đã có một đối thủ để ẩn chứng kiếm chiêu của mình, nhưng y đến Trung thổ với cái ước mơ đi tìm đối thủ ẩn chứng võ công. Thập Tứ Lang vì mục đích gì? Tôn giá có thể đoán.

Mộc Thập Thác Mai cau mày.

Đồng Tiểu mỉm cười nói tiếp:

- Một con người không quang minh chính đại thì tiếp nhận một cái chết nhục. Đó là lẽ công bằng. Tôn giá không thể trách tại hạ được mà phải trách Thập Tứ Lang.

- Bồn sứ chấp nhận những gì các hạ nói. Vậy các hạ có cho ta là người quang minh chính đại không?

- Tại hạ tin vào những gì Băng Phương Vũ đã nói với tại hạ.

Mộc Thập Thác Mai nhìn Băng Phương Vũ. Y từ từ thở ra rồi nhìn lại Đồng Tiểu:

- Đồng các hạ đồng ý giao thủ với bồn sứ chứ?

- Nếu không ngoài mục đích đó, tại hạ đã không theo chân Phương Vũ đến đây để diện kiến tôn giá.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Một cuộc giao thủ để minh chứng cho võ công. Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp tôn giá.

Nhưng không phải lúc này, bởi vì hiện thời tại hạ còn phải làm một việc khác hơn cuộc giao thủ với tôn giá.

- Võ lâm Trung Nguyên đang cần tới Đồng các hạ?

- Tại hạ không dám nói võ lâm Trung Nguyên đang cần mình, mà chỉ có thể nói với tôn giá, tôn giá nên đứng ngoài cuộc tranh đoạt giữa tại hạ với Chung Hảo Kiệt Minh chủ.

- Bốn sứ sẽ đứng ngoài cuộc tranh đoạt này.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đa tạ tôn giá. Để đáp lại thịnh tâm của người, tại hạ sẽ cho tôn giá thấy mình cũng đáng là một đối thủ của kiếm vương Đông đảo.

Chàng chỉ thanh trường kiếm đặt trên giá, từ tốn nói:

- Tại hạ có thể mượn thanh kiếm của tôn giá được chứ?

Mộc Thập Thác Mai gật đầu.

Bước đến giá, chàng cầm lấy thanh trường kiếm, rút nó ra khỏi vỏ.

Lưỡi kiếm sáng ngời, chỉ nhìn qua đã cảm nhận ngay sát kiếm hùng hực toát ra từ lưỡi kiếm.

Vuốt ngón tay dọc theo lưỡi kiếm, Đồng Tiểu nói:

- Tại hạ chưa từng thấy một thanh kiếm nào như thế này ở Trung Nguyên, đúng là một báu kiếm.

Nói rồi Đồng Tiểu đặt tay vào ngực trái nhìn Mộc Thập Thác Mai:

- Mời tôn giá rời trung lều.

Mộc Thập Thác Mai cùng chàng rời trung lều, trong khi Phương Vũ vẫn quỳ dưới thảm.

Bên ngoài gian trung lều, hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo đã dựng thành hình vòng cung như những pho tượng. Mộc Thập Thác Mai liếc mắt nhìn qua những gã thuộc hạ dưới trướng mình. Y nhìn sang Đồng Tiểu:

- Các hạ đến trung lều của bốn sứ như chỗ không người.
- Tại hạ buộc phải điếm huyết họ.

Chàng vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải khai huyết đạo cho những gã kiếm thủ đó.

Chàng nhìn sang Mộc Thập Thác Mai.

- Tôn giá thẩm định xem tại hạ có đúng như lời Phương Vũ nói không?

Chàng nói rồi bước đến ba bộ đối mặt với hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo:

- Các vị hãy biểu thị kiếm uy của kiếm đạo Đông đảo.

Hai mươi gã kiếm sĩ đồng hướng mắt nhìn Mộc Thập Thác Mai.

Mộc Thập Thác Mai lại nói:

- Chỉ một người thôi.

Duy Trung Mẫn bước ra với khuôn mặt non choẹt. Chỉ nhìn qua bộ tạng của Duy Trung Mẫn chẳng ai nghĩ gã là một kiếm sĩ bởi bộ tạng trói gà không chặt đó.

Rút trường kiếm đối mặt với Đồng Tiểu, gã kiếm sĩ nhìn thẳng vào mắt chàng như muốn dùng nhãn quang cướp lấy uy vũ, dũng lược của đối phương.

Y từ từ dịch mũi kiếm vào mặt Đồng Tiểu. Mặc dù Trung Mẫn đã

dịch mũi kiếm vào mặt mình, nhưng Đồng Tiếu vẫn có vẻ thờ ơ. Chàng cúi mũi kiếm xuống đất.

Thét lên một tiếng thị uy, Duy Trung Mẫn thủ đốc kiếm bằng cả hai tay lao đến Đồng Tiếu. Trường kiếm của y như một lưỡi tầm sét bổ thẳng xuống đỉnh đầu chàng. Đúng là một chiêu kiếm sát nhân với tất cả sát khí hung tàn.

Duy Trung Mẫn phát động cả chiêu kiếm đó, hoàn toàn để lộ tất cả những tử huyết trên cơ thể gã. Nhưng nếu Đồng Tiếu muốn lấy mạng y thì bản thân chàng cũng khó tránh khỏi sát kiếm tử vong của Duy Trung Mẫn.

Đồng Tiếu hơi dịch người một bộ, dụng mũi kiếm đón lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Để sử dụng được chiêu thức của chàng thì phải cực kỳ chính xác, chính xác đến độ không được một chút sai lệch, bởi sai lệch thì lưỡi kiếm của Duy Trung Mẫn sẽ trượt theo lưỡi kiếm của Đồng Tiếu mà bỏ đôi thủ cấp chàng. Nhưng một khi Đồng Tiếu đã quyết định dụng đến chiêu thức này thì đã trù định sự chính xác của mình rồi.

- Keng...

Âm thanh chói chúa vọng ra, lưỡi kiếm của Duy Trung Mẫn chém thẳng vào mũi kiếm của chàng. Mũi trường kiếm của Đồng Tiếu như một ngọn giáo chích vào lưỡi kiếm của đối phương, khiến nó gãy đôi, đốc kiếm bật ra khỏi tay Duy Trung Mẫn rơi xuống đất. Gã kiếm sĩ Phù tang đứng thừ ra như một pho tượng.

Đồng Tiếu rút kiếm lại, quay lưng bước đến trước mặt Mộc Thật Thác Mai, chàng ôn nhu nói:

- Giờ thì tôn giá hân đã tin vào lời của Băng Phương Vũ.

- Các hạ đúng là một kiếm thủ thượng đẳng qua một chiêu kiếm nghênh tiếp kiếm chiêu của Duy Trung Mẫn, bốn sư đã biết mình đang đối mặt với ai.

Chàng nâng thanh trường kiếm bằng hai tay trả cho Mộc Thập Thác Mai.

Y ôn nhu từ tốn nói:

- Đồng các hạ muốn bốn sứ xử Phương Vũ như thế nào?
- Cho tại hạ gọi lại Băng Phương Vũ. Nàng lúc nào cũng hướng về Đông đảo nên xứng đáng được hưởng đặc quyền của một kiếm sĩ.
- Phương Vũ là nữ nhân.

Đồng Tiểu mỉm cười chỉ vào lưỡi kiếm:

- Kiếm còn không phân biệt nam nhân hay nữ nhân, huống chi kẻ cầm kiếm. Băng Phương Vũ chính là một kiếm thủ.

Mộc Thập Thác Mai đặt tay vào ngực trái, hơi khom người xuống.

Chàng cũng bắt chước y đáp lễ.

Mộc Thập Thác Mai nói:

- Đồng các hạ khiến bốn sứ phải nghiêng mình.
- Tôn giá luôn để lại ấn tượng tốt trong tâm thức của tại hạ. Cáo từ.

Chàng hơi cúi người xuống rồi quay bước đi thẳng, rời khỏi khu lều trại của Mộc Thập Thác Mai.

Mộc Thập Thác Mai đứng nhìn theo Đồng Tiểu cho đến khi chàng khuất dạng hẳn. Y từ tốn nói với những gã kiếm thủ đang đứng trước mặt mình:

- Chúng ta mãi mãi không bao giờ đặt chân đến Trung thổ khi còn có những cao nhân như Đồng Tiểu.

Hồi thứ năm mươi một

Võ lâm minh chủ

Gian đại đường võ lâm im phăng phắc, mặc dù chứa những năm mươi người.

Quần hùng Bạch đạo đều nhìn về phía Chung Hảo Kiệt đang đứng quay lưng về phía họ. Hảo Kiệt chăm chăm nhìn vào bức hoành phi có dòng chữ “thượng nhân chí tôn”.

Đứng như thê hóa đá một lúc lâu, Hảo Kiệt mới từ từ quay mặt nhìn lại quần hùng võ lâm Bạch đạo. Lão chấp tay sau lưng, trang trọng nói:

- Võ lâm Bạch đạo chúng ta giờ có một đối thủ cực kỳ nguy hiểm là Đồng Tiểu. Các người hãy định cho bốn tọa biết phải làm gì?

Tất cả mọi người đều im lặng. Sự im lặng của quần hào khiến chân diện của Chung Hảo Kiệt sa sầm lại:

- Không một ai nói gì à?

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói tiếp:

- Tất cả những anh hùng hảo hán của giới võ lâm Bạch đạo bị Đồng Tiểu hốt hồn hết rồi sao. Các người bị hốt hồn hay có ý phản bội lại bốn nhân đề chạy theo Đồng tiểu tử kia.

Nhưng không có ai đáp lại lời Chung Hảo Kiệt. Sự im lặng của quần hào càng khiến Chung Hảo Kiệt càng bức tức hơn. Lão thở hắt ra một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Phó chương giáo Thục Tùng Nhẫn...

Thục Tùng Nhẫn bước ra:

- Minh chủ chỉ giáo.

Nhìn thẳng vào mắt Thục Tùng Nhẫn, Chung Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bốn nhân giao cho Phó chương giáo nội trong ba ngày phải mang thủ cấp của tên tiểu tử họ Đồng đó đến đây.

Sắc diện của Tùng Nhẫn tái nhợt. Lão lập bập nói:

- Minh chủ, lão phu không phải là đối thủ của Đồng tiểu tử. Bởi giờ đây y là hậu nhân chân truyền của Thượng Quan Kỳ và Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn, võ công của y đã đạt được đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần.

- Thục trang chủ kháng lại lệnh của bốn nhân?

Chung Hảo Kiệt nói dứt câu thì nghe tiếng của Đồng Tiểu cất lên ngoài cửa đại sảnh đường võ lâm.

- Thục trang chủ không kháng lại lệnh của tôn giá đâu, bởi lão vì tôn giá, vì hư danh Phó chương giáo võ lâm mà bán đứng cả ái nữ của mình, bán đứng cả bằng hữu của mình, còn làm những điều tệ hại hơn thế nữa. Nhưng hôm nay Thục trang chủ phải kháng lệnh bởi vì trọng trách tôn giá giao cho lão quá lớn. Lớn đến độ lão tự biết mình không gánh vác được.

Tất cả mọi người dồn mắt về phía chàng.

Đồng Tiểu vận bộ bạch y thư sinh, đầu chít khăn tang. Chàng chậm rãi bước vào đại sảnh đường chính sảnh võ lâm thật nặng nề.

Chung Hảo Kiệt nhìn chàng.

Bước qua quần hùng Bạch đạo, Đồng Tiểu đối mặt với Thượng tôn Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng chấp tay sau lưng nhìn lão.

Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bốn nhân chưa tìm tiểu tử thì tiểu tử tự dẫn xác đến.

- Tôn giá thừa hiểu vì sao Đồng Tiểu tìm đến tôn giá chứ?

- Tiểu tử có thể nói cho bọn tọa biết được không?

- Được, tại hạ tìm đến tôn giá bởi trước hay sau tại hạ cũng phải đối mặt với tôn giá. Lý do thứ hai tại hạ tìm đến tôn giá là để tránh cho võ lâm phải có những cuộc giao đấu máu chảy đầu rơi. Thứ ba, tại hạ tìm đến tôn giá để giải quyết những oán nợ giữa tại hạ và tôn giá.

Đồng Tiểu nhướng mày nhìn lão:

- Tôn giá kỳ vọng vào một đệ tam nhân với hy vọng sẽ loại tại hạ, tránh cuộc gặp mặt này. Nhưng rất tiếc đệ tam nhân của tôn giá Mộc Thập Thác Mai đã không đến.

Hai hàm răng Chung Hảo Kiệt nghiền lại.

Đồng Tiểu mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ tưởng đâu tôn giá là người chính nhân quân tử, quang minh chính đại, dụng chính bản lĩnh võ công của mình để tước chức vị Chương môn của phụ thân. Nhưng tôn giá không làm như vậy. Tại ải Nhạn môn, Chung tôn giá đã buộc phụ thân phải buông tay trước sát kiếm của Thập Tứ Lang, bởi vì trong tay tôn giá giữ mẫu thân của tại hạ.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tôn giá tồi lắm. Khi tôn giá biết Ngũ đại kỳ nhân ngầm hiểu ra những việc làm bại hoại của mình thì lại nhờ đến tay của Thập Tứ Lang với cái danh khải chứng võ công, diệt trừ khử họ. Rất tiếc Thập Tứ Lang lại chết bằng chính sự bại hoại của tôn giá gắn lên. Thập Tứ Lang chết, tôn giá lại nghĩ tới Dương Thiệu Ân, và tôn giá đã thành công, biến Dương Thiệu Ân thành một phế nhân. Vô độc bất trượng phu, tôn giá đúng là trượng phu thành danh bởi chữ độc của mình.

Hảo Kiệt mím môi nhìn Đồng Tiểu:

- Tiểu tử còn gì để nói nữa không?

- Tất nhiên là còn rồi. Khi tôn giá biết Đồng Tiểu đã trở thành truyền nhân của Thượng Quang Kỳ tiền bối và lão ngoại tổ Hà Chuân, liền nghĩ đến thời khắc phải đối mặt với tại hạ, nên ngấm ngấm lợi dụng ngay Mộc Thập Thác Mai, định thực hiện lại thảm kịch ở ải Nhạn Môn. Rất tiếc, tại hạ đã gặp Mộc Thập Thác Mai.

Chàng buông tiếng thở dài, trân trọng nói tiếp:

- Tôn giá có những cái tội rất lớn, và phải đối mặt với những cái tội đó. Tội thứ nhất là bất nhân bất nghĩa. Tội thứ hai là gian trá tham lam. Tội thứ ba là cái tội lớn nhất, là đã cấu kết với kiếm đạo phù tang, đưa Thập Tứ Lang về Trung thổ. Tôn giá đâu có biết được rằng chính tôn giá suýt nữa gieo họa cho võ lâm Trung Nguyên, một khi Thập Tứ Lang trở thành chủ nhân của võ lâm, kéo theo sau y là hàng đoàn kiếm sĩ Đông đảo vào Trung thổ.

Chàng lắc đầu cười khẩy:

- Lúc bấy giờ, không những Hắc đạo nô nhân mà tôn giá nặn ra, mà ngay cả tôn giá cũng có thể trở thành Bạch đạo nô nhân của những kiếm sĩ Đông đảo. Nếu không là nô nhân thì cũng là một gã đầy tớ trung thành tội nghiệp của những kiếm sĩ uy phong.

Mặt Chung Hảo Kiệt tái dần.

Lão lặp lại câu nói của mình:

- Tiểu tử còn gì để nói không?

- Vẫn còn...

- Nói tiếp cho bốn nhân nghe.

- Tại hạ sợ tôn giá phải thủng lỗ nhĩ nếu nghe tại hạ nói chứ.

- Bốn nhân sẵn lòng nghe những lời nói của ngươi.

- Nếu tôn giá thích nghe thì tại hạ không thèm nói nữa.

Chàng mỉm cười nhướn mày nhìn Chung Hảo Kiệt.

Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vậy là ngươi đã nói hết rồi.
- Có lẽ vậy. Với tôn giá thì tại hạ đã nói hết rồi. Nhưng với quần hùng Bạch đạo thì chưa.

Chàng nhìn lại quần hùng Bạch đạo:

- Với những tội trạng của Chung Hảo Kiệt, tại hạ mạn phép hỏi các vị đang có mặt ở đây, còn ai muốn theo vị chủ này không? Còn ai nghĩ mình là thượng nhân của cõi nhân sinh này không?

Quần hùng im lặng.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Tại hạ mong chư vị hãy đứng ngoài cuộc, để tại hạ và Chung Hảo Kiệt tôn giá phán quyết với nhau, thanh toán những oán nghiệp riêng tư. Các vị đồng ý với tại hạ chứ?

Mọi người im lặng, rồi lần lượt từng người rời khỏi đại đường võ lâm. Chẳng mấy chốc tòa đại đường võ lâm chỉ còn lại Đồng Tiểu, Hảo Kiệt và Thục Tùng Nhẫn.

Đồng Tiểu nhìn Thục Tùng Nhẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ phải khâm phục Thục trang chủ là một nô nhân trung thành.

Hảo Kiệt phá lên cười khàn khặc. Lão vừa cười vừa nói:

- Hắn chẳng là nô nhân trung thành đâu. Hắn đứng đây để xem ta và ngươi tàn sát lẫn nhau. Cuối cùng thì hắn sẽ đất lợi tất cả đó mà.

- Tôn giá đã nhìn ra điều đó à?

- Thế tiểu tử muốn bốn nhân làm gì nào?

- Tùy tôn giá, tại hạ luôn là kẻ công bằng và đứng ngoài những gì mình không liên quan đến.

- Bốn nhân hiểu ý người mà.

Lời còn đọng trên miệng thì Chung Hảo Kiệt bất ngờ phát động Huyết Thủ lệnh. Một ánh chớp bạc thoát ra khỏi tay lão, tựa như những cánh hoa hướng dương xòe những chiếc cánh sắc như bảo đao, bảo kiếm, chụp xuống đầu Thục Tùng Nhẫn. Một âm thanh ghê rợn đập vào thính nhĩ Đồng Tiểu.

- Phụ...

Thủ cấp của Phi Yến thiên trang chủ bị Huyết thủ lệnh bức ra khỏi cổ kéo theo một vòi máu phun trào.

Ngon Huyết Thủ lệnh quảng đầu Thục Tùng Nhẫn ra khỏi cửa đại đường chính sảnh rồi rút nhanh vào trong tay Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Đồng Tiểu, Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Tiểu tử, người thấy rồi chứ?
- Thật là kinh khủng và ghê rợn. Tại hạ thấy mà bủn rủn cả tứ chi.
- Vậy bốn nhân sẽ nói ý của bốn nhân.
- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bốn nhân muốn người thay vào chỗ của lão tặc kia. Sau khi ta rửa tay khỏi giang hồ thì quyền chương chấp võ lâm sẽ thuộc về người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ vô cùng cảm kích với lời đề nghị này của tôn giá, nhưng chợt nghĩ mình có mang nửa dòng máu Hắc đạo nên không dám nhận.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Sai, Hắc đạo hay Bạch đạo chỉ do ta phân định thôi.
- A... bây giờ thì tôn giá đã thú nhận rồi à. Thế thì tại hạ càng không

dám nhận đề nghị của tôn giá, bởi vì tại hạ đã có được những tấm gương của người đi trước như Ngũ đại kỳ nhân, Dương Thiệu Ân và nơi đây là Thục Tùng Nhẫn Trang chủ.

Chàng nhún vai cười khẩy rồi nói:

- Sống cạnh kẻ độc tâm, tại hạ sợ mình sẽ bị nhiễm độc. Hay nhất nên tránh xa, nếu được thì loại trừ nó.

Hảo Kiệt nghiêng răng rít giọng nói:

- Rượu mời tiểu tử không uống, lại đòi rượu phạt. Ngươi biết vì sao bốn nhân chọn ngươi mà không chọn Thiệu Ân không?

- Thiệu Ân đã bị nhiễm độc của tôn giá, nên tôn giá cần phải khử độc.

- Đó là một lý do ta giết Thiệu Ân, bắt gã quay lại kiếp nô nhân, còn ngươi không phải là Dương Thiệu Ân.

- Nếu tại hạ có cái tâm như Dương Thiệu Ân hẳn sẽ bị nhiễm độc của tôn giá giống như huynh ấy.

- Ngươi hiểu sai thịnh ý của ta rồi.

- Ý của tôn giá thế nào?

- Ta đã từng yêu mẫu thân ngươi. Thánh Cô Tiên Tử Hà Tịnh Cơ.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tại hạ cảm thấy hãi hùng khi nghe lời nói này của tôn giá. Nếu mẫu thân dưới suối vàng có linh thiên xin bịt tai lại, đừng có nghe câu nói vừa rồi của Chung tôn giá.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Ý gì ư? Tại hạ cảm thấy lỗ nhĩ mình lùng bùng. Yêu mẫu thân mà tôn giá bày quỷ kế để tại hạ sát tử Thiệu Ân, bào huynh của mình. Nếu ở Tử địa U Minh, tại hạ chịu theo cái lão giả dạng Giang Hào lấy mạng Thiệu Ân thì hẳn bây giờ chẳng dám đứng trong trời đất, chẳng

dám vạch mặt tôn giá. Tôn giá không giết tại hạ nhưng luôn chừa sẵn cho mình một đoạn hậu mà những người có tâm huyết như tại hạ phải cúi đầu khuất phục. Tôn giá đúng là người có cái tâm vô độc bất trượng phu.

Chung Hảo Kiệt im lặng.

Đồng Tiểu nhượng mày:

- Chung tôn giá chẳng còn gì để nói à?
- Chẳng còn gì để nói, hửn tôn giá biết phải làm gì rồi?

Hảo Kiệt phá lên cười. Lão cười khàn khạch. Tràng tiểu ngạo của lão đập vào thính nhĩ Đồng Tiểu khiến chàng phải cau mày bất nhẫn. Đồng Tiểu toan mở miệng nói để cắt tràng tiểu ngạo tự thị của Chung Hảo Kiệt thì ngọn Huyết Thủ lệnh bất ngờ thoát ra với những cánh sắc như trủy thủ lướt đến chàng.

Chớp thấy Huyết Thủ lệnh, Đồng Tiểu liền thi triển bộ pháp thần kỳ tránh né. Chàng vừa thi triển bộ pháp vừa nói:

- Tôn giá dùng Huyết Thủ lệnh, nhưng tại hạ lại có Thiên Tàn cước của lão ngoại tổ để né tránh.

Huyết Thủ lệnh công hụt Đồng Tiểu, chụp xuống sàn gạch đại đường chính sảnh.

- Chát...

Nó khoét ngay một cái lỗ trên sàn gạch.

Chung Hảo Kiệt lắc cổ tay rút Huyết Thủ lệnh về, nhưng Đồng Tiểu đã lách bộ, đồng thời phát tác Thiên Cang thần chỉ điểm tới ngọn binh khí đó.

- Chát...

Huyết Thủ lệnh bật lên nóc đại đường chính sảnh.

Chung Hảo Kiệt bối rối khi không thể thu hồi binh khí bá đạo của mình. Lão miễn cưỡng dựng chương vô tới Đồng Tiếu.

Không né tránh, Đồng Tiếu phát động Thiên Cang thần chỉ đón thẳng lấy chương ảnh của lão:

- Chát...

Hảo Kiệt thối liền hai bộ.

Đồng Tiếu diêm mũi giày, thân pháp chàng như biến hoá thành muôn ngàn bóng ảnh vụt lướt lên cao. Cước pháp tung ra đá vào ngọn binh khí Huyết Thủ lệnh.

- Tại hạ trả lễ cho tôn giá.

Chiếc Huyết Thủ lệnh rơi xuống, nhận lấy một cước của chàng, bắn thẳng về phía Chung Hảo Kiệt. Nó tựa một đoá hoa hướng dương vừa xấp cánh, cắm phập vào vùng thượng đặng của Chung Hảo Kiệt, hất lão ngã ngời trên chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Máu loang đỏ ngực áo của Chung Hảo Kiệt. Lão đặt tay lên hai tay ghế, rọi mắt nhìn Đồng Tiếu.

Nụ cười gượng nở trên miệng lão, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đồng tiểu tử, ngươi đã thắng. Thời vận Bạch đạo đã qua, đến thời vận của Hắc đạo.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Với tại hạ thì chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ có kẻ gian trá, độc ác với người chính nhân mà thôi. Tôn giá hãy nói lại là: Thời vận của tôn giá qua rồi. Chữ độc không bao giờ tồn tại vĩnh cửu trong cõi đời này.

- Ngươi có dừng lại được không khi quyền Chương giáo võ lâm trong tay người khác.

- Tại hạ biết dừng lại để thoái thác quyền Chương giáo võ lâm mà tôn

giá đã đeo bám vào mình.

Đồng Tiểu nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Mỗi bước chân của chàng là một mũi dao vô hình xoáy vào tim Hảo Kiệt.

Lão run lên bần bật, cuối cùng cất tiếng rống:

- A...

Cùng với tiếng rống đó hồn lão rời khỏi xác, đầu lật qua bên với hai vệt máu tuôn xuống ngực áo. Lão không chết vì Huyết Thủ lệnh mà chết vì sự phần uất bởi những lời nói của Đồng Tiểu.

Chàng dừng bước ngay cửa đại sảnh, nhìn lại Chung Hảo Kiệt như muốn tống tiễn lão một lần cuối bằng ánh mắt của mình.

Quần hùng Bạch đạo, lẫn Hắc đạo chờ sẵn Đồng Tiểu bên ngoài.

Khi chàng xuất hiện thì họ đồng thanh quỳ xuống, đồng xướng lên:

- Võ lâm Minh chủ uy vũ.

Nghe tiếng xướng của quần hùng Bạch đạo, Đồng Tiểu nheo mày lắc đầu. Chàng rửa thầm trong đầu:

- “Võ lâm Minh chủ cái con khỉ gì.”

Chàng vừa nghĩ như vậy vừa thi triển Thiên Tàn cước lướt qua quần hào bỏ đi. Cỗ xe độc mã chờ sẵn bên ngoài cửa đại đường võ lâm. Ngồi trên xe là Lưu Tuyết Liên.

Nàng hỏi hả nói:

- Tiểu ca... nhanh lên... kéo không kịp.

* * *

Chiếc lâu thuyền của Mộc Thập Thác Mai từ từ rời ghềnh đá. Thì cỗ xe độc mã của Đồng Tiểu và Lưu Tuyết Liên cũng vừa tới. Đồng Tiểu

vội chạy đến ghềnh đá, nói với theo chiếc lâu thuyền:

- Phương Vũ... bảo trọng... Mộc Thập Thác Mai tôn giá... cho tại hạ gọi lại Bạng Phương Vũ...

Mộc Thập Thác Mai xuất hiện trên mạn thuyền nhìn Đồng Tiểu. Y cất tiếng oang oang:

- Bốn sứ mong một ngày Đồng các hạ sẽ đến Đông đảo Phù Tang, giáo chứng kiếm chiêu của bốn sứ.

- Tại hạ sẽ đến Đông đảo.

- Bốn sứ chờ các hạ.

Những cánh buồm được căng lên. Chiếc lâu thuyền rẽ sóng ra khơi. Cánh buồm của lâu thuyền từ từ khuất dần trong sóng nước mênh mông.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài.

Chính vào lúc chàng những tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp lại được Bạng Phương Vũ thì xuất hiện một con thuyền đang rẽ sóng từ ngoài khơi hướng vào ghềnh đá.

Đồng Tiểu mỉm cười nghĩ thầm:

- “Phương Vũ quay lại.”

Quả đúng như chàng nghĩ, trên con thuyền nhỏ là Bạng Phương Vũ. Nàng điều khiển cánh buồm cho nó tấp vào ghềnh đá rồi bước lên tiến đến trước mặt Đồng Tiểu.

Đặt tay lên ngực trái, Phương Vũ nhỏ nhẹ nói:

- Mộc Thập Thác Mai tôn giá cho Phương Vũ ở lại Trung thổ để một ngày nào đó đón tiểu huynh đến Đông đảo làm khách của người.

Đồng Tiểu mỉm cười. Chàng lẩm bẩm nói:

- Một ngày nào đó nàng con đàn cháu đống thì sao đến làm khách của

Mộc Thập Thác Mai tôn giá.

Phương Vũ tròn mắt nhìn chàng:

- Tiểu ca lại nói sàm.

Tuyết Liên bước đến bên hai người.

Đồng Tiểu nhìn sang nàng:

- Tuyết Liên này, tiểu huynh nói một ngày nào đó muội và Phương Vũ để cho huynh, thế mà Phương Vũ bảo là huynh nói sàm. Chẳng lẽ hai người tự nhiên sinh con để cái ư? Chuyện này lạ thật đấy.

Đến lượt Tuyết Liên tròn mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Ồ...

Đồng Tiểu nhìn lại hai nàng:

- Tiểu huynh có nói sàm không? Huynh lúc nào cũng nói thật lòng mình mà...

Tuyết Liên và Phương Vũ cũng phá lên cười khi thấy bộ mặt ngây ngô của Đồng Tiểu.

Tuyết Liên chỉ xuống chiếc thuyền nan:

- Chiếc thuyền này chắc chắn không thể chở hết cả một gia tộc của tiểu huynh về thăm Đông đảo.

- Nhưng lúc này nó có thể chở được ba người.

Đồng Tiểu vừa nói vừa nắm tay hai nàng phi thân xuống con thuyền nhỏ.

Chàng ôm ghịt lấy tiểu yêu của họ nói:

- Hắc đạo và Bạch đạo, còn tiểu ca thì đứng giữa hai nàng.

HẾT